

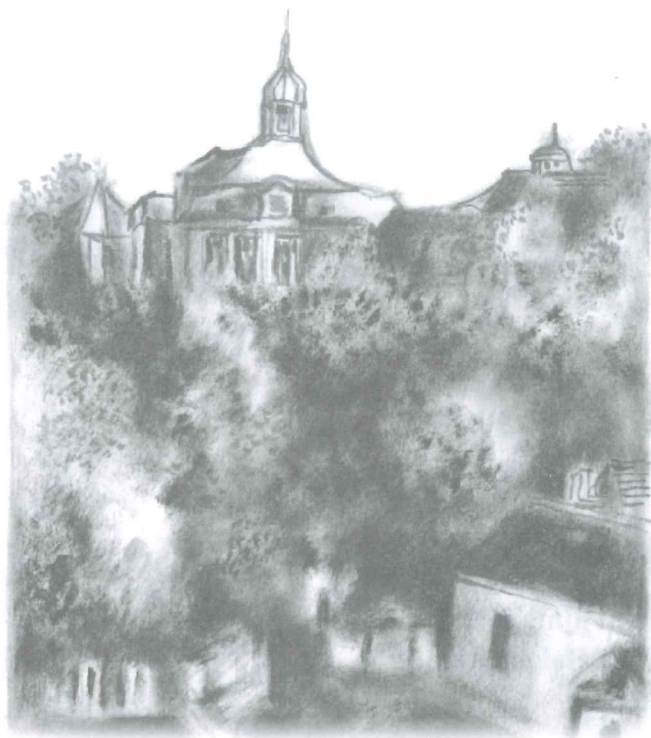
JUBILEJNÍ ALMANACH

Gymnázium, Plzeň
Mikulášské nám. 23

100 **1906**
2006

JUBILEJNÍ ALMANACH 100 LET

GYMNÁZIA V PLZNI
NA MIKULÁŠSKÉM NÁM.

Jubilejní almanach k 100. výročí Gymnázia v Plzni na Mikulášském náměstí

(květen 2006)

Obrázek školy v titulu: Marie Vaňková

Obrázek na zadní straně obálky: Bohumil „Bimba“ Konečný, Kulometná
rota (1935)

Vydavatel: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o.,
Kardinála Berana 1157/32, 301 00 Plzeň, www.alescenek.cz

Tisk: Jaroslav Samek, Dolnokubínská 1451, 393 01 Pelhřimov

ISBN 80-86898-89-X

Vážení přátelé,

otevíváte almanach věnovaný stému výročí existence Gymnázia, Plzeň, Mikulášské náměstí. Sto let je i v životě školy dlouhá doba, která si žádá zamýšlení i ohlédnutí zpět.

Naše nynější gymnázium zahájilo činnost 1. září 1906 jako II. česká státní reálka města Plzně. V průběhu let se jeho název měnil podle charakteru doby. Ať již byl název školy v minulosti jakýkoli, nejdůležitější přetrvalo: vysoká úroveň práce učitelů i žáků, která utvářela dobré jméno školy. Jsem přesvědčen, že to má platnost i nyní. Mnozí učitelé se stali pro generace studentů a jejich rodičů nezapomenutelnými osobnostmi díky své odbornosti a morálním kvalitám. Také většina studentů dokázala být vždy na výši doby. Znalostmi získanými na naší škole se prosadili výrazně ve svém dalším životě a stali se z nich přední představitelé politického, hospodářského, akademického i kulturního života.

Úspěchy současné studentské generace jsou na veřejnosti dobře známé. Jak dokládají objektivní statistiky ministerstva školství, patří počet absolventů naší školy přijatých k vysokoškolskému studiu trvale k nejvyšším v republice. Stejně výmluvná jsou umístění v soutěžích. A to nejen v matematice a přírodovědných předmětech, ale i v jazycích, společenskovědních a estetických oborech a samozřejmě ve sportu.

Po roce 1989 se řada studentů a učitelů dobrovolně zapojila do humanitárních aktivit.

Na úspěších se nepodílejí pouze učitelé a studenti. Velkou podporu představuje pro nás důvěra rodičů a absolventů i úzká spolupráce se základními a vysokými školami.

Důležité impulsy pro práci přináší rovněž dlouholetá výměna zkušeností s našimi partnerskými gymnázii v Německu a ve Francii.

Zachytit sto let života úspěšné školy znamená zvládnout obtížný úkol. Naší snahou je připomenout nynější generaci i bývalým studentům fragmenty období, kterými gymnázium procházelo a prochází. Jednotlivé předměty na následujících stránkách představí učitelské oborové týmy prostřednictvím své(ho) vedoucí(ho) předmětové komise. Slovo dostanou i naši senioři, s nimiž o kantorském povolání (ale nejen o něm) rozmlouvali studenti vyšších ročníků. Na studentská léta zavzpomínají absolventi. Uměleckou a historickou hodnotu školní budovy i genius loci, spjatý

s názvem „mikulášské“, připomenou na slovo vzatí odborníci. Nemohou chybět ukázky studentských prací ani seznam ředitelů, učitelů a téměř deseti tisíců absolventů.

Co popřát naší škole do příštích let? Mnoho dalších nadaných studentů a schopných pedagogů, vlídné klima ve společnosti, které ocení přínos škol i ekonomicky, a další úspěchy v pedagogické práci.

Váš

Mgr. Josef Trneček
ředitel gymnázia

Někdy může i věta opakovaná tak často, že se stane téměř nic neříkající frází, obsahovat, či spíš skrývat významnou skutečnost. Vzdělání a vědomosti se stávají nejcennějším a určujícím prvkem vývoje společnosti v jednadvacátém století. A zdaleka se přitom nejedná jen o trvalý hospodářský růst a ekonomickou problematiku: vzdělání lidé si zpravidla dokáží uspořádat svůj život sami a jejich rozhodování je tak mnohem svobodnější. Svobodní lidé jsou společnosti zárukou zachování demokratických principů a základních společenských hodnot. Svobodní lidé snadněji chápou význam pojmů národní identita, národní hrdost. Sedmnáct let po sedmnáctém listopadu přichází doba, kdy je potřeba znovu tyto věci připomenout. Přicházející generace již – naštěstí – nemají osobní prožitky spjaté s diktaturou Komunistické strany Československa, která vzdělání a vzdělané lidi diskriminovala, neboť je vnímala jako možné ohrožení svého absolutistického panství.

Je-li dnes město Plzeň právem vnímáno a hodnoceno jako jedno z nejúspěšněji se rozvíjejících měst v České republice v době po roce 1989, přispívá k tomu nemalou měrou právě fakt, že je nejen významným průmyslově obchodním centrem, ale i přirozeným centrem kultury, sportu a především vzdělání celého Plzeňského regionu.

Jsmo právem hrdí, že současná Plzeň je sídlem dvou univerzit – dynamicky se rozvíjející Západočeské univerzity a dlouhodobě s městem spjaté Lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Ačkoli se ne všichni plzeňští abiturienti rozhodnou pokračovat ve studiu právě na plzeňských vysokých školách, je mimo jakoukoli pochybnost, že bez stabilního zázemí kvalitních středních škol by univerzitní město postrádalo smysl a vlastně ani nemohlo existovat.

K takovému středním školám rozhodně náleží „Mikulášské gymnázium“, jež je proslulé nejen na Plzeňsku, ale v celé naší republice výbornými výsledky a vysokou úrovní znalostí svých studentů. Za úžasné dlouhou dobu svého působení se stalo nesmírně významnou složkou plzeňského školství. Gymnázium na Mikulášském náměstí je dnes ústavem, který posiluje dobré jméno města Plzně. A jeho stoletá tradice ztělesňuje i naději, že město Plzeň, naše město, zůstane centrem vzdělanosti, významně přesahujícím hranice svého regionu, i nadále ...

Ing. Miroslav Kalous
primátor Plzně

LE MOT DU DIRECTEUR DU LYCEE SAINT-JOSEPH DE CHATEAUBRIANT

C'est en 1996 que nos deux établissements ont décidé d'établir un partenariat. Grâce à la volonté des directeurs et à la motivation des enseignants notamment Mme Iréna HRDINOVA et Mr Samuel CHARRIAU, ce premier échange fût un succès et depuis 10 ans ce succès ne cesse de se confirmer: que de chemin parcouru depuis, que de découvertes réciproques, que de rencontres, que de liens tissés !...

Au delà de l'intérêt pédagogique (découvertes historiques, géographiques, sociologiques, culturelles et artistiques etc...), c'est surtout pour nos élèves et nos enseignants respectifs, l'occasion de découvertes mutuelles, humainement très enrichissantes qui leur permettent de développer le sentiment européen.

Aujourd'hui, ne parlons plus de partenariat mais de véritable amitié entre nos établissements. Beaucoup d'élèves, de professeurs poursuivent leurs relations bien au delà de l'échange et se retrouvent avec grand plaisir à la faveur de vacances, voyages ou stages.

A l'occasion du centenaire du lycée MIKULASSKE, je souhaite, de la part de l'ensemble de la communauté éducative du lycée Saint-JOSEPH de CHATEAUBRIANT, transmettre à Mr Josef TRNECEK et à toute son équipe d'enseignants et de personnels tous mes vœux de succès et de pleine réussite et j'espère que les relations amicales entre nos deux lycées pourront se poursuivre et se développer à travers les générations qui nous succéderont.

J. F. ROSE Directeur du lycée Saint-JOSEPH.

SLOVO ŘEDITELE LYCEE SAINT-JOSEPH, CHÂTEAUBRIANT

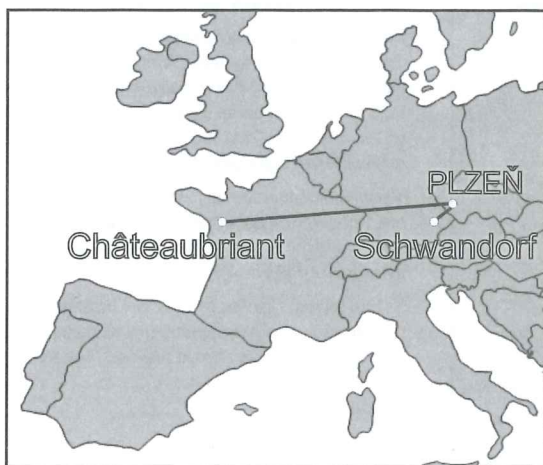
V roce 1996 se naše dvě instituce rozhodly vytvořit partnerský vztah. Díky dobré vůli ředitelů a motivaci vyučujících, zejména paní Ireny HRDINOVÉ a pana Samuela CHARRIAU, byla první výměna úspěchem a ten se již po 10 let nepřestává potvrzovat: jak dlouhou cestu jsme společně prošli, kolik poznání, kolik setkání, kolik navázaných vztahů!...

Kromě pedagogického zájmu (poznatky z oblasti historické, geografické, společenské, kulturní, umělecké atd.) je partnerství škol pro naše jednotlivé žáky a učitele hlavně příležitostí k oboustrannému poznávání, lidsky velmi obohacujícímu, které jim umožňuje rozvíjet evropské cítění.

Dnes již nehovoříme o partnerství, ale o skutečném přátelství mezi našimi školami. Hodně žáků a učitelů udržuje přátelský vztah i mimo výměnu, setkávají se s velkou radostí o prázdninách, během cest nebo stáží.

U příležitosti stého výročí Gymnázia MIKULÁŠSKÉ bych chtěl jménem celého učitelského sboru Gymnázia Saint-JOSEPH v CHÂTEAUBRIANT předat panu Josefu TRNEČKOVÍ a všem učitelům a pracovníkům jeho kolektivu přání úspěchu a zdaru a doufám, že přátelské vztahy mezi našimi dvěma gymnázii budou moci pokračovat a rozvíjet se i napříč generacemi, které budou následovat po nás.

J. F. ROSE, ředitel lycée Saint-JOSEPH

Carl - Friedrich - Gauß
Gymnasium Schwandorf

Schwandorf, 29.03.2006

Gründungsjubiläum des Ersten Gymnasiums Pilsen

Sehr geehrter Herr Trneck,.

„Nur wer feste Wurzeln hat, kann weit ausgreifen“ lautet ein Sprichwort;

das Erste Gymnasium Pilsen wurzelt seit hundert Jahren in der tschechischen Republik und wirkt bildungspolitisch fruchtbar weit über die Region Pilsen, ja, sogar die Landesgrenzen hinweg.

Seit September 1990 verbindet das Gymnasium eine Schulpartnerschaft aller Beteiligten schrumpfen und k

Zahlreiche Aktivitäten wie das gemeinsame Zusammenarbeiten bei Kunstprojekten, Wettbewerben (z.B. 1. Platz bei: „Innovationen“ des Landkreises Schwandorf) und der Schulpartnerschaft.

All diesen Aktivitäten ist eines gemeinsam: 1991 am 16. März feierte: „Das Erste Gymnasium aus Pilsen“.

Zum 100jährigen Jubiläum des Ersten Gymnasiums blicken wir mit Zuversicht auf unsere gemeinsame Zukunft zusammenwächst.

Mit freundlichen Grüßen

Fritz Pawlick, StD
SchulleiterNaturwissenschaftlich-technisches
und Sprachliches GymnasiumSchulleiter
Fritz Pawlick

Vážený pane Trneck,

„Pouze ten, kdo má pevné kořeny, může široce rozpřáhnout,“
říká přísloví;

První gymnázium v Plzni tkví již sto let svými kořeny v České republice a plodně působí na poli vzdělání a společenské výchovy mnohem dál, než vymezuje oblast Plzeňského kraje, ano, dokonce i za hranicemi země.

Od září 1990 spojuje Gymnázium Carla Friedricha Gaussa ve Schwandorfu s Vaším gymnáziem přátelství škol, jež v době globalizace směřuje vzdálenost v hlavách všech zúčastněných a postupně ji nechává zajít na úbytě.

Mimořádnou hodnotu partnerství našich škol charakterizují četné aktivity jako společná realizace koncertů, vzájemné návštěvy, spolupráce na výtvarných projektech a v neposlední řadě společně dosažené úspěchy v soutěžích (např. 1. místo v „Inovačním projektu škol k mezinárodnímu porozumění mezi okresem Schwandorf a Českem“).

Všem těmto aktivitám je jedno společné, jak zaznamenal tisk (Středobavorské noviny) již v roce 1991 / 16. března: „Obdivuhodné znalosti a bezvadné vystupování studentů gymnázia z Plzně.“

K 100. jubileu Prvního gymnázia v Plzni gratulujeme co nejsrdčeji a s důvěrou pohlížíme na partnerství našich škol s perspektivou, v níž Evropa prorůstá stále těsněji.

S pozdravem

Fritz Pawlick, StD
ředitel školy

Proměny názvů a poslání školy v průběhu jejího stoleté existence

Škola za sto let trvání několikrát změnila název. Měnilo se i pojmenování místa, kde se v roce 1914 poprvé otevřely dveře majestátní budovy, která se v časech dobrých i zlých stala útočištěm svým studentům a profesorům.

Proměny názvů ústavu nabídne následující přehled. Změny poslání přiblíží další stránky almanachu. Všem autorům příspěvků patří naše poděkování.

1906 – 1941: II. česká (československá) státní reálka v Plzni, Mikulášské náměstí 23, Masarykovo nám. (1918 až 1940)

1941 – 1945: Realgymnasium in Pilsen, Nikolausplatz – Reálné gymnasium v Plzni, Mikulášské náměstí

1945 – 1949: Státní reálné gymnasium v Plzni, Mikulášské náměstí

1949 – 1953: Gymnasium v Plzni, náměstí Odborářů

1953 – 1961: I. jedenáctiletá střední škola (od 27. 4. 1956 J. Fučíka), Plzeň, nám. Odborářů

1961 – 1969: Střední všeobecně vzdělávací škola J. Fučíka, Plzeň, nám. Odborářů

1969 – 1990: Gymnázium J. Fučíka, Plzeň, nám. Odborářů

1990 – dosud: Gymnázium, Plzeň, Mikulášské nám. 23

Jako zdroj informací při zpracování historie školy posloužily výroční zprávy II. reálky, státního reálného gymnasia, současná edice obnovena 1993/94 a školní kroniky. Klíčové informace poskytly fondy Archivu města Plzně, jehož pracovníkům děkujeme za pomoc a ochotu při vyhledávání potřebných dokumentů.

Jen malí lidé se perou o prestiž, velcí ji mají. (K. Čapek)

Nestačí mít rozum, je třeba ho také používat. (J. W. Goethe)

Jen to je ztraceno, čeho se sami vzdáme. (G. E. Lessing)

Ředitelé školy

Josef Strnad

František Frank

Eduard Pleva

Vojtěch Ježek

Jaroslav Devetter

Jaroslava Fenclová

Hedvika Kosová

Jan Tíkal

Zdeněk Mírka

Olga Vrbíková

Věra Míková

Josef Trneček

1. STRNAD Josef 1906 – 1914
2. BARTOŠ František 1914 – 1918
Vlk Bohuslav – zatímní správce (11. 11. 1918 – 30. 6. 1919)
3. JIRSÍK Bohumil 1919 – 1921
Vlk Bohuslav – zatímní správce (1. 4. 1921 – 30. 9. 1921)
4. FRANK František 1921 – 1931
Pleva Eduard – zatímní správce (1. 10. 1931 – 30. 6. 1932)
5. PLEVA Eduard 1932 – 1941
Hecht Antonín – zástupce ředitele (1. 4. 1941 – 30. 6. 1941)
Devetter Jaroslav – zatímní správce (1. 7. 1941 – 28. 2. 1942)
Pelnař Josef – zatímní správce (1. 3. 1942 – 19. 5. 1945)
Devetter Jaroslav – zatímní správce (20. 5. 1945 – 30. 6. 1950)
6. JEŽEK Vojtěch – in memoriam
s účinností od 28. října 1944 – popraven 13. dubna 1945 v Lipsku
7. DEVETTER Jaroslav 1950 – 1953
8. BELŠÁN František 1953 – 1971
9. FENCLOVÁ Jaroslava 1971 – 1976
10. KOSOVÁ Hedvika 1976 – 1980
11. TÍKAL Jan 1980 – 1982
12. MÍRKA Zdeněk 1982 – 1986
13. VRBÍKOVÁ Olga 1986 – 1990
14. MÍKOVÁ Věra 1990 – 1996
15. TRNEČEK Josef 1996 – dosud

(es)

Období zrození a rozletu

II. česká (československá) státní reálka, 1906–1941

Pětatřicetiletá existence II. české státní reálky vtiskla do historie školy nesmazatelnou stopu. Není to jen budova školy, ovládající prostor Mikulášského náměstí více jak devadesát let. Jsou to především stovky absolventů, kteří dokázali zúročit léta studií ve vybraných profesích ku prospěchu svému i společnosti. Je to řada pedagogů, kteří se významně podíleli na životě města Plzně.

Vzpomeňme alespoň zakladatele ústavu – prvního ředitele Josefa Strnada (1906–1914), profesora dějepisu a zeměpisu, uznávaného historiografa Plzně, archiváře, člena České akademie věd a umění. Teologa – katechetu Karla Farského (1914–1920), jehož snahy o modernizaci katolické církve vyústily v založení Církve československé husitské. Profesora Josefa Skupu (20. léta), zakladatele moderního loutkářství, avantgardního scénografa. Nejdéle působícího Felixe A. Vondrušku (1909–1939), fyzika a chemika, ale též příležitostného básníka a glosátora kulturního života města. Statečného profesora Vojtěcha Ježka, učitele jazyků a filozofie (1939–1945), popraveného nacisty. A za všechny žáky a absolventy jmenujme alespoň Jiřího Trnku a Miroslava Horníčka.

Střední školy reálného typu (na rozdíl od klasických gymnázií) se objevily v 18. st. Vznikaly z potřeb společnosti, která se otevřela v duchu osvícenství studiu přírodních věd a technických předmětů. První reálku v Čechách mělo od r. 1833 město Rakovník. Plzeň zřídila dvě reálné školy. První z nich, česká, vznikla 1863 a za dva roky převzala do užívání novou budovu ve Veleslavínově ul., dnes ZČU. Německá reálka čekala na otevření ještě deset let. Reálka měla poskytovat všeobecné vzdělání se zvláštním zřetelem k matematice, přírodním vědám a živým jazykům; připravit ke studiu na vysoké školy technické, akademie lesnické, hornické a zemědělské. Sedmileté studium, dělené na 4 nižší třídy a 3 vyšší třídy, končilo maturitou. V sedmi třídách bylo týdně věnováno 72 hodin humanitním a 138 hodin reálným předmětům.

Naše stoletá jubilantka se zrodila jako II. česká reálka z potřeb rychle rostoucí Plzně. Páteří rozvoje regionu se stal strojírenský komplex Škodo-

vých závodů, na prahu 20. století největší zbrojovka Rakouska-Uherska. Příliv venkovského obyvatelstva posílil českou většinu sedmdesátitisícového města. Obecní zastupitelstvo se snažilo podpořit české školství, protože existoval výrazný nepoměr mezi českými a německými středními školami. Osmdesát procent české populace mělo k dispozici šest škol, dvacet procent německých obyvatel využívalo pět škol.

Požadavek plzeňské obce z roku 1903 na zřízení další české reálky na nejrychleji rostoucím Pražském předměstí se dočkal po vleklých průtazích naplnění. II. česká státní reálka byla zřízena výnosem c. k. ministerstva záležitostí duchovních a vyučování ze dne 17. srpna 1906 po předchozím souhlasu panovníka, tzv. sankci, z 10. srpna téhož roku. Město se zavázalo postavit do tří let svým nákladem novou budovu, předat ji k bezplatnému užívání státu, platit výdaje za vytápění a údržbu školy včetně hřiště a botanické zahrady. Podpisem purkmistra Dr. V. Petáka z 30. září 1906 nabyla smlouva platnost.

Prvním ředitelem školy se stal po konkurzu Josef Strnad, dosavadní ředitel českého gymnázia. Učitelský sbor tvořilo osm členů. Vyučování začalo 14. září 1906 pro 54 žáků primy ve dvou paralelkách. Škola byla dva roky umístěna v soukromém domě č. 520 v Jablonského ul. Poté se přestěhovala do č. 178 v Železniční ul. a od r. 1910 užívala i dům sousední, protože přibývalo žáků. Cvičit se chodilo do školy Nad Hamburkem nebo na staré vojenské cvičiště na Borech.

Realizaci stavby nové budovy protahovala jednání o stavební místo, posuzování finančních nákladů a stavebního programu předloženého ředitelstvím ústavu. Vypracování plánů zadala městská rada osvědčeným odborníkům z Prahy: inženýru Ferdinandu Havlíčkovi a profesoru české techniky Rudolfu Kříženeckému. Po předložení podrobných stavebních plánů v měřítku 1 : 200 zpracoval městský vrchní inženýr J. Farkač rozpočet na cca 825 000 korun. Vedení stavebních prací se ujal stavitel František Němec. Výkopové práce pro základy a sklepy započaly 19. července 1912, v dubnu 1913 byl dokončen krov a 15. prosince 1913 proběhla kolaudace. Stavba budovy trvala neuvěřitelně krátkou dobu – 1 rok, 4 měsíce a 24 dní.

S přestěhováním ústavu se začalo v lednu 1914. Výuka byla zahájena ve dnech 18. a 19. února. Další dva dny se připravovala slavnost svěcení jako akt oficiálního otevření školy. Vysvěcení se uskutečnilo v neděli

22. února 1914. Do nové budovy přešlo 325 studentů sedmi ročníků studia a 28 učitelů včetně ředitele.

Těžkou ránu poklidnému životu školy zasadila 1. světová válka. Náš ústav poskytl azyl studentům I. reálky, kteří zde setrvali po celou dobu války – s výjimkou roku 1915/1916. Vyučovalo se střídavě: dopoledne jedna škola, odpoledne druhá. Julius Fučík – jako žák I. reálky – chodil i do naší školy. Zde je patrně důvod pro pozdější politické rozhodnutí udělit škole čestný název spojený s jeho jménem.

Vyučování bylo narušováno povoláváním profesorů a studentů do armády. K vojenské službě nastoupilo 9 profesorů, 60 absolventů z let 1914 až 1916 a ještě 28 dalších žáků. Zahynul prof. K. Horský, z absolventů např. J. Sedlář, J. Holec, F. Soukeník. Nejvýraznější osobností protiválečných akcí se stal Stanko Vodička, absolvent z roku 1914, který jako kadet 7. střeleckého plzeňského pluku a odsouzený vůdce rumburské vzpoury byl 29. 5. 1918 popraven.

Vznik Československé republiky zastihl ústav připravený. Studenti se 29. října 1918 zúčastnili velké manifestace a dva dny konali hlídkové

služby v plzeňských ulicích. Velkou událostí v životě školy i města se stala 17. května 1919 návštěva prezidenta T. G. Masaryka v Plzni. Škola se začala rychle rozvíjet. Otevřela své dveře i studentkám. První odvážná dívka Marie Šindelářová z Kbelu odmaturovala v roce 1924. Našla uplatnění jako učitelka francouzštiny. Celá dvacátá léta studovaly ve třídách s 25 žáky v průměru tři dívky. Ve třicátých letech počet žáků ve třídách stoupl na 35 se sedmi studentkami.

Vznikem republiky se chod školy ani skladba předmětů výrazně nezměnily – až na náboženství. Od roku 1918 se stala účast na náboženských úkonech dobrovolnou. Školní kaple se proměnila v aulu, kterou využívala pro kulturní akce a slavnosti škola i jiné organizace. Počet hodin náboženství klesl na polovinu, navýšila se výuka matematiky a češtiny ve všech sedmi ročnících. Srovnání nabízí tabulka profesora E. Plevy z r. 1932.

Od roku 1931 se maturovalo podle nového zkušebního řádu. Hodnocení „dospělí s vyznamenáním“ zůstalo, následné stupně „dospělí všemi hlasy“ a „dospělí většinou hlasů“ nahradilo jednodušší znění „dospělí“. Tady lze hledat odpověď na otázku, proč se dodnes říká maturitě zkouška dospělosti. Před opakováním ročníku zachraňovala studenty možnost opravné zkoušky z jednoho nebo dvou předmětů.

ED. PLEVA: TABULKA UČEBNÝCH PŘEDMĚTŮ.

Přehled počtu učebných hodin	ve školním roce 1906–7								ve školním roce 1930–31							
	Třída							Celkem hodin	Třída							Celkem hodin
	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.		I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	
Náboženství	2	2	2	2	2	2	2	14	2	2	2	1	1	—	—	8
Jazyk český, českoslov.	5	5	3	3	3	3	4	26	5	5	4	3	4	3	4	28
Jazyk německý	6	5	4	3	3	3	3	27	4	4	3	3	3	2	2	21
Jazyk francouzský	—	—	5	4	4	3	3	19	—	—	4	4	3	3	3	17
Dějepis	—	2	2	2	3	3	3	15	1	2	2	3	2	2	3	12
Zeměpis	3	2	2	2	—	—	—	9	2	2	2	2	2	2		12
Matematika	4	3	3	3	5	4	5	27	4	4	3	4	4	4	5	28
Přírodopis	2	2	—	—	2	2	3	11	3	3	—	—	2	3	3	14
Chemie	—	—	—	3	3	2	—	8	—	—	—	3	3	2	—	8
Fysika	—	—	3	2	—	4	4	13	—	—	3	2	—	4	4	13
Rýsování, deskr. geom.	—	2	2	3	3	3	2	15	—	—	2	3	3	3	2	13
Kreslení	4	4	4	4	3	2	3	24	4	4	3	2	3	2	2	16
Krasopis	1	1	—	—	—	—	—	2		—	—	—	—	—	—	4
Tělocvik	2	2	2	2	2	2	2	14	2	2	2	2	2	2	2	14
Filosof. propedeutika	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Zpěv. relat. oblig.	—	—	—	—	—	—	—	—	2	2	—	—	—	—	—	4
Celkem	29	30	32	33	33	33	34	224	29	30	30	32	32	32	32	217

Pětadvacetileté výročí vzniku školy připomenula publikace „Památ-ník 1906 – 1931“. Žáci oslavili jubileum studentskou akademií na jaře 1932. Pro významné zástupce úřadů a korporací byla uspořádána v aule „Slavnostní akademie“ s uměleckým programem. V rámci oslav se konal sjezd absolventů v Měšťanské besedě, spojený s prohlídkou školy. Prání vyslovené závěrem – „aby se všichni za dalších 25 let ve zdraví sešli“ – se bohužel nenaplnilo ...

Škola oslaví výročí svého založení teprve podruhé – po stu letech. Dosud se vzpomínala jen jubilea otevření budovy: 50leté – 1964, 75leté – 1989, 80leté – 1994, 90leté – 2004.

Ve školním roce 1931/32 se také změnil název ústavu na **II. státní československá reálka**.

Kontakt mezi školou a rodiči zajišťoval Spolek pro podporování ne-majetných studentů, založený r. 1921. Ve třicátých letech se jeho akce rozšířily o přednášky a aktuální informace pro rodiče. Každým rokem se přispívalo potřebným studentům na ošacení, stravné, knihy, učebnice, po-můcky. S individuálními dotazy chodili rodiče za vyučujícími dopoledne v tzv. „mluvních hodinách“. Teprve v březnu 1938 došlo k ustavení Ro-dičovského sdružení, jehož činnost přerušily události spojené se vznikem Protektorátu a zákazem všech shromáždění.

Hospodářský růst republiky ve dvacátých letech přispěl k modernizaci budovy. Nevyhovující plynové osvětlení nahradila elektřina. Třídy dostaly nové lavice, učebny fyziky a chemie posuvné tabule, kabinety biologie, chemie, fyziky a kreslení další skříně a učební pomůcky. O prázdninách 1934 byla na celé budově stržena omítka a nahrazena břízolitem.

Podstatnou změnu vnesl do života školy rok 1934. Hospodářská krize si vynutila úsporná opatření. V Plzni zrušilo ministerstvo školství a národ-ní osvěty I. státní reálku. Byla sloučena s II. reálkou, které byl ponechán dosavadní název i budova na Mikulášském (tehdy Masarykově) náměstí. Žactvo se mohlo rozhodnout, zda se přihlásí k přijetí do II. reálky, nebo do jiné střední školy. Ze zrušené I. reálky přišlo 12 profesorů, takže učitelský sbor měl na konci školního roku 1934/35 celkem 31 členů. Zdvojnásobil se počet studentů na 679 a rostl až do okupace.

Prostory školy sloužily i jiným účelům. Aulu využíval spolek Student-ský dům, Dělnická akademie a Československý Červený kříž při pořádání přednášek, výstav, koncertů či loutkových představení. Tělocvičnu si

najímala jednota Sokola Plzeň. Učebny sloužily k pořádání kurzů pro železniční úředníky nebo kurzů malování.

Činnost ústavu perfektně mapují výroční zprávy, obdivuhodné svými přehlednými informacemi o hospodaření, stavu inventáře, změnách personálních, výsledcích maturit i konkrétním životě školy. Vše mělo svůj pevný řád.

Vznik Protektorátu Böhmen und Mähren a začátek 2. světové války znamenaly konec demokracie, svobody, prosperity. Nacisté uzavřeli vysoké školy a současně redukovali i školy střední. Reálky byly transformovány na osmiletá reálná gymnázia. Historie II. reálky končí srpnem 1941.

Pojďme nahlédnout, jak zněla zadání písemných maturitních prací z českého jazyka v posledním roce trvání II. reálky. Také tyto údaje nabízejí archivní dokumenty.

VII.A – Jak zasáhl vynález knihtisku do kulturního vývoje lidstva. Úvaha.

J. Neruda, Zimní I. – ze sbírky Prosté motivy. Rozbor básně.

Výbušný motor, jeho užití a význam. Pojednání.

VII.B – K. Čapek, RUR. Literárně estetické pojednání.

Dělejme třeba sebenepatrnější věc, ale dělejme ji nejlépe na světě, T. Baťa. Úvaha.

Jak usnadňují fyzikální objevy náš život. Rozprava.

VII.C – Když dílo tvé je dokonáno, J. Vrchlický. Rozbor básně.

Čím výše vystoupíš, tím širší je tvůj rozhled. Úvaha.

Krev a její význam. Pojednání.

Reálné třídy postupně dobíhaly, poslední odmaturovala ve školním roce 1945/46.

(es)

Budova školy – kulturní památka Plzně

Architektonické objekty jsou součástí města mimo rozměr lidského věku. Doprovázejí nás i tehdy, kdy nás mívají jejich užitný smysl. Jsou takové, které jsou nám blízké, i takové, do nichž jsme po celý život nevstročili. Ač je někdy možná vnímáme neuvědoměle, přece o nich víme; jsou tu a pravděpodobně budou déle než my. Vytvářejí obraz města, zrcadlí dobu svého vzniku i s jejími událostmi, s její prosperitou či chudobou, s módou či s absencí jakéhokoli stylu a poskytují věrný obraz toho, jak s nimi ta která éra zacházela.

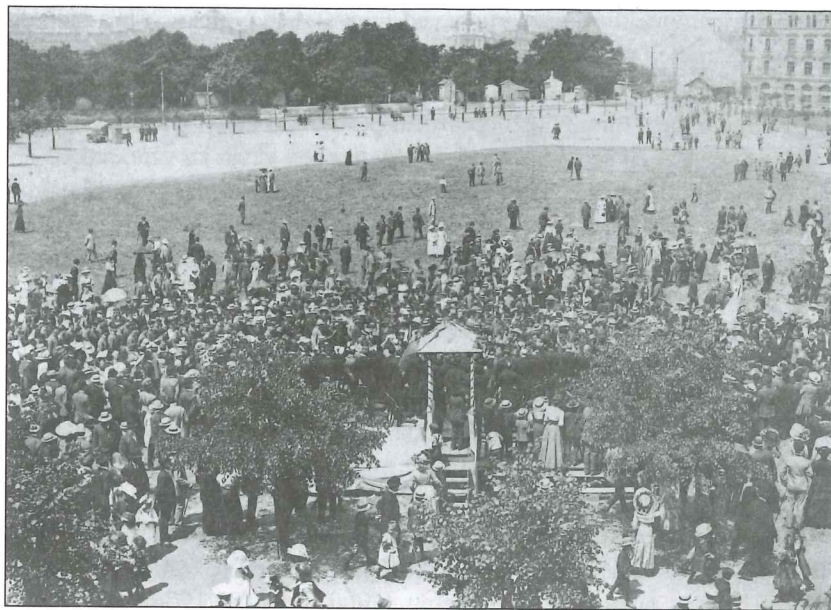
Dějiny architektury zaznamenávají typy staveb typických pro jedinou éru, objevujících se jako něco zcela nového a po čase, když je vývoj překonal, mizejících. Jsou ale i takové, které lidstvo provázejí „od nepaměti“. Čelné místo mezi nimi náleží budovám školním, o kterých možná nejvíce platí, že se vyvíjejí se společností, odrážejíce její vztah ke vzdělání.

Nejstarší dochované školní budovy v Plzni, které dodnes slouží svému účelu, jsou staré zhruba 140 let. Postavíme-li je vedle sebe, najdeme do prvního desetiletí tohoto století jakousi typologickou řadu, ve které jsou si jednotlivé objekty ve své ponejvíce osově souměrné osnově podobné. Jejich architektonický styl je převážně novorenesanční a ve svém prostředí přebírají funkci urbanistické dominanty.

Budova II. české reálky, postavená podle návrhu architekta Rudolfa Kríženeckého a inženýra Ferdinanda Havlíčka, má mezi plzeňskými školskými budovami podobu do jisté míry výjimečnou, avšak se svými časovými soupeřnicemi obdobnou.

O poloze školy na Mikulášském náměstí bylo rozhodnuto už v roce 1903 a město zahájilo výkup potřebných pozemků, zatímco školská správa hledala prostory k dočasnému nájmu. Od roku 1906 sídlila škola v soukromém domě na rohu ulic Jablonského a Sladkovského; smlouva se soukromým vlastníkem byla na tři roky, neboť se předpokládalo, že do té doby bude zajištěna budova vlastní. Nestalo se tak, a proto se ročníkem 1908–1909 přestěhovala škola do domu na rohu Železniční a Mikulášské. Žádná z lokalit nebyla ideální a vždy se něčeho nedostávalo. Po celý čas se tělocvik vyučoval ve škole „Nad Hamburkem“ a na lukách k Božkovu, stále chyběla botanická zahrada, jak je ostatně připomínáno v každé výroční zprávě.

Původně vyhledané místo naproti škole v čele náměstí se nelíbilo ani ředitelství školy, ani místnímu obyvatelstvu, které bylo vůbec proti jakékoliv stavbě na náměstí. Ing. František Auer, vedoucí inženýr stavebního úřadu, proto vypracoval 13 jiných variant a ty byly poslány do Prahy architektu Antonínu Balšánkovi k posouzení. 19. dubna 1907 přišlo dobrozdání, kterým architekt Balšánek doporučil místo dnešní proti Mikulášskému hřbitovu v celé délce náměstí mezi Barrandovou a Rubešovou ulicí, ovšem „s náležitě rizalitou členěným průčelím“. Návrh byl akceptován a objevily se pouze námitky obyvatel proti botanické zahradě, respektive proti tomu, aby zde vznikl oplocený pozemek.

Položení základního kamene (červen 1912)

Po značných průtazích byl také schválen stavební program a pánové Kříženecký s Havlíčkem mohli začít od dubna 1912 do dubna 1913 projektovat.

Celé generaci tvůrců té doby se dostalo klasického odborného vzdělání, ovlivněného vídeňskou akademickou školou, a snad o všech platí, že se po svém kratším či delším secesním období navraceli ke klasické řádové architektuře. Inspiraci urbanistickou pak čerpali převážně z principů tvorby barokní.

Těmto velmi vyhovuje právě Mikulášské náměstí, v podstatě na pětiúhelníkové ploše, s vidlicovým rastrem hlavních komunikací, které se sbíhají ve vrcholovém úhlu. Školní budova je rozložena v jihozápadní části náměstí, s orientací hlavního nejdelšího průčelí podél střední „osové“ trasy. Skládá se ze tří křídel, vzájemně protnutých, takže na půdorysu se skládají do podoby písmene „H“.

Tvarová bohatost střech koresponduje s parkovým prostředím náměstí, jehož úprava navazuje na areál Mikulášského kostela s hřbitovem, a spo-

lečně vytvářejí zelenou oázu v těsné blízkosti centra. Výtečný výtvarný detail oplocení areálu školy pak jen podtrhuje její důstojnost a určitou monumentalitu.

Tento dojem podporují i fasády svým vysokým řádem pilastrů, který organizuje okenní osy do skupin, převážně trojic u všech průčelí. Každé průčelí jeví jistou symetrii, avšak bez užší návaznosti na celkovou kompozici. U průčelí, orientovaného k severovýchodu, je to trojice rizalitů, z nichž mělčí – střední mezi dvěma hlubokými – nárožními je jeho osou. Hlavní průčelí je mírně vypouklé, a proto působí v dlouhé frontě změkčujícím dojmem. Ve střešní krajině nad ukončující římsou je završen typickou barokizující plastikou, dvojicí putti s vázami. Toto průčelí nese i další sochařskou výzdobu, tentokrát reliéfní – sochaři, kteří spolupracovali na konečné podobě školy, byli František Hergessel a Josef Pekárek, s jejichž pracemi se můžeme setkat i jinde v Plzni.

Vstup do budovy, umístěný do excentrické polohy, je zdůrazněn portikem a představenou sloupovou síní, která je jako princip přejata právě z klasické řádové architektury. Nad ním – nad mansardovou střechou – se zvedá věžice, která dominantně ovládá i v dálkových pohledech celý prostor Mikulášského náměstí.

Za předsíní se vstupuje do kolmého křídla s tělocvičnou, nad níž je v dalším podlaží umístěna aula. Podélné křídlo je učebnové. Jde o třípodlažní dvoutrakt s průběžnou chodbou, na níž jsou pro každou ze čtyř učeben umístěny šatnové kóje, v koutech jsou pak vestavěna schodiště. Třetí, opět kolmé křídlo s kabinety a odbornými učebnami je připojeno na opačném konci.

Celková kompozice je ukončena nižší, původně obytnou budovou, připojenou k budově školní na jejím jihovýchodním konci. Její architektura v drobnějším měřítku opakuje všechny užité kompoziční principy na hlavních křídlech. Vstup zdůrazňuje portikem, nároží do ulice prolamuje lodžii, další nároží, tentokrát orientované do zahrady, ozvláštňuje rohovým arkýřem. školní budova má svou gradaci od nejdůležitějšího k méně podstatnému, a to při plném respektu k historicky danému prostředí.

A původně nechtěná botanická zahrada? Ta je dodnes ozdobou Mikulášského náměstí.

Budova II. české reálky – dnes Gymnázia – na Mikulášském náměstí je od roku 1914 významnou součástí městského organismu nejen svou

funkcí vzdělávací, ale také svou architekturou. Představuje jednu etapu výtvarného vývoje města Plzně. Svou polohou na Mikulášském náměstí, které je významným krajinným prvkem, bezprostředním sousedstvím s dalším významným krajinným prvkem – Mikulášským hřbitovem a kostelem – hraje podstatnou roli v panoramatu městské části Petrohrad. Byl to i jeden z důvodů, proč se budova nakonec stala nemovitou kulturní památkou.

Ing. arch. Anna Hostičková, Magistrát města Plzně,
Útvar koncepce a rozvoje města Plzně

Memento hřbitova u svatého Mikuláše

Hřbitov s kostelem svatého Mikuláše je jednou z nejvýznamnějších památek v Plzni. Ve druhém městském obvodu je památkou s nejdelší historií. Už v roce 1414 zde u kostela sv. Mikuláše a sv. Jana Křtitele, založeného o osm let dříve, město zřídilo hřbitov pro pohřbívání chudiny. Od 16. století tu byli pohřbíváni i nekatolíci. V závěru 18. století došlo k systematickému rušení hřbitovů uvnitř městské zástavby. Místo hřbitova na dnešním náměstí Republiky převzal hřbitov u svatého Mikuláše, který se tehdy nalézal daleko za městem.

V průběhu 19. století byla na hřbitově pochována většina významných Plzeňanů. Jejich náhrobky, které měly převážně vysokou architektonickou a uměleckořemeslnou úroveň, ze hřbitova vytvořily galerii uměleckých děl s jedinečnou atmosférou. Dodnes je zachován například klasicistní náhrobek rodiny Becherovy, litinové náhrobky J. Otta a W. Kopetzkého, náhrobky J. K. Tyla, rodiny Hahnenkamovy a Horův – Peithnerův s figurální sochařskou výzdobou od A. Wildta, rodiny Mehnertovy se sochou od L. Wildta. Zachována je také hrobka rodiny Komareckovy z roku 1878 s novorománskými prvky. Příkladem novogotického slohu je čelo Jahnlovy hrobky a náhrobek rodiny Guldenerovy. Umění počátku 20. století, kdy byl Mikulášský hřbitov uzavřen (po dokončení centrálního hřbitova v Doubravce), reprezentuje náhrobek E. Škody z roku 1903.

Význam hřbitova nejen z hlediska historie města a jeho vynikajících osobností, ale i z hlediska umělecké hodnoty a jedinečné atmosféry si od počátku 20. století uvědomovala řada vzdělaných Plzeňanů. Především L. Lábek usiloval o uchování charakteru hřbitova, jehož atmosféra inspi-

Kostel sv. Mikuláše

rovala i J. Trnku, který prožil dětství na Petrohradě, pro vytvoření jeho Zahrady. Ve 20. letech proběhla citlivá úprava hřbitova.

Radikální změna poměrů v zemi po roce 1948 přinesla Plzni postupné prohlubování technokratického přístupu k řešení urbanistických, architektonických i uměleckých problémů. V závěru 50. let vznikl nový územní plán města, jehož autoři předpokládali rozšíření komunikace podél Mikulášského hřbitova. Památkáři se záměrem nesouhlasili, neboť by jím došlo k výraznému zásahu do hřbitova, který se pro své hodnoty navíc v roce 1963 stal kulturní památkou. Ve stejném roce ale Městský národní výbor v Plzni požádal o zrušení ochrany, neboť hřbitov měl být zlikvidován. Ministerstvo školství a kultury od památkové ochrany sice neupustilo, ale umožnilo likvidaci pásu hřbitova pro rozšířenou komunikaci. Na první pohled přijatelné kompromisní řešení bylo příčinou nenapravitelné zásadní devastace „plzeňského Slavína“. V likvidovaném pásu se totiž nacházela celá řada významných náhrobků, mj. i náhrobek E. Škody. Na návrh památkářů sice byla zachována alespoň jižní část hřbitova, novější část hřbitova však byla – kromě náhrobku J. K. Tyla – nemilosrdně zničena. Třebaže v závěru 60. let, kdy došlo k provedení prací, byly některé části cennějších náhrobků ze severní části přeneseny do jižní části areálu, většina náhrobků a hrobek – včetně 15 památkově chráněných – byla zlikvidována. Nenávratně zmizela například hrobka Klotzova, rodiny Pankrazovy, náhrobek rodiny Trotzerovy, rodiny Carencio, ale také socha Panny Marie – ústřední umělecké dílo celé novější části hřbitova.

Přestože v polovině 90. let došlo k přehodnocení plánu komunikačního systému města Plzně a kapacitní komunikace (do té doby ještě nepostavená) povede v jiné trase, byla v roce 2001 zbořena i hřbitovní zeď a nahrazena novou, vybudovanou v jiném místě. Devastace hřbitova pokračuje i v současnosti – chátráním, vandalismem, rozkrádáním jednotlivých pomníků. Snad jen náhrobky E. Škody a J. K. Tyla mají pravidelnou údržbu. Většina dochovaných náhrobků, které přečkaly úpravy v závěru 60. let, jsou ve špatném stavu. Zoufalý stav hřbitova je ostudným pro město Plzeň, přestože hřbitov městu nepatří. Město by si však mělo podstatně více uvědomovat odpovědnost za svou historii.

Je nejvyšší čas zachránit alespoň zbývající náhrobky zakladatelů moderní Plzně a pokusit se prostoru hřbitova alespoň částečně navrátit důstojnost. Bude to náročné, je to však nutné! Hřbitov u svatého Mikuláše

navždy zůstane varováním před technokratickými zásahy do městského organismu bez ohledů na kulturní hodnoty, které nelze vyčíslit.

Petr Domanický, Národní památkový ústav,
územní odborné pracoviště v Plzni

Text vznikl s využitím článku Hřbitov u sv. Mikuláše v Plzni (napsal P. Domanický a J. Jedličková), uveřejněného ve sborníku Plzeňsko II – sborník Spolku za starou Plzeň (vydal Spolek za starou Plzeň ve spolupráci se Státním památkovým ústavem v Plzni v roce 2002, s. 3–31).

Josef Strnad

➤ první ředitel II. české reálky v Plzni v letech 1906 – 1914

Autoritou své občanské i profesní osobnosti přispěl ke vzniku ústavu i jeho nové budovy. Pocházel z Hostivaře u Prahy, kde se 8. března 1852 narodil. Po absolvování akademického gymnázia v Praze pokračoval studiem historie na univerzitě. Plně si osvojil metodiku badatelské práce svého učitele – profesora V. V. Tomka, tzn. přesné zjišťování faktů, trpělivou a neúnavnou práci s archivními prameny, vědeckou poctivost.

Zakotvil v Plzni, kde od r. 1876 působil jako středoškolský profesor dějepisu a zeměpisu nejprve na městském – od r. 1883 postátněném – reálném gymnáziu. Když se škola za pět let rozdělila na gymnázium a reálku, rozhodl se pro gymnázium.

V roce 1906 byl jmenován ředitelem právě vzniklé II. české reálky na Pražském předměstí. Kdo neměl příležitost sledovat, co znamená zakládání nového ústavu, jeho postupné vybavování, nemůže si udělat správnou představu o starostech, jež jsou s tím spojeny. Tato práce vyžadovala všechny síly a čas, takže vědecké bádání muselo ustoupit. V únoru 1914 se otevřela nová budova školy, ale ředitel Strnad už o prázdninách ústav opouští a odchází do výslužby ... Uznání jeho zásluh o školství bylo vyjádřeno udělením titulu vládní rada.

Po příchodu do Plzně se podílel na založení Spolku přátel vědy a literatury české a městského musea. Jeho zásluhou byl 1878 městský archiv připojen k muzeu. Archivní práce se stala jeho životním posláním. Při plném učitelském úvazku pátral po archiváliích týkajících se dějin Plzně v Chebu, Stříbře, Třeboni, Praze, Vídni, Mnichově, Norimberku,

Amberku. Je autorem nespočetných studií o založení města, o vývoji plzeňského znaku, o počátcích knihtisku v Plzni. Podílel se na archeologickém výzkumu hradiště v Bukovci a ve Starém Plzenci. Mezi jeho významná díla patří dvousvazkový Listář královského města Plzně a druhdy poddaných osad (1891 a 1901) či souhrn úvah O založení královského města Plzně (1894). Na objevném publikování archivního materiálu založil vydání M. Šimona Plachého Pamětí plzeňských (1883). Věnoval se historii chrámu sv. Bartoloměje, oběma klášterům, radnici. Definitivně označil Skriboniův dům na náměstí č. 105 jako místo plzeňského pobytu Valdštejnova. Mnohá nesprávná legenda se díky jeho odbornému úsilí rozplynula.

Náležitě oceněna byla i jeho historickobadatelská činnost. Už v roce 1885 byl jmenován konzervátorem Ústřední komise pro zachování památek ve Vídni, 1892 dopisujícím členem České akademie věd, r. 1900 dopisujícím členem Královské české společnosti nauk a v roce 1912 mu královské město Plzeň udělilo titul čestného občana.

Ředitel Strnad podporoval demokratické ovzduší ústavu – zvláště ve vztahu ke studentům z nemajetných rodin tehdejšího Petrohradu. Postaral se o založení fondu na jejich podporování při studiu. V žácích pěstoval smysl pro čest, spravedlnost a poctivé vykonávání povinností. Nenáviděl lež, povrchnost a zahálku. Dovedl probudit zájem studentů přesvědčivým výkladem. Vychovával k práci a pro život. Byl skutečně „primus inter pares“ – ne pouze slovem, ale i chováním, životem ...

Profesor Josef Strnad zemřel dne 12. května 1930. Čestný pohřeb s náležitými poctami mu vypravilo město Plzeň z městského muzea.

Z výročních zpráv II. české reálky

(es)

Stanko Vodička

- vůdce rumburské vzpoury v roce 1918
- absolvent naší školy v roce 1914

Projíždíme-li autobusem č. 30 plzeňskou čtvrtí Lobzy, v parčíku mezi kostelem sv. Martina a Prokopa a hudební školou spatříme nápadný památník. K ležícímu spoutanému vojákovvi v uniformě z konce 1. světové války klesá jeho druh, kterého sráží obrovský dvouhlavý orel.

Text připomíná především rumburskou vzpouru, největší protiválečné a protirakouské vystoupení českých vojáků, a jednoho z jejích vůdců – rodáka z Lobeze Stanislava Vodičku. Před slavnostním odhalením 1. června 1919 žulový pomník akademického sochaře V. Šípa obklopil mnohatisícový zástup, pietní akt byl doprovázen rovněž vojenskými poctami.

Stanislav Vodička se narodil 4. května 1895. Felix Adam Vondruška, profesor fyziky a chemie na naší škole v letech 1909 až 1939, studenta popsal jako živého, vznětlivého mladíka s básnickými sklony, který dokázal bez krejcaru v kapse procestovat Čechy. Stanislav miloval národní dějiny, horoval pro Husa a Komenského, z niterného přesvědčení vstoupil do evangelické církve. V Praze krátce studoval na vysoké škole chemii, ale pro nedostatek financí musel rezignovat a stává se telegrafním úředníkem na hlavním nádraží v Plzni. Na válečnou frontu odešel dobrovolně – s naivním cílem, jak se svěřil, přeběhnout na ruskou stranu. Dezerce se mu ani v Mukačevu, ani během bojů u Stanislavi nepodařila. Roku 1917 si léčí plicní chorobu v trhanovském lazaretu, píše básně, jež zveřejňuje v časopise Posel od Čerchova (dříve rovněž v Českém kraji). Dočteme se i o lyrickém vztahu k Marušce Růžkové, dcerce domažlického zahradníka.

Stanko určitě nepředstavuje klasický typ revolucionáře. Tím byl spíše (alespoň v počátku revolty) jeho druh ve zbrani František Noha, navrátilce z ruského zajetí. Desátník aspirant Vodička ve svém evangeliijním nadšení spíše jen toužil po spravedlnosti a čistotě lidských vztahů a květnová vzpoura v rumburských kasárnách posledního roku 1. světové války mu pak shodou náhod vnutila velení. Vyhladovělí vojáci, nadšení jeho projevem, v němž horoval nejen pro chléb a mír, ale také pro svobodu národa, ho provolali za vůdce.

„... Jen budme svorni, bratři, jeden za všechny, všichni za jednoho! Naše věc je svatá, naše věc je spravedlivá, a tak jsem jist, že se k nám ostatní vojsko připojí ... Držte se statečně a věrně, abychom už mohli ukončit tuto ohavnou válku a osvobodit naši českou vlast z potupného jha! Nuže kupředu! Nazdar!“

Je úterý 21. května kolem deváté hodiny ráno. Vzbouření příslušníci náhradního praporu 7. plzeňského střeleckého pluku obsazují rumburské náměstí, když krátce předtím v kasárnách odeřeli poslušnost svým velitelům. Na řadu přichází pošta a nádraží, zde ničí telegrafy. Přes spon-

tánní charakter povstání si vůdcové vzpoury uvědomovali nutnost spojit se s dalšími prapory. Vyrazili na cestu. Konečným cílem snad měla být Praha, nejprve však nutno přesvědčit české vojáky v nejbližších městech. V Krásné Lípě obsadili nádraží, část povstalců zamířila v zadrženém vlaku k býv. Tanne(n)berku. V Novém Boru si vzbouření vojáci celkem snadno poradí s oddílem pohraničních myslivců, obsazují velitelství a nádraží a propouštějí vězně z tamějšího vězení. Očekávané spojení s místní setninou 18. českého královéhradeckého pěšího pluku se však neuskutečnilo. Povstalci, unavení a hladoví, se v podvečer onoho osudného dne neuváženě vydávají dál na cestu – tentokrát k České Lípě. Zastavení jsou v půli cesty. Při zničující přestřelce Stanko Vodička velí vzdát se, aby v bezvýhodné situaci zabránil bratrovražednému masakru. Přibližně ve čtvrt na deset večer tak rebelie definitivně umlká.

Litoměřické velitelství se o povstání dozvědělo bezprostředně po jeho vypuknutí, a to hned z několika zdrojů. Nejspíše spěch zapříčinil ono množství taktických chyb, jichž se rebelové dopustili. Historik J. Marek si např. klade otázku, proč po obsazení nádraží využili k přesunům železnici pouze částečně. Zároveň upozorňuje na nejednotnost v řadách povstalců. Část z nich šla za vidinou ukončení války, jiní chtěli dezertovat, další se po vystřízlivění z prvotní euforie začali raději vracet. V Rumburku již čekali ozbrojení četníci a provinilce odváděli do vězení.

Po stanném soudu, noc před popravou stylizoval Stanko dopis své dívky Anně Vítové z Koterova. Ač měl nepřekonatelný odpor vůči vídeňské nadvládě, musil jej německému pastoru diktovat v cizí řeči. Loučil se: „... *Oslavím brzy veliký svátek, půjdu na věčnost k našemu milostivému Bohu. Vy víte, že jsem ve svém životě velmi mnoho trpěl, i mám za to, že mě Bůh takto odměnil. V oblasti, do které přijdu, není podvodu – tam před boží velebností jsou si všichni rovni ... Jest mým přáním, abych byl pochován ve své domovině, u své matky – mezi lesy a lučinami. ... Čtěte mé básně, to Vás potěší! ...*“

Ráno 29. května 1918 pak zbledlí mužové určení do popravčí čtyry – nikdo se dobrovolně nepřihlásil – vykonali na hřišti za rumburským hřbitovem svou katovskou povinnost. Po levici S. Vodičky skončil František Noha z Dobřan, soustružník a později statista plzeňského divadla, a po Vodičkově pravici zahradnický pomocník v Košířích u Prahy Vojtěch Kovář, rodák z Čepince u Nepomuku. O pár hodin později v nedalekém

Novém Boru výstřely popravčí čty zkrátily život dalším sedmi mladým vzbouřencům. Hroby odsouzců byly srovnány se zemí. K exhumaci a přenesení ostatků došlo krátce po vzniku republiky. Místo věčného spánku Stanka Vodičky dnes najdeme u kostelíka sv. Jiří v Doubravce.

Poslední dopis, diktovaný s okovy na rukou, zkormoucené adresátce přeložil zmíněný náš kolega F. A. Vondruška. Nešťastný delikvent mu ještě docela nedávno jako student asistoval při přípravě chemických pokusů. Profesor Vondruška, regionální dramatik, prozaik, básník a kritik, avšak především významný organizátor plzeňského kulturního života, s dojemnou péčí opatroval básnické prvotiny svého oblíbeného a nadaného žáka.

(er)

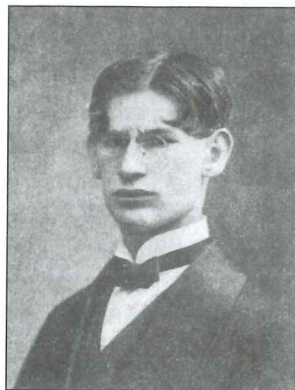
Když šeřík rozkvétal ...

*Když šeřík rozkvétal a voněl ze zahrad,
tu v nitro zhárané mi velký smutek pad.
Já na Vás vzpomínal, můj zlatý, krásný sne,
a písni prosil Vás za mládí zlomené.*

*Za mládí zlomené, za srdce zklamané,
jež tolik věřilo, že bolest přestane,
zda opět přijdete, že v květech budem snít
ve žhavých polibcích, až luny matný svit*

*svou síti magickou, v závoji čarovném
Vás kouzlem opřede a oči uspí snem,
ty oči smutné tak, jež měl jsem k smrti rád,
když šeřík rozkvétal a voněl ze zahrad ...*

Stanko Vodička, ŠR 1913/14

O Josefu Skupovi

Na profesorskou dráhu se připravoval studiem na uměleckoprůmyslové škole a na Univerzitě Karlově v Praze. Vypuknuvší první světová válka mu zabránila, aby studia ukončil. V roce 1915 zjara byl odveden a ihned narukoval k tehdejšímu plzeňskému pluku č. 35. Naštěstí frontě ušel, byl superarbitrován a převrat ho zastihl jako kreslíče ve Škodových závodech v Plzni. Působil v Loutkovém divadle feriálních osad v Plzni a své zálibě se věnoval plnou duší. Leč v první řadě bylo nutno postavit se na vlastní nohy a zajistit si povolání. Skupa dokončil zkoušky a stal se zatímním profesorem na II. státní reálce v Plzni.

Kresba Josefa Skupy

Na první roky svého učitelského povolání vzpomínal rád. Za svého působení se nesetkal se záludností nebo zlomyslností svých žáků a to ho těšilo. Nerad kontroloval a nerad vyžadoval přísnou kázeň. Asi si vzpomínal na svá studentská léta na první reálce v Plzni, kdy byl sám velký smíšek, v legráckách vedl ve třídě prim.

Působení na druhé reálce přerušil v létě 1922, protože ho nový ředitel Městského divadla Bedřich Jeřábek povolal na místo šéfa výpravy. Hry se často měnily, hrály se činohry, opery, operety i balety a ke všem se musely pořizovat úplně nové dekorace a rekvizity. Skupa pracoval od rána do noci, chrлил návrhy na všechny hry. Po půldruhém roce zanechal svého šéfovství a věnoval se jen škole a loutkám.

V té době začínal svou závratnou kariéru v loutkovém divadle pan Spejbl.

(Spejbla vyřezal podle Skupova návrhu v roce 1919 Karel Nosek, ale „taťulda“ se plně divadelně uplatnil, až když se jeho jevištním partnerem místo Kašpárka stal Hurvínek, kterého vytvořil v roce 1926 řezbář Gustav Nosek.)

Skupa se celou duší věnoval loutkovému divadlu, které spravoval Dámský spolek feriálních osad v Plzni. Spolek vedly učitelky a z výtěžku divadla posílaly každoročně děti z nemajetných rodin na prázdniny do lesů – na tzv. feriální osady. Spolek neměl dílny, a tak Skupa maloval a připravoval potřebné dekorace a rekvizity ve školním kabinetě. Jeho žáci se tak stali nejen diváky, ale přímo vášnivými spolupracovníky. Společná díla

přenášely děti s největší ochotou a švandou až do divadla. Často z reálky na Petrohradě táhl zástup studentů přes most do Řemeslnické besedy v Prokopově třídě, kde v malém zahradním přístavku stálo divadlo. Nejhorlivější a také nevšedně nadaný byl zavalitý klouček – Jiří Trnka. Skupa si ho velmi oblíbil a zůstal s ním ve stálém kontaktu.

Skupa setrval na II. reálce do roku 1925, kdy byl povýšen a zároveň ustanoven profesorem Dívčího reformovaného reálného gymnázia v Otakarových sadech v Plzni. Loutkám

Spejbla a Hurvínka dal své všestranné nadání. Jimi proslavil naše loutkářství i v zahraničí, za ně se mu dostalo nejvyššího uznání – jmenování národním umělcem Československé republiky.

Ze vzpomínek Jiřiny Skupové, školní almanach „Tečka“, 1964 (kráceno).

J. Skupa (1892 – 1957), profesor kreslení, modelování a deskriptivní geometrie, působil na II. reálce v letech 1919–1922 a 1924–1927 (z toho dva roky externě). V r. 1930 se vzdal profesorského místa, založil vlastní profesionální soubor a pořádal zájezdy po celé republice. Loutky Spejbla a Hurvínka dokázaly v jeho dramaturgickém vedení oslovit jak dětské, tak dospělé diváky. Postupně přibýly další postavičky – Mánička (výtvarně dotvořená J. Trnkou) a pes Žerýk. V r. 1933 se Skupa stal prezidentem mezinárodní organizace loutkářů UNIMA. Po válce získal stálou scénu v Praze a orientoval se víc na dětské publikum, u něhož nemusel projevovat tolik žádanou politickou angažovanost. Loutkoherecké kvality souboru obdivovali v padesátých letech diváci např. v Anglii, Francii, SSSR. Svou celoživotní tvorbou profesor Skupa významně ovlivnil vývoj českého i světového loutkářství

Jiří Trnka

Žák našeho gymnázia Jiří Trnka, malíř, grafik, ilustrátor a především výtvarník a režisér světoznámých kreslených a loutkových filmů, se narodil v Plzni 24. února 1912 a zemřel předposlední den roku 1969 v Praze. Trnkovo rodiště osudově předznamenalo celý jeho život – seznámil se totiž v našem městě s neméně slavným umělcem ...

„Když jsem se dostal na reálku, měl jsem zpočátku na kreslení pana profesora Josefa Skupy.

Byla nás malá parta kluků a ta si pokládala za čest, že ji pan profesor každý den odpoledne vzal do kabinetu a tam nás jako v dílně zapráhl do práce. Dělali jsme rekvizity a různé předměty pro divadlo. Materiál nám obstaral a nechal nás volně pracovat. ... V době, kdy se pan profesor osamostatnil, odcházel jsem do Prahy na studie – také na jeho přímlovu a doporučení, které u váhajícího otce přispělo k jeho konečnému souhlasu.“

Rovněž během studia na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v letech 1929 – 1935 se u našeho učitele p. Skupy učil loutkařskému výtvarnictví.

„Když jsem se o prázdninách vracel domů, těšil jsem se hlavně na to, že si zas zapracuji u pana profesora. Vlastně jsem se k němu nastěhoval a kreslil jsem, vyřezával, maloval a i jemu jsem pomáhal v přípravách na novou sezónu jeho divadla. Měl jsem jeho vzor před očima, když jsem se později rozhodl otevřít Trnkovo dřevěné divadlo na Václavském náměstí. A to jsem si teprve uvědomil, co všechno vyžaduje a předpokládá loutkové divadlo a jaké je to v podstatě umění, které vytvořil pan profesor nadáním

V parku před školou

i pracovitostí, houževnatostí i nadšením, znalostmi i zkušenostmi! To, čemu jsem se u něho učil i naučil, mi přišlo pak k dobru, když jsem se pustil do filmu. Tady bylo potřebí skupovské trpělivosti a pečlivosti, vynalézavosti a nápaditosti, zkušenosti s loutkami, i když se tu ocitaly v jiném prostředí a v jiných podmínkách. Stal jsem se také jejich principálem, který je vyřezával, oblékal, režisoval, a v každé situaci jsem vzpomínal s vděčností pana profesora Skupy. Cítil jsem se vždycky jeho žákem a odchovancem, který se aspoň trochu miní odvděčit tím, že pokračuje v jeho odkazu, třebaže jiným směrem a na jiném uměleckém poli.“

Do českého výtvarného života vstoupil Jiří Trnka především jako ilustrátor, a to Karafiátových Broučků, Hauffovy Karavany, Maryattova Kormidelníka Miloslava Vlnovského, Erbenových a Grimmových pohádek apod. V neposlední řadě však též jako jevištní výtvarník – od r. 1939 navrhoval scénické výpravy pro Národní divadlo.

Jako výtvarník byl jedinečně všestranný a technicky nadaný (údajně kreslil stejně dobře pravou i levou rukou), vynalézavým a neúmorně pilným umělcem. Jeho malířský rukopis si zamilovaly děti všude, kam pronikla naše dětská kniha. Dětem rozuměl a navrhoval pro ně i hračky. (Za své práce pro ty nejmenší byl již v r. 1940 poctěn cenou České akademie výtvarných umění.)

Cele se uplatnit umožnil J. Trnkovi teprve kreslený a loutkový film, jehož tradici u nás založil a který dovedl ke světové proslulosti. Začal drobnými poetistickými hříčkami a filmovými anekdotami – Zasadil dědek řepu, Dárek, Pérák a SS, Zvířátka a Petrovští aj. Záhy přešel k celovečerním loutkovým filmům, kde rozehrál své mistrovství scénáristy, režiséra i výtvarníka naplno. Ve spolupráci se skvělými animátory a ostatními členy svého studia

Trnkova ilustrace ke Starým pověstem českým A. Jiráska

vytvořil postupně cyklus českých pohádek Špalíček, překrásně podložený Trojanovou hudbou. Následovaly Staré pověsti české na motivy stejnojmenné Jiráskovy knihy, Haškovy Osudy dobrého vojáka Švejka, Princ Bajaja podle pohádky B. Němcové, Císařův slavík dle H. Ch. Andersena a konečně nádherný poetický přepis Shakespearova Snu noci svatojánské.

Náš bývalý žák národní umělec Jiří Trnka dokázal zdánlivě nemožné: Nejenže svými filmy vytvořil jedinečné prepisy literárních předloh, ale pod jeho rukama – v nejvlastnějším slova smyslu – vzniklo velké umění, překračující i výrazové hranice pokusů o nejedno ztvárnění týchž témat filmem hraným.

Tvořil až do konce svého života – smrt jej zastihla uprostřed mnoha tvůrčích plánů a projektů. Dokončil ještě drobnější filmy Co je UNESCO, Vášen, nejvýznamnější Kybernetickou babičku, varující před odlidštěnou přetechnizovanou civilizací, a Ruku, naznačující hledání dalších, dosud neprozkoumaných cest animovaného filmu.

Díla našeho národního umělce kvalitativně přispěla k celosvětovému rozvoji v dané oblasti a byla vyznamenána nepřehlednou řadou ocenění na nejruznějších prestižních festivalech v Evropě i v zámoří.

(er)

Ze vzpomínek žáka i učitele Františka Šídla

Do této školní budovy jsem poprvé vstoupil ve školním roce 1922/23 jako žák primy tehdejší II. české státní reálky v Plzni. Byla to škola technického typu. Studium trvalo sedm let a bylo zakončeno písemnou maturitní zkouškou z českého jazyka a deskriptivní geometrie a ústní maturitní zkouškou z českého jazyka, francouzštiny, matematiky a zeměpisu.

Maturitní zkouška byla hodnocena čtyřmi stupni – s vyznamenáním, všemi hlasy, většinou hlasů, neprospěl. Doložka na maturitním vysvědčení „uznán všemi hlasy k návštěvě vysoké školy technické způsobilým“ měla zvláštní půvab i hodnotu, neboť opravňovala k přímému vstupu na vysokou školu, pokud ovšem rodiče měli peníze.

Najezdit denně (s výjimkou prázdnin) 84 km a ujít ještě dalších šest (a to po dobu sedmi let) nebylo k závidění. A ještě vstávat denně v pět hodin a vracet se v 16.30! Těch sedm let bylo něco jako sedm let vojny, s přísným denním režimem, se značným odstupem ředitele a profesorů od studentů. Prostory ředitelny, sborovny a kabinetů byly až na vzácné

výjimky přísné tabu. Škola měla přísnou a pevnou organizaci, léty dobře zaběhnutou a neměnnou.

Kázeň za těchto okolností byla při vyučování náležitá, profesori zkoušeli a klasifikovali náročně. Osobně jsem měl to štěstí, že mezi mými profesory nebyl žádný „nelida“. Pamatuji se dobře na profesora kreslení Josefa Skupu, vzpomínám na jeho sonorní bas, na jeho úsměv i vlídnou tvář. On to byl, kdo tehdy uváděl do tajů kreslení a loutek studenta této školy Jiřího Trnku, pozdějšího umělce světového věhlasu. Vzpomínám rád na profesora chemie Felixe A. Vondrušku, který byl nadšeným citellem i autorem básní a prózy. Vše skončilo 20. června 1929 maturitou.

Šťasten jsem vyšel před budovu s pocitem, že svět je krásný, že svět je můj. Brzy jsem vystřízlivěl – to když jsem nenašel po dva roky zaměstnání. Celý svět se právě zmítal v hospodářské krizi.

Jestliže jsem po řadě let opětovně vstoupil v roce 1956 do této budovy jako učitel, pak věřte, že jsem denně vstupoval s velikou úctou k těm, kteří mě zde učili, i k těm, kteří zde také studovali – M. Horníček, zmíněný J. Trnka, F. Koliha a další. Měl jsem často pocit – když chodby ztichly – že zde znějí jejich kroky a hlasy. Konečně jsem mohl vstoupit do všech tříd, do „zakleté“ sborovny a ředitelny, do všech kabinetů. Bylo to jako vstup do zakletého zámku. Nyní to byl „můj“ zámek – a strávil jsem v něm dalších 24 let náročné, z valné části i radostné práce.

Sborník Gymnázia J. Fučíka, Plzeň 1989

Profesor F. Šídlo patřil mezi mnohé absolventy, kteří se vrátili do školy v roli kantor-ské. Narodil se 24. 11. 1911 ve Staňkově. Doménou jeho učitelského působení bylo Domažlicko. Na naší škole působil v letech 1956–1980 jako učitel matematiky, deskriptivní geometrie a kreslení. Rád maloval, nejvíce šumavskou přírodu. Zemřel 7. září 1997.

Akademický malíř Bohumil „Bimba“ Konečný

➤ absolvent školy v roce 1936

„Já chodil s Bimbou od první třídy a už tenkrát ho vodili kantoři od třídy ke třídě, aby klukům maloval na tabuli kovboje, koně, indiány. Byl to takový ideál mých klukovských let, milovali jsme společně Douglase Fairbankse a znali jsme se pak ještě na reálce. On maturoval o rok dřív, začali jsme stejně, ale já tercii opakoval. Tak mi o rok unikl.“ Miroslav Horníček

Kreslíř a ilustrátor Bohumil Konečný se narodil 19. dubna 1918 v Plzni. Už od dětství projevoval výrazný výtvarný talent. Na podzim roku 1935 v posledním roce studia na naší škole nakreslil nejen maturitní tablo své třídy, ale i velkou karikaturu profesorského sboru, kterou nazval Kulometná rota – kresba mu sice vynesla kázeňský postih, ale zároveň nadchla malíře Zdeňka Buriana, který Konečnému doporučil studium na Akademii výtvarných umění.

S podpisem „Bimba“ jsem se prvně setkal počátkem okupace v týdeníku pro mládež *Mladý hlasatel*. Šlo většinou o povídky Otakara Batličky, které byly provázeny skvělými ilustracemi. Zvykl jsem si na energické podpisy podtržené šikmou čarou, a vyšla-li povídka s ilustrací jiného malíře, tak to nebylo ono, chybělo tomu určité napětí i akce.

Později jsem zjistil, že se za pseudonymem „Bimba“ skrývá akademický malíř Bohumil Konečný. O přezdívku se zasloužil jeho otec, který jako stavbyvedoucí na rakousko-italské železnici pochytil něco z italštiny. Protože byl jeho synek trochu při těle a vypadal

jako děvčátko, začal mu říkat „Bimba“, což v lidové italštině znamená holčička.

V chlapeckých letech přišlo okouzlení kresbami Zdeňka Buriana. Byl jím tak nadšen, že mu začal psát dopisy, ve kterých se ptal na různé techniky. Burian zprvu Bimbovi doporučoval, aby se věnoval karikatuře a portrétu: „Obrázek profesorského sboru je bezvadný, ale každý profesor tohle nesnese! A bylo by opravdu škoda, aby Vás některý z nich proto otrávil při maturitě. Tu se snažte udělat, později by Vás to rozhodně mrzelo. Jsme malý národ, ale umělců máme víc než dobytka ... Vracím Vám ty filmové herky, ale obrázek kulometné roty si s Vaším dovolením ponechám. Škoda, že ta kopie není trochu větší. Kdybyste dělal zkoušky na Akademii, předložte ho. Přejí Vám zdar a srdečně zdravím. Zd. Burian.“

Jako člověk byl B. Konečný velice přátelský, společenský a upřímný. Měl rád život a zajímal se o vše nové. Když kvůli nepřízní režimu nemohl tvořit pro širší veřejnost, maloval alespoň pro své přátele. Ty si po špatných zkušenostech pečlivě vybíral. Jsem opravdu rád, že jsem mezi ně patřil i já.

(Ze vzpomínek Františka Ulče, který spravuje archiv B. Konečného.)

Konečný odmaturoval v roce 1936 a na výtvarnou akademii byl přijat. Stejně jako jeho celoživotní přítel Zdeněk Burian i on studoval u profesora Jakuba Obrovského a Cyrila Boudy, jeho studia však byla ukončena v roce 1939, kdy nacisté zavřeli vysoké školy.

V roce 1937 potkal Bimba na chodbě nakladatelství Melantrich Jaroslava Foglara – toto setkání vyústilo v dlouholetou spolupráci: Konečný přispíval svými kresbami do Mladého hlasatele, do časopisů Ahoj, Rozruch, Vpřed a dalších.

Je autorem mnoha časopiseckých obálek, nejznámější je asi jeho ilustrace Rychlých šípů z legendárního 18. čísla poválečného časopisu Vpřed. V časopisech Mladý hlasatel a Vpřed ilustroval dobrodružné povídky Otakara Batličky, později ilustroval knižní výbory jeho díla a zejména řadu knih svého přítele Jaroslava Foglara.

Každý rok jezdil na Piplův mlýn, kde měl celoročně pronajatý byt. A tam na soutoku Berounky a Střely vznikaly jeho nádherné ilustrace a obrazy. Měl tak rád tento kraj, protože zde jako mladý poznal svou budoucí ženu Evu. Vzali se v roce 1944.

Konečného skvělá kreslířská technika se uplatnila nejen v akčních a dynamických ilustracích dobrodružných příběhů, ale i v reklamě, jíž se živil po válce. Kreslil plakáty, propagační materiály pro exportní výrobky, a dokonce pin-up girls – přitažlivé sexbomby, které svými vnadami pomáhaly propagovat konkrétní výrobek.

V druhé polovině šedesátých let začal Konečný s Burianem na objednávku svého obdivovatele Petra Sadeckého kreslit komiks o superženě jménem Amazona – měla být „ženským Tarzanem nebo Jamesem Bondem“. Sadecký tyto a další kresby ukradl a emigroval v roce 1967 na západ. V Německu pak kresby pod svým jménem prodával. Skutečným problémem, který měl pro Konečného vážné existenční důsledky, se stalo londýnské vydání mystifikace „Octobriana a ruský underground“. Sadecký v ní šokovanému západnímu publiku představil údajné ukázky tvorby ruských disidentských autorů, jejich dílem měla být údajně i Octobriana, resp. překreslená Amazona s rudou hvězdou na čele, polonahá divoška ze Sovětského svazu, která pomáhala utlačovaným a bojovala proti soudobým vládcům Kremlu za „pravé ideály komunismu“.

V atmosféře studené války Octobriana začala žít svým vlastním životem a stala se kultem – David Bowie o ní chtěl natočit film, pop-punkový zpěvák Billy Idol si nechal vytetovat její podobiznu na paži, do svých komiksů ji zakomponovali další autoři.

Přestože se Konečný od zpolitizované karikatury distancoval a na Sadeckého podal žalobu, pro jeho tvůrčí kariéru znamenal skandál katastrofu – pro komunistický režim se stal nepohodlným podobně jako Zdeněk Burian.

Bohumil Konečný zemřel 14. ledna 1990 v Kozlanech u Plzně.

„Konečný, to byl člověk, který uměl v roce třicet sedm nebo třicet osm to, co dnes v Americe umí sotva pár desítek malířů. Byl neporovnatelný s čímkoli. Tento Bohumil Konečný, zcela zapomenut a za života neuznán, byl absolutní génius, který už jen tak nebude. To, co umím, mě naučil on.“ (Karel Saudek)

(jh, ms)

RNDr. Karel Bureš

➤ absolvent školy v r. 1927

Karel Bureš se narodil 1. dubna 1909 v německém městě Pirna, dětství a mládí prožil v Přešticích u Plzně. Studia na II. státní české reálce ukončil maturitou v roce 1927. Po maturitě odešel do Prahy na Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy, doktorát z přírodních věd získal v roce 1935.

Byl zdatným sportovcem, a tak když nemohl sehnat místo středoškolského profesora, začal do novin psát o sportu, především o ragby, později působil jako profesionální novinář.

V roce 1938 byl pověřen řízením časopisu Mladý hlasatel, zde spolupracoval s Jaroslavem Foglarem.

Mladého hlasatele převzali Foglar s Burešem při nákladu cca 40 000 výtisků a během dvou let se jim z MH podařilo udělat nejoblíbenější a nejprodávanější dětský časopis všech dob. Nacisté jeho vydávání zakázali ve chvíli, kdy náklad přesahoval 200 000 výtisků týdně.

Oblibu si získal časopis zejména Foglarovým seriálem Rychlé šípy, který na zadní stránce na pokračování vycházel. Dále velmi poutavým obsahem, který zajišťoval zejména Karel Bureš: sportovní reportáže, sportovní školy (Bican, Drobný), seriál Kačer Donald, dobrodružné povídky ... Dr. Karel Bureš je spolu s ing. Jirátem „objevitelem“ Otakara Batličky. Batličkovy dobrodružné povídky z dalekých krajů (často s výtečnými ilustracemi našeho dalšího absolventa – Bohumila Konečného–Bimby) uchvacovaly zástupy chlapců a děvčat. Na pokračování zde vycházely také Foglarovy romány. Zajímavostí je, že v době vycházení Mladého hlasatele se Karel Bureš objevil v komiksu Rychlé šípy, a to dokonce hned dvakrát.

Po válce velmi úspěšná spolupráce Foglara a Bureše pokračovala v letech 1946–1948 v časopise Vpřed. Obrovská obliba byla trnem v oku konkurenci, která udělala vše, aby časopis Vpřed přestal vycházet. To se stalo po únoru 1948, kdy byl Vpřed násilně sloučen s časopisem Junák a stal se z něj „Junáci vpřed!“ Foglar do redakce tohoto časopisu nebyl přizván, a Rychlé šípy tak přestaly vycházet. Bureš na rozdíl od něj v redakční práci v novém časopise pokračuje, což mu Foglar nikdy neodpustil. Setkali se znovu až po dlouhých padesáti letech v pořadu Na vlastní oči v TV Nova.

Karel Bureš dále pracoval v redakcích časopisů Zdroj, Junáci vpřed, Mladý technik, Stadion. Po roce 1948 vstoupil do komunistické strany

a nastala jeho strmá kariéra a zároveň velmi temná kapitola života. Stal se jedním z provokatérů ve službách StB, kteří svou činností pomohli k zatčení řady skautských činovníků a následnému uskutečnění skautských procesů. Hlavním cílem procesů nebylo odsoudit jednotlivce, ale skauting, junáckou myšlenku a ideologii Junáka i světového skautingu.

Jeden z hlavních procesů vedený proti dr. Karlu Průchovi a několika dalším lidem byl vyslán rozhlasem a byla mu věnována i značná pozornost v denním tisku.

Dr. Karel Průcha byl středoškolský profesor, člen tehdejšího náčelnictva a člen výchovného odboru Junáka. Měl se tehdy podílet na přípravě protikomunistického převratu. Vzhledem k tomu, že Burešovi důvěřoval, svěřil se mu s tímto plánem. Bureš si od něj vyžádal dopis pro zahraniční odboj. Dopis však Bureš odevzdal pracovníkům StB.

Skupina Dr. Karla Průchy na základě tohoto dopisu dostala tresty v úhrnné délce 69 let, z nichž 60 skutečně absolvovali. Dr. Karel Průcha sám dostal 15 let, z toho odseděl dvanáct a půl roku. V denním tisku, rozhlase, mládežnických a dětských časopisech vzniká po těchto procesech doslova protiskautská hysterie. Funkcionářům a vedoucím Junáka je veřejně vytýkáno, že „morálně zmrzačili půl milionu české a slovenské mládeže“.

Oficiální omluvu Karel Bureš nikdy nevydal ani pozůstalým. V seznamech spolupracovníků StB byl veden pod krycím jménem Iv. Dál působil ve sportovní redakci Československé tiskové kanceláře, pro kterou zajišťoval reportáže z olympiád a světových mistrovství. Později byl dokonce vedoucím této sportovní redakce ČTK. Od roku 1971 pracoval jako zahraniční zpravodaj ČTK ve Vídni. Do penze odešel v roce 1973.

Karel Bureš je autorem knižních titulů Kožený míč (Kobes 1945), Setkání pod Jižním křížem (MF 1957), Deset tisíc mil Kanadou (MF 1960) a textové části obrázkové publikace o Olympijských hrách v Tokiu 1964. Sestavil také první Zápisník 13 bobříků (Kobes 1941) a na dvou dalších poválečných verzích spolupracoval. V rukopisu zatím zůstává jeho kniha Šest let s Foglarem.

Zemřel 9. ledna 2000 v Plané u Mariánských Lázní.

(jh)

(Krácenno, celá verze článku na internetových stránkách našeho gymnázia.)

Jak jsem studoval Miroslav Horníček

➤ absolvent naší školy v roce 1937

Za mého studentského mládí existoval školský řád, jehož jedenáctý paragraf pravil, že žák nesmí při vyučování mluvit, není-li tázán. Chce-li něco říct, přihlásí se „zvedna ruku, nebo povstana ze svého místa“. Zvedám tedy ruku a vstávám ze svého místa, abych promluvil i já do vámi chystaného sborníku k výročí školy. Školy mívají svá jubilea právě tak jako lidé. I my jsme se kdysi obraceli k bývalým žákům své školy a vzpomínám, že to byli již vesměs důstojní muži s plnovousy, prostě pamětníci. Nedá se nic dělat – vstoupil jsem tedy do jejich řad, byť i bez plnovousu. Nevím, jsem-li ten pravý pro vyslovení vzpomínek, protože sborníky mají být plny hlasů ušlechtilých a dojatých, a já nemohu než začít prostým konstatováním, že jsem byl onen typ žáka, pro který si česká pedagogika našla stručné, ale přesné vyjádření: nadaný, ale lajdák.

V době mého mládí byla Vaše škola školou střední a jmenovala se reálka. Reálky byly v Plzni dvě. Chodil jsem zprvu do ulice Veleslavínovy. Ze školy obecně jsem byl propuštěn s vysvědčením plným jedniček a s malou peněžitou odměnou města jako nejlepší žák svého obvodu. Již v prvním čtvrtletí na reálce jsem docílil ředitelské důtky a napomenutí z jazyka německého, čímž jsem se jednou provždy zařadil mezi „známé firmy“ – též pedagogický termín mého mládí. Být „známou firmou“ byl titul udělovaný jednou provždy – asi jako laureát státní ceny – ovšem s jiným významem. Stát se „známou firmou“ bylo poměrně snadné. Přestat jí bylo téměř nemožné, protože jeden přestupek se postřehne snadněji než rok dobrého chování.

V tercii jsem se dopustil dalšího nepěkného činu, když jsem o školním výletě předčasně rozbalil bonbóny, a pokusil se dokonce o výstup na pomník Jindřicha Šimona Baara na Výhledech. Pro tyto dva skutky nesměl jsem na školní výlet v kvartě, tedy o rok později.

V tercii jsem propadl. Tehdy jsem poprvé pojal úmysl věnovat se něčemu ušlechtilému, a proto jsem ve škole ohlásil, že z kvarty půjdu na učitelský ústav. Vedla mne tam naděje, že nemoha se sám mnoha věcem naučiti, mohl bych učit jiné. Vykonal jsem proto po opuštění kvarty přijímačku na učitelský ústav v Tylově ulici, kterážto zkouška dopadla skvěle.

Pro učitelský ústav. Nevzali mne.

Byla to podivná situace, protože páni profesori mne z kvarty pustili vlastně jen proto, že jim zmizím z očí a z doslechu. Vrátit jsem se nemohl, a tak jsem se přihlásil na druhou reálku – tedy na Vaši školu.

Leč osud má své vrtochy a ve stejné době byla zrušena první reálka, a tak jsem na druhou přešel nejen já, ale i všichni moji spolužáci a celý profesorský sbor, který již nedoufal, že mne ještě někdy uvidí. Jaké to bylo shledání!

Byl jsem tedy realistou i nadále, i když mých schopností právě ve směru reálném jaksi ubývalo. Stále méně jsem chápal předměty hlavní – tedy matematiku a deskriptivní geometrii – a stále více jsem se přikláněl k literatuře a k divadlu. To však neznamená, že jsem proto prospíval v jazyce rodném! Přiklonil jsem tehdy svůj procitající literární zájem k moderní poezii a podnikal v hodinách češtiny půtky se svým milým profesorem Schwingem, který s nádhernou shovívavostí naslouchal mým zaníceným tvrzením, že poezie musí být čistá – jak praví Bremond – že básníkem je Nezval, nikoli Bezruč a že surrealismus je jediným možným směrem

poetiky vůbec. Vzpomínám, jak profesor přinášel opravené kompozice z češtiny a jak nad mými úkoly říkal: „Horníček bude spisovatelem a bude mít dva tajemníky na gramatiku.“ Myslím, že to bylo v roce 1959 – tedy dvaadvacet let po mé maturitě, když jsem potkal profesora Schwinga v Plzni a přihlásil se k němu: „Pane profesore, já se jmenuji Horníček a maturoval jsem u vás z češtiny.“ A on s úsměvem odpověděl: „Ano. A dostal jste Bezruč a Nezvala.“ Po dvaadvaceti letech si vzpomněl na svou někdejší – a jistě trochu ironickou volbu – když mi jako maturitní otázky dal právě tyto dva básníky. Nu – byl jsem tehdy v septimě, od mých kvintánských nápadů uplynuly dva roky a já už neviděl propast mezi „čistotou“ a „nečistotou“ poezie tak tragicky jako kdysi a vzal jsem na milost i Slezské písně, o kterých jsem napsal písemnou práci tak, že si ji vyžádal předseda maturitní komise k osobní potěše a že probudila zájem profesora Felixe Vondrušky, který byl jednak spisovatelem, jednak profesorem chemie. Jako takový mne znal po mé nejhorší stránce vůbec a nazýval mne „chemickým nestydou“ nebo „chemickou příšerou“. Byl jsem vyvolán jen tehdy, když chtěl obveselit třídu. Po maturitě, když si přečetl mou písemku, prohlásil: „Proč jste mi nikdy neřekl, že píšete? Mohl jste mít u mne ráj na zemi!“

A domluvil mi literární práci s novinami, kam jsem pak psal po delší dobu nedělní povídky.

Tím tedy končila má studentská léta. V červnu 1937 jsem odešel do života s jedinou pracně zapamatovanou poučkou, že „mez stínu vrženého je vrženým stínem meze stínu vlastního“.

Ukázalo se však, že život sám je ještě složitější.

Začal jsem tím, že jsem se sebekriticky prohlásil špatným žákem. Mrzí mne, že jsem takovým byl. Myslím si dneska, že stačilo tehdy minimální úsilí a mohl jsem být dobrým žákem – pro větší radost svých profesorů a prostě proto, že být dobrý v jakémkoli smyslu je dobré.

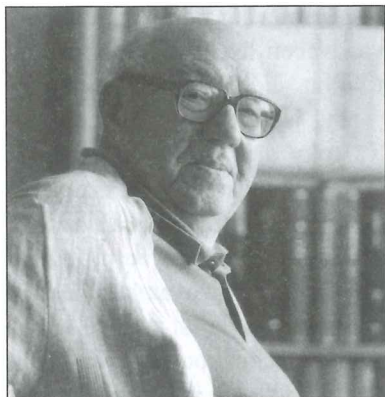
Školní almanach „Tečka“, 1964 (kráceno)

Herec, režisér, dramatik, prozaik a výtvarník Miroslav Horníček se narodil roku 1918 v Plzni. V roce 1945 se přestěhoval do Prahy a postupně prošel řadou divadel. Věnoval se dramatické, prozaické a od r. 1970 také výtvarné tvorbě. Výraznou oblibu získaly knihy Dobře utajené housle a Jablko je vinno. Miroslav Horníček zemřel 15. února 2003.

Moje studentská léta

PhDr. Miloslav Bělohlávek

➤ absolvent naší školy v roce 1941

V Plzni byly dvě české reálky. Já jsem začal chodil do první reálky ve Veleslavínově ulici v roce 1934, ale vzápětí došlo ke sloučení obou škol. Během října jsme se přestěhovali do budovy druhé reálky na Mikulášské náměstí. Třídy z bývalé I. reálky se označily jako třídy „C“.

V primě jsme měli třídního profesora Julia Lenka, matematika. Bydlel na Valše a do školy jezdil na motorce, která se mu občas porouchala. To

bylo něco pro nás. Po roce byl přeložen do Prahy. Naši novou třídní se stala češtinářka Emilie Rybičková-Kňourková. Vystřídala přísného Jaroslava Devettera, kterého žáci nazývali Sutr. Téměř každý profesor měl přezdívku. Tělocvikáři profesorovi Vondrákovi se říkalo Klacek, protože nás oslovoval „klacku“. Matematik Veselý, zvaný Šeda, nosil šaty šedivé barvy. Na žáky byl mírný, ale protože jsme měli z matematiky a deskriptivní geometrie strach, nezlobili jsme. Před maturitou ho vystřídal velmi přísný profesor Racháč, nazývaný Markýz. Profesor Veselý jako bývalý legionář musel náhle opustit školní službu. Naštěstí nařízení bylo zrušeno a my jsme odmaturovali s naším Šedou. Fyzik Lavička nosil přehozený svrchník přes ramena, byl svobodný a žil na vesnici blízko Plzně. Nás nezaujal, domnívali jsme se podle způsobu jeho výkladu, že fyziku příliš nezná. Říkali jsme mu Bača. Starší spolužačka s ním pro zábavu trochu koketovala. To bylo pro nás velké povyražení.

K nejoblíbenějším učitelům patřil chemik Felix Adam Vondruška, zvaný Bambula. Při oslovování žáků často používal rčení „ty bambulo“. Učil ještě zeměpis a někdy suploval i češtinu. Známe byl jako spisovatel. Hýřil vtipem, na jeho hodiny jsme se těšili. Na dějepis jsme měli profesora Boháčka, zvaného Sohád'a. Jeho okřídlené pořekadlo bylo: „Tak si

ss-sedněte.“ Když se rozčílil, tloukl do katedry a říkal: „Přijde-li pan ředitel (E. Pleva) – pane řediteli, v této třídě nelze vyučovat.“ Později ho vystřídal profesor Dlabola. Tomu jsme vyváděli všelijaké lotroviny, abychom ho vyvedli z míry. Měli jsme radost, když se vztekal.

Krátce se stal naším třídním němčinář O. Weschta, rodák z Opavy. Byl to vlastně Němec, absolvent pražské německé univerzity, obor čeština – latina. Zásadně mluvil česky a ostentativně vystupoval jako Čech. Bohužel, po roce 1945 byl propuštěn a stal se průvodčím tramvaje. Pak nám zmizel z obzoru. Francouzštinu zprvu učil profesor Karásek, statný muž se zrzavým plnovousem, velmi obávaný. Křičel na nás, občas tahal za vlasy. Přezdívali jsme ho Ras Karas. Když měl dozor na chodbě, byla jako vylidněná. My jsme se raději přestěhovali do jiného poschodí. Pak francouzštinu převzal profesor Ježek, laskavý a spravedlivý kantor. Všichni jsme ho měli rádi. V septimě nás několik pozval domů na večírek, chtěl nás blíže poznat. V roce 1943 byl zatčen a před koncem války nacisty popraven.

Profesor Čeněk Hecht, přezdívaný Buňka, nás učil přírodopis. V řeči trochu zadrhával, ale byl to jinak dobrák. Na rozdíl od svého bratrance – statného, hřmotného Antonína Hechta – Tondy, který vzbuzoval respekt jako matematik a zástupce ředitele. Římskokatolické náboženství učil kněz František Multerer. O nedělích, kdy jsme měli chodit k dominikánům na mši, čekal ve vyhrazených předních lavicích a rozdával studentům mravní či náboženské průpovídky. Chodil také navštěvovat rodiče, aby je informoval o chování jejich dětí. Mé matce si stěžoval, že nosím frajersky nasazený klobouk.

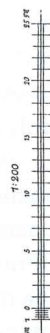
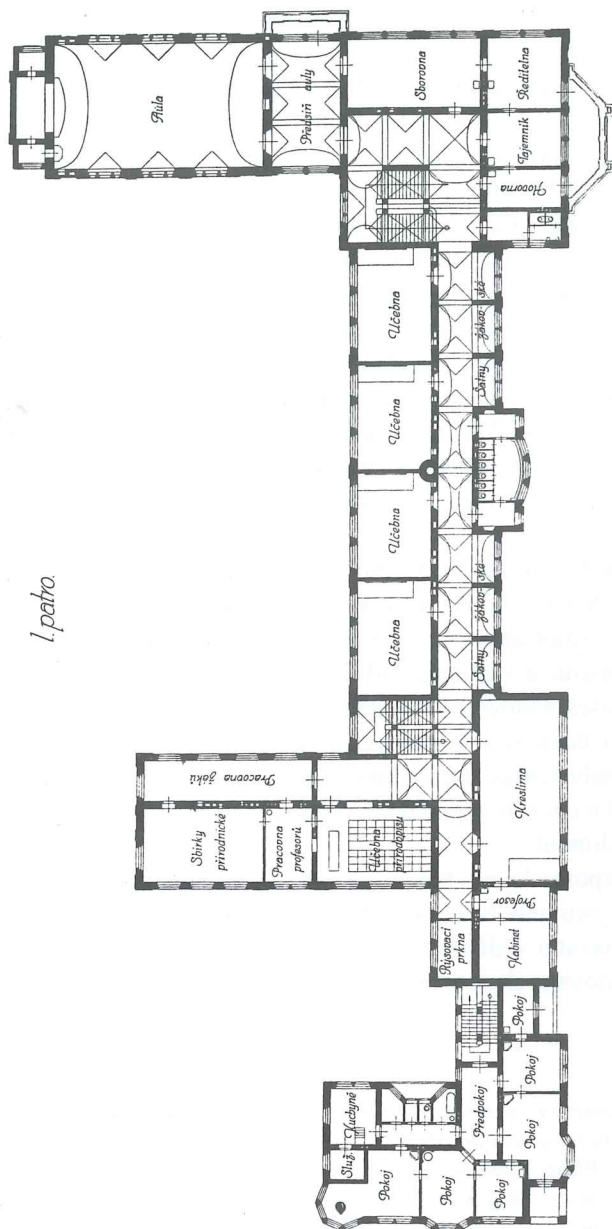
Moje vzpomínky na studentská léta jsou spojené s osobnostmi profesorů, s nimiž jsem přicházel blíže do styku. Oni to byli, kdo v nás probouzel touhu poznávat a vzdělávat se. Většina z nás se také studiu na vysokých školách věnovala. Za to jsme jim vděční.

Miloslav Bělohlávek

Autor – emeritní archivář a historik – se narodil r. 1923 v Plzni. Po studiích archivnictví a historie na Filozofické fakultě UK v Praze vedl 36 let, až do roku 1984, Archiv města Plzně. Odborné publikace, články v tisku a přednášky zaměřil na regionální dějiny a historickou demografii. Nejvíce pozornosti věnoval Plzni. Kromě jiných knih je autorem Dějin města Plzně a Plzeňských pověstí a legend.

Drubá c.k. česká státní realka.

I. patro.

Období 2. světové války až padesátá léta

Reálné gymnasium v Plzni, Mikulášské nám., 1941–1945

St. reál. gymnasium v Plzni, Mikulášské nám., 1945–1949

Gymnasium v Plzni, nám. Odborářů, 1949–1953

Nacistická okupace citelně zasáhla do života města i školy. Ze Škodovky se stal významný dodavatel munice a vojenské výzbroje. Hranice nacistického Německa se posunula do bezprostřední blízkosti, oddělila např. Litice od Plzně. Žáci si stále obtížněji opatřovali propustky k přechodu hranic. Zrušená II. reálka se v srpnu 1941 změnila na Reálku v Plzni, Mikulášské nám., aby vzápětí dostal přednost dvojjazyčný název preferující němčinu: Realgymnasium in Pilsen, Nikolausplatz – **Reálné gymnasium v Plzni, Mikulášské náměstí**. Přechod na osmileté studium znamenal, že v roce 1942/43 se nekonaly zkoušky dospělosti.

Za války musela budova školy opět poskytnout zázemí dvěma ústavům. Od dubna 1941 až do května 1946 zde našlo azyl reálné gymnázium z Klatovské třídy. Oba ústavy měly střídavé vyučování (dopolední – odpolední). Od roku 1942 až do konce války blokovala přízemí – včetně tělocvičny – protiletectká obrana. V r. 1943 se nastěhovalo na půl roku do profesorské knihovny velitelství IV. policejního revíru a v květnu 1945 obsadil sanitní oddíl americké armády na měsíc přízemí. Poté využil uvolněný prostor dělostřelecký pluk Čsl. armády a zůstal až do 22. září 1946.

Vyučování v době okupace výstižně charakterizoval profesor Chlebova slovy: „Nepravidelnost ve výuce se stala pravidlem.“ Zimní a pololetní prázdniny se prodlužovaly pro nedostatek uhlí. V roce 1940/41 trvaly od Vánoc do konce února. Žáci přicházeli jednou až dvakrát týdně pro domácí úkoly. Totéž se opakovalo koncem války, když Plzeň ohrožovaly spojenecké nálety.

Nacisté začali s revizí učebnic. Závadná místa se začernila nebo vystříhla. Z knihoven zmizely knihy týkající se Československé republiky, slavných osobností českých dějin a publikace nežádoucích autorů jako

T. G. Masaryka, E. Beneše, F. Palackého, česká klasika. Od r. 1941 platila dvojjazyčnost s předností němčiny v třídních knihách, katalogu i pro vysvědčení. Od r. 1942 je zakázáno učit dějepis, literární historii a úvod do filozofie. Nahradily je dějiny a geografie Velkoněmecké říše. Počet hodin němčiny se zvýšil na deset týdně. Navíc jednou týdně se německy učily i hodiny matematiky, zeměpisu, biologie.

Germanizaci výuky provázela redukce tříd, záměrně se snižoval počet studentů. V roce 1942 opustila školu v kvartě polovina žáků, přestože prospěli. Z vyšších tříd odešli ti, kteří neprospěli nebo překročili stanovený průměr. V příštích letech se vyloučení omezilo jen na kvarty, ale byly zrušeny opravné zkoušky. Zpřísnila se klasifikace zavedením šestičlenné stupnice: 5 = sotva dostatečná, 6 = nedostatečná. Propadl ten, kdo ze skupiny NJ, ČJ, D měl na vysvědčení sotva dostatečné a nedostatečné nebo ze tří různých předmětů sotva dostatečnou. V jednom předmětu v rámci třídy mohly být nejvýše dvě výborné známky. Pokles počtu studentů je zřejmý: V r. 1939/40 měl ústav 827 žáků, v roce 1944/45 jen 504. Na tom se podílela i protižidovská opatření, která do r. 1941 vyloučila ze studia židovské studenty a v r. 1943 i tzv. židovské míšence. Okupace tak zabránila 323 žákům studovat.

Učitelé byli neustále pod kontrolou a tlakem protektorátních úřadů. Škola to záhy pocítila, když po návštěvě arogantního inspektora Wernera byl z funkce zatímního správce ústavu v únoru 1942 odvolán svědomitý J. Devetter. Nacisté považovali učitele za málo spolehlivé. Proto se sledovala jejich loajalita, museli se podrobit přeškolovacím kurzům, povinně navštěvovali kurzy němčiny. Kdo neobstál poprvé u zkoušky, tomu se snížil plat. Po druhém neúspěchu hrozila ztráta místa, nasazení do výroby. Nucené penzionování postihlo od roku 1941 všechny 55leté a starší. V roce 1943 začalo nucené nasazování na práci pro Říši – Totaleinsatz. Nasazení – většinou do Škodovky – byli např. profesori Terš, Trejbalová, Valta, Wenig. V důsledku těchto opatření poklesl stav sboru ze čtyřiceti osmi v roce 1939/40 na pouhých šestnáct v roce 1944/45.

Pracovní povinnost dolehla i na studenty. V březnu 1943 byli nuceně nasazení všichni osmnáctiletí. Nastoupili do zbrojních podniků v Plzni, k protiletcecké obraně nebo do Říše. Mladší studenti museli čas od času kopat alespoň kryty. Nasazeným oktávánům po vykonání zkoušek z jednotlivých předmětů bylo místo vysvědčení dospělosti vydáno vysvědčení

na odchodnou s doložkou dospělosti, pokud se prokázali osvědčením od zaměstnavatele.

Válka a okupační režim si vybraly svou daň obětí a perzekucí v řadách učitelů, absolventů i žáků školy. Statečnost projeвили v přímém nebo skrytém boji proti nacistické zvěsti a zahynuli:

- profesor Vojtěch Ježek, odsouzen za ilegální činnost, popraven 13. 4. 1945 v Lipsku
- Václav Šára ze Struhař u Plzně (absolvent 1913), generál, zastřelen 1. 10. 1941 v Praze
- Zbyněk Dienstbier z Plzně (absolvent 1921), štábní kapitán, popraven 3. 5. 1943 Drážďany
- Jindřich Křepel z Plzně (absolvent 1932), letec nadporučík, padl v Anglii 24. 4. 1943
- Josef Elsnic ze Slaného (absolvent 1937), zemřel 26. 10. 1942 v Mauthausenu
- Ladislav Ropp z Plzně (bývalý žák), popraven 26. 7. 1944 v Drážďanech
- Josef Knap z Plzně (bývalý žák), umučen 5. 10. 1944 v Malé pevnosti Terezín

Při dubnových spojeneckých náletech 1945 zahynuli studenti:

- Ota Rozsypal, Jiří Rund z I. B, Eva Štemberová z V. třídy, Stanislav Veselý z VIII. B
- František Konáš (bývalý žák) zemřel po náletu za totálního nasazení v Německu

Vyšetřování gestapem a věznění podstoupili profesori zatčení v r. 1944:

- František Biskup – byl po deseti dnech vyšetřování propuštěn
- Karel Rachač – prošel rakouské, německé tábory a v Hamburku se dočkal svobody
- Květoslav Endrýs – přežil Bory, pražský Pankrác i káznici v rakouském Bernau

Za celé válečné období nevydala škola obvyklou výroční zprávu. První souhrnné informace podává až profesor Chlebovna v úvodním textu opětovně zahájené edice výročních zpráv v r. 1946/47. Strohé údaje o obětech nacistické perzekuce neobsahují žádnou zmínku o osudech židovských

studentů ústavu postižených norimberskými zákony. Lze jen pochválit tvůrčí počín badatelského týmu – dnes už absolventů 8.B, kteří realizací mezinárodně úspěšného projektu „Spolužáci“ v letech 2003–2005 splatili dluh tématu holocaustu přiblížením osudu svých předchůdců – židovských spolužáků. Díky jejich objevné práci dnes víme, že v nacistických vyhlazovacích táborech nebo na blíže neurčených místech zemřeli:

- Emil Ehrlich, Hana Fantová, Hana Porgesová, Jiří Schanzer, Jiří Stein.

Terezínem a Osvětimí prošli a za dramatických okolností přežili:

- Hanuš Deiml, Egon Löbner a Hanuš Löw – Lamač, ale jejich rodiny byly vyvražděny.

6. května 1945 se vrátila s americkými tanky do Plzně svoboda. Nikdo netušil, že na pouhé tři roky. Škola obtížně obnovovala normální provoz. Dubnový nálet na plzeňské nádraží značně poškodil budovu, krytina střechy a většina oken byla rozbita. Pravidelná výuka začala až 30. května. Zatímní správce Pelnař požádal na přání profesorského sboru o dovolenou a řízením ústavu byl pověřen profesor J. Devetter. Oktávání měli vyučo-

vání i o prázdninách. Doplnovali znalosti z historie, zeměpisu a české literatury. Dostali vysvědčení s platností maturitního – se známkami po zkouškách z jednotlivých předmětů.

První poválečný školní rok začal změnou názvu školy na **Státní reálné gymnasium**. Učilo se podle osnov z r. 1933. Z rozvrhu zmizela němčina a nahradila ji ruština s angličtinou. Úlevu přinesl přesun Masarykova reálného gymnázia zpět do vlastní budovy v květnu 1946, které se profilelo jako škola s humanitně zaměřeným studiem, naše škola zvolila technickou orientaci. Na ústav se vraceli žáci, kteří byli za okupace ze studia vyloučeni za činy nepřátelské nacistickému režimu nebo na základě jiných perzekučních (rasových) opatření, přicházeli i žáci z pohraničních území.

Ve škol. roce 1946/47 se dočkala opravy střecha budovy, poškozená před koncem války. Ale objevil se jiný problém – nedostatek učeben, markantní v následujícím roce. Počet žáků dosáhl nejvyššího stavu od začátku 40. let, tj. 832. Rozdělení byli do 25 tříd. Učebny nestačily, muselo se přikročit k odpolední výuce.

Události 25. února 1948 předznamenalý nástup dalšího období ne-svobody. Společenská atmosféra „třídního boje“ se přenesla do učeben. Nejtěživěji poznamenala výuku humanitních předmětů, promítla se do kádrování učitelů i studentů. Rozhodnutím akčního výboru plzeňských profesorů byl ze sboru a z působení ve školství vyloučen Dr. F. Svoboda, náčelník Sokola Plzeňské župy a člen národně socialistické strany. Vyloučen ze studia „pro nedemokratické a zpátečnické smýšlení“ byl v průběhu roku 1948 např. student VIII. třídy S. Martínek. Reorganizace studentské samosprávy umožnila už v březnu ustavení skupiny ČSM. Spolek pro podporování chudých studentů ukončil činnost. Dosavadní Rodičovské sdružení, které se zasloužilo o instalaci rozhlasového zařízení do celé budovy, bylo nahrazeno nově vzniklým Sdružením rodičů a přátel školy. Po revizi v žákovské knihovně byly vyřazeny knihy, které by vedly mládež k „reakčnímu“ myšlení. Poslední akcí připomínající předválečné časy byl letní XI. všesokolský slet v Praze, po kterém následovala likvidace funkcionářů Sokola – podobně jako ve skautském hnutí.

Zásadní změnu přinesl zákon o jednotné škole ministra Z. Nejedlého. Zákon vstoupil v platnost 1. 9. 1948. Omezil gymnázia na čtyři vyšší ročníky. Nižší třídy splynuly s bývalými měšťanskými školami. Je třeba uvést

i novou adresu ústavu, platnou od školního roku 1949/50 – **Gymnasium v Plzni, náměstí Odborářů 23**. Poprvé od zrušení II. reálky byl také de facto jmenován ředitel školy. Stal se jím profesor J. Devetter. Škola byla před redukcí osmiletého studia velkým ústavem. Studovalo zde přes 800 žáků. Proto vznikla r. 1949 jednotřídní pobočka v Nepomuku – jako základ pro samostatnou školu, která se při další reformě školství v r. 1953 oddělila.

Je zajímavé, že se právě v této politicky vypjaté době podařilo odhalit pamětní desku s bystou K. Farského, zakladatele Československé církve husitské. Přestože odešlo několik profesorů na katedry Pedagogické fakulty v Plzni (V. Holeček, J. Pužej, A. Terš, J. Wenig), škola zajistila výuku v tříměsíčním kurzu pro nematuranty – uchazeče o přijetí na VŠ politických a hospodářských věd. Vyučovalo se v něm češtině, dějepisu, zeměpisu a matematice. Z pohledu dalšího vývoje zaslouží pozornost, že v r. 1951/52 byl zahájen 1. ročník matematické olympiády a studenti J. Jelínek a J. Kůst se napoprvé v kategorii A probojovali až do celostátního kola.

Dostat se v 50. letech na vysokou školu nebylo pro mnohé studenty jednoduché. V zápisech komise pro závěrečné zkoušky se mnohokrát objevuje formulace: nedoporučen ke studiu vysoké školy, až po roční praxi ve výrobě a osvědčili se na pracovišti; nedoporučen na medicínu, pochází z rodiny továrníka; nedoporučen ke studiu, nemá jasno v náboženské otázce atd. Komise se opírala o posudek školy, doporučení svazácké organizace či vyjádření lidosprávy.

Další školská reforma z roku 1953 zlikvidovala gymnázia jako nežádoucí přežitek prvorepublikové doby, který nemá v jednotném systému vzdělávání místo. Současně zkrátila povinnou školní docházku na osm let. Dosavadní národní a střední školy se spojily v osmileté a v místech bývalých gymnázií vznikly tzv. jedenáctileté střední školy. V posledním roce existence gymnázia proto současně končili žáci 4. a 3. ročníku. Studenti třetího ročníku o prázdninách prošli kurzem, v němž bylo probráno základní učivo třídy čtvrté, a koncem srpna 1953 odmaturovali. V seznamu absolventů školy jsou uvedeni jako kurz A₁, A₂ a B.

(es)

Profesor Vojtěch Ježek

Na působení profesora Václava Ježka na naší škole za nacistické okupace s úctou a vděčností vzpomínají žáci žijící a vzpomínali i ti, kteří už odešli.

Doba totalitního režimu se o jeho životní pouť nezajímala, měla své idoly. Celá dlouhá léta se však pátrání po učitelově tragickém osudu věnoval jeho žák – novinář Jiří Ruml. Nezávisle na něm pátral po obětech popravy z 13. dubna 1945 a po jejich pozůstalých i důstojník armády NDR Hans Hamich. Oba se pak mohli sejít spolu se syny prof. Ježka v kasárnách na místě popravy až v roce 1996. Shodou okolností to bylo v době, kdy byla přijata česko-německá deklarace usmíření.

Vojtěch Ježek se narodil 17. ledna 1911 v Praze. Pocházel z učitelské rodiny. Po maturitě na kladenském gymnáziu absolvoval v roce 1934 Filozofickou fakultu UK v Praze, obor filozofie, francouzština a němčina, a seminář sociologie u profesora dr. E. Beneše. Ve školním roce 1935/36 byl Ministerstvem školství vyslán jako lektor českého jazyka a literatury na univerzitu do Štrasburku. Oženil se (manželka Růžena rozená Bláhová) a po návratu z Francie se usadil s rodinou v Plzni. Krátce učil na dívčím reálném gymnáziu.

Po absolvování vojenské prezenční služby nastoupil 1. dubna 1939 na uvolněné místo profesora II. plzeňské reálky. Převzal třídnictví III. A a výuku češtiny a francouzštiny. Studenti uznávali jeho přirozenou autoritu,

odbornost, smysl pro spravedlnost. Patřil k nejoblíbenějším profesorům. Nemluvili o něm jinak než jako o Vojtovi.

Realitu nacistické okupace pomáhalo překonat rodinné zázemí. K prvorozenému Ivanovi (1936) přibyl druhý syn Tomáš (1940). Když si pro jejich otce přišlo 1. listopadu 1943 gestapo, bylo třetímu, Martinovi, teprve půl roku. Profesor Ježek byl zatčen za účast v ilegálním odboji. Rodina našla azyl u přátel v Zahrádce u Nepomuka.

Po zajišťovací vazbě u německého soudu v Dominikánské ulici byl profesor Ježek transportován z borské věznice do Drážďan a odtud k soudu do Berlína. Rozsudek, vyneseny 8. prosince 1944, zněl stroze: trest smrti sekerou – za přípravu velezrady a válečnou špionáž. V odůvodnění rozsudku stojí: „Cítil se jako mučedník svého národa, ve své závěrečné řeči dokonce u soudu udělal přednášku, že nacionální socialismus musí být poražen a proč.“ Na ortel čekal v Drážďanech. V chaosu, který nastal po zničujícím únorovém náletu na město, neopustil kamaráda. Tím se dostal do transportu odsouzenců, který směřoval podél Labe do Míšně. Odtud vězně dopravily dobytčí vagóny do věznice zemského soudu v Lipsku. Blížící se fronta urychlila exekuci. Vojtěch Ježek byl zastřelen na dvoře místních kasáren před polednem v pátek 13. dubna 1945 – stejně jako dalších jednatřicet spoluvězňů. 15. dubna Lipsko osvobodili Američané ...

Prezident dr. E. Beneš udělil 16. února 1946

„V uznání bojových zásluh, které získal v boji za osvobození
Republiky československé z nepřátelského obsazení“

**profesoru Vojtěchu Ježkovi
in memoriam Československý válečný kříž 1939.**

Současně ho jmenoval ředitelem naší školy s účinností od 28. 10. 1944.

V květnu 2006 byl ve škole instalován pamětní panel věnovaný jeho památce.

(es)

Jiří Ruml: Deklarace o mrtvých pro živé

➤ absolvent naší školy v roce 1944

Smrt mého třídního učitele

O smrti našeho třídního profesora Vojtěcha Ježka jsme se dozvěděli až po osvobození při prvním výročí válečné maturity na plzeňském gym-

náziu. Později jsem o něm psal několikrát, ale teprve nyní – pár dní před uzavřením česko-německé deklarace – přicházíme s jeho nejbližšími na místo, kde se to stalo. Co všechno se tím uzavírá po tolika letech? Má vůbec ještě význam vzpomínat? „Celý život se snažím dopátrat, jaký byl můj otec,“ říká syn Tomáš a já si mohu konečně odpovědět na předchozí otázku: „Odpouštět lze, zapomenout nikdy.“

Mrazivý prosincový závan větru proniká až na kost. Spolu s plzeňskými přáteli, kteří tu mají též své mrtvé, stojíme u kasárenské zdi drsné tak, jako by z ní dosud zcela nevymizely stopy po smrtících výstřelech popravicí čety. Vojtěch Ježek byl k trestu smrti odsouzen ve svých třiatřiceti letech.

Hovory s TGM

Snad každý náš kantor měl nějakou přezdívku podle svého předmětu nebo chování – jen o našem třídním, Ježkovi, se nikdy mezi námi nemluvalo jinak než jako o Vojtovi. Asi proto, že po vzoru Žákových Študáků jsme ho považovali za poněkud staršího kamaráda, který nezkazil žádnou legraci. Ale při svých hodinách byl nesmírně náročný. Německou okupaci přivítal slovy: „*Nemyslete si, bando, že teď budete dřít jenom tu samospasitelnou a na mou češtinu a fráninu se vybodnete, já vám proženu perka.*“ A když pak kolem školy na Mikulášském náměstí pochodovali němečtí vojáci s vyzývavým řevem, že jdou „gegen England“, Vojtovi za jeho brejličkami blýskly modré oči a tiše říkal: „*Zavřete, prosím, okna, abychom je svým vyučováním náhodou nerušili.*“ A my se mohli přetrhnout, kdo z nás ta okna dřív zavře. On si nás získal především tím, že před prvním okupačním 28. říjnem nás spiklenecky požádal, abychom přišli do školy ve svátečním, a pak nám celou hodinu češtiny předčítal Čapkovy Hovory s TGM. O čtyři roky později jsme Vojtu ztratili bez rozloučení.

Zatčení

Znal jsem trochu jeho rodinu, ženu Růženu a tři syny. Když pro něj gestapáci přišli, bylo nejstaršímu Ivanovi sedm, Tomáš byl tříletý a nejmenší Martin půlroční. Našeho profesora dali do zajišťovací vazby věznice německého soudu v Dominikánské ulici nedaleko plzeňského náměstí Republiky a jeho spoluvězeň o něm hned po osvobození vydal svědectví: „Ježek byl muž čistého, pevného, neoblomného charakteru, a proto měl na dveřích cely označení jako nebezpečný.“ Vzpomíná také na povzbudivé básně, které Ježek z paměti citoval, a dokonce i sám skládal

jako odezvu na lidickou tragédii. „*Byl to náš táta / v ústech měl krev / a trochu bláta / Pověz mi, prosím Tě, Pane / bude mít oči / až z mrtvých vstane / nebo jen stíny vyplakané / jako já, jako já?*“

Zatčených bylo tehdy mnoho, porážky na frontách dráždily nacisty k nepříteli a plzeňská soudní věznice sotva stačila pojmout tolik „nepřátel Říše“. Tak se Vojtěch Ježek spolu s dalšími „velezrádci“ ocitl v Drážďanech. Jeho rodina se přestěhovala do Zahrádky u Nepomuku, kam směřovala také od té doby veškerá úřední pošta. I ta truchlivá.

Rozsudek

V Drážďanech čekalo na soud hodně Plzeňáků a brzy se sblížili, pokud to šlo. Vojta se nejvíc přátelil s doktorem práv Josefem Burgetem a lékařem Janem Burešem. Byl z nich nejmladší a všichni očekávali ortel nejvyšší. V rozmezí několika málo prosincových dnů roku 1944 byli odsouzeni k trestu smrti sekýrou: Vojtěch Ježek „pro přípravu k velezradě“. Rozsudek vynesl 8. prosince soudní rada Reimers, který se po válce stal zemským soudním radou v západoněmeckém městečku Hechingen. Když jsem mu v roce 1959 volal, potvrdil, že se tak jmenuje a jakou funkci zastává, ale na otázku, co dělal předtím, praštil telefonem.

Oznámení o rozsudku zaslal s pravou německou akurátností do Zahrádky u Nepomuku přidělený obhájce JUDr. Gerhard Poege. Sděluje rodině trest smrti, který „odsouzený přijal se vzácnou otevřeností jako český národovec“, a oceňuje též „celkově sebevědomý postoj V. J., což musel nakonec uznat i soudní senát, který (nicméně) vyhověl návrhu vrchního říšského návladního“. „Může Vám být útěchou,“ píše obhájce, „že jsem se ve své mnohaleté praxi sotva setkal s obžalovaným, který stojí za svým činem tak odhodlaně jako Váš muž.“

Transport

Dopis odeslal Poege až 28. prosince na přání svého mandanta, aby se to rodina nedozvěděla právě o Vánocích. V únoru 1945 spojenecké bombardéry srovnaly skoro celé Drážďany se zemí. Zasažena byla též věznice, všechny kartotéky a spisy shořely a mnohým vězňům se podařilo zmizet – jako třeba loutkáři Skupovi.

Patnáct uprchlíků bylo zastřeleno na útěku. Vojtěch Ježek mezi nimi naštěstí nebyl, ale ani nestačil prchnout, poněvadž se do hořících trosek obětavě vrátil pro svého přítele. Tak se spolu s ostatními dostal do trans-

portu, který se podél Labe vydal pod ozbrojeným dohledem na pochod smrti. Došli jen do Míšně, a to ne všichni. Mrtvých přibývalo každým dnem. Zbylí pak trávili několik nocí pod širým nebem ve stínu starobylého hradu Albrechta Sličného. Odtud je v dobytých vagonech odvezli ve velmi zbědovaném tělesném i duševním stavu do Lipska. Celá tahle středoněmecká průmyslová oblast bylo už pod palbou americké armády.

Tam je umístili do věznice zemského soudu ve 4. patře zadního traktu budovy s betonovou podlahou. Bez jídla, bez pití. Jedinou nadějí byly detonace rychle se blížící fronty.

Poprava

Lipské gestapo už začalo pálit svá akta, nacističtí pohlaváři prchali na západ a někteří – jako vrchní starosta Freyberg s celou rodinou – spáchali sebevraždu. Ne však ministerský úředník bezpečnosti Helmut Kutzner, který sám vybral podle čísel, nikoli podle jmen, ze sedmašedesáti drážďanských vězňů polovinu a 10. dubna přikázal vrchnímu návladnímu JUDr. Eichlerovi, aby nechal popravit ty z nich, kteří byli již dříve odsouzeni na smrt. Ten pověřil provedením exekuce dr. Ehrenberga a „čestný úkol“ dostal na starost nositel rytířského kříže plukovník Hans von Poncet. Velení popravčí čtyř převzal kapitán Hofmann.

Odsouzení byli vyzváni, aby se sami přihlásili, že patří mezi TK (Todeskandidaten), jinak zastřelí všechny. Přihlásili se, mezi nimi i Vojtěch.

V pátek 13. dubna, dvě hodiny před polednem, je odvezli na střelnici místních kasáren a vždy po čtyřech je stavěli ke zdi. Salva zazněla celkem osmkrát. Je pravděpodobné, že Vojtěch Ježek ve čtveřici s Josefem Burgetem a Janem Burešem. Posledním do počtu mohl být František Tvrdec, rovněž z Plzně, nebo teprve dvacetiletý Jaroslav Štangl. Krutou ironií osudu zde zemřel i jmenovec velitele popravčí čtyř – Václav Hofmann z Lomce u Klatov. Kromě našich též dva Francouzi, dva Rakušané a tři Němci.

Usmíření

Jména zabitých čteme z pamětní desky na kasárenské zdi a pak ještě z pomníku na Východním hřbitově, kde jsou společně pochováni. Avšak bezprostředně po smrti je zahrabali na různých místech hřbitova, aby Američané, kteří 15. dubna vstoupili do Lipska, nenašli žádný společný hrob.

Příliš žalostné zastavení v těch místech. Ale všimněte si, že všechny původce masakru uvádím jmenovitě, abych předešel obvyklému ortelu kolek-

tivní viny. Stejně by mohl někdo popsat smrt kteréhokoli českého Němce při divokém vyhánění od května 1945. A ani pozdější nucené vysídlení, schválené vítěznými velmocemi, se ne vždy vyznačovalo patřičnou lidskostí.

Jen mít odvahu si to přiznat. Na počtech ani míře utrpení tolik nezáleží, každá smrt je tragická. Potom už záleží jen na tom, co přežívá po těch mrtvých.

Na Vojtěcha Ježka vděčně vzpomínají desítky studentů a tři synové. Tak v sobě uzavírám osud našeho třídního profesora a s tím i vlastní malou deklaraci usmíření. Ale napsat jsem to musel.

Jiří Ruml, Lidové noviny 21. 12. 1996

J. Ruml v roce 1936 nastoupil do primy II. československé státní reálky. Maturoval v roce 1944 a za dva roky již pracoval jako novinář. Po zrušení časopisu Reportér v roce 1969 a po vyloučení z KSČ a ze Svazu československých novinářů se živil jako dělník a zároveň se intenzivně angažoval v opozici – podepsal Chartu 77 a byl členem Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. V roce 1981 byl poprvé vězněn – v ruzyňské vazbě vznikla kniha vzpomínek Znamínko na duši. Rovněž zde – v další disidentské vazbě – ho zastihl 17. listopad 1989. Z věznice jel promluvit rovnou na demonstraci na Letenském pláni. V devadesátých letech se angažoval jako novinář a politik. J. Ruml zemřel v roce 2004.

Můj tatínek Vojtěch Ježek

Pocházel z kantorské rodiny, jeho otec odešel do penze jako ředitel měšťanské školy na Kladně. Dědeček však byl horník, který zahynul při důlním neštěstí v Březových Horách na Příbramsku v roce 1892. Jeho maminka, rozená Šebová, byla z rodiny nakladatelů, kteří podnik udrželi až do znárodnění v roce 1948.

Tatínek byl vždy výborný student, po maturitě na kladenském gymnáziu byl přijat na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, kde studoval jako hlavní obor francouzštinu, němčinu a filozofii, navštěvoval také semináře ze sociologie, které vedl prof. dr. Edvard Beneš, pozdější prezident republiky. Ve své pracovním mám zarámované jeho „Vysvědčení seminární“ z 8. března 1934, které mu prof. Beneš podepsal za písemnou práci na téma: „Vliv tisku na válečného ducha moderní doby“. Do Prahy na fakultu dojížděl z Kladna, opačným směrem z Prahy do Kladna zase jezdila do Pražské železářské společnosti krásná dívka jménem Růžena. Zamilovali se do sebe a v srpnu roku 1936 se vzali. Ve školním roce 1935/1936 tatínka

Profesor Ježek se svými dětmi

ministerstvo školství vyslalo jako lektora češtiny na Univerzitu do Štrasburku, maminka tam za ním jako jeho snoubenka dojížděla, v prosinci 1936 se jim pak narodil můj starší bratr Ivan, v březnu 1940 já a v dubnu 1943 můj mladší bratr Martin. Po návratu z Francie dostal místo profesora na gymnáziu v Plzni, takže všichni tři jeho synové jsme se už narodili v Plzni. Bydleli jsme v Dobrovského ulici č. 15. Tatínek byl rozený učitel, měl moc rád své žáky a ti zase měli rádi jeho. Ještě loni, v roce 2005, jsem v Plzni cestou na Ekonomickou fakultu ZČU, kde učím, potkal nezávisle na sobě dva staré pány, kteří si pamatovali, jak u tatínka v roce 1941 maturovali z francouzštiny. Z jeho poznámek i z vyprávění maminky vím, že stále vymýšlel nové didaktické postupy, jak modernizovat výuku jazyků, zejména své milované francouzštiny. Výborně fotografoval a filmoval kamerou Admira 8, je neuvěřitelné, jak kvalitní filmy z našeho dětství dokázal s tehdejší technikou natočit. Psal také básně, jedna smutná byla o Lidicích v roce 1942, jednu překrásnou věnoval také nám, svým dětem. Přátelil se s kolegou prof. Felixem A. Vondruškou, který byl skoro o dvě generace starší než on, odcházel do penze, když tatínek svou dráhu profesora začínal. Profesor Vondruška pak o tatínkovi po válce krásně psal. V roce 1946 jsme byli na prázdninách ve Vrčeni u Nepomuka, kde na

penzi žil. Čekal na nás na nádraží s pivoňkou pro maminku. Na hlavě měl slaměný klobouk a byl dojemně dvorný.

Tatínek byl zapojen v domácím odboji, spolu s přáteli posílal zprávy do Londýna, které se týkaly válečné výroby ve Škodovce a expedice vojenského materiálu po železnici pro německou armádu. Gestapo ho zatklo 1. listopadu 1943. Maminka vyprávěla, jak při domovní prohlídce gestapáci zabavili bedny knih – mezi nimi samozřejmě všechny od Karla Čapka, T. G. Masaryka, Karla Poláčka a mnoho dalších. Museli jsme se z Plzně ihned vystěhovat, do konce války jsme pak žili u dobrých lidí v Zahrádce u Nepomuka. Tatínek tam měl svého žáka. Trávili jsme zde prázdniny, když byl tatínek ještě s námi. Maminka pak ze Zahrádky jezdila na gestapo do Plzně a do vězení na Borech, párkrát směla tatínka navštívit. Vyprávěla, jak byl zmučený. Pak ho ale převezli do Berlína, kde byl před Vánoci 1944 odsouzen k smrti. Měl přiděleného německého obhájce, který tatínkovi slíbil, že zprávu o rozsudku doručí mamince až po Vánocích. V dopise mamince napsal, že tatínek mluvil u soudu dokonalou němčinou a že se choval jako český vlastenec. Z Berlína byl převezen do věznice v Drážďanech, kde čekal na popravu. V únoru 1945 při náletu spojenců však byla věznice vybombardována, tatínkovi se podařilo utéci, ale vrátil se pro kamaráda a přitom byl zatčen znovu. Němcům při náletu shořela veškerá dokumentace, tak nevěděli, kdo má jaký trest. Udeřili na tatínkova kamaráda a ten se přiznal, že je odsouzen k smrti. Tatínek ho nechtěl opustit, a tak se přiznal také. Odsouzené pak vlekli z Drážďan až do Lipska, cestou jich mnoho útrapami zahynulo. Do Lipska dorazili počátkem dubna 1945, to už ale byla blízko americká armáda a vypadalo to, že se vězňové odsouzení k smrti dočkají konce války. Jenomže 13. dubna, když už byli Američané na předměstí, nařídili nacisté popravu. Byla vykonána na kasárenském dvoře. Toto strašlivé místo jsme pak s oběma bratry, tatínkovými vnuky a s tatínkovým žákem z plzeňského gymnázia Jiřím Rumlem v roce 1996 navštívili. Popravu viděl z nějakého sklepního okna malý chlapec, který pak vše vyprávěl vojákovi armády NDR, jenž v kasárnách po válce sloužil. Ten si předsevzal, že je věcí jeho osobní cti a svědomí, aby našel všechny rodiny popravených a postaral se obětem o důstojné místo na hřbitově. Pan Hans Hamich, přítel, kterého jsem takto získal, mnoho rodin vypátral, naši ale ne. Vyhledal však rodinu Kvěchových z Plzně, která měla v Lipsku také svého tatínka. V roce 1995

jsem v rozhlase na svého tatínka vzpomínal. Kvěchovi to slyšeli, spojili se se mnou, a tak jsme se po padesáti letech dověděli, kde má tatínek hrob, a seznámili se s panem Hamichem. Maminka zemřela v roce 1974, takže detailní okolnosti se nikdy nedozvěděla. Prezident Beneš, tatínkův učitel z filozofické fakulty, ho po válce vyznamenal válečným křížem in memoriam. Když jsem jel do Lipska na Ostfriedhof, kde tatínek spolu s dalšími leží, vzal jsem s sebou hrst hlíny z mamčin hrobu. Zpátky do Prahy jsem zase přivezl na mamčin hrob hrst hlíny z Lipska.

Tomáš Ježek

Redakční rada almanachu děkuje doc. ing. Tomáši Ježkovi, CSc., pedagogu VŠ ekonomické v Praze a ZČU v Plzni, za poskytnutí dokumentů z rodinného archivu. Je pro nás ctí, že statečný postoj profesora Vojtěcha Ježka vůči nacistickému zlu můžeme připomenout dnešní generaci studentů, plzeňské veřejnosti. Dokumenty jsou umístěné na webových stránkách školy.

SPOLUŽÁCI

Projekt Spolužáci vznikl v roce 2003 jako součást literárního semináře. Studenti Ilona Dvořáková, Jan Jáchim, Kristýna Homolová a Aleš Turnovec se v průběhu dvou let snažili vypátrat osudy bývalých studentů naší školy, kteří byli v době nacistické okupace postiženi norimberskými zákony. Mezi první zdroje informací patřily školní výroční zprávy, třídní výkazy, archivní materiály o životě židovské komunity v předválečné Plzni a především svědectví bývalých spolužáků z gymnázia. Nakonec se nám podařilo navázat kontakt s některými přeživšími nebo s jejich potomky.

Osudy našich bývalých studentů byly různorodé a velmi názorně ilustrují různé varianty nacistického „konečného řešení“. Pět z nich zahynulo – stopy Hany Fantové končí v březnu 1943 v ghettu ve východopolské Izbici, pravděpodobně byla zavražděna v Sobiboru stejně jako Hana Porgesová. Emil Ehrlich byl v květnu 1943 transportován do tzv. terezínského rodinného tábora v Osvětimi-Birkenau a zemřel v plynové komoře. Jiří Stein byl pravděpodobně takřka s celým transportem ze září 1943 zastřelen u estonského města Raasiku. Jiří Schanzer se aktivně účastnil odboje, v roce 1940 byl zatčen a odvezen do Dachau. Jeho stopa končí na jaře 1945 – zahynul pravděpodobně na některém z pochodů smrti.

Ostatní přežili: Eva Brummelová odjela v červenci 1939 s jedním z „kindertransportů“ Nicholase Wintona do Velké Británie, Hanuš Löw

uprchl z jednoho z vedlejších osvětimských táborů a připojil se ke Svobodově armádě a v roce 1948 emigroval do Chile. Egon Löbner odešel už v roce 1945 do USA, kde dlouhá léta působil jako významný fyzik a diplomat. Tři další studenti pocházeli z položidovských rodin – válku strávili v pracovním táboře v Postoloprtech.

V říjnu 2004 byly na gymnáziu odhaleny pamětní desky připomínající tragický osud pěti zavražděných studentů. Velkou podporu nám poskytl Památník Terezín, který umožnil studentům svůj projekt prezentovat na seminářích pořádaných pro učitele nejen přímo v Terezíně, ale i v jeruzalémském muzeu holocaustu Jad Vašem, a především Vzdělávací a kulturní centrum Židovského muzea v Praze a občanské sdružení Zapomenutí – díky nim jsme Spolužáky představili například v Senátu České republiky při příležitosti oslav 60. výročí osvobození Osvětimi či na rozsáhlé výstavě v USA. Práce na projektu vyvrcholila vydáním publikace, která detailněji představuje jednotlivé studenty – následující ukázka popisuje tragický osud Hany Fantové.

Hana Fantová (18. 12. 1923 v Plzni – 17. 3. 1942?)

Východopolské městečko Izbica sloužilo jako přestupní stanice na cestě do vyhlazovacích táborů Bežec, Sobibor a Chelmo. 17. března 1942 byl z Terezína vypraven transport s označením Ab, mířící právě do tranzitního ghetta v Izbici. V jednom z vagónů byla i devatenáctiletá Hana Fantová s rodiči a babičkou.

Po absolvování primy přestoupila Hana z I. na II. čsl. státní reálku – to bylo v r. 1935. Placení školného jí bylo střídavě částečně anebo úplně promíjeno. O sobotách byla osvobozována z vyučování, aby místo toho mohla docházet do synagogy. Podle slov svých spolužáků patřila mezi nejbystřejší studenty, byť vysvědčení z kvarty prozrazuje slabší prospěch z jazyka československého a rýsování. Z téhož úředního dokumentu vyplývá, že klauzuli na odchodnou obdržela celkem dvakrát; poprvé v červnu 1938, ale nakonec vystoupila až v pololetí následujícího školního roku – tedy v době, kdy další studenti definovaní jako židé reálku už dávno opustili.

V lavici sedávala Hana s Jarmilou Lodlovou z Tymákova a ta jí zůstala věrnou kamarádkou i po následující léta, navzdory nejrůznějším omezením plynoucím z norimberských zákonů. V rámci vyloučení z veřejného života přišli Fantovi o obchod a byli donuceni se přestěhovat z činžovního

Hana Fantová (uprostřed) se svými kamarádkami

domu v Saské ulici do menšího bytu v Kramářových sadech číslo 6, který obývali nejméně s dvěma dalšími rodinami. Pan Fanta byl v lednu 1942 podroben výslechu na gestapu. Tři dny před transportem přišel zbitý domů. Jarmila byla tehdy u Fantů na návštěvě a to bylo vůbec naposledy, kdy se s nimi viděla. 22. 1. 1942 odjela celá rodina transportem S do terezínského ghetta a po několika týdnech – 17. března 1942 – byli všichni zařazeni do transportu Ab, směřujícího do ghetta Izbica ve východním Polsku.

Paní Lodlová, dnes Brichcínová, vzpomíná:

„Nikam nesměla, jen v zimě asi chodila bruslit. Byla veselá, společenská. Hodný děvče to bylo. Chodila jsem s ní s tou hvězdou a jezdily jsme na kole na rybník Židovák. Já jsem byla taková, že jsem si myslela, že se mi nemůže nic stát. Nikdo nás nikdy nekontroloval. Pan Fanta mi říkával: Nesmíš se s námi stýkat. Ale já jsem toho nedbala. Všechno jim sebrali, když jsem je znala, tak už měli jenom malý krámk v Poděbradově ulici. Opravovali košile. Nesměli být nikde zaměstnaní, neměli z čeho žít. To byla katastrofa, v jednom bytě bydlely třeba tři rodiny. Otce zavřeli předem, ještě než je transportovali, a zmlátili ho. Šla jsem je navštívit, to bydleli pod divadlem, jak je teď Dům techniky. Ten pan Fanta přišel, byl u výslechu na gestapu. Poslal všechny ven a řekl mi, že oni už se nikdy nevrátí, že ho tam

tak stloukli a tak se k němu zachovali, že už ví, že to nepřežijou. Ale abych to prý neříkala, aby měli alespoň nějakou naději. A potom – druhý, nebo třetí den už museli odjet. Nic jsme nemohli dělat, nijak pomoci.“

Posílala jsem jí balíčky do Izbice. Víím, že se mohlo posílat čtvrt kila. Udělala jsem jim karamel, aby měli ten cukr. A byl to ten balíček na tiskopisy – obálka, jenom stisknutá pérkem. Přišel mi od nich jenom jeden lístek, takový to, že se mají dobře.“

Izbicou prošlo mezi 13. březnem a 15. červnem 1942 celkem devatenáct zahraničních transportů, které přivezly přes 18 395 vězňů. Fantovi dorazili v pořadí druhým transportem z území Protektorátu, tzn. ještě před vysídlením tamějších polských Židů. Přímou v ghettu zemřelo více než 3 000 lidí v důsledku špatných hygienických a bytových podmínek a nedostatku potravin. Z dostupných informací nelze další osud rodiny Fantových určit. Pokud nezemřeli již v ghettu, byli zavražděni v některém z nedalekých vyhlazovacích táborů – v Belzecu nebo Sobiboru.

(ms)

16 zastavení na pouti životem Egona L.

Únor 1924, Plzeň

Emilovi a Josefíně Löbnerovým se narodil syn Egon. O dva roky později přivítají také jeho bratra Viléma. První roky obývají dům U Červeného srdce. Emil obchoduje s exotickými potravinami, provozuje několik čerpacích stanic a je činný v místní sionistické organizaci.

Červen 1938, Plzeň

Egon studuje čtvrtým rokem na II. státní čsl. reálce, a to s vynikajícím prospěchem. Vede skupinu skautů junáckého oddílu Stopa a sní o práci diplomata. V tomto roce však bude muset školu na žádost otce opustit. Strojírenství se totiž otci jeví jako praktičtější obor, alespoň pro tuto dobu. Za několik let dá Egon ostatně svému otci za pravdu, tento nepopulární krok mu několikrát zachrání život.

18. leden 1942, Plzeň

Rodina Löbnerových je – až bratra Viléma, který o dva roky dříve emigroval do Palestiny, povolána do transportu do Terezína. V domě, který jim byl před měsícem zabaven, se právě veselí důstojnická smetánka

klubu Luftwaffe. Otec Emil nechává na poslední adrese vzkaz nacistům – naplněný nočník vprostřed pokoje. Snad měl poslechnout Josefinu a odjet s celou rodinou před lety do Holandska.

20. leden 1942, Terežín

První z plzeňských transportů dorazil do Terezína. Emil zde získá výhodnou pozici špeditéra a jeho syn bude pomáhat s nákresy vodovodního systému. Egon je ubytován s chlapci svého věku v části L218 na pokoji 127. S jedním ze svých spolubydlících – Honzou Ročkem – se bude vídat i po válce. Tíživé čekání si Egon krátí studiem jazyků a přírodních věd a všemožným dobrovolnictvím.

28. září 1944, na cestě mezi Terežínem a Osvětimi

Zanedlouho zaskřípe dobytčák na příjezdové rampě Osvětimi. Emil bude bez milosti poslán na smrt. O své matce nebude mít Egon žádných zpráv a s její smrtí se tak bude moci smířit až po válce. Tři týdny po příjezdu do Osvětimi přijde za Egonem komandant tábora Janina a zavede ho za jeho strýcem Walterem. Několik dalších měsíců budou bok po boku v tomto pobočném táboře pracovat.

20. ledna 1945, někde v Polsku

Tři týdny teď stráví Egon a Walter na pochodu smrti. Poté, co se dostanou do Groß-Rosselnu, se jejich osudy na čas rozdělí, po válce se ale opět šťastně shledají. Egon je převezen do koncentračního tábora Flossenbürg.

Květen 1945, Plzeň

Po osvobození Pattonovou armádou v německém Flossenbürgu se Egon konečně vrací domů. Válku z jeho rodiny přežil jen bratr a strýc. Egon nejprve usiluje o dokončení vzdělání. Podniká ilegální cestu do Paříže a odtud do Jeruzaléma, kde se setkává s Vilémem. Ve snaze získat majetek po rodičích se Egon střetává s hrubou odměřeností. Když se mu pak podaří urazit starostu Hrbka a do toho ještě propadnout horoucímu citu k Soně Sajovicové, odchází do zahraničí.

1950 Buffalo, USA

Egon studuje techniku na univerzitě v Buffalu ve Spojených státech, kam odešel v prosinci 1945. Žení se se Soňou Sajovicovou.

1953 Buffalo, USA

Soně a Egonovi se narodil první syn Gary.

1955 Boston, USA

Narození druhého syna Bena přichází ve stejné době, kdy Egon získává doktorský titul na Princetonu. Rozhodnutí o změně univerzity Egon opřel o doporučení Alberta Einsteina, se kterým si krátce dopisoval. Vzápětí se stává členem Vývojového centra.

1964, Boston, USA

Na svět přichází třetí potomek – dcera Mindy.

1967, Princeton, USA

Na příštích sedm let se Egon učí fyziku na univerzitě. Výrazně přispívá k akreditaci optoelektroniky jako vědy. Přebírá projekt Knoll's Storage Light Amplifier a přímo se tak účastní polovodičové revoluce. Na konci své učitelské kariéry se stěhuje do Kalifornie.

1974, Rusko

Na dva roky se Egon pouští do dobrodružného zaměstnání vědeckého ataše na americké ambasádě na druhém konci země. Plní si tak dávný dětský sen.

1977, Kalifornie, USA

Od sedmdesátých let se Egon souvisle angažuje ve firmě Hewlett Packard v Silicon Valley a mimo to ještě spolupracuje na přenosu poznatků z optoelektroniky do lékařství. Celkem je mu postupně patentováno čtyřicet vynálezů z této oblasti.

30. prosinec 1989, Palo Alto, USA

Egon Löbner ve věku šedesáti pěti let umírá. Několik hodin předtím píše dopis novému prezidentu svobodného Československa – Václavu Havlovi. Egon po celý život svědčil o své zkušenosti s holocaustem.

Květen 2005, Plzeň

Gary, Ben a Mindy s rodinami navštěvují rodné město, dům a školu svého otce.

Jaroslav Hrdlička a Ilona Dvořáková, absolventi v roce 2005

Luboš Hruška

- absolvent reálného gymnázia v roce 1946
- v roce 1997 byl vyznamenán za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva Řádem T. G. Masaryka

Statečnost provází od mládí až do dnešních dnů Luboše Hrušku (nar. 20. 7. 1927), bývalého politického vězně a autora známého Památníku obětem zla v Plzni-Doudlevcích.

Původně studoval na Masarykově gymnáziu na dnešní Klatovské třídě. Když se v primě učili českou hymnu, bylo to na začátku Protektorátu, Luboš pokynul třídě, aby povstala. Jeho gesto natolik pobouřilo učitele, člena nacionalistické organizace Vlajka, že gymnazista Hruška změnil kvůli jeho zákeřným reakcím po prázdninách školu. Přestoupil na II. českou státní reálku na Mikulášském náměstí. Dodnes nejvíce vzpomíná na profesora Vojtěcha Ježka: „Oblíbeného učitele a vynikajícího vlastence potkal krutý osud. Někdo ho udal na gestapu za politický vtip a Ježek byl zatčen a uvězněn. Těsně před koncem války – v dubnu 1945 – byl pak popraven v Lipsku.“

Osud se nemazlil ani s Lubošem Hruškou. V roce 1944 byla tehdejším sextánům ukončena škola a všichni studenti nastoupili povinně do tzv. Luftschutzpolizei. Jejich úkolem bylo po náletech na Plzeň hasit požáry a vyprošťovat raněné a mrtvé z trosk domů. „Denně jsme se setkávali s ukrutným lidským utrpením a bolestí, které mi nikdy nevymizí z paměti,“ říká Luboš Hruška. Během války se škola změnila na reálné gymnázium. Třída, tentokrát označená jako oktáva, dostala po válce možnost dostudovat. Po maturitě v roce 1946 odešel Luboš Hruška na Vojenskou akademii do Hranic.

Jeho další životní příběh už je dobře známý: Jako mladý důstojník chtěl koncem roku 1949 emigrovat, ale byl zatčen na hranici. Dvaadvacetiletý voják byl obviněn z velezrady a odsouzen na 18 let do vězení. Poznal nejtvrďší žaláře – Bory, Leopoldov, jáchymovské uranové doly ... V tomto prostředí se stal věřícím a tehdy se také rozhodl, že pokud někdy vyvázne živý, vytvoří pomník obětem komunismu. Propuštěn byl po deseti letech v roce 1960 v rámci velké amnestie. Po třicet let pak trpělivě, pouze s manželkou Ludmilou a hrstkou přátel, budoval památník, kterému se dnes obecně říká Hruškova meditační zahrada. Její součástí se stalo

čtrnáct kamenných Kristových zastavení a kaple sv. Maxmiliána Kolbeho. Protože smyslem okrasné zahrady je ozdravení duše člověka, není už věnována pouze obětím komunismu, ale obětím každého zla. Před několika lety věnoval Luboš Hruška tento unikátní výtvar plzeňskému biskupství a pod jeho patronací veřejnosti.

„Jsem rád, že se mi díky Bohu a mnoha dalším lidem podařilo mé předsevzetí naplnit,“ poznamenává dnes Luboš Hruška, který se zotavuje po těžké nemoci, a dodává: „Ničeho nelituji. Pokud zahrada přispěje alespoň trochu k tomu, abychom si začali více vážit těch nejprostších hodnot – pravdy, lásky, své i cizí práce, přírody, mělo to všechno smysl.“

Irena Kastnerová, publicistka

Poslední abiturienti II. státní reálky v Plzni

Před šedesáti léty v prvních červnových dnech roku 1946 se konaly maturity neboli zkoušky dospělosti posledních dvou oktáv s výukou dle osnov bývalé II. reálky, protože ve školním roce 1941/42 byly reálky změněny na osmiletá reálná gymnázia. Co prožívali tehdejší studenti za nacistické okupace a v prvních letech svobody, se pokusím krátce vylíčit.

Již v primě v září 1938 poznamenaly výuku dramatické události záboru českého pohraničí Německou říší a v listopadu zábor pohraničí Slovenska a celé Podkarpatské Rusi Maďarskem. Dověšením rozpadu Československé republiky bylo odtržení Slovenska a 15. března 1939 německá okupace zbytku Čech a Moravy se zřízením Protektorátu. To vše se promítlo do života ústavu, neboť sem nastoupila řada profesorů a studentů z obsazených regionů. Ve třech primách stoupl počet na padesát i více studentů.

V sekundě Německo napadlo Polsko a začala 2. světová válka a zároveň cenzura učebních osnov a represe profesorského sboru. Proti německé okupaci ilegálně pracoval odboj, kterého se zúčastnili profesori V. Ježek, K. Rachač, K. Endrýs. Prvý to zaplatil životem, ostatní se po skončení války z nacistických věznic a koncentračních táborů vrátili.

Po uzavření českých vysokých škol 17. listopadu 1939 bylo snadno okupantů omezit počet studentů středních škol. Vydali represivní opatření,

že ve školním roce 1941/42 smí z kvarty do kvinty postoupit jen polovina studentů, a to podle prospěchu – zejména v němčině. Přitom počet přijímaných studentů do středních odborných škol byl omezen, takže část nastoupila do učebních oborů ve výrobě. Od začátku okupace nastalo opravování učebnic přelepováním závadných statí nebo začerněním jednotlivých výrazů tuší – nejvíce o Československu a české minulosti, vztazích k západní kultuře, demokracii a humanitě a jejich představitelích. Později byly české učebnice úplně zakázány a profesori ve všech předmětech kromě němčiny diktovali učební látku do sešitu. Začaly vycházet nacisticky laděné učebnice, např. zeměpisu Allgemeine Erdkunde. Němčině se vyučovalo denně ve dvouhodinách a z každého předmětu byla jedna opakovací hodina týdně v němčině, což kontroloval občas říšskoněmecký školní inspektor. Výsledek výuky němčiny byl nadprůměrný, jak bylo patrné na konci války.

Ani stravování nebylo ve válce jednoduché. Před okupací školníci prodávali o hlavní přestávce ke svačině, co hrdlo ráčilo, ale za války přidělovým hospodářstvím na potravinové lístky výběr ustával, až přestal. Záborem některých škol pro vojenské a policejní útvary nastalo střídavé vyučování na směny s Masarykovým gymnáziem z Klatovské třídy. Strastem nebyl konec. Na začátku septimy, v sedmnácti letech po řádných odvodech, nastoupili odvedenci v září 1944 do Luftschutzpolizei, což byly hasičské a záchranné oddíly při leteckých náletech na Plzeň. Zbylí neodvedení studenti ze všech škol se střídali po celotýdenních směnách při odklizení trosk po náletech a při pomocných pracích u zedníků a pokrývačů na poškozených domech.

Letecké bombardování postihlo nejen průmyslové závody, železniční uzly a tratě, ale i obytné čtvrtě. Nepochopitelný byl plošný kobercový nálet na osobní, nákladové a třídící nádraží dne 17. dubna 1945 a rovněž nepochopitelné bylo zničení hlavního závodu ŠKODA a Elektrotechnického závodu v Plzni dne 25. dubna, stejným způsobem a téměř ze tří čtvrtin. Teprve po letech poválečných zkušeností se nám ozřejmil důvod, a to ekonomický: Měla být poškozena schopnost konkurence. Přesto byla americká armáda, osvobozující Plzeň, přivítána neutuchajícím nadšením. Jejich včasný příjezd zachránil místní revoluční povstání proti německé okupaci, které řídil známý tělocvikář profesor Dr. Šindler tajnou vysílačkou, umístěnou v zadní části stadionu Sokola 1, zvané Na Obcizně a chrá-

něné protitankovým kanónem. Německá posádka v Plzni čítala asi třicet pět tisíc mužů. Její velitel po dohodě s velením americké armády nechal posádku uzavřít na ubikacích. Na odpor se postavily pouze jednotky SS a gestapa, ke kterým se přidali jen ozbrojení nacističtí fanatikové. Tak skončila druhá světová válka v Plzni za našeho studia v septimě.

Poté bylo třeba dohonit látku zejména v zeměpise a v české historii až do současnosti. Začátkem června 1946 čekaly na zbývajících 32 studentů oktávy VIII. B zkoušky dospělosti. Všichni uspěli, dva po opravných zkouškách. Radost z nabyté svobody netrvala bohužel dlouho. Dne 25. února 1948 provedli komunisté státní převrat. Proti násilí se postavili i někteří profesori, z nichž je třeba vzpomenout RNDr. F. Svobodu, sportovce a náčelníka Sokola Plzeňské župy. Za šíření idejí skautingu byl uvězněn spolužák F. Hájek. Oba pracovali jako vězni několik let v uranových dolech. Byli i další, někteří uvěznění a jinak postihovaní pro své demokratické politické smýšlení. Dva spolužáci v roce 1948 z politických důvodů – na protest – ilegálně emigrovali do Kanady.

Přes všechna válečná a politická úskalí středoškolských studií byla oktáva VIII. B pevným solidárním celkem, jehož pouta – až na jedinou výjimku – vydržela po dnešní dny. Proto přeji posledním žijícím absolventům VIII. B – II. státní reálky v Plzni, Mikulášské náměstí, mnoho pohody na výročním 60. sjezdu a při oslavách stého výročí trvání školy.

Ing. Jan Kiml

Autor absolvoval v roce 1951 ČVUT v Praze, obor geodezie, a postgraduálně dopravní inženýrství. Jako projektant v plzeňském Stavoprojektu se podílel na zpracování I. dopravního generelu města Plzně, na řešení dopravní obslužnosti sídlišť Slovany a Skvrňany a na prodloužení tramvajových tratí do okrajových částí města.

Vzpomínky seniora

Nemohl jsem odolat, když mě můj vnuk, který v současné době studuje na Gymnázium, Mikulášské náměstí, vybídl, abych využil Dne otevřených dveří a šel se podívat. Já jsem zde totiž také kdysi studoval a maturoval v roce 1948.

Dýchlá na mne atmosféra doby před šedesáti léty. Tehdy, před přijetím do primy, jsme dělali zkoušky a bylo nás přijato tolik, že vznikly pak tři

třídy. Původní reálka byla změněna na reálné gymnázium. Na rozdíl od dnešní doby ve třídách vysoce převažovali svým počtem chlapci, děvčat bylo jen několik málo. Třídy byly po válce rozděleny podle vyučujícího jazyka na anglickou, francouzskou a technickou, což byla líheň budoucích inženýrů. Většina našeho studování probíhala za válečných let. Byla to dusná atmosféra, prožili jsme nálety, bombardování Plzně a národnostní útlak. Jedna z našich spolužákyň byla při náletu zabita. Při výuce jsme cítili tuhou germanizaci, která se projevovala mimo jiné v tom, že řada předmětů byla vyučována v němčině, vyžadoval se dril a zdravení hajlováním. Za války jsme se střídali se studenty z Masarykova gymnázia v dopolední nebo odpolední době. Jejich budova byla zabráná pro vojenské účely. Také naše tělocvična byla využívána pro útvary civilní obrany.

Pravidelně se jako bývalí spolužáci scházíme a vzpomínáme na naše kantory. Při našem přijetí byl ředitelem pan profesor Pleva, zástupcem profesor Rachač, během války profesor Pelnář a po válce profesor Devetter. Mezi našimi učiteli byla řada vynikajících osobností s bohatými pedagogickými zkušenostmi. Působili zde např. manželé Endrýsovi, zpočátku jako třídní pan profesor Terš, Biskup, Friesl, Koliha, Holeček, Svoboda, Koutská, bratři Hechtovi, Chlebovna a řada dalších. Pan profesor Ježek, Němci popraven, zaplatil životem za svoji statečnost v odboji a za odvahu. I při vyučování nás nabádal, abychom se správně v té těžké době orientovali, a uklidňoval nás. Výraznou osobností byl náš latinář, familiárně námi nazývaný „Venca“ Muller. Měl k nám sice drsný, ale klukovsky kamarádský přístup. Jak už to bývá, řada profesorů měla u nás, studentů, svoje přezdívky.

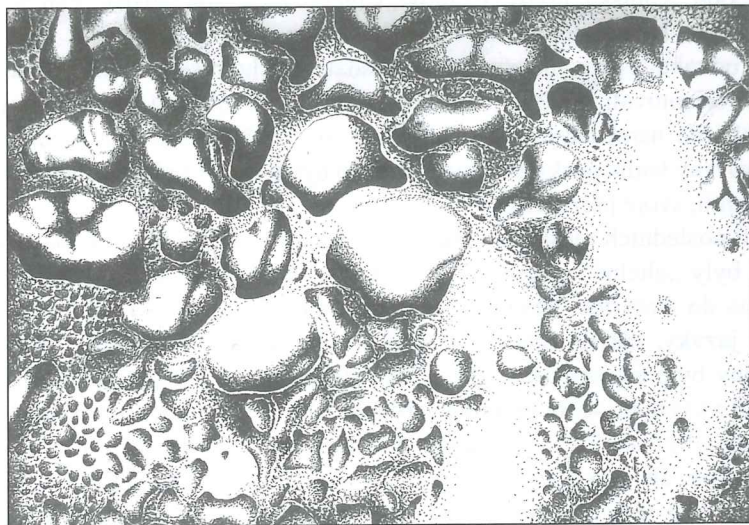
V posledních měsících války se již neučilo, dostávali jsme úkoly domů, byly „uhelné“ prázdniny. Po osvobození zbývaly tedy ještě tři roky studia do maturity. Němčina byla pochopitelně vypuštěna, učili jsme se jiné jazyky, hlavně ruštinu. Pokud si vzpomínám, ruštinářů i učebnic ruštiny bylo ale zoufale málo. Vyučoval nás profesor Gottesmann, který přišel z východu se Svobodovou armádou. Později emigroval s rodinou do Izraele. Profesor Picka prý odešel do Holandska. Před maturitou panovala nervozita, ale zkoušející byli na nás hodní. Byla to doba ještě poválečné euforie. Již tehdy se konaly maturitní věnečky a měli jsme svoje tablo. Sestavili jsme též školní orchestr a snažili jsme se napodobovat v tomto směru hudební styl Američanů z doby jejich pobytu v Plzni.

Jaké dojmy jsem si přinesl ze své návštěvy školy? Leccos se změnilo, modernizovalo, některé větší třídy byly přepaženy a vznikly menší pracovny vybavené především počítači, což byla za našich dob věc zcela neznámá. V přírodovědném kabinetu hleděla na mne jako dříve vycpaná zvířátka stále stejnýma, skleněnýma očkama. Mladí páni profesori se na mě dívali s úžasem, když jsem sdělil, že v té či oné třídě jsem byl v roce 1948. Nebyli ještě na světě. Celkově lze říci, že zub času se na nás seniorech podepsal mnohem důkladněji než na naší bývalé škole, která zevně i uvnitř nadále vzkvétá. Někteří už tu nejsou a schází se nás hlouček, teď už jednou za rok. Přejeme Vašemu gymnáziu do budoucna hodně úspěchů při výchově dětí a pánům profesorům radost z práce.

MUDr. Jan Klik

Autor absolvoval Lékařskou fakultu UK v Plzni, obor psychiatrie, později působil mj. jako ředitel Psychiatrické léčebny v Dobřanech.

Ze žakovské tvorby

Kapky vody, 2004/5

Vzpomínání na mladá léta

Ing. Emil Pázral, CSc.

- vědecký pracovník v oboru energetiky
- absolvent našeho gymnázia v roce 1950

... Počínaje sekundou se začala intenzivně vyučovat němčina. Třída se podle abecedy rozdělila na dvě části a naše druhá polovina se vždy stěhovala do nějaké volné třídy. Naším němčinářem byl profesor Vojtěch Ježek, otec býv. ministra privatizace a býv. předsedy Fondu národního majetku Tomáše Ježka. Ten dostal křestní jméno Tomáš záměrně po T. G. Masarykovi. Pan profesor byl svým zjevem všechno jiné, jenom ne hrdina. Drobný, nenápadný, v černém klotovém plášti věčně umazaném od křídy ... Jednoho dne nepřišel, protože byl zatčen gestapem a později popraven pro odbojovou činnost.

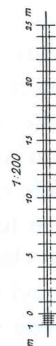
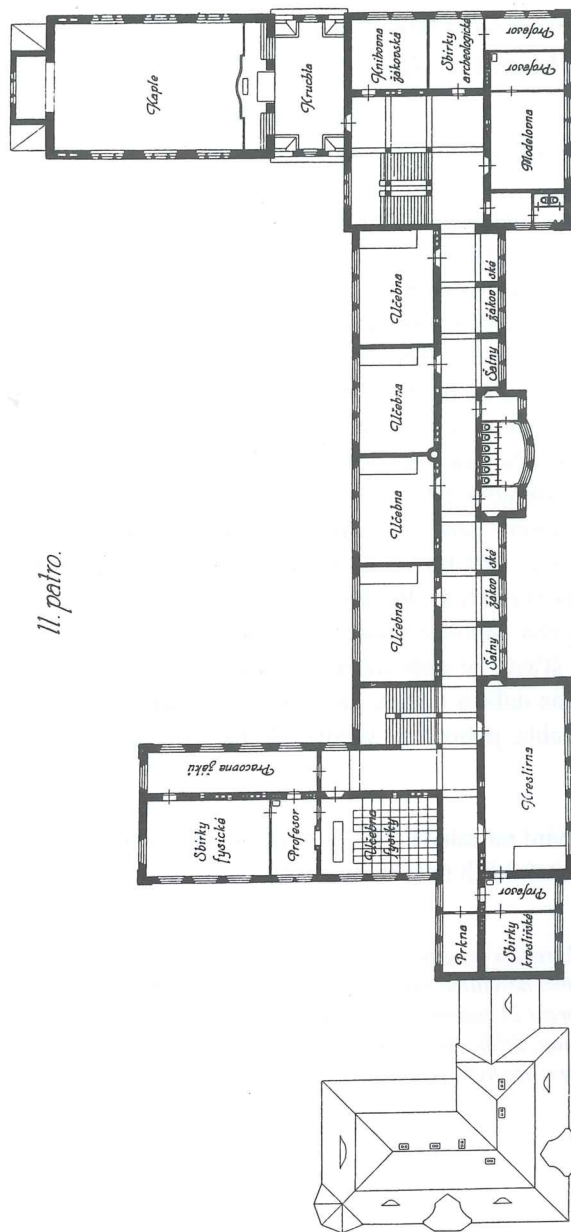
Jako s kantorem jsme s „naším Vojťánkem“ vycházeli velice dobře. Jednou jsme to asi s drobnými klukovinami při vyučování trochu přepískli, takže na nás zvýšil hlas. Rozhostilo se ticho, podbarvené strachem, zda jsme si to u něho nepokazili navždy. A po chvíli, kdy nás nechal podusit ve vlastní šťávě, se opět ozval pomalým hlubokým hlasem: „Dosud jsem byl na vás dobr a hoden, ale dovedu být také zel a hrozen.“ Třída s úlevou vydechla, pohoda se vrátila, ale hlavně – už nikdy více jsme to nepřehnali ...

(„Vzpomínání na mladá léta“ v nezkrácené podobě si můžete přečíst na webových stránkách naší školy.)

Autor již 52. rokem pracuje ve Výzkumném ústavu zemědělské techniky v Praze. Jenom v posledním desetiletí vydal na 30 samostatných publikací a odborných článků a je (spolu)autorem 21 patentů či autorských osvědčení. Bratranec protifašistického odbojáře pluk. ing. Jiřího Smutného (1926–1994), jednoho z několika žáků našeho gymnázia, kterým středoškolské studium přerušila deportace do koncentračního tábora.

Prubá c.k. česká státní realka.

II. patro.

Socialistická etapa historie ústavu

1. jedenáctiletá stř. škola (od r. 1956 J. Fučíka), 1953–1961

Střední všeobecně vzdělávací škola J. Fučíka, 1961–1969

Gymnázium J. Fučíka, 1969–1990

Hybrid školské reformy 50. let zvaný „jedenáctiletka“ soustředil na škole žáky z národní školy na Jiráskově nám. (1. až 5. třída), 9. střední školu (6. až 8. třída) už umístěnou v přízemí budovy a tři ročníky bývalého gymnázia (nově 9. až 11. třída). Jedna 10. třída byla vytvořena pro žáky doporučené ke studiu z pracovišť a z bývalé 4. třídy střední (tzv. JUK = jednoletý učební kurz). Celkem měla škola 25 tříd se 665 žáky. Nedostatek učeben vyřešilo rozdělení rýsovný v přízemí a kreslírny v 1. patře.

Novým ředitelem ústavu se stal profesor Belšán, kterému začali pomáhat s chodem školy zástupce ředitele a tajemnice. Škola navíc zajišťovala dvouletý večerní kurz pro pracující a tříleté dálkové studium pro pracující – studium zakončené maturitou. Od r. 1956 začaly studentky poprvé početně převažovat nad chlapci. Důležitější změnou pro školu se stalo udělení čestného názvu spojeného od 27. dubna 1956 se jménem komunistického novináře Julia Fučíka, oslavovaného národního hrdiny protinacistického odboje.

Změnil se obsah i skladba výuky. Zkrácený tříletý studijní cyklus „obohatil“ v r. 1959 nový předmět základy výroby, který měl zajistit větší propojení školy se životem. Absolvent s maturitním vysvědčením získal i výuční list. To znamenalo jednou týdně nastoupit v montérkách do několika závodů – např. Plzeňských pivovarů, Zpč. papíren, ČSAO, Dílen ČSD, RPZ – pozdějších ZČE. Na konci roku a začátkem prázdnin následovala povinná třítydenní praxe. Mladší žáci měli „práce na pozemku“ ve školní zahradě nebo „dílny“. Maturitní zkoušky se neobešly bez zástupce stranických orgánů. O dalším studiu stále rozhodoval doporučující posudek závislý na angažovanosti rodičů, rodinném původu.

Liberalizace politických poměrů v šedesátých letech se promítla i do života školy. Mění se délka studia, osnovy i název ústavu. Nejprve se

V parku před školou

v průběhu roku 1960/1961 jedenáctiletka rozdělila na dvě samostatné školy: základní devítiletou školu (ZDŠ) a střední všeobecně vzdělávací školu (SVVŠ), jíž zůstalo zachováno tříleté studium. Žáci povinní školní docházkou byli přerazeni do ZDŠ na Slovanech (nejvíce do Jablonského ul.), odešli i všichni jejich učitelé. Samostatnou SVVŠ od 1. září 1961 tvořilo celkem 16 tříd, protože k nám po spojení s doubraveckou SVVŠ přešlo sedm tříd a deset učitelů.

V polovině 60. let se také změnil model výuky. Třídy se dělily na humanitní, s povinnou výukou latiny, důrazem na češtinu

a dějepis, a přírodovědné, s posílenou dotací matematiky a přírodních věd. Změny učebního plánu umožnilo přehodnocení předmětu základy výroby. Učňovské zkoušky trvaly, ale soustavně ubývalo hodin teorie i souvislé prázdninové praxe. Škola v roce 1965 získala důležitý primát, otevírá třídu se zaměřením na matematiku a fyziku pro talenty z celého západočeského regionu, s možností internátního ubytování v Částkové ul. Tradice matematické a přírodovědné specializace výuky se zúročí v úspěšné reprezentaci školy v oborových soutěžích a přispěje k vysokému kreditu ústavu i v následujících letech.

Padesáté výročí otevření školní budovy na jaře 1964 připomenulo slavnostní shromáždění v aule. Studenti připravili výběr z veršů M. Holuba „Polemika s Archimédem“, v Divadle Alfa představili komponovaný pořad poezie, hudby a dramatických scének „A přece se točí“, doplněný krátkým filmovým dokumentem o jednom školním dni. Vydali sborník pamětnických vzpomínek Tečka. Pozornost poutala výstava kreseb a rysů z archivu školy, výtvarné práce učitelů, např. J. Brože, J. Matějky, F. Kohly, M. Lacigové, J. Weniga, C. Vinařové, F. Šídla, a absolventů, zejména

J. Trnky, K. Frauknechta, J. Jiší, J. Kovářika, V. Levory. Mezi exponáty se objevily i loutky Spejbla a Kašpárka.

Také studentský život dostal nové dimenze. V roce 1965 se konal první poválečný majáles na Lochotíně, jehož králem se stal M. Horníček. III. spartakiáda představovala pro delegovanou skupinu chlapců nejen vystoupení ve skladbě Svazarmu, ale i nabídku pražských avantgardních scén. Kina přicházela s filmy režisérů Formana, Chytilové, Jasného, Menzela. Od r. 1967 byly zavedeny volné sudé soboty, skončilo používání žákovské knížky pro středoškoláky.

Vlna politického uvolnění aktivizovala i studenty. Na mítinku v aule, sezvaném žáky III.F v dubnu 1968, padaly dotazy typu: Jakých deformací se dopouštěla KSČ? Kdo za ně nese odpovědnost? Kolik uranové rudy jsme dodali do SSSR? Učíme se ruštinu jen z vděčnosti k SSSR? Médii diskutované projekty o socialismu s lidskou tváří rázně ukončila realita 21. srpna – invaze vojsk Varšavské smlouvy. Studenti se zapojili do protestů proti okupaci. Na začátku školního roku spolu s učiteli odeslali do plzeňského rozhlasu dopis s poděkováním za postoj, který pracovníci v kritických dnech zaujali. Podpořili stávku vysokoškoláků, vyhlášenou 21. listopadu 1968, a uctili památku Jana Palacha manifestační účastí na tryzně v den jeho pohřbu 24. ledna 1969.

Atmosféra „Pražského jara 1968“ stačila ještě legislativně zakotvit důležitou reformu – návrat k tradičnímu názvu gymnázium a prodloužení délky studia na čtyři roky. Pochopitelně se opět měnily učební plány a osnovy. Důraz byl položen na rovnoměrné dotace předmětům přírodovědným, humanitním a výchovám – občanské, hudebně-výtvarné a tělesné.

Nový název **Gymnázium J. Fučíka v Plzni, náměstí Odborářů**, platný od roku 1969, zavazoval zejména svým čestným přídomkem v čase normalizace. Ta znamenala konec iluzí o obrodě socialismu. Vracela celou společnost, tedy i školu, do podmínek „reálného socialismu“, tzn. uzavřených hranic, cenzury, přímého politického a ideologického dohledu nad školstvím, kulturou a s tím spojeného úniku do soukromí, občanské apatie.

Škola obnovila nejprve mládežnickou organizaci. Zhroucený systém ČSM nahradil Socialistický svaz mládeže, jehož členové začali pomáhat oživovat pionýrskou organizaci. Družební kontakty s Moskevským institutem a školou F. Schillera ve Zwickau otevřely prostor k výměnným zájezdům. O „kádrové zkvalitnění“ učitelského sboru se bezesporu nejvíce

zasloužila nová ředitelka soudružka Fenclová. Roky 1972–1976 patřily v poválečné historii školy jejím přičiněním mezi nejhorší, především mírou perzekuce většiny učitelského sboru.

Pro školu a učitelskou službu se stali politicky nežádoucí učitelé M. Kadera (AJ–ČJL), V. Mašek (M–F), M. Helige (M–F), E. Sartoriusová (D–Z). Další byli přeloženi nebo sami odešli na jiné školy, např. L. Hynoušová, L. Martincová, J. Kočárková, L. Lašek, V. Šmrha, J. Štembera, S. Štruncová. Zbývající učitelé čekali pravidelné a důkladné politické školení. Podezírání a kádrování se stalo běžnou záležitostí.

Exemplárnímu potrestání se nevyhnuli v roce 1974 ti studenti IV.A, kteří si dovolili provokovat v hodinách občanské nauky. Navíc na setkáních tzv. „Filipovského centra“ zpívali Krylovy písně a odmítavě diskutovali o sovětské kultuře a vstupu vojsk Varšavské smlouvy. Mluvčí těchto rebelů byl potrestán vyloučením ze studia na všech středních školách. Za rozšiřování údajně protisocialistického letáku byli ještě o deset let později potrestáni „jen“ vyloučením ze školy žáci 3.B J. Poustka a M. Krňoul, to však již za jiného soudruha ředitele.

V průběhu sedmdesátých let vzrostl počet studentů na téměř devět set, prostory školy nestačily. Odchodem 160 žáků a 10 profesorů v září 1981 do nově vzniklého gymnázia v Doubravce se problém vyřešil.

Po stabilizaci ideologického působení školy se od konce 70. let připravoval další vzdělávací experiment – polytechnizace výuky. Jednalo se o posílení přírodovědných předmětů na úkor humanitních a hlavně výchov (hudební a výtvarná byla zrušena). Od roku 1982/83 byl zaveden nový předmět – základy výroby a odborné přípravy (ZVOP), který měl studentům umožnit přímý vstup do zaměstnání, nepůjdou-li dál studovat. Maturitou z tohoto předmětu totiž dosáhli středního odborného vzdělání. Mohli volit ze 4 variant: základů strojírenství, základů technické chemie, ekonomiky a organizace výroby, programování a počítačových systémů. Součástí výuky byla provozní praxe ve 2. a 3. ročníku, zajištěná u nejrůznějších podniků Plzně.

Od poloviny 80. let doplnila polytechnizaci nová koncepce výchovně-vzdělávací práce, zaměřená mimo jiné na odborné inovace výuky, rozvíjení aktivity žáků, péči o talenty. Učitelé museli projít školením, semináři, vypracovat odborné práce. Pozitivním výsledkem této přípravy bylo v r. 1985 otevření další specializované matematické třídy – vedle již existující třídy se zaměřením na matematiku a fyziku. Výuka jazyků

představila první cizojazyčnou akademii, z níž se postupem času vytvořila tradice studenty dodnes tvořivě rozvíjená. V roce 1988 se poprvé maturovalo podle nových zásad. Písemnou část tvořila zkouška z češtiny, ruštiny, matematiky. Ústní část se členila na český a ruský jazyk, blok odborných předmětů (tzv. SVOP – skupina volitelných odborných předmětů – s půlhodinovou zkouškou) a volitelný předmět.

Oslavy 75. výročí otevření budovy ústavu v roce 1989 zahájil únorový ples v Měšťanské besedě. Na duben připravil profesor Šmolík koncert české hudby – orchestru a smíšeného sboru. Podzimní „Den otevřených dveří“ jubilejní rok ukončil vydáním sborníku a prezentací současných studentských prací.

Škola, to nejsou jen učební plány, osnovy a práce učitelská. Na stejné lodi za poznáním putují také studenti. Podrobná statistika studentských úspěchů z tohoto období ještě čeká na svého autora. Lze však konstatovat, že učitelé i jejich partneři – studenti – odváděli seriózní odbornou práci. Dokladem je pravidelná účast v celostátních kolech olympiád matematiky (MO) a fyziky (FO), k nimž se postupně připojili chemici (ChO) a biologové (BO). Pozadu nezůstaly ani humanitní předměty.

Od poloviny 60. let do začátku let devadesátých se studenti celkem dvacetkrát úspěšně účastnili celostátních kol MO. Nejlepšího výsledku (3. místa v mezinárodním kole) dosáhl v r. 1970 R. Schwarz ze III.F. Ještě přesvědčivěji si vedli nadějní fyzikové. Do celostátních kol FO se proboujovali dokonce třicetčtyřikrát a čtyřikrát zabodovali na mezinárodní úrovni: 1973 – S. Machalka, IV.A, 1976 – K. Kubát, IV.A, 1979 – S. Novák, IV.A, 1982 – J. Holý, IV.F. Chemici se zapsali účastí v celostátních kolech ChO celkem čtrnáctkrát. Do mezinárodních kol se vypracovali v r. 1968 J. Děd ze III.F a 1985, 1986 J. Pittner ze 4.A. Biologové se dvakrát prosadili na celostátní úrovni soutěže Natura semper viva v 70. letech.

Humanitní předměty prezentovala pravidelná autorská účast v literární soutěži „Strážnice Marušky Kudeřikové“. V oboru prózy získala 1. cenu v roce 1970 L. Labská ze II.E a v oboru poezie exceloval D. Růžička v letech 1986, 1987. Olympiáda českého jazyka si zapsala naši dvojí účast v celostátním kole v r. 1977.

Pod honosným názvem z doby normalizace „Západočeský kraj – pevná hráz socialismu a míru“ se skrývala především brigádnická činnost, na které se povinně podíleli studenti i učitelé. Kronika školy pečlivě eviduje

odpracované hodiny při úpravě okolí školy a parku na Homolce, při výstavbě plaveckého stadionu Radbuza na SPŠ stavební nebo při sázení stromků v plzeňském regionu.

Nedílnou součástí života školy byly zemědělské brigády. Česání chmele často přesáhlo z prázdnin do zahájení školního roku, ale hlavní zátěž tvořily podzimní bramborové brigády v délce 10 až 15 pracovních dní. Studenti buď denně dojížděli do nejbližšího okolí Plzně, nebo se ubytovali v zařízeních JZD okresů Plzeň-sever, Plzeň-jih, Klatovy, Tachov nebo Domažlice. Žáci tyto akce vítali. Užili si legrace, pár korun (doslova) si dokonce vydělali a utvářeli to, co už pomalu dneska přestává existovat – kolektiv.

Základnou studentského života byla inovovaná mládežnická organizace SSM. Její hlavní úkol – ideově politické vzdělávání – byl nutnou fasádou doby. Ale pod stejnou střechou se rozvíjela i zájmová činnost. Např. kroužek fotografický, přírodovědný, recitační, ruský klub, šachový a filmový klub. Objevily se soutěže typu: Malá společenská maturita, V zemi, kde zítra již znamená včera (rozumí se v SSSR, jaká ironie ...). Fungoval také „Reflektor mladých“, který kontroloval pořádek v učebnách, porovnával výsledky sběru odpadových surovin apod. Závěrem ještě perličku ze školní kroniky roku 1986: „Projevem aktivity svazácké organizace je soutěž o nejlepší mávátko do prvomájového průvodu.“

Studium a povinné svazácké akce bylo potřeba kompenzovat zábavou a sportem. Klíčovou událostí každé maturitní třídy byla příprava maturitních věnečků v Měšťanské besedě. Školní výlety, exkurze a několik výměnných družebních zájezdů (do NDR, Moskvy) také nabízely zajímavější program, než skýtal pobyt ve škole.

Nejplodnějším obdobím se retrospektivně jeví šedesátá léta. Na škole vznikla bigbeatová hudební skupina (vedoucí E. Kasal z II.C), která připravila v r. 1964 dvě veřejná vystoupení. Recitační soubor Planetka vystupoval s pořady poezie a hudby. Krátce vycházel studentský časopis „Tribuna“. Pozornosti se těšily žákovské akademie, připravované k oficiálním výročím jako komponované pořady slova, zpěvu a hudby za vedení pí Doubkové, pí Hynoušové, p. Laška a p. Šmolíka. Pravidelně (několikrát ročně) se konaly v předaulí výstavy výtvarných děl, spojené s hovory s umělci. Jejich neúnavný organizátor Dr. M. Šmíd se tak snažil přiblížit studentům výtvarné umění a jeho regionální osobnosti, než v r. 1969 z politických důvodů školu opustil.

V 70. a 80. letech dokázal profesor Šmolík se smíšeným pěveckým sborem, utvářeným ze studentů různých ročníků, orchestrem a sólisty udržovat tradici vánočních koncertů České mše vánoční J. J. Ryby, což byl v tehdejší době počín odvážný a ojedinělý. Vyvažovalo ho vystupování na oficiálních slavnostech pro školu i veřejnost.

Pokusy o vydávání studentského časopisu (v polovině 70. let „Student“, za deset let později „Studentský zpravodaj“) neměly dlouhé trvání. Více se prosadily v 80. letech články v denním tisku od A. Svobody a V. Babického.

Skutečnou doménou studentského života za každého režimu je sport. Ať organizovaný na půdě školy, nebo reprezentovaný nejlepšími jednotlivci a týmy v soutěžích regionu, státu, nebo dokonce na mezinárodní úrovni. První příčka určitě patřila J. Nygrýnové, mistryni ČSR a dlouholeté reprezentantce ve skoku dalekém. U nás začínala také kariéra tenisty T. Šmída, v r. 1975 vítěze Galeova poháru a čerstvého maturanta třídy IV.D. Pro většinu studentů byly důležité především závody regionální. Prostor vytvořily Středoškolské sportovní hry, kde se školní týmy úspěšně prosazovaly od 60. let zejména v lehké atletice, odbíjené, košíkové, v 70. letech navíc v házené a závodě branné zdatnosti.

Nelze zapomenout na tradici spartakiád, které účelově nahradily sokolské slety. V době příprav zátěž ve výuce, ale jinak prestižní záležitost pro reprezentaci školy – s účastí na vystoupeních v Praze. Kronika školy zmiňuje účast v r. 1965, 1975, 1980, 1985 (kdy skupina chlapců ve skladbě Svazarmu byla vyhodnocena jako nejlepší v kraji) a v r. 1990.

Listopad 1989 otevřel cestu ke svobodě a demokracii. Přivítali ho žáci i většina profesorského sboru. Život školy se od základu měnil. Studenty poprvé nikdo nenutil do sledování politických událostí. Naopak – dožadovali se u svých učitelů jednoznačného vyjádření osobních stanovisek k aktuálním událostem. Diskuse pokračovaly za účasti zástupců stávkujících vysokoškoláků, zástupců KNV i městské stranické organizace. V pondělí 27. 11. se škola symbolickou desetiminutovou stávkou na školním dvoře připojila ke generální stávce v republice. V důsledku stávky byla Federálním shromážděním uzákoněná zásadní legislativní změna, a to zrušení článků ústavy o vedoucí úloze KSČ ve společnosti a marxismu-leninismu jako státní ideologie. Dovršením změn se stala volba V. Havla prezidentem republiky 29. prosince 1989.

Ve škole se ujal iniciativy nový studentský výbor. Požádal vedení školy o očištění výuky od marxisticko-leninské filozofie, změnu v oslovování, o úpravy vnitřního řádu školy. V průběhu jarních měsíců byla většina těchto změn realizována. Skupina Občanského fóra v řadách profesorů (mluvčí pí Holendová) začala spolupracovat s dalšími školami na realizaci požadavků učitelů týkajících se změn ve školství: odchod nekompetentních a zdiskreditovaných zaměstnanců odboru školství ZKNV, ideové a z nich plynoucí obsahové a organizační změny ve výuce, byty pro mladé učitele.

Další změny následovaly. SSM přestalo fungovat, SČSP a Svazarm ukončily činnost. Ze škol byla vyloučena činnost KSČ i ostatních politických stran. Skončila výuka branné výchovy a předmětu ZVOP včetně odborné praxe 2. a 3. ročníků. Ruština přestala být povinným maturitním předmětem, rozšířila se výuka cizích jazyků. Obnovila se hudební a výtvarná výchova. Pro přijímací řízení na vysoké školy již nebyly nutné tzv. osobní charakteristiky absolventů. Celostátní diskuse se týkaly nových učebních plánů, obnovy víceletých gymnázií.

S okamžitou platností se změny promítly do výuky občanské nauky, dějepisu, zeměpisu a literatury. Tady si ovšem musel poradit každý učitel sám dle svého svědomí. Materiálů, které by pomáhaly v orientaci, bylo poskrovnu. Stačilo alespoň vnímat atmosféru prvních svobodných parlamentních voleb nebo euforii oslav výročí osvobození Plzně Američany.

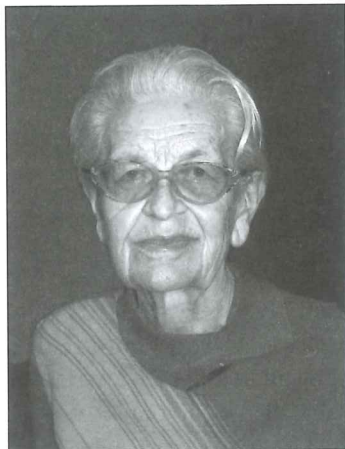
Pedagogický sbor zažádal o změnu názvu školy. Nový název **Gymnázium, Plzeň, Mikulášské náměstí 23**, se začal používat od dubna 1990. Školský odbor KNV odvolal dosavadní ředitele škol a konkurzní řízení na tuto uvolněná místa uzavřelo dramatický školní rok. Novou ředitelkou školy se stala profesorka Věra Míková.

(es)

Padesát let učitelského života Věry Rádlové

- učitelka matematiky a fyziky
- na naší škole v letech 1954–1993

Moderní budova Domova důchodců u sv. Jiří v Plzni, lemovaná zelení Špitálského lesa, je na dosah. Vstupní zápis do knihy návštěv otevírá dveře do světa zdejších seniorů. Vítá mě křehká, prošedivělá doyenka matematiků a fyziků gymnázia – kolegyně Věra Rádlová.

Narodila se 28. září 1926 do učitelské rodiny v Hradci u Stoda. Po zabrání Sudet v roce 1938 se usadili v Černicích u Plzně. „Rozhodnutí stát se učitelkou padlo v kvartě dívčího reálného gymnázia v Plzni, kdy jsem přestoupila na právě otevřený Učitelský ústav,“ vzpomíná. Protektorátní režim kladl důraz na výuku němčiny. Proto musela o prázdninách 1945 absolvovat doplňkový kurz z češtiny a poté v srpnu odmaturovala. „Konec války jsem prožívala s radostí a nadějami svých devatenácti let. Američtí vojáci, kteří se u nás doma ubytovali, pro mě byli symbolem svobody.“

Učitelskou dráhu začala Věra po maturitě. Na výzvu pomoci obnovit fungování škol v pohraničí nastoupila na trojtřídku v Dlažově u Janovic nad Úhlavou. Následovaly školy v Kolovči, Blatnici a Touškově Vsi. „Tam mě ubytovali na faře bez faráře, ale s půdou plnou myší,“ dodává s úsměvem. Dálkově navštěvovala plzeňskou pobočku Vysoké školy pedagogických studií Praha, obor matematika a fyzika. Získanou odbornost využila roku 1952 v Běhařově u Janovic. Začala učit ve speciálním přípravném kurzu pro vysokoškolské studium. Většinu posluchačů tvořili tehdy mladí řečtí emigranti. „Řada z nich vystudovala vysoké školy a uplatnili se u nás i v zahraničí. Se dvěma si stále píšu a oba mě několikrát navštívili. Pan Nikis Georgiu se vrátil na Kypr; pan Stasis Saltis, který žije s českou manželkou v Austrálii, přijel loni v létě.“

Čtyřicet let jsi působila na naší škole. Jak jsi začínala?

Nastoupila jsem roku 1954 jako nejmladší členka sboru tehdejší jedenáctileté střední školy. Ve třídách bývalo běžně čtyřicet žáků, nebyla to lehká práce. První kantorská maturita, kterou jsem v roce 1959 absolvovala, byla zkouškou nervů pro mne i pro mé studenty z XI. C. Při absolventských srazích jsme na ni vzpomínali – stejně jako na výlety do Beskyd nebo Jizerek.

Kdo tě v učitelské práci nejvíce ovlivnil?

Matematik Oldřich Černý a fyzik Milan Rádl, můj bratr. Oba sice přešli v r. 1961 na VŠSE v Plzni jako odborní asistenti, ale dál u nás učili

jako externisté. Jejich zásluhou došlo v polovině šedesátých let ke zřízení regionální matematicko – fyzikální třídy, která přispěla v následujících letech k dobrému jménu školy. Zasloužili se o to i další kolegové, např. V. Šmrha, O. Šmolík, V. Míková, V. Kvapil, J. Trneček.

Věra Rádlová odvedla také nemalý díl práce. V šedesátých letech působila současně v pražském ústředí Jednoty matematiků a fyziků. Jako předsedkyně Krajského výboru matematické olympiády a její organizátorka pomáhala dvacet let vyhledávat matematické talenty.

Zasahoval dřívější režim do výuky matematiky?

Politika byla na matematiku krátká, ale kádrové čistky za normalizace se nevyhnuly ani matematikům. Za ředitelování soudružky Fenclové musel např. kolega V. Mašek ze školy odejít. Kolega V. Šmrha učit mohl, ale jen na obchodní akademii. Každý kantor musel vykazoval činnost. Já měla na starosti organizaci školních brigád. To znamenalo uzavírat smlouvy s JZD o pracovních podmínkách studentů při sběru brambor a česání chmele, zajišťovat pedagogický dozor a dopravu. Sama jsem pravidelně studenty doprovázela.

Jak ses s učitelskou službou rozloučila?

Když jsem odcházela v roce 1984 do důchodu, pociťovala jsem velkou únavu. Pochovala jsem tehdy krátce po sobě oba rodiče, o které jsem se starala do jejich devadesáti let. Uvítila jsem možnost učit dál na snížený úvazek. Byl čas i na divadlo, koncerty, setkávání s přáteli z mládí. Po sametové revoluci jsme se podívali se školou do Francie a Švýcarska. Poslední hodiny za katedrou jsem odučila v r. 1995 na soukromém Gymnázium J. A. Komenského. Bohužel se začaly hlásit nemoci, zdravotní už tolik neslouží ... Přijala jsem proto azyl zde, v Domově důchodců. Velkou oporou je pro mne stále bratr, protože vlastní rodinu jsem neměla.

V čem vidíš jedinečnost učitelské profese?

Není to jednotvárná práce. Člověk při ní může tvořit. Má radost, když nachází u studentů odezvu, když se jim daří nejen ve škole, ale i v životě. Padesát let jsem prožila mezi mladými lidmi. Teď mi jejich blízkost schází, ale ráda na ně vzpomínám.

Věro, co nejvíce pohody a zdraví ti přejí všichni kolegové.

(es)

Mgr. Božena Knakalová

„Bud' hodná na lidi, oni budou hodní na tebe.“

- učitelka anglického a ruského jazyka
- na našem gymnáziu v letech 1961 až 1997

Přišli jsme Vám pogratulovat k významnému životnímu jubileu – osmdesátinám – a při té příležitosti, s Vaším dovolením, zavzpomínat na školu.

Jaká byla Vaše studentská léta, maturita?

Vše zkomplikovala okupace a válka. Pocházím z Třemošné, odkud jsem od r. 1936 dojížděla na Masarykovo gymnázium v Plzni. V kvintě školu obsadila německá armáda a zřídila tam lazaret. V rychlosti jsme se stěhovali na Mikulášské náměstí. Výuka probíhala střídavě s tamní reálkou. Maturovala jsem v r. 1944. Psali jsme čtyři písemky. Z češtiny, němčiny (povinně), jako volitelné předměty jsem si vybrala angličtinu a latinu. Při ústní zkoušce nás vyrušily sirény a povel sejít do krytu. Nálet se naštěstí nekonal. Po hodinové pauze jsme mohli pokračovat.

A vysoká škola?

Začala jsem studovat v r. 1945 na Filozofické fakultě UK v Praze. Po znovuvytvření vysokých škol byl o studium obrovský zájem, ucházeli se o něj mladí lidé několika populačních ročníků. Studium bylo náročné. Chyběly učebnice i učebny. Například medicíni měli přednášky v Lucerně. Nezapomenutelnou osobností anglistiky byl profesor Vočadlo, po r. 1948 z fakulty vyhozený. Z ruštinářů vzpomínám na profesory Dolanského a Mathesia. Díky výbornému výsledku u první státnice z angličtiny jsem začala učit na jazykové škole. Finančně jsem se tak na zbývajících tři roky osamostatnila.

Které učitelské „štace“ jste vystřídala?

V roce 1950 jsem nastoupila na gymnázium ve Stříbře. Dodnes jsem se dvěma studentkami v kontaktu. Pak následovala Plzeň – od r. 1957 jednatiletka v Doubravce a od r. 1961 až do penze Mikulášské gymnázium.

Na koho z kolegů z doby působení na naší škole si vzpomenete?

Vzpomínám na zástupce ředitele pana profesora Šípa. To byl opravdu gentleman. Například když sestavoval suplování, přišel za každým učitelem osobně a velmi zdvořile se zeptal, zda bude moci jít suplovat.

Chodily do výuky nějaké inspekce?

Inspekci bylo dost a na různých úrovních. Jednou přišel na hodinu angličtiny inspektor, který neuměl ani slovo anglicky. Jediná jeho připomínka k hodině se týkala papírků na podlaze.

Byla jste ráda třídní?

Ano i ne. K nepříjemným povinnostem třídního patřilo psaní posudků na studenty v posledním ročníku. Těžko si dnes někdo dovede představit, kolik to zabralo času. Nemilá věc se stala ještě za mého působení ve Stříbře, kdy jedna dívka při maturitní zkoušce na „potítku“ omdlela a sesula se k zemi. Museli jsme ji oživovat, ale vše dopadlo dobře, za pár dnů v pořádku odmaturovala.

Zkuste srovnat výuku angličtiny a ruštiny.

S ruštinou se začínalo na základní škole, mohlo se proto více pozornosti věnovat literatuře. V angličtině se kladl větší důraz na gramatiku a konverzaci, protože žáci si teprve jazyk osvojovali.

Využila jste oba jazyky před r. 1989 při cestování?

V 70. letech jsem byla na jazykovém kurzu ve skotském Aberdeenu. Bylo zajímavé pozorovat rozdíly v jazykových schopnostech učitelů z různých zemí. Aberdeen je krásné město, říká se mu město růží, protože růže jsou tam všude, i ve středním pásu dálnice. Tenkrát bylo těžké vycestovat na západ, a tak se cestovalo na východ. Na kurzu ruštiny v r. 1967 jsem strávila v Moskvě pět týdnů. Bydleli jsme v hotelu u Rudého náměstí a učili nás lektori z Lomonosovy univerzity, takže výuka měla vysokou úroveň. Navštívila jsem i Petrohrad, Gruzii, Arménii.

Po sametové revoluci se hodně školství změnilo. Co jste vnímala jako nejdůležitější?

Změnily se učební osnovy, poklesl zájem o ruštinu, přicházely nové učebnice. Nebylo všechno úplně dokonalé, ale hlavně mohl konečně člověk říct, co chtěl a co si myslí. To bylo krásné.

Jak si užíváte penzijní věk?

Hodně čtu, stále v anglickém originále. Ráda se setkávám s kolegyněmi i s bývalými žáky, mezi nimiž jsou také učitelé angličtiny. Mojí největší radostí jsou tři vnuci. Prožívám s Martinem a Petrem jejich úspěchy v prvoličovém týmu Viktorie Plzeň. Díky nim se ze mne stala fotbalová expertka.

Na závěr otázka na Vaše životní krédo?

Moje maminka mi říkala: „Buď hodná na lidi, oni budou hodní na tebe.“ To snad platí za každého režimu.

Rozhovor připravili J. Halámka a R. Sterly, 3.B

Mgr. Bohuna Hannsmannová

„Neubližovat vědomě druhému. Být rovný a čestný.“

- učitelka chemie a biologie
- na naší škole v letech 1961–1981

Profesorka Hannsmannová se narodila ve třicátých letech v České Lípě. Po maturitě na tamějším reálném gymnáziu absolvovala v roce 1955 v Praze Přírodovědeckou fakultu, obor biologie a chemie na Vysoké škole pedagogické, později přiřazené k Univerzitě Karlově.

Které osobnosti Vás na fakultě zaujaly?

Určitě mezi ně patřil mineralog profesor Pacák, děkan docent Bartoš – zoolog – nebo profesor Černožský – botanik. Blíže jsme je poznali na exkurzích, chovali se k nám ohromně, brali nás jako kolegy.

Jak vypadala výuka v padesátých letech?

Učit jsem začala na jedenáctiletce v Praze. Provádala jsem se a starosti s bydlením nás přivedly do pohraničí. V Karlových Varech jsem krátce působila na obchodní akademii. Školství citelně poznamenala reforma

ministra Nejedlého. Zmizela gymnázia a v okleštěné výuce biologie jsme například učili Darwina spolu s Mičurinem. To byl propagovaný sovětský šlechtitel. K maturitnímu vysvědčení se musel psát posudek. Potíže nastaly, když rodiče žáka byli politicky zdiskreditováni.

Kdy jste působila na naší škole?

Nastoupila jsem v roce 1961 jako nejmladší členka sboru tehdejší SVVŠ. A to mi bylo třicet let. Bylo zde hodně zkušených biologů, např. kolegyně Šimková, proto jsem učila převážně chemii. Počet studentů stále rostl, prostory nestačily. Část žáků a učitelů přešla v r. 1981 do nově vzniklého ústavu v Doubravce. Odešla jsem i já, abych tam pomohla založit chemickou laboratoř. Měla jsem za sebou zkušenosti z modernizace zdejší laboratoře, kterou jsem s velkým úsilím pomáhala zařizovat.

Čím Vám osobně ztěžoval tehdejší režim práci?

Noční můrou třídního učitele byla komplexní hodnocení studentů, nutná vstupenka ke studiu na vysoké škole. Kde chyběla politická angažovanost rodičů, a ta byla základním předpokladem, snažili jsme se zdůraznit studijní nebo sportovní úspěchy absolventa.

Co se Vám podařilo ve výuce prosadit?

Zkoušeli jsme například zadávání skupinových úkolů. Důležité bylo, aby děti látce rozuměly a neodrecitovaly ji jako básničku. Začínalo se s výchovou k rodičovství. Říkala jsem si, nemůžu vykládat jenom sex. Mladí by měli vědět něco víc o právech, proto jsem zvala na besedy nejen lékaře, ale i právníky, psychology. Za největší úspěch považuji zmodernizování chemické laboratoře. Pomohla zvýšit odbornou úroveň studia. Ocenili to zejména ti, kteří odešli studovali medicínu.

Vzpomenete na něco veselého?

V parku před školou stála socha Julia Fučíka. Jednou v zimě si přišel nějaký děda stěžovat. Chtěl, abychom naše studenty potrestali. Ptali jsme se proč – a on na to: „Koulujou Fučíka!“ Šli jsme ven a chlapci se strefovali do bysty Karla Farského, zakladatele Československé církve husitské, bysty umístěné vedle vchodu. A my nato: „To byste je měl spíš pochválit, vždyť je to farář!“ Do kategorie černého humoru patří příhoda z laboratoře. Podařilo se mi polít se koncentrovanou kyselinou. Zmizela mně sukně. Pan ředitel to suše okomentoval slovy: „Dobře ti tak! Sukni ti

nezaplatím, neměla jsi to dělat.“ Já odvětila: „Vždyť je to v osnovách ... až na tu sukni!“

Co pro Vás znamenal rok 1989?

V únoru 1989 jsem odešla do důchodu. Moc mě mrzí, že jsem v po-revoluční době neučila. Učitelské povolání jsem měla velmi ráda. V mém oboru se politika tolik neprojevovala, ale to, jak jsme byli sešňěrováni režimem, mi vadilo. Kantor si musí vymezit, co je pro něj nejdůležitější, a za tím si jít. Je to otázka charakteru a svědomí.

Máte nějaké životní krédo?

Za důležité považuji: Neubližovat vědomě druhému. Být rovný a čestný.

Rozhovor připravili H. Drápelová a R. Sterly, 3. B

Galina Baňkovská, promovaný pedagog

„Nikdy nelhat a nepřetvařovat se.“

- učitelka anglického a ruského jazyka
- na našem gymnáziu v letech 1966 – 1989

Pocházíte z Ukrajiny. Jaké bylo Vaše mládí?

Narodila jsem se západně od Kyjeva v nejhorším období tzv. kolektivizace ve třicátých letech. Pak přišla válka a německá okupace. Byla to těžká doba. Nemám pěkné vzpomínky, musela jsem projít velmi složitou životní cestou, přežít strádání a bídu.

A Vaše studentská léta?

Studovala jsem na střední škole všeobecného zaměření. V roce 1950, kdy jsem maturovala, byla otevřena v našem krajském městě Žitomiru Vysoká škola cizích jazyků. Podařilo se mi udělat velmi dobře přijímací zkoušky na obor angličtina a získat nárok na stipendium, bez něhož bych nemohla

dál studovat. Koleje nebyly. Žila jsem v podnájmu a každou sobotu jsem pochodovala 25 km domů a v neděli zpět. Absolvovala jsem v roce 1955 a začala pracovat.

Jak jste se dostala do Česka?

Provádala jsem se a za tři roky jsem odešla s manželem do Čech. Učit jsem mohla jen angličtinu, pro výuku ruštiny mi chyběl diplom. Proto jsem dalších pět a půl roku dálkově studovala na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Pracovala jsem jako vychovatelka, pak jako učitelka ruštiny na učňovských školách Škodovky. V roce 1966 jsem nastoupila na zdejší školu. Byla jsem velmi šťastná, protože tady studovaly nadané a schopné děti. A potkala jsem vynikající kolegy odborníky, od kterých jsem měla tu čest se dále učit. Například profesorky Doubkovou, Kaukušovou, Knakalovou nebo kolegu Šípa. Sžít se s novým prostředím mi pomáhala kolegyně Rádlová. Zůstala jsem občankou SSSR. Kdybych požádala o československé občanství, nemohla bych se podívat domů. Neměla jsem nikoho z blízkých příbuzných, kdo by mi poslal pozvání. Tehdy bylo překročení hranic velice složité.

Zkuste srovnat angličtinu a ruštinu. Který jazyk bavil žáky víc?

Záleží vždy na učiteli. Já jsem učila angličtinu většinou v prvním a druhém ročníku, kde převažovala konverzační témata. V ruštině ve vyšších ročnících byl čas i na literaturu. Studenti měli také větší slovní zásobu, protože se rusky učili už na základní škole. Snažila jsem se, aby žáci vnímali ruštinu jako jazyk národa a nespojovali ji s politikou. Čím více jazyků člověk ovládá, tím je vzdělanější.

K jazykům, které jste učila, patří i literatura. Jak jste ji v hodinách prezentovala?

Miluji klasickou literaturu, spojovala jsem ji s filmem, malířstvím, hudbou, protože umění formuje člověka, jeho názor na život. Využívali jsme nabídku klasických filmů v kině i dokumentární tvorbu, hlavně o přírodě.

Použila jste někdy angličtinu v praxi před rokem 1989?

V sedmdesátém druhém jsem byla na měsíční stáži v Manchesteru, jenže tato cesta pro mě nebyla moc vydařená (usmívá se). Nějak se stalo, že mi cestou ukradli všechna zavazadla. Žádné kreditní karty nebyly, s kapesným 20 liber jsem musela hodně šetřit.

Byli na škole před rokem 89 nějací protekční studenti?

Byli, ale záleželo na každém učiteli, jak se zachoval. Když neměl páteř, tak se klaněl ... bohužel.

Chtěla jste s kantořinou někdy praštit?

Ne, i když složité to bylo v roce 1968. Vycítila jsem, že mě studenti vnímají jinak. Chápala jsem je, kdybych byla na jejich místě, zachovala bych se stejně. Snažila jsem se jim vysvětlit, že jazyk a literatura nejsou politika. Mám ráda mladé lidi dodnes. Jsou krásní, plní energie, na nich je budoucnost. Přeji všem svým studentům štěstí v životě, úspěchy.

Využila jste prakticky také ukrajinštinu?

Nikdy jsem si nemyslela, že se ještě vrátím ke své mateřštině – ukrajinštině. Po sametové revoluci pracuje v Česku mnoho mých krajanů. V důchodovém věku využívám znalostí ukrajinštiny jako soudní tlumočnice u Krajského soudu v Plzni.

Vaše životní krédo?

Nikdy nelhat a nepřetvařovat se.

Rozhovor připravil R. Sterly, 3. B

Mgr. Jiří Hyspecký

„Každý den má své dary.“

- učitel českého a francouzského jazyka a základů administrativy
- na našem gymnáziu v letech 1969 – 2000

Pochází z Příbrami, kde odmaturoval na gymnáziu v roce 1953. Po absolvování FF UK v Praze, obor filologie, zvolil dráhu pedagoga. Působil v Chebu, v Nepomuku, v Plzni na Gymnáziu v Petákově ul. a pak definitivně zakotvil na naší škole.

Tíhl jste vždy k oboru čeština a francouzština?

Vždycky jsem chtěl dělat jazyky. Měl jsem rád latinu, a protože francouzština

je dědička latiny, zvolil jsem si právě ji. A literaturu jsem měl taky rád.

Byla na fakultě osobnost, která Vás výrazněji ovlivnila?

Pokud jde o literaturu, František Krejčí, to byl encyklopedicky vzdělaný člověk. Jeho výklad z poznámek tvořených několika orientačními body byl vždy zážitek. Francouzský lektor, s nímž bylo užitečné konverzovat v jeho mateřtině, hodně věděl. Seznamoval nás s mnoha nejen jazykovými skutečnostmi pro nás těžko dostupnými.

Jak jste měli okleštěné osnovy na fakultě? Probíral se K. Čapek?

Velké osobnosti středověké a novověké literatury – např. Dante, Villon, Shakespeare – se běžně braly, nebylo možné je vynechat. Ale o moderní západní literatuře se hovořilo méně. Čapkovi se dostalo plného uznání teprve tehdy, když ho ocenil sovětský literární kritik Sergej Nikolskij.

Když jste učil Vy, kdo Vám chyběl v učebnicích?

Například Halas, ten nebyl ani v čítance, jen taková kratičká noticka. Mně se třeba líbí Já se tam vrátím, to je báseň v próze (recituje): Až jednou na velikém sněmu ptačím v čase mezi skřívánkem a sovou bude jednohlasně přistěbetáno jaro, já se tam vrátím. Zatím vábím a chytám na vějičky slov pěknost toho všeho tam u nás. To je přece nádherná věc. Pokud jde o moderní literaturu, řada autorů chyběla, počínaje Havlem přes Kunderu, Foglar se nevydával a Švandrlíkovy knihy byly až protistátní. Nebo absurdní literatura. Samuel Beckett (Čekání na Godota) se odbyl jen poznámkou – výplod chorobného buržoazního myšlení. A jiná filozofie než marxismus-leninismus neměla šanci.

Jak se Vám žilo v druhé polovině 60. let?

Krásně, když přišlo to uvolnění. Bylo cítit, že děti doma diskutují s rodiči, měly velký zájem o politiku. Stávalo se mi, že studenti řekli, my si doplníme látku doma, pojďme se radši bavit o ... Když byl dotaz na nějakého zakázaného autora, pochopitelně jsem řadu věcí nevěděl, nebyl přístup k pramenům. Upřímně jsem přiznal, že nevím.

Jak vzpomínáte na studenty?

Vzpomínám rád. Na maturitním „mazci“ si jeden chlapec, výborný imitátor, troufl napodobit členy sboru. Mne si nechal na závěr, protože si

musel sehnat kravatu a sako, jinak by to prý nebylo úplné. Bylo to skvělé, smíchy mi tekly slzy, viděl jsem se před katedrou, ta gesta, výrazy, chůze.

Neutíkali Vám studenti na brigádách do hospody?

Někteří měli snahu. Já jsem hned po příjezdu obešel těch pár hospod a krámků a požádal, aby studentům nenalévali. Naštěstí se nikdy nepřišlo dilo nic závažnějšího.

Dovedl byste srovnat studenty z devadesátých let a z let dřívějších?

Snad, říkám snad. Zdá se mi, že dnešní studenti jsou lhostejnější, ono je to i ve společnosti běžné. Třeba my jsme si dřív vařili ve třídě francouzská jídla. Z časopisu jsme přeložili recept, každý něco přinesl a pomáhal. Pak už jsme to nedělali, nebavilo je to.

Vzrostl po roce 1989 zájem o francouzský jazyk?

Určitě. Vznikla družba s francouzskou školou. Bylo vidět, jak jsou studenti rádi, že se domluví, někdy i rukama, ale hlavně že rozumí.

Využil jste francouzštinu i jinak?

Za studií jako tlumočník pro turisty a návštěvníky Prahy. Nyní trochu překládám.

Jaké jste měl pocity, když jste končil kariéru, poslední hodinu?

Podobně jako na první hodině, cítil jsem se všelijak. Neříkal jsem jim nic, to byla moje osobní věc, to se těžko popisuje, když něco děláte čtyřicet dva let a najednou všechno skončí.

Držel jste se nějakých svých stanovených zásad?

Člověk musí být hlavně zdravý, takže psychosomatické zdraví, dobré rodinné zázemí, určité pozitivní výsledky v zaměstnání plus optimismus a jas.

Vaše krédo?

Každý den má své dary / Omnia habet sua dona dies – jak pravil Martialis.

Rozhovor připravil J. Halámka, 3. B

Gymnáziu k jubileu

Doc. ing. Josef Průša, CSc.

- rektor Západočeské univerzity v Plzni
- absolvent našeho gymnázia v roce 1957

Patřím k těm šťastlivcům, kteří se mohou pyšnit tím, že byli studenty v tomto roce jubilujícího Gymnázia v Plzni, Mikulášské náměstí. I když v době, kdy jsem studoval já, tj. v létech 1954–1957, to byla 1. jedenáctiletá střední škola, jak se všechny střední školy tohoto typu tehdy v rámci reformovaného jednotného školství jmenovaly.

Tyto tři roky, tento čas „malin nezralých“ patří mezi nejkrásnější léta, která jsem prožil. Naše třída byla podle dnešních měřítek poměrně silná – 18 dívek a 24 chlapců – a byla v řadě věcí v tehdejší době výjimečná. Už třeba tím, že jsme vydávali třídní, rukou psaný časopis, do něhož ti z nás, kteří k tomu měli předpoklady nebo si to alespoň mysleli, vytrvale přispívali. Název časopisu, jehož všechny exempláře dosud schraňuji (jako bývalý předseda třídy), byl „Už zase IX.C“, pak „Už zase X.C“ a nakonec „XI.C už zase“. Byl místem pro krátké eseje ze života třídy, nesmělé či smělé pokusy začínajících básníků nebo kreslířů. Na našich srazech, kterých bylo mimochodem již 23, neboť většina z nás cítí potřebu scházet se co nejčastěji, jsou vždy středem zájmu. O tom, že jsme k sobě měli vždy nadstandardní vztah, svědčí i to, že ze třídy vznikly tři manželské páry (i já se svou manželkou), které dosud v manželství, více než čtyřicetiletém, setrvávají. Dobré vztahy jsme měli i se dvěma dalšími paralelními třídami A a B.

I když padesátá léta minulého století byla poznamenána silnou politizací, přesto – zejména díky našim profesorům, z nichž většina působila ještě na nereformovaných středních školách před 2. světovou válkou a těsně po ní – bylo celkové klima až na malé výjimky velmi podobné tomu, co zažili naši rodiče nebo známe ze starších filmů. Všichni vzpomínáme na tyto osobnosti s láskou a sentimentem a i některá příkoří u těch ne vždy úspěšných studentů byla rychle zapomenuta.

Rád konstatuji, že toto gymnázium, věrno své tradici, patří mezi nejlepší gymnázia v České republice, a to nejen v přírodovědných oborech, ale i v ostatních disciplínách. Již tehdy jsme na vysokou školu přišli velmi

dobře připraveni a z naší třídy nebyl nikdo, kdo by musel vysokou školu pro neprospěch předčasně opustit. Jsem rád, že i současní absolventi patří mezi výborné studenty Západočeské univerzity v Plzni, ale i vysokých škol ostatních.

Co popřát k tomuto významnému jubileu? Zejména mnoho nadaných studentů, takových, kteří se budou nejen v myšlenkách ke svému gymnáziu vracet a budou šířit jeho věhlas doma i za hranicemi a budou na ně patřičně hrdí.

Doc. ing. Josef Průša, CSc.

Vystudoval VŠSE v Plzni, obor elektrické stroje a přístroje. Plzeňskému vysokému školství zasvětil celý život. Nejprve jako pedagog Elektrotechnické fakulty VŠSE. V roce 1975 byl z politických důvodů přeřazen z pedagogického místa na odborně hospodářskou funkci. Po rehabilitaci v 90. letech působil jako kvestor VŠSE, nově vzniklé ZČU a jako náměstek ministra školství. V roce 2004 se stal rektorem ZČU.

Odkojení padesátými léty?

Naše středoškolská léta ... Vyvolávají vzpomínky na ně představu myšlenkového i kulturního bezčasí, doznívajícího děsu, podvazovaného školství? Najde se něco v tříletí 1956–1959, jež sedmnáctiletým abiturientům uzavírala maturitní zkouška vzdáleně připomínající stoletou tradici českého středoškolského vzdělání evropské úrovně? Zřízení jedenáctiletých středních škol bylo poznamenáno školskou reformou z roku 1953. Odpovědnost za ni se připisuje Zdeňku Nejedlému. Ten se však svou rezignací na ministerskou funkci od zásahu distancoval, takže devastačního řezu do vzdělání se ujal svazák Ernest Sýkora, fungující jako ministr školství necelé tři čtvrtiny onoho roku.

Do lavic, kam zasedaly po několik desítek let generace našich předchůdců a kde ještě zívaly otvory pro skleněné kalamáře, s ostychem zasedali čtrnáctiletí adepti IX. A. Po naolejovaných prknech jsme váhavě i sebevědomě přistupovali ke katedře nebo k tabuli. Táž prkna stupňovitě řazená nás vítala v „chemii“ a „fyzice“, kam jsme se s respektem stěhovali – nikdo nechtěl práh učebny překročit jako třetí. To bylo nešťastné číslo. Nic jsme nevěděli o XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu, kde se poprvé ozval hlas pojmenovávající kult osobnosti. Nevěděli

jsme ani o 2. sjezdu Svazu československých spisovatelů, na němž neo-
hroženě překvapil Jaroslav Seifert výrokem: „... nebyli [jsme] svědomím
zástupů, svědomím milionů, ba dokonce ... jsme nebyli ani svědomím
sebe samých.“ To vše proběhlo ještě před 3. zářím 1956, kdy jsme jako
středoškoláci s trochou nejistoty i stavovské hrdosti vcházeli do budovy,
o jejichž proslulých profesorech jsme také neměli tušení.

Nás nejvíce zajímali ti naši profesori. Většina z nich zachovávala
důstojnost gymnaziálních časů, část jich sem přešla ze základních škol.
Někteří nám dokonce vykali. Našimi kamarády nebyli, ale odtážitost a ne-
dotknutelnost olympských bohů také nedávali najevo. Nenechali jsme si
vzít oslovení – pro nás byli paními profesorkami a pány profesory. Kolik
dob jim tento titul upíralo a upírá!! Jen ředitel byl oslovován tím dobově
zprofanovaným soudruhem. Se zájmem jsme sledovali cestu těch, kteří
odešli působit na vysoké školy – historik Jaroslav Šlajser se stal docentem
Pedagogické fakulty, matematik Oldřich Černý a fyzik Milan Rádl přešli
na Vysokou školu strojní a elektrotechnickou, klasický filolog František
Šourek na Lékařskou fakultu UK.

Vybavují se portréty okamžiků. Přísllovečná přísnost O. Černého,
osudem posvěceného matematika, se rozplynula při výkladu, který byl
bravurní ukázkou všeho, co měl onen fascinující muž vonící kolínskou
a cigaretami v malíčku. Virtus antického světa, ens jeho filozofie, pohnutá
historia magistra i risus (smích) antických bohů, to byl svět, do něhož nás
při nepovinné latině uváděl PhDr. F. Šourek. Soudobost s odvážně kritický-
mi komentáři byla vyhrazena PhDr. Miloslavu Šmidovi a české literatuře,
její minulost s faktografickou přesností Alexandře Blechové. I ten hrůzu
budící chemik Jan Soběšský, který z paměti diktoval dokonalé znění svých
výkladů a který během hodiny předvedl smršť nedostatečných, se při ma-
turitě ukázal jako nezáludný přítel. Germanistka Marie Veselá a bioložka
Anna Trejbalová noblesně kloubily důstojnost svého stavu se znalostmi
a téměř mateřským přístupem. Nemohu zapomenout na třídního Františka
Šídla. Matematika a deskriptivní geometrie nás leckdy potrápily, ale vždy
podobně jako fyzika Věry Rádlové prozrazovaly zkušené kantorské osob-
nosti v nejlepším slova smyslu.

Bude to znít neuvěřitelně, ale v našich studijních letech zůstávala při
výuce stranou ideologická indoktrinace, v tom jsme se neobávali sebe
navzájem ani našich profesorů. Pravda, otevřené kritické soudy nebo

komentáře mezních situací se na fórum nedostávaly. Maďarská revoluce z podzimu 1956 zůstávala v diskusním ústraní. O zákulisí doby jsme se pak dozvídali v pozdějších letech. Konsternovaly mě například zápisy z jednání pedagogických rad uložené v Archivu města Plzně, při nichž se jednalo o našem předmaturitním hodnocení a doporučení k vysokoškolskému studiu. Rezolutní soud ředitele o dvou spolužácích, kteří měli uvězněné otce a z nich jedna se ke studiu ani neodvážila přihlásit, výmluvně dobu komentovalo. Ale opět – naši milovaní M. Šmíd a F. Šourek neváhali s rozhodnutím polemizovat.

Studovali jsme v době, která nepřála studentské recesi. My jsme ani recesisty nebyli. V tomto čase překračovala zenit svého působení většina profesorů, kteří ještě zažívali respekt středních škol. My už jsme zažívali brigády, ale něco z tradičních dob jsme přejímali – třeba to, že do školy jsme my hoši chodili v šatech a kravatách, nosili černé pracovní pláště. Každá třída na něm měla připevněn svůj emblém. Při maturitním plesu jsme v úvodu předtančení vcházeli za zvuků Chopinovy 3. polonézy A dur a pokračovali menuetem z Mozartova Dona Giovanniho. Maturovat jsme ovšem musili ve svazáckých košilích ...

Prof. PhDr. Viktor Viktora, CSc.
vedoucí katedry českého jazyka a literatury PeF ZČU v Plzni

Jarmila Strejčková-Nygrýnová

- absolventka naší školy v roce 1971
- sportovní reprezentantka naší republiky v letech 1969 – 1986
- čtrnáctinásobná mistryně Československa ve skoku dalekém, držitelka národního rekordu z roku 1982 (689 cm)

Mgr. Jarmila Strejčková-Nygrýnová, dcera našeho bývalého kolegy Mgr. Zdeňka Nygrýna, se narodila v roce 1953 v Plzni. Základní školu absolvovala v Blovicích u Plzně, po maturitě na našem gymnáziu pokračovala ve studiu na Pedagogické fa-

kultě v Plzni, na Filozofické fakultě a Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze.

Svůj pohybový talent začala prosazovat vysoce hodnotnými výkony už jako žákyně. V kategorii mladších dorostenek se brzy zařadila mezi československou špičku ve skoku dalekém a v ní se udržela celé desetiletí. Na mistrovství Evropy do Paříže odjížděla jako sedmnáctiletá, jedna z nejmladších v naší výpravě, a po svém úvodním skoku 627 cm zaslouženě stanula v závěru soutěže na nejvyšším stupni.

V dalších letech odchovankyně blovické sportovní líhně J. Strejčková-Nygrýnová navázala na svou juniorskou výkonnost. Startovala na olympijských hrách v r. 1972, absolvovala i mistrovství Evropy v letech 1971 a 1974, ale finále jí vždy uniklo.

Jen v halových soutěžích se dokázala prosadit: V roce 1972 v Grenoblu na mistrovství Evropy vybojovala svou druhou medaili (bronzovou), o rok později obohatila svoji sbírku stříbrnou medailí z mistrovství Evropy v Rotterdamu. V následujících dvou letech jí kov z evropských klání unikl vždy pouze o vlasek. Olympijský rok 1976 zahájila Jarmila však opět dobře – na halovém mistrovství Evropy v Mnichově získala tehdy pro československou atletiku největší úspěch, a sice stříbro.

Nicméně potají stále toužila po skutečném úspěchu na otevřeném hřišti. Že umí skákat i venku, dokázala získáním titulu akademické mistryně světa v roce 1975. Ještě vyšší cíl – OH v Montrealu – však ležel před ní.

„Cítla jsem výtečnou formu, ale nedokázala jsem ji uplatnit v závodech. Přešlapovala jsem, nedosahovala potřebné vzdálenosti. Teprve těsně před odjezdem se mi podařilo skočit zase přes 650 cm – třebaže s větrem v zádech. Ale ten poslední závod byl moc důležitý. Dal mi vědomí, že umím ...“

V kanadském Montrealu se naše olympijská reprezentantka pak umístila na nádherném šestém místě.

„Ale chtěla jsem víc. Asi jsem také na lepší výkon měla,“ prohlásila po přiletu domů. Svá slova vzápětí prokázala, když vytvořila československý rekord 670 cm a doprovodila ho sérií dalších tří závodů s výkonem za hranicí 660 cm.

„Škoda že taková forma nepřišla dřív. Možná že by býval stačil jediný závod, v němž bych protrhla tu předtím začarovanou hranici šesti a půl metru ...“

V olympijském roce 1976 se tak Strejčková-Nygrýnová zařadila právem mezi nejúspěšnější československé atlety roku. Svou vynikající výkonnost

prokazovala také po celou sezónu 1977. Vyhrála většinu soubojů evropské dálkařské špičky, v halovém mistrovství Evropy v San Sebastianu získala titul mistryně Evropy (po Paříži 1970 druhá zlatá medaile z největších evropských soutěží). Jen v závěru roku nebyla sama se sebou spokojena, ač dvě cenná druhá místa jednoznačně potvrzovala její postavení. Na Univerziádě 1977 v Sofii skončila rovněž těsně druhá, jinak tomu bylo v závěru I. ročníku Světového poháru v Düsseldorfu.

Vynikající kvality naší sportovní reprezentantky připomínají poslední z řady medailí. V roce 1978 si přivezla zlatou z haly v Miláně a následujícího roku stříbrnou z jiné haly, tentokrát ve Vídni (v obou případech trofeje z lehkotletických mistrovství Evropy). Na olympijských hrách v Moskvě v roce 1980 skončila šestá – stejně jako před čtrnácti lety v olympijském Montrealu na druhé straně oceánu.

Mgr. Jarmila Strejčková-Nygrýnová zemřela v Plzni pár týdnů před oslavou svých šestačtyřicátých narozenin. Před pěti lety ji Plzeňská sportovní unie s městem Plzeň vyhlásila in memoriam „Sportovní hvězdou 20. století“.

(er)

Tomáš Šmíd: Vzpomínka na studentská léta

➤ absolvent naší školy v roce 1975

Vítězové Davis Cupu Tomáš Šmíd a Ivan Lendl (1980)

Stačit školu, nešdit trénink a hrát úspěšně na tenisových turnajích nebylo nijak snadné. Sportovní gymnázia za mého mládí ještě neexistovala, rozložení ročníku bylo nemožné. Jak to všechno stačit?

Musím poděkovat profesorům, vycházeli mně velmi vstříc, ale i spolužákům a spolužačkám, kteří mi často dopisovali látku, když jsem hrál v zahraničí. Největší problém nastal v maturitním ročníku, to mně třídní profesorka sdělila s těžkým srdcem, že v posledním ročníku mě na dva měsíce na tenisové turnaje do USA pustit nemůže. Riziko neúspěchu u maturity vzal tehdy na sebe můj otec se souhlasem krajského inspektora.

Po návratu z Ameriky všechno dobře dopadlo, úspěšně jsem odmaturoval, a dokonce jsem pokračoval ve studiu na Vysoké škole ekonomické v Praze. Tehdy jsem však trávil v Československu ročně sotva měsíc, po prvním ročníku jsem studium musel přerušit.

Závěrem bych nerad vzbudil dojem jen úspěšného sportovce a solidního studenta. Musím na sebe také prozradit, jak jsem s několika spolužáky za trest natíral plot kolem gymnázia. Dával jsem se, dodnes barva drží ...

Na gymnázium, profesory a spolužáky nikdy nezapomenu!

Tomáš Šmíd

Reprezentant naší republiky v tenisu se narodil v Plzni před půl stoletím. V soutěži družstev zvítězil jako junior v r. 1975 v Galeově poháru, o pět let později s Ivanem Lendlem v Davisově poháru. V rozmezí let 1976 až 1990 stanul na příčce nejvyšší v závěru devíti světových turnajů ATP ve dvouhře, devatenáctkrát se probojoval do finále. Ve stejném období zvítězil v padesáti pěti turnajích ATP ve čtyřhře, s tenisovým kolegou Fitzgeraldem zářil v soutěži grand slam v Paříži a v New Yorku, ve dvojici společně se Složilem a s Mečířem dvakrát mistrem světa. Nejlepší umístění na světovém žebříčku ATP: dvouhra – 11. místo, čtyřhra – 1. místo. Dvakrát kapitánem našeho národního družstva v Davisově poháru, trenérem miláčka německého publika Borise Beckera, italské juniorské reprezentace atd.

Zora Rohoušová: Sedmdesátá léta na Gymnázium

J. Fučíka v Plzni

➤ absolventka naší školy v roce 1976

Španělští dobyvatelé si prý idealizovali evropské ženy, když je dlouho neviděli; v mém případě není ale vždycky pravda, že z dálky se zdají věci pěknější. Na tu rozložitou šedivou budovu ve středu města Plzně ráda nevzpomínám. Nemám k opaku mnoho důvodů, ač znám mexické školství a skoro každý den se kvůli němu rozčiluji; když vidím, jak někteří žáci, kteří studují na univerzitě literaturu psanou v jejich vlastním jazyce, neumějí ani číst, ani psát. Asi je tomu tak proto, že ve státní škole se toho nikdo moc nenaučí, protože není jisté, zda vyučování vůbec bude, zda učitel přijde, zda neodpadne hodina z nějakého byrokratického důvodu. Takže bych měla být vděčná: V Česku učitelé do hodin docházejí, něco se v té škole dělá, takže jestliže někdo nic neumí, může za to sám.

Vděčná jsem. Ale zdá se mi, že tomu základnímu ze všeobecně vzdělávacích předmětů jsem se naučila na škole základní a tomu odbornému

na škole vysoké. Ten biflovací systém gymnazijní, kdy se člověk musel naučit hromadu věcí z mnoha předmětů v krátkém čase, se v mém případě moc neosvědčil.

Byly však věci ještě horší. Na gymnáziu jsem studovala v neradostných letech sedmdesátých, kdy více než na tom, co kdo umí, záleželo na tom, jaký je jeho postoj k režimu, a na tom, jsou-li jeho rodiče členy komunistické strany. Tak se stalo, že špatná studentka, která celá školní léta opisovala od své sousedky, studentky výborné, byla přijata na studium medicíny a ta její nadaná sousedka ze školní lavice ne. Stávalo se, že byli ze školy vyhozeni učitelé kompetentní a ti, co zbyli, se museli podříditi vládě soudružky ředitelky, nevzdělané jedubaby.

Mně se také moc dobře nevedlo: Dostala jsem nakonec komplexní hodnocení, které by si nikdo za rámeček nedal. Paní, tedy soudružce ředitelce se nelíbilo, že jsem při proslovu na maturitním věnci nepoděkovala jmenovitě také jí a naopak jsem se zmínila o učitelích, kteří bohužel nemohli být přítomni. Já měla na mysli ty, co nepřišli, protože třeba byli nemocní, ale má slova byla interpretována tak, že jsem mínila učitele vyhozené z politických důvodů; a byla z toho politická provokace. Takže jsem nakonec mohla být ráda, že mi do komplexního hodnocení napsali jenom věci ve stylu „píše básně z recese a vyjadřuje se výstředně“ a ne něco mnohem horšího. Ale stačilo to, abych se nedostala na vysokou školu, kam jsem se hlásila.

Vzpomínám nerada. Vybaví se mi něco veselejšího, zamyslím-li se?

Přece ano. Jednou jsme jeli s historickým kroužkem do Prahy, navštívili jsme Pražský hrad a dostalo se nám velice zasvěceného a zajímavého výkladu od skutečného znalce. Jenže historický kroužek neměl dlouhého trvání.

Anebo jak mi nešel tělocvik a musela jsem chodit na doučování, protože jsem se nemohla naučit cvik zvaný holubička, nemohla jsem přejít kladinu a přeskočit uspokojivě kozu. Bála jsem se, abych nedostala trojku z tělocviku, protože pak by každý viděl, jaké jsem dřevo. Hrozila mi také jednou čtyřka z matematiky; to mi bylo jedno.

A ačkoli mi ten tělocvik vůbec nešel, skamarádily jsme se s paní profesorkou tak, že naše přátelství dosud trvá. Už třicet let. Píšeme si, byla u nás i tady v Mexiku. I když tu holubičku mě nenaučila.

Zora Rohoušová

Autorka po maturitě v roce 1976 vystudovala Filozofickou fakultu UK, obor čeština – španělština, poté, co se nedostala na divadelní režii. Od r. 1984 žije v Mexiku ve městě Chalco. Učí na Univerzitě státu México, campus Amecameca, literární hermeneutiku a analýzu dramatického a lyrického textu. Vede seminář o básníku a esejistovi O. Pazovi.

Vzpomínka na gymnázium

MUDr. Petr Zimmermann

- hejtman Plzeňského kraje
- absolvent naší školy v roce 1982

Gymnázium na Mikulášském náměstí jsem navštěvoval v letech 1978 – 1982. Chodil jsem do mat-fyz-třídy. Znáte to: hodně chytrých hochů a málo děvčat (také chytrých). Matematiku a fyziku nás vyučoval profesor Šmolík, byl to tak trochu trestní oddíl. Kdo z matematiky a fyziky propadal, prospěl pak na jiném gymnáziu nejhůře chvalitebně. Byla to jiná doba. Gymnázium se jmenovalo Julia Fučíka, nesmělo se svobodně cestovat ani projevovat své názory a museli jsme povinně na brigády. Měli jsme zkrátka socialismus. Přesto možná právě tato okolnost a tichá rezistence dávala některé lidi dohromady a spojovala je více, než je tomu dnes. Jinak to ale byla dobrá studentská léta. Byli jsme o trochu mladší než dnes, profesori byli i přes panující komunistický režim většinou celkem normální, zábava a studentské lásky byly stejně veselé a romantické jako vždycky předtím i potom. Měl jsem štěstí na třídní profesory. Paní profesorka Knakalová byla opravdová dáma, učila nás oxfordskou angličtinu, byla tolerantní. Pak přišel pan profesor Růžek, o generaci mladší, ale s ohromným vztahem ke svým studentům, bral nás prostě jako dospělé a my jsme si toho vážili, i když to tak možná někdy nevypadalo. Učil nás češtinu. Jak se mu to povedlo, posuďte sami. Vzpomínám i na další rázovité postavy profesorů, převážně to byly osobnosti.

Co dodat?

Gymnázium pro mne představovalo první školu, kde jsem se musel občas připravovat na vyučování doma, maturita pak první zkoušku hodnou toho jména. Byla to dobrá škola (ostatně ji navštěvoval již můj dědeček Jaroslav Zimmermann) a ta léta si vybavuji rád. Mezi spolužáky i profeso-

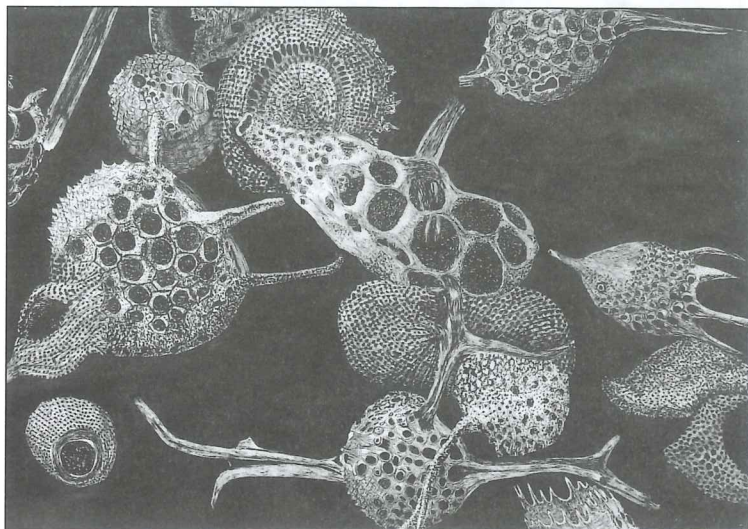
ry jsem potkal řadu lidí, na které občas vzpomínám či se s nimi setkávám. Jedna ze studentek mi zatím vydržela napořád.

Váš Petr Zimmermann

Na gymnáziu ve výběrové třídě mu učarovala matematika a fyzika, nakonec ale zvítězila medicína. Jako internista a kardiolog pracuje na malý úvazek dodnes. V prvních krajských volbách zvolen hejtnanem Plzeňského kraje, post hejtmána přesvědčivě obhájil i v roce 2004.

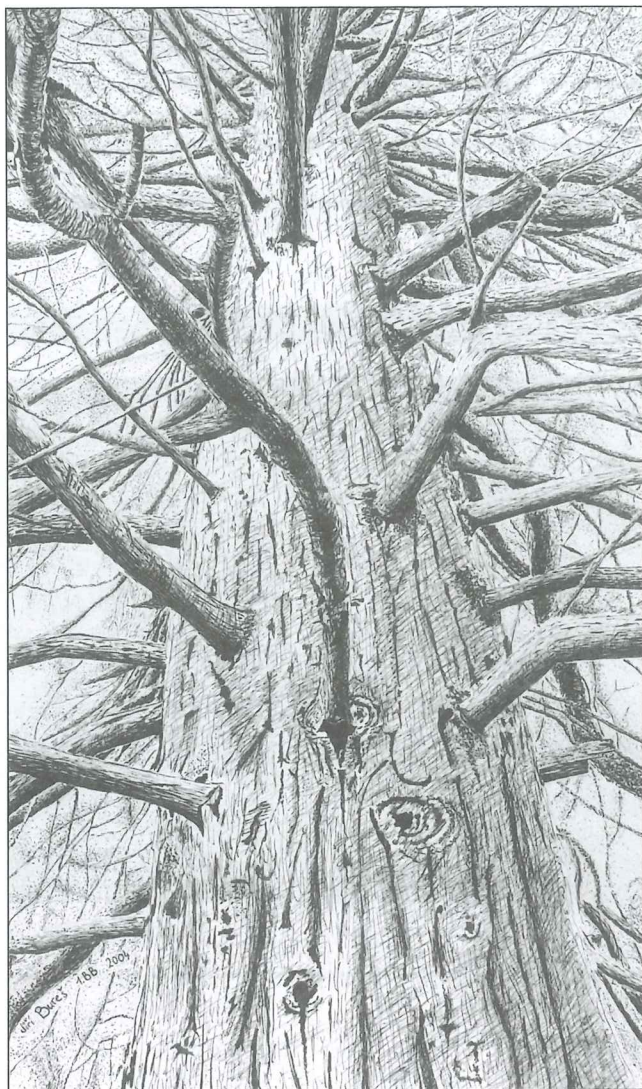
Pan hejtnan MUDr. Petr Zimmermann převzal patronaci nad oslavami 100. výročí naší školy.

Ze žákovské tvorby

Buněčná forma, 2004/5

Ze žákovské tvorby

Studie stromu, 2004/5

Současnost

Gymnázium, Plzeň, Mikulášské náměstí, 1990–2006

„Školství dostalo obrovskou šanci a naši povinností je nepromarnit ji. I se svobodou se musíme naučit zacházet tak, aby pozitivně ovlivňovala rozvoj nám svěřených žáků.“ Takto formulovala nová ředitelka V. Míková vizi změn, které se před všemi pedagogy ústavu v devadesátých letech otevřely.

Nový školský zákon vymezil gymnáziím hlavní pole působnosti – přípravu studentů k vysokoškolskému studiu – a poskytl jim právní subjektivitu. Mnoho úsilí si vyžádaly obsahové a organizační změny. Škola začínala se dvěma typy studia: čtyřletým a novým – víceletým – přebírajícím žáky z pátých tříd základních škol. Jeho první variantou bylo sedmileté studium, které skončilo maturitou posledního ročníku v roce 2001. Na osmileté studium přešla škola v roce 1995/1996. Vyvíjely se také učební plány. Formou disponibilních hodin získala škola možnost profilovat své zaměření nabídkou volitelných předmětů. Kromě matematických a matematicko-fyzikálních tříd nabídl výukový program ještě zaměření přírodovědné a humanitní, které posléze přešlo ve všeobecné.

V jubilejním roce 2005/2006 zde studuje celkem 685 studentů denního a 10 adeptů externího studia. Jsou rozděleni podle zaměření do 23 tříd:

- osmileté studium – 8 tříd/matematika, 7 tříd/všeobecné, 1 třída/přírodovědné předměty
- čtyřleté studium – 1 třída/matematika + fyzika, 3 třídy/všeobecné, 3 třídy/přírodovědné předměty

Dlouhodobé zkušenosti v přípravě nadaných matematiků a fyziků ovlivnily současnou orientaci ústavu. U zrodu matematicko-fyzikálních tříd v r. 1965/66 a matematických v r. 1985/86 stáli kromě učitelů obou předmětů na škole pracovníci kateder matematiky a fyziky tehdejší VŠSE v Plzni. Na začátku O. Černý a M. Rádl, bývalí učitelé našeho gymnázia. V průběhu let se při vedení seminářů, volitelných předmětů a studentských prací (SOČ) vystřídal mnoho učitelů VŠSE, později ZČU. Mnozí z nich v pozdějších dobách vykonávali nejpřednější akademické funkce, např. doc. J. Holenda, prof. S. Míka, prof. J. Křen, dr. ing. J. Rychlík a mnozí další.

K profilaci školy přispěla bezesporu dohoda o spolupráci gymnázia se Západočeskou univerzitou, uzavřená v r. 1994, která se v pětileté periodě obnovuje. V poslední době je to také důsledek cílevědomé modernizace výuky matematiky a fyziky, který se opírá o využití počítačové techniky v odborných učebnách. Na modernizaci se podílí tým odborníků, který dokázal pro školu prostřednictvím grantů získat kvalitní technické vybavení. Zúročením systematické snahy o vyhledávání a přípravu talentů v obou předmětech jsou úspěchy studentů trávající 40 let.

Velkou změnu zaznamenalo jazykové vyučování. Ruština prakticky zmizela ze školního rozvrhu. Největší zájem soustředil anglický jazyk. Velkou vzpruhou ve výuce byli začátkem 90. let mladí lektori přicházející z USA, Kanady, Británie. Ale záhy se objevili i lektori němčiny či francouzštiny. Většina studentů přijala za své, že jazyková vybavenost je pro jejich další kariéru nezbytná. Přínosem pro jazykové vzdělání se staly zahraniční exkurze, výměnné pobyty studentů a posléze partnerské dohody o spolupráci, uzavřené se školami Carl-Friedrich-Gauß-Gymnasium v bavorském Schwandorfu a Lycée St. Joseph v bretaňském Châteaubriant. Dokladem zájmu studentů o jazyky je prezentace znalostí i fantazie při soutěžích cizojazyčné akademie nebo úspěchy v předmětových soutěžích.

K vysokému standardu výuky biologie a chemie přispěla postupná modernizace učeben, laboratoří, nové učebnice, pomůcky i nabídka exkurzí a soutěžních aktivit. Ekologický klub např. dokázal celá 90. léta prezentovat pro veřejnost výsledky svých pozorování o kvalitě životního prostředí Plzně formou výstavy „Zelený strom“. V současné době děti fandí adopci zvířátek v plzeňské zoo.

Humanitní předměty se musely vyrovnat s nemalými problémy. Učitel hledal v záplavě nových informací cestu, studoval, zpočátku mu chyběly i kvalitní učebnice. Ale postupně se situace zlepšila, filmové i knižní dokumenty, videoprogramy a oborové soutěže zkvalitnily výuku české literatury, dějepisu, základů společenských věd i zeměpisu. Odpovědi na aktuální společenské problémy pomáhaly a stále pomáhají hledat besedy s významnými osobnostmi (J. Rumlem, M. Machovcem, J. Moserovou, V. Klausem) či tematické exkurze literárně-historické (Itálie, Polsko) nebo geograficko-ekologické (Krkonosy). Významné jsou v tomto směru také studentské práce v podobě týmových projektů jako Spolužáci – oběti

Ředitel školy J. Trněček a hosté v roce 2001: Petr Zimmermann a Václav Klaus

holocaustu – či individuální odborné práce vytvořené v rámci SOČ, např. Relikviář sv. Maura, Brdy – a co s nimi?

Nový prostor se otevřel pro estetickou výchovu. Pěvecké vlohy pomáhaly rozvíjet dokonce dva sbory pod vedením zkušených pedagogů. Smíšený sbor Musica Amica profesora Šmolíka pokračoval celá devadesátá léta v tradici vánočních koncertů s orchestrem. Dívčí komorní sbor profesora Fakana zvolil subtilnější způsob pěvecké prezentace. Díky výtvarné studentské tvorbě ožily chodby školy nápaditými náměty a barevnými kompozicemi. Veřejnost se seznamuje s nejlepšími pracemi na pravidelně pořádaných výstavách.

Sportovní aktivity studentů přesahují běžný rámec učebních osnov. Dokazují to kromě úspěchů v jednotlivých disciplínách i umístění na červnové Gymnaziádě, sportovním svátku plzeňských gymnazistů, kde od roku 1993 soutěží chlapci i dívky v atletice, míčových hrách, plavání, ringu, tenisu i šachu. Ještě delší tradici má vánoční turnaj učitelských a studentských volejbalových týmů plzeňských gymnázií, zvaný Vánočka. Výjimečné místo patří fotbalovému turnaji, který inicioval profesor Kdýr

v roce 1996 pro studenty, učitele i absolventy našeho gymnázia. Netušil, že za pouhé čtyři roky se soutěž promění v Memoriál Vráti Kdýra. O tom, že se našemu gymnáziu také říká „vodácký gympl“, mnohem více informují další příspěvky – stejně jako o aktivitách cykloturistického klubu TEMPO 99.

Škola stále výrazněji sladuje svůj každodenní chod s moderní technikou. Počítačová síť, která propojuje celou budovu, tzn. kabinety, kanceláře, sborovnu, ředitelnu a tři odborné učebny informatiky a matematiky, má stálé připojení na internet. Na počítačích se vede evidence žactva a průběžná klasifikace, evidence učebních pomůcek, kabinetních sbírek, učitelské knihovny, hospodářské agendy a rozvrhu. Není tajemstvím, že studenti dovedou překvapit své učitele nadstandardními počítačovými dovednostmi. I to patří ke koloritu změn, jimiž dnešní škola prochází.

A studenti? ... proud vody živé, stejný jako před sto léty. Jen jejich ideály, hodnoty, rozhled a nároky se posunuly směrem do 21. století. Ať o nich vypovídají osobní úspěchy, kterých dosáhli díky svému talentu, pracovitosti a vytrvalosti. Jiná – možná nečekaná svědectví prosté lidské solidarity a empatie nabízejí loga akcí Bílá pastelka, Světluška, ADRA, Červená stužka, Život dětem nebo Adopce na dálku, které pomáhají studenti zcela dobrovolně a zpravidla ve svém volném čase realizovat. Studentský parlament jako mluvčí studentů se v 90. letech ujal organizace hudební přehlídky Múza, v poslední době pomohl se zřízením studovny v předaulí a s uvolněním počítačů pro běžnou potřebu studentů.

Pro školu má klíčový význam spolupráce s rodiči, jejich pomoc i pochopení. Sdružení rodičů významně přispívá na akce studentů, zejména sportovní a kulturní, na odměny pro vynikající žáky. Od loňského roku se zástupci rodičů spolupodílejí na práci nově vzniklé školské rady a ovlivňují rozhodnutí, která se týkají chodu školy i jejího dalšího rozvoje.

Gymnázium obdrželo v roce 2004 a 2005 titul nejúspěšnější střední školy Plzeňského kraje. Srovnávacím kritériem hodnocení byla úspěšnost studentů v krajských kolech předmětových a uměleckých soutěží regionu. Neméně přesvědčivý údaj o kvalitě ústavu podává počet absolventů přijatých na vysoké školy, který trvale překračuje 90% z celkového počtu absolventů.

Škola – to je stálá, ale křehká symbióza žáků a učitelů. Prospívá jí profesionalita, respektovaná pravidla soužití, neobejde se bez tolerance

a smyslu pro humor, nesmí jí chybět potřeba objevovat nové ani zodpovědnost.

Přeji studentům a absolventům stoleté jubilantky na Mikulášském náměstí, ať už její název zněl jakkoliv, aby se ke škole a ke svým profesorům rádi a s uznáním vraceli, a to nejen ve vzpomínkách.

A co přát učitelům – seniorům a těm, kteří převzali štafetu učitelského povolání na další léta?

*At' nám slouží zdraví – nedá se koupit,
at' nacházíme radost z touhy po vědění u svých studentů – nedá se zaplatit,
at' se nám daří řešit problémy s nadhledem a fair play,
at' dokážeme žít – a ne jenom konzumovat,
at' neztrácíme naději – učitelská profese si zase získá společenský respekt
a odpovídající ohodnocení.*

(es)

Ze žakovské tvorby

Krajina, 2004/5

Učitelé školního roku 2005/2006

Příjmení a jméno, titul	Aprobace	Funkce (VPK = vedoucí předmětové komise)
Trneček Josef, Mgr.	M, F	ředitel školy
Radotínský Miroslav, Ing.	IVT	zástupce ředitele
Šimána Josef, Mgr.	TV, RJ, ZSV	zástupce ředitele
Světlíková Jarmila, Mgr.	AJ, RJ	výchovná poradkyně
Baxa Martin, Mgr.	D, Z	
Boudová Šárka, Mgr.	NJ, HV	
Brousek Petr, Mgr.	Z, TV	VPK tělesné výchovy
Dlahá Lenka, Mgr.	AJ, ČJL	
Fakan Miloš, prom. ped.	ČJL, HV	VPK estetické výchovy
Feilová Gabriela, Mgr.	ČJL, NJ	VPK německého jazyka
Fořtová Zdeňka, Mgr.	ČJL, D	
Hanzlíková Irena, Mgr.	ČJL, D	
Havlíček Tomáš, Mgr.	F, Ch	VPK fyziky
Helige Miroslav, Mgr.	M, F, IVT	
Hosnedl Jan, Mgr.	M, F	koordinátor ICT
Hrdinová Irena, Mgr.	FJ, D	VPK francouzského jazyka
Hronková Bohuslava, PaedDr.	ČJL, NJ	
Kantnerová Valentina, Mgr.	RJ, D	
Kilbergerová Marie, Mgr.	NJ, Z	
Klímová Dana, Mgr.	Z, TV	VPK zeměpisu
Konradyová Marie, prom. ped.	AJ, ČJL	VPK anglického jazyka
Kostnerová Eva, Mgr.	AJ, NJ	
Kratochvílová Hana, PhDr.	AJ, NJ	
Krůsová Věra, Mgr.	M, F	
Kubeš Josef, PaedDr.	M, F, IVT	VPK matematiky, deskriptivní geometrie, informatiky a vý početní techniky, koordinátor ICT
Kvapil Vladislav, prom. ped.	M, F	
Kvoch Martin, Ing.	IVT	
Lehečková Marie, Mgr.	M, F	
Lehečková Radmila, Mgr.	AJ, ČJL	
Merglová Dagmar, Mgr.	M, B	
Mrvíková Stanislava, Mgr.	M, F	
Petáková Kateřina, Mgr.	ČJL, HV	
Pytlík Jaroslav, Ing.	M, F, IVT	

Riegerová Jana, Mgr.	ČJL, ZSV	
Růžek Evžen, prom. ped.	ČJL, NJ	VPK českého jazyka a literatury
Sartoriusová Eliška, prom. ped.	D, Z	VPK dějepisu
Sejпка Jaroslav, Mgr.	B, Ch	VPK chemie
Simočková Jitka, PaedDr.	ZSV, D	VPK občanská výchova a základy společenských věd
Skálová Zdeňka, Mgr.	B, Ch	
Stehlíková Monika, Mgr.	ČJL, ZSV	
Sýkorová Miroslava, Mgr.	ČJL, TV	
Šafránková Ivana, Mgr.	M, F	
Šantová Zdeňka, Mgr.	Ch, B	VPK biologie
Šlajs Zdeněk, Mgr.	TV, ZSV	
Trefná Alice, Mgr.	FJ, D	
Tupá Jarmila, Mgr.	M, F	
Vaňková Marie, prom. ped.	ČJL, VV	
Virtová Hana, Mgr.	Z, TV	
Vrbíková Olga, Mgr.	Ch, B	
Vyhnálková Zdeňka, Mgr.	ČJL, D	
Wachtlová Milena, Mgr.	M, F	
Zadrazilová Alice, Mgr.	AJ, ČJL	
Zajíčková Zdeňka, Mgr.	AJ, HV	
Zdráhalová Milena, Mgr.	M, Ch	
Zrostlík Petr, Mgr.	M, F	koordinátor ICT

Ostatní zaměstnanci

Pracovní zařazení	Příjmení a jméno
Správce výpočetní sítě	Valenta Lukáš, Ing.
Hospodářka	Bártová Helena, Klimendová Marie
Účetní	Pešková Hana
Mzdová účetní	Piherová Jana
Školník	Weidl Pavel
Vrátná	Mašková Alžběta, Vanžurová Sylva
Uklízečka	Bambasová Markéta, Červená Helena, Helusová Hana, Krchňavá Marta, Lišková Vlasta, Míková Marta, Pajerová Marcela, Větrovcová Jana (pz)

Český jazyk a literatura

Osvojení a užívání mateřského jazyka v mluvené i v písemné podobě otevírá cestu, na níž člověk poznává přírodní a společenské skutečnosti, přijímá duchovní bohatství, jež nás obklopuje.

Zejména v nižších ročnících se snažíme využít zanícení žáků pro mateřský jazyk. Podporujeme zájem o plzeňský region, jeho současnost a dějiny. V této souvislosti akcentujeme stoletou historii školy a připomínáme osobnosti spjaté s naším gymnáziem.

Jádro jazykového vyučování tvoří cílevědomé pěstování jazykových a stylizačních dovedností a návyků. Jeho smyslem je zdokonalit ústní a písemné vyjadřování žáků natolik, aby naši absolventi byli schopni samostatně řešit složitější jazykové a stylistické úkoly, jasně, pohotově, jazykově i věcně správně se vyjadřovat a smysluplně komunikovat. V průběhu vzdělávání se studenti našeho gymnázia učí postupně pracovat s náročnějšími odbornými i uměleckými texty, aby poznávali bohatství a krásu své mateřštiny a její schopnost popsat a vyjádřit i složité jevy a skutečnosti. Průběžně žáky seznamujeme s různými jazykovými pomůckami, učíme je s nimi pracovat a využívat jich.

Odměnou jsou nám mj. lichotivá umístění našich studentů na každoročně pořádané olympiádě v českém jazyce a v dalších soutěžích, především literárních a recitačních (dramatických). Interní charakter má Studentská akademie, jakési divadelní odpoledne pro spolužáky, rodiče našich svěřenců a ostatní příznivce školy, kde žáci pravidelně ve dvouletých cyklech (vždy na jaře) prezentují v aule školy své znalosti a dovednosti – v neposlední řadě nabyté právě v hodinách českého jazyka a literatury. S mimořádně zdařilými slohovými pracemi a s mimoškolními literárními projevy našich studentů se veřejnost seznamuje nejen na internetových stránkách gymnázia, nýbrž také na stránkách regionálního tisku (Plzeňský deník, MF Dnes/Plzeňský kraj, Plzeňský literární život/Listy Ason-klubu aj.).

V návaznosti na probíranou látku uplatňujeme doplňující materiály, audiovizuální programy, časopisy apod. Zejm. v literární výchově využíváme vědomostí nabytých v jiných předmětech – v dějepisu, poznatků společenskovědních, znalostí cizích jazyků, vědomostí získaných v hodinách výtvarné či hudební výchovy ... Nedílnou součást výuky mateřského

jazyka a národního i světového písemnictví tvoří jednodenní (výjimečně též vícedenní) exkurze a výlety, někdy dokonce do zahraničí.

Při vyučování literatury (u žáků posledních dvou ročníků mj. též v hodinách volitelného literárního semináře) si studenti osvojují širší základy literární kultury, které jsou předpokladem jejich celoživotního čtenářství i dalšího vzdělávání. Oporu jejich úsilí představuje zcela unikátní knižní fond, který škola v době svého vzniku založila, po celé století svědomitě opatruje a v rámci svých finančních možností průběžně rozšiřuje. Uložen je ve dvou místnostech: Učitelská knihovna dnes disponuje více než pěti tisíci svazky a pedagogům poslouží jak moderní naučnou literaturou, tak i historickými skvosty typu Jungmannova Slovníku česko-německého z let 1834–1839, originálu Ottova slovníku naučného apod. Kromě učitelské knihovny je všem zaměstnancům školy, v první řadě však našim studentům bezplatně k dispozici knihovna žákovská. Umístěna je v důstojném prostředí v přístavku školy. V otevřených regálech, z nichž si čtenáři mohou volně vybírat, nabízíme zhruba osm tisíc svazků. Přibližně tři čtvrtiny tvoří česká a světová beletrie, čtvrtinu pak literatura naučná. I zde zájemci vybírají z nejnovějších knižních přírůstků či naopak z bibliofilsky cenných původních vydání dnes již klasických děl. Zvláštní místo v žákovské knihovně zaujímá oddělení regionální literatury, tj. publikací západočeských spisovatelů, příp. i jiných autorů píšících o našem kraji. Archivujeme rovněž zdařilé literární výtvořky našich žáků. Nově chystáme zřídit oddělení novodobých informačních nosičů – DVD. Žákovská knihovna našeho gymnázia byla před několika lety – v konkurenci všech základních a středních škol – prohlášena nejlepší školní knihovnou v kraji.

Evžen Růžek

Anglický jazyk

Co všechno se ve vyučování anglickému jazyku změnilo? Viděno očima pamětníka školy reálného socialismu – téměř všechno. Z jazyka, který byl pouhým povinným školním předmětem pro většinu a koníčkem pro nemnoho milovníků populární hudby, případně literatury, se stala nezbytná součást vybavení vzdělaného člověka. Objem výuky vzrostl zhruba na trojnásobek. Anglický jazyk studují dnes na naší škole téměř všichni žáci. Ojedinělé výjimky tvoří studenti v angličtině natolik vyspělí,

že volí zdokonalování v dalších cizích jazycích. Současných osm učitelů odučí přibližně 150 hodin angličtiny týdně. Samostatně vybíráme základní učebnice, vydávané v Británii, a volíme z bohaté nabídky doplňujících materiálů a pomůcek. Výraznou měrou spolurozhodujeme o obsahu a organizaci výuky. Limituje nás nikoli ideologie, nýbrž čas, peníze, prostorové možnosti školy a vlastní úvaha. Oproti minulosti máme neporovnatelně více zdrojů a možností, ale také více práce a větší zodpovědnost.

Abychom základní výuku oživilí a přiblížili životní praxi, snažíme se studentům zprostředkovat pravidelné nebo alespoň občasné kontakty s rodilými mluvčími a anglicky hovořícími cizinci. Využíváme zahraniční stážisty, cizince působící v Plzni a také programovou nabídku Amerického centra a dříve Britské rady. V letech 1990–2000 na naší škole učilo (převážně konverzaci v anglickém jazyce) celkem čtrnáct zahraničních lektorů z Kanady, Velké Británie a USA. Od r. 1993 obvykle v dvouletých intervalech pořádáme pro skupinu čtyřiceti studentů poznávací zájezd do Anglie (cílové oblasti střídavě Oxford, Cambridge, Bath, jižní pobřeží). Patří k němu i bydlení v hostitelských anglických rodinách. Seznamování s běžným životem a snaha pohovořit si anglicky bývá pro účastníky výrazným zážitkem. Prospěšnou školou poznání, tolerance a mezinárodní spolupráce je roční pobyt zahraničních studentů u nás v rámci mezinárodních výměnných programů. Tito studenti sice patří celé škole, mají různorodý studijní plán a jako jeden z cílů i zvládnutí češtiny, ale přece jen jsou „trochu více naši“ tím, že jejich základním komunikačním jazykem bývá angličtina. To se pozitivně odráží i v projevu a jednání našich studentů.

Usilujeme také o to, aby si studenti ověřovali své dovednosti a schopnosti i v širším než obvyklém třídním kontextu. Naši nejúspěšnější účastníci celostátní konverzační soutěže jsou uvedeni na jiném místě tohoto almanachu. Řada dalších vytvořila kvalitní dramatické výstupy a umělecké překlady pro regionální soutěž *Ars poeticae* a přemýšlivé texty pro soutěž Britské rady v psaní esejů.

Uplynulé nedlouhé období dalo vznik novým tradicím, příjemným zážitkům i hodnotným dílům. Rádi vzpomínáme na naše první ...: americkou lektorku Gladice Hughes, studenty Marii Christine z Kanady a Jamese z Austrálie, první přeplavbu kanálu La Manche a setkání s „našimi“ Angličany a jejich rodinným domkem. Vždycky pobaví svižné překlady

Vladimíra Ajgla a zaujmou eseje Jany Vejvodové, Lejly Zolalové a Šárky Kreuzové.

Podstatou naší práce ale není výchova vítězů soutěží. Rádi bychom dovedli budoucí studenty k ještě dokonalejšímu zvládnutí anglického jazyka a k větší míře samostatnosti v práci. Chceme, aby uspěli u státní maturity. Doufáme, že v dohledné době bude část naší výuky probíhat ve vlastní multimediální učebně. A potěší nás, pokud přibude absolventů, kteří s odstupem několika let přijdou a řeknou: To, co z angličtiny potřebuju znát, jsem se naučil(a) na gymnáziu.

Marie Konradová

Německý jazyk

Spolupráce s naší partnerskou školou v SRN

Německý jazyk mohou žáci na naší škole studovat buď jako tzv. první cizí jazyk (více let studia), nebo jako druhý CJ. V obou případech je žák připraven ke složení maturitní zkoušky. Výuka probíhá zpravidla ve speciální jazykové učebně, vybavené mj. počítačem a interaktivní tabulí. Během studia se žáci mohou zúčastnit naučných a poznávacích exkurzí do zemí, kde se mluví německy. V poslední době jsme připravili např. třídní zájezd do Vídně a okolí, do německého Amberku, kde jsme mj. navštívili výstavu o Bedřichu Falckém, výlet do Bavorska za královskými zámky Ludvíka II. a exkurzi do Berlína a přilehlého regionu.

Pád železné opony na přelomu let 1989 a 1990 nabídl dlouho odpírané možnosti rovněž v oblasti mezinárodních kontaktů žáků školy a jejich učitelů. Zatímco v době totality jsme své tužby po vzájemném jazykovém a kulturním obohacování směli orientovat výhradně na země a národy tzv. „tábora socialismu a míru“ (v případě našeho gymnázia šlo tehdy mj. o bývalou NDR a její všeobecnou střední školu v Geře), renesance demokratického společenského zřízení prvorepublikového typu, odstartovaná na počátku 90. let minulého století, otevřela po uplynutí nekonečných desetiletí průchod zdravému rozumu a lidské přirozenosti.

Partnerské vztahy jsme navázali s německým gymnáziem, které se nachází v regionu bezprostředně sousedícím s naším krajem. S Bavorskem sdílíme nejen společnou hranici obou států, ale i vzájemně se prolínající

historii, nezanedbatelnou část národních tradic a rodových zvyklostí; po celá staletí přece naprosto běžně uzavírali bavorští Němci sňatek s děvčaty z našeho regionu a naopak, existovaly a opět ožily čilé obchodní styky a propojení, založená mimo jiné i na sounáležitosti náboženského vyznání.

Naši partnerskou školu – Carl-Friedrich-Gauß-Gymnasium – najdete v srdci Horní Falce, jak malebné městečko Schwandorf bývá často označováno. Za zajímavost možno také pokládat pravděpodobný slovanský původ jména tohoto velkého okresního města, ležícího na spojnici mezi Plzní a Norimberkem či Řeznem a Hofem. Ve Schwandorfu žije dnes ca 30 000 obyvatel. Město je tedy výrazně menší než Plzeň, nicméně velikost obou gymnázií možno pokládat za srovnatelnou. Rozhodující úlohu při volbě partnerské školy hrála na obou stranách především ideální poloha a snadná dosažitelnost, tedy faktor pro pěstování vzájemných neformálních vztahů více než důležitý. Pomineme-li existenci každodenního přímého železničního spojení mezi Plzní a Schwandorfem (InterCity Praha – Nürnberg), cesta osobním autem či zájezdovým autobusem trvá něco málo přes dvě hodiny.

Termíny a rámcový program všech akcí projednávají ředitelé obou škol a jejich zástupci při svém každoročním pravidelném setkání na podzim. Rozhovory probíhají v srdečné kolegiální atmosféře střídavě v obou městech. Prapůvodně možná poněkud oficiální charakter kontaktů učitelů obou škol, daný nejspíše organizovanými návštěvami prakticky celého pedagogického sboru v minulých letech, již dávno vykrytalizoval a ztratil na své formálnosti. Jako důkaz slouží čilá korespondence a soukromé návštěvy mnohých učitelů v době osobního volna, zejm. o letní dovolené.

Naši studenti každý rok na jaře sklízají obdiv a potlesk po svém hudebním (pěveckém) vystoupení na tradičním jarním koncertu, který naše partnerská škola ve Schwandorfu pořádá. Na oplátku opět my můžeme pravidelně přivítat bavorské hosty v aule plzeňského gymnázia, kdy představení německého studentského divadelního souboru obohacuje naši přehlídku žákovských dovedností a schopností – tzv. Cizojazyčnou či Studentskou akademii. Obě školy si pravidelně vyměňují výtvarné práce svých žáků a pořádají výstavy, které svým charakterem, zaměřením a snad též uměleckou hodnotou a významem daleko přesahují zdi gymnázia.

V zimě opakovaně rezervovali bavorští přátelé pro žáky naší školy několik míst na lyžařském kursu, který vedení německého gymnázia a tamější učitelé tělesné výchovy organizují pro své studenty v nádherné lokalitě rakouských Alp. Na oplátku zase my jsme v uplynulých letech přizvali „vodomilné“ mladé zájemce ze Schwandorfu na červnové či prázdninové sjíždění Vltavy, Otavy, Ohře nebo Berounky na našich kánoích.

Svým způsobem ojedinělý počín představuje opakovaná aktivní účast několika našich žáků a pedagogů na akci pojmenované „Projekttag“, tematicky rozličně zaměřené, kterou Gymnázium ve Schwandorfu každým rokem pořádá a kterou po dobu existence partnerských vztahů našich škol již dvakrát věnovalo západočeskému regionu a naší republice vůbec. Obvyklý rámec vzájemných výměn podobně přesáhla např. exkurze německých studentů do plzeňského závodu Škoda Steel, pokračující pak na druhý den návštěvou areálu Střední zemědělské školy v Křimicích. V letošním školním roce se žáci obou gymnázií podílejí na přípravě dvojjazyčného průvodce Plzní a Schwandorfem, ve kterém vzájemně poznávají partnerská města z hlediska historického, kulturního a sociálního. Obzvláště zajímavý nám připadá nápad propojit pomocí snímacích kamer a internetové sítě výuku na obou gymnáziích. Němečtí studenti či učitelé by se tak mj. mohli zapojit „on-line“ do právě probíhajících jazykových výuky ve své mateřštině apod.

Těžiště a jakési vyvrcholení partnerských vztahů mezi naší školou a Gymnáziem C. F. Gauße ve Schwandorfu, Kreuzbergstraße 20, je každoroční výměnný pobyt přibližně pětadvaceti studentů a dvou pedagogů. Výměnný zájezd trvá týden a realizuje se většinou na jaře. Žáci jsou ubytováni u svých vrstevníků v rodinách, v pracovní dny se zúčastňují se svými hostiteli pravidelného vyučování, případně je pro hosty připraven zvláštní výukový program. Nechybí exkurze do průmyslových podniků a výzkumných ústavů obou měst, prohlídky galerií a muzeí, návštěva plaveckého bazénu nebo celodenní výlety např. do Mnichova (Prahy), Řezna (Karlovyh Varů), Norimberku (Mariánských Lázní, Teplé, na Šumavu atd.), prohlídky zámků a hradů. Večery pak „staří“ i noví přátelé tráví (samozřejmě již bez pedagogického dozoru) společně na diskotéce, v divadle, na koncertu rockové hudby atd. Nepřekvapí potom, když se v průběhu roku – o víkendech či o prázdninách – studenti individuálně či v menších skupinkách vzájemně navštěvují ...

Ačkoli partnerské vztahy mezi plzeňskou a schwandorfskou školou mají patnáctiletou tradici, zmíněná skutečnost samozřejmě ještě neznamená, že by podobu a charakter vzájemných kontaktů nebylo možné prohlubovat, rozvíjet, měnit a obohacovat. Zvláště zajímavá se nám v poslední době jeví eventualita ročního studia několika našich vybraných žáků právě na Gymnáziu ve Schwandorfu. Možnost jednoletého studia na střední škole v Bavorsku není pro nás v žádném případě novinkou. Prakticky každoročně se žáci naší školy zúčastňují (a téměř vždy úspěšně) výběrového řízení pro stipendijní pobyt na německém Gymnáziu ve Weidenu. Uvedený konkurz však zároveň vymezuje přísný limit – maximálně tři kandidáti z každého gymnázia Plzeňského kraje. Pouze ti nejlepší pak mají šanci uspět a probojovat se do užšího výběrového kola ...

Pěstování neformálních partnerských kontaktů mezi školami ve Schwandorfu a v Plzni představuje značný přínos především pro ty z našich žáků, kteří si zvolili němčinu jako tzv. první cizí jazyk. Odstraňuje však kromě toho určitý ostych či někdy až nedůvěru, kterou nejen u mladých lidí, nýbrž i u jejich rodičů (a v neposlední řadě také u samotných pedagogů) zákonitě vzbuzuje vše méně známé, či dokonce cizí, a to na obou stranách hranice. Rozvíjením přátelských vztahů mezi příslušníky obou národů nepochybně vytváříme dlouhodobý pozitivní vklad do budoucna.

Mgr. Gabriela Feilová

Evžen Růžek, Plzeň, a OStR Thomas Thalhammer, Schwandorf
koordinátoři partnerských vztahů mezi oběma školami

Francouzský jazyk

Naše škola velmi významným způsobem a zcela konkrétně přispívá k nejaktuálnějším úkolům českého školství – výchově studentů pro poznávání a další sbližování států Evropské unie a multikulturní výchově. Takto své studenty vedeme nejen během vyučování, ale po dobu více než deseti let i mimo něj. Organizujeme totiž výměnné pobyty v členském státě Evropské unie – ve Francii. Protože se jedná o pobyty v rodinách, studenti tak mají možnost nejen prověřit své znalosti francouzštiny v konverzaci s rodilým mluvčím, ale i poznat kulturu tohoto státu, způsob života v něm,

navázat přátelství; studenti našeho gymnázia jsou zároveň „vyslanci“ českého prostředí ve Francii, což považujeme za neméně důležitý fakt.

Výměna studentů proběhla již šestkrát – ve školním roce 1995/1996, 1997/1998, 1999/2000, 2001/2002, 2003/2004, 2005/2006. (Na jaře 1997 jsme navíc navštívili Châteaubriant s pětičlennou skupinou studentů našeho gymnázia.) Program je pro nás připraven vždy velmi pečlivě a s ohledem na naše přání – Paříž a její monumenty, přijetí na radnici v Châteaubriant, prohlídka loděnic v Saint-Nazaire, návštěva salin v okolí Guérande, návštěva zemědělské farmy, prohlídka významné památky Mont-Saint-Michel, výlet do údolí Loiry a pracovní dopoledne v lyceu ...

I my si přejeme, aby si naši přátelé od nás odváželi hezké vzpomínky, proto připravujeme program podle jejich zájmu. Vždy se jim velmi líbí naše hlavní město, lázeňská města, historické památky Plzně a Plzeňského kraje. Pravidelně mají zájem o návštěvu Terezína, kde pokládají květiny ke hrobu pana Letertre, francouzského odbojáře a občana města Châteaubriant, který zde zemřel na konci druhé světové války.

Učitelé obou našich škol si uvědomují, jak důležité je přátelství mezi lidmi pro přátelství mezi státy. Snaží se sblížovat mladé lidi a doufají, že tak alespoň nepatrným dílem přispívají k evropské integraci.

K 10. výročí spolupráce našich gymnázií jsme připravili projekt na historické téma „60 let poté v Plzni a v Châteaubriant“. Na přelomu září a října, kdy naši studenti pobývali ve Francii, jsme vystavili u našich francouzských přátel expozici Židovského muzea v Praze o holocaustu. Dále pak studenti naší školy vyslechli spolu se svými francouzskými korespondenty autentické vzpomínky místních pamětníků o deportacích a o ukrývání židovských dětí z Paříže během války v oblasti města Châteaubriant. Projekt tak navazuje na jiné projekty připravované našimi studenty – „Spolužáci“ a „Pokoj 127“ a v tomto rámci počítáme také s jeho publikací.

K výměnným pobytům přibyla ve školním roce 2000/2001 i další akce – stáže francouzských studentů v oblasti sociální asistence v rámci evropského programu Leonardo. Šest francouzských studentek, o které pečovaly studentky našeho gymnázia, se po dobu tří týdnů zapojily do běžného provozu Domova důchodců v Kotíkovské ulici a v Ústavu pro postiženou mládež ve Zbůchu.

Vzhledem ke kladným zkušenostem všech stran jsme v této akci, která byla v Plzni první svého druhu, pokračovali i ve školním roce 2001/2002, kdy díky pochopení ředitelky Kojeneckého ústavu v Plzni mohly francouzské studentky vykonávat praxi i zde, a stejně tak i v následujícím školním roce 2002/2003. Ve školním roce 2004/2005 a 2005/2006 probíhala tato stáž v Kojeneckém ústavu v Plzni a v městském zařízení pro postižené děti „Nováček“. Naši iniciativu kladně ohodnotil v rozhovorech, ke kterým nás a francouzskou skupinu již několikrát přijal ve velmi příjemné atmosféře, zástupce hejtmana Plzeňského kraje MVDr. Václav Červený.

Partnerství a přátelství s francouzským Lycée Saint-Joseph jsou pro školu důležité i z hlediska vzdělávacího – díky nim roste nejen počet, ale i motivace stávajících studentů pro francouzský jazyk. Naši studenti byli úspěšní v řadě soutěží (v poslední době: „O cenu Jana Palacha“ – literární soutěž vypsaná každé dva roky belgickými veterány – Eva Majerová, konverzační soutěž – loňské osmé místo naší studentky Barbory Pavelkové v celostátním kole ...), z nichž si nejvíce ceníme druhého místa studentky Lenky Vaisové v mezinárodní literární soutěži vypsané Asociací nositelů Zlaté palmy při francouzském ministerstvu školství před třemi lety.

V prvním pololetí školního roku 2005/2006 jsme díky spolupráci s Církevním gymnáziem v Plzni získali v rámci evropských vzdělávacích programů jazykového asistenta – rodilého mluvčího – pro výuku v nejvyšších ročnících.

Ve školním roce 2004/2005 jsme vypsali projekt na téma „Vyučování francouzského jazyka ve třídách s různou jazykovou úrovní žáků“. Projekt je dotován Ministerstvem školství ČR a vlastními zdroji a v jeho rámci byly nakoupeny 3 notebooky a software pro výuku francouzského jazyka. Tento projekt je napojen na 21. ZŠ v Plzni, Slovanská alej 13, a byl plněn ve školním roce 2005/2006. Naši pokročilejší studenti, kteří musí být z kapacitních důvodů zařazeni do skupiny začátečníků, připravovali elektronické noviny, které zasílali žákům – francouzštinářům na zmíněnou ZŠ. Výuka pomocí notebooků a počítačů je postupně zaváděna ve všech skupinách francouzského jazyka.

Mgr. Irena Hrdinová

Občanská výchova a základy společenských věd

Výuka v hodinách občanské výchovy na nižším stupni a základů společenských věd na vyšším stupni gymnázia prošla od roku 1989 zásadními změnami. Z předmětu zaměřeného hlavně na výklad a obhajobu základů marxismu-leninismu před listopadem 89 se v nové době vytvořil velmi zajímavý a bohatě rozvětvený obor.

OV – ZSV obsahuje mnoho poučného o vývoji lidské společnosti, o jejím fungování z různých hledisek a o životě člověka v ní. Studenti se postupně seznamují se základy psychologie, sociologie, státu a práva, ekonomie a filozofie s etikou. Získávají teoretický základ pro pochopení sebe sama a lidí ve svém okolí, učí se sociálním dovednostem, orientují se v právním systému, v jednání s úřady, seznamují se s filozofickou reflexí našeho světa ...

Naši studenti se v rámci projektů nabízených pro společenskovědní obory zapojili v poslední době do několika soutěží. Např. skupinka studentů se zajímala o organizaci NATO a roli ČR v ní – a to v projektu Alliance-Jagello (r. 2002). Do vyšších kol se sice tyto zájemci neprobojovali, ale svůj hlubší zájem a dobré znalosti z dané problematiky využili později u maturitní zkoušky ze ZSV.

K obohacení všeobecného přehledu mladých lidí na naší škole přispívají i besedy se známými osobnostmi politického a kulturního života, které se pravidelně několikrát za rok konají v aule školy. V posledních pěti letech zde vystoupili: prof. Pavel Pafko (r. 2000), prof. Václav Klaus (r. 2001), MUDr. Ivan Langer (r. 2001), JUDr. Otakar Motejl (r. 2001), PhDr. Vladimír Špidla a ing. Jana Bobošíková (r. 2004), ing. Mirek Topolánek (r. 2005) ...

Od roku 2000 také spolupracujeme s o.p.s. Člověk v tísni a katedrou kulturní antropologie ZČU v oblasti interkulturní výchovy a výchovy k lidským právům – naši studenti se mimo jiné každoročně zúčastňují soutěží vyhlašovaných v rámci festivalu filmů o lidských právech Jeden svět a jako dobrovolníci se podílejí na humanitárních aktivitách organizace v našem regionu.

PaedDr. Jitka Simočková

Dějepis

Výuka historie se za posledních patnáct let výrazně změnila. Přestala být ideologickým mávátkem. Stává se postupně, byť obtížně, základním kamenem výchovy mladého člověka v občana.

Za nosnou osu „historického příběhu“ považuje hledání lidské důstojnosti, práv a svobody. Přispívá k rozvoji komunikačních dovedností studentů a podílí se na kultivaci jejich hodnotových postojů. Jak? Probouzením zájmu o hledání vlastní identity v historickém čase. Úctou ke kulturnímu dědictví, neboť „není všechno zlato, co se třpytí“. Pěstováním tolerance k odlišným civilizačním systémům. Hledáním rovnováhy mezi vlastenectvím a moderním občanstvím.

Učitel klade důraz na propojenost světových a národních dějin. Nabízí reflexe historického vývoje v prostoru místního regionu, což je důležité formou exkurzí zejména pro práci v nižších ročnících. U starších studentů upozorňuje na rozdílné hodnocení historického vývoje. V dějepisném semináři všeobecně zaměřených tříd mohou zájemci o historii uplatnit své schopnosti v tematických projektech nebo v odborné práci.

V soutěžích pro mladší žáky dominuje Historiáda s nabídkou zajímavých týmových úkolů v terénu pořádajícího města. Soutěž objevil v roce 1998/99 pro historické nadšence kolega Vratislav Kdýr. Tehdy v Nymburce napoprvé „naši přijeli, věděli, zvítězili“. Starší znalci historie dlouhodobě budují v soutěži pořádané Gymnáziem v Chebu. V konkurenci čtyřiceti týmů dokázali dvakrát vyhrát a třikrát obsadili druhé a třetí místo.

Středoškolská odborná činnost je příležitostí pro talenty. Studium odborné literatury, archivních pramenů nebo terénní průzkum včetně elektronické podoby zpracování tématu a fotodokumentace, to je minimálně rok trpělivé práce zvané „sočka“. Příspěvky z oboru historie a teorie umění čtyřikrát postoupily do celostátních kol. Autorky loňské SOČ Kamenné kříže Jana Pražáková a Eva Rottová při pátrání po těchto opomíjených reliktech historie v regionu Plzeň-sever absolvovaly na kolech 4000 km. Zkušenosti z průzkumu vložily do návrhu cyklostezek, které nabídly odboru cestovního ruchu Plzeňského kraje.

K 700. výročí založení Plzně jsme připravili pro plzeňské střední školy korespondenční soutěž „Plzeň v proměnách sedmi století“. V komponované finálové části uvedl taneční soubor Jiskra plzeňský folklór. Následovalo

poznávání středověkých řemesel a hledání zmizelých částí města. Detektivní vlohy uplatnily finalistky při určování osobností J. K. Tyla, J. Trnky nebo M. Horníčka. Soutěž uzavřely otázky z historie 20. století a současné Plzně. Odměnou pro vítězku P. Holejšovskou byl zájezd do Paříže.

Co dodat? Město mělo svá vítězství i prohry. Kreslí je vertikály věží a komínů stejně jako zrcadla rybníků nebo vlny aut na křižovatkách magistrál. Co vtiskne dnešní studentská generace do obrazu města? Tvůrčí originalitu, odvahu, nebo jenom lhostejnost ...?

Eliška Sartoriusová

Zeměpis

Tradiční výuka zeměpisu, jejíž kořeny sahají až do 30. let 20. století, byla zaměřena na osvojení detailních až encyklopedických informací o světě. To vycházelo z tehdejšího pojetí geografie jako vědy a bylo považováno za nezbytnou součást středoškolského vzdělání. Zásady nového pohledu na výuku zeměpisu nejlépe shrnuje „Mezinárodní charta geografického vzdělávání“ z roku 1992, jejíž prioritní myšlenka zní: Hlavním posláním geografického vzdělávání by se měla stát výchova občanů odpovědných za budoucí svět.

V praktické školní výuce se to projevuje zaměřením na vybrané regiony zahraničních zemí a vlasti s důrazem na aktuální problémy tak, jak je nabízí složitá a rychle se měnící současnost. Jedná se např. o témata Kvalita životního prostředí, Přírodní katastrofy, Ekonomický růst a chudoba světa, Migrace obyvatel, Konfliktní oblasti, Udržitelnost života na Zemi, Globalizace. Bohužel učitelům zeměpisu na naší škole zatím chybí odborná učebna, která by pomohla přesvědčivěji realizovat vzdělávací a výchovné záměry.

Výuka zeměpisu současně směřuje k rozvoji tvůrčích schopností a dovedností žáků. Na nižším stupni gymnázia má tato činnost spíše výtvarné prezentační podobu. V semináři zeměpisu jde o práce odborného rázu. Oblíbeným doplněním výuky jsou exkurze, vycházky a výlety. Od roku 1998 pořádáme ekologické exkurze do nejvýchodnější části Krkonoš – na Rýchorské boudy. Program týdenní exkurze zajišťují odborní lektori a zaměstnanci KRNP. Skládá se z praktických cvičení v terénu, ze seminářů, ekologických her a soutěží a hlavně z poznávacích výletů do východních

Krkonoš. Ve spolupráci s jinými předměty se studenti zúčastňují exkurzí do Temelína, zoo ve Dvoře Králové apod. Rovněž většina třídních výletů má zeměpisné zaměření.

V uplynulých letech zaznamenali naši studenti řadu cenných úspěchů v těch zeměpisných soutěžích, které jsou postavené na samostatné práci s informacemi a na týmové spolupráci. Tedy na tom, co je cílem nového pojetí výuky zeměpisu. Družstvo gymnázia v roce 2002 zvítězilo v celostátním kole soutěže o Evropské unii Europanostra. Přesvědčivá byla i dvě prvenství v mezinárodním česko-slovenském kole soutěže Eurorebus. Latinskoamerická společnost v Praze v letech 2001 a 2002 vyhodnotila naše studentské práce na latinskoamerická témata jako nejlepší v rámci České republiky.

Mgr. Dana Klímová

Matematika

Výuka matematiky má na našem gymnáziu dlouhodobou tradici. Od svého vzniku poskytovala škola technicky zaměřené vzdělání s dobrým matematickým základem. Tato tradice se udržela do současnosti. Jako jediná škola v kraji připravuje od roku 1965 studenty ke studiu na vysokých školách technického a matematického zaměření ve třídách specializovaných na výuku matematiky, matematiky a fyziky. Řada našich absolventů je špičkovými odborníky v technických, ekonomických a matematických oborech a mimo jiné pracují na katedrách matematiky vysokých škol, např. MFF UK v Praze a FAV ZČU v Plzni.

O nadstandardní úrovni našich studentů svědčí každoroční přední umístění ve všech kategoriích matematických olympiád v Plzeňském kraji, téměř s každoroční účastí v národním kole této soutěže a s občasnou reprezentací České republiky v Mezinárodní matematické olympiádě. Například v roce 2000 student Ondřej Suchý získal bronzovou medaili v jihokorejském Soulu.

Studenty pro studium matematiky se snažíme získat korespondenčním seminářem, který je určen pro žáky pátých tříd plzeňských základních škol. Matematické nadání studentů rozvíjíme nejen v hodinách matematiky, ale také v přípravných soustředěních zaměřených na matematiku a fyziku,

která pořádá ZČU Plzeň. V těchto soustředěních jako lektori působí také naši učitelé.

To vše by nebylo možné bez poctivé a obětavé práce našich profesorek a profesorů matematiky. Celoživotní sebevzdělávání a modernizování metod výuky je v naší práci téměř samozřejmostí. Ne náhodou se tedy zařazují naši maturanti v přípravných testech z matematiky, které organizuje CERMAT Praha, mezi 10 % nejúspěšnějších.

V současné době prochází výuka matematiky výraznou modernizací metod práce. I zde se prosazuje nástup nejnovější výpočetní techniky. Žáci při hodinách matematiky k řešení některých úloh využívají grafické kalkulačky. K celkovému počtu 35 kusů kalkulaček má učitel k dispozici zařízení se zpětnou projekcí. Studenti pohodlně porovnávají svůj postup s postupem vyučujícího.

Jako jedna z mála škol v republice máme k dispozici učebnu se 14 moderními PC pro frontální práci žáků v hodinách cvičení matematiky. Studenti řeší konstrukční úlohy za pomoci geometrického náčrtníku, provádějí numerické i symbolické výpočty, nutně k řešení aplikačních úloh, užitím vhodných programů. Pracoviště učitele je doplněné kontaktní tabulí a sledovacím programem, který umožňuje kontrolovat práci žáků, promítnout na všech pracovištích obsah obrazovky počítače učitele či libovolného žáka.

Snahou učitelů je vedle klasického postupu, který je zatím nutný k úspěšnému zvládnutí přijímacích zkoušek na vysokou školu, do své práce zařazovat také moderní prvky. Hlavním cílem je, aby se výuka přiblížila realitě. Dnes již málokdo používá například pamětné počítání, logaritmické tabulky, ale pracuje s technikou, která dovolí řešit úlohy, které před několika desetiletími byly pouze v poloze hypotéz.

Své zkušenosti se zaváděním moderní techniky do výuky prezentujeme na řadě konferencí a setkání matematiků. Vybavení nejmodernější technikou a posledními verzemi matematických programů je finančně náročná záležitost. Díky iniciativě učitelů se v posledních letech podařilo připravit a realizovat několik projektů. Podmínkou realizace projektu je spolupráce s partnerskou školou. Naše závěry byly předány 12. a 13. základní škole v Plzni. Vzorové hodiny matematiky, při kterých byla použita moderní technika, navštívili studenti Pedagogické fakulty ZČU v Plzni.

PaedDr. Josef Kubeš

Fyzika

Výuka fyziky na našem gymnáziu má hlubokou tradici. Studenti pravidelně obsazují přední místa ve fyzikálních soutěžích v krajském i celostátním měřítku. Čtyřnásobnou účast našich talentovaných fyziků v mezinárodních kolech fyzikální olympiády korunoval student Jiří Houška v roce 1997 v Kanadě ziskem stříbrné medaile.

Předmětová komise se snaží zatraktivnit výuku modernizací učeben a laboratoře fyziky. V roce 2005 se nám podařilo získat grant MŠMT Informační centrum fyziky – zařazení prostředků výpočetní techniky do výuky fyziky. Z tohoto grantu jsme vybavili laboratoř fyziky dataprojektorem, doplnili počet měřicích souprav Ises na pět a pořídili veškerý dostupný software pro výuku fyziky. Počítačové soupravy Ises se používají zejména při laboratorních úlohách z elektřiny a magnetismu a umožňují studentům samostatně zpracovat výsledky měření. Velmi moderně je vybavena multimediální učebna sloužící k výuce matematiky, fyziky a deskriptivní geometrie, kde je rovněž instalován dataprojektor a dotyková tabule, umožňující velkoplošné zobrazování počítačových dat. Cenným pomocníkem se v tomto školním roce stal vizualizér, přístroj umožňující snímání experimentů a jejich projekci na plátno. Kromě moderní techniky využíváme i historické přístroje pocházející z doby založení školy. Učitelé fyziky se snaží zpestřovat výuku exkurzemi do fyzikálních laboratoří ZČU v Plzni a MFF UK v Praze.

Od října roku 2005 působí na škole astronomický kroužek. Pro praktická pozorování byl pořízen zrcadlově-čočkový dalekohled Meade, jehož součástí je naváděcí systém a počítačový katalog hvězd. Na přednáškách se podílejí i odborníci Hvězdárny a planetária v Plzni a Rokycanech.

Ve spolupráci s Pedagogickým centrem v Plzni pořádáme kurzy využití výpočetní techniky ve fyzice nejen pro naše učitele, ale i pro zájemce z jiných škol. Nezanedbatelná je i naše publikační činnost.

Snažíme se, aby žáci nebyli přetěžováni encyklopedickými znalostmi, ale aby se fyzika pro ně stala zajímavou a přitažlivou vědou a aby v nich probouzela potřebu zkoumat a odhalovat nové skutečnosti a zákonitosti.

Mgr. Tomáš Havlíček

Chemie

Při vzpomínce na hodiny chemie ve škole se snad každému vybaví více či méně vydařené pokusy, přípony –ný, –natý atd., popřípadě výroky typu „Zde vidíte neviditelný plyn“ apod. Co ale říci o chemii ve zdejší škole? Výuku chemie zde zajišťuje šestice pedagogů, která se snaží o to, aby chemie v jejich podání byla vědecky správná, aby byla zajímavá a aby se chemické poznatky staly součástí všeobecného vzdělání zdejších žáků. Je pochopitelné, že do stylu výuky každého z nás se promítá i druhý předmět aprocace. Proto se v chemii třeba více počítá nebo je proložena údaji o mrskajícím se a rostoucím světě. A tak to má být.

Součástí chemického vzdělání jsou též laboratorní cvičení, která probíhají v solidně zařízené a poměrně nedávno modernizované chemické laboratoři. V rámci možností se snažíme pořádat pro žáky exkurze do provozů s chemickou výrobou (např. Karlovarský porcelán, Plzeňský Prazdroj). Spolupracujeme rovněž s katedrou chemie Pedagogické fakulty Západočeské univerzity při zajišťování prvních učitelských kroků jejich studentů. Někteří z nich se takto vracejí zpátky do školy, kde studovali. Také i mezi námi „chemikáři“ jsou tací, kteří zde prožili svá středoškolská studia.

Chemická olympiáda je soutěž, která má za úkol přivést k chemii vážné zájemce z řad studentů. Měla by také fungovat jako „past“ či „sít“ na mladé nadějně chemiky. Čas od času se objeví opravdový chemický talent, vyhrávající všechna možná kola ChO – a jehož další kroky vedou k volbě oboru na vysoké škole, kde hlavní či aplikovanou složkou je chemie. Někdy se z něj vyklube mladý adept vědy, který vlivem opravdového zápalu pro obor dobrovolně volí řeholi badatele, a tak opouští finančně zajištěnou budoucnost a pohodlný život v dostatku. Z našich dlouhodobých pozorování je možno vyvodit, že takový zvědavý blouznivec se u nás ve škole objevuje jednou za pět až deset let.

Tím vším tedy žijí pokračovatelé F. A. Vondrušky, Č. Hechta, K. Hoblíka, J. Weisse a dalších nejmenovaných zdejších „chemikářů“.

Mgr. Jaroslav Sejpka

Biologie

Předmětová komise biologie patří na gymnáziu k menším pracovním skupinám, výuku předmětu zde zajišťuje pět pedagogů.

Mrzí nás, že většinu užitečných poznatků získávají studenti pouze teoreticky a hlavně že nemáme více prostoru, nemáme odbornou učebnu a kvalitní laboratoř.

Přesto se snažíme odvádět dobrou práci, o čemž svědčí výsledky studentů v různých přírodovědných soutěžích a snaha zpěstřit výuku návštěvami různých výstav ve městě. Opakovaně chodíme na výstavu hub v pedagogickém centru, výstavu alpiek a výstavu kaktusů v areálu gymnázia, žáky zajímá i výstava pavouků v Akváriu zoo.

Získané znalosti se studenti snaží uplatnit při práci v terénu. Pravidelně s nimi vyjíždíme na tematicky zaměřené exkurze mimo Plzeň. Žáci kvart každoročně absolvují exkurzi zaměřenou na geologické zajímavosti západočeského regionu, studenti 1. ročníků a kvint vyjíždějí nejčastěji do Průhonice, kde v místním arboretu aplikují teoretické poznatky z botaniky.

Spolupracujeme se zoo v Plzni, třídní kolektivy mladších žáků se dokonce staly adoptivními rodiči různých zvířat a určitou finanční částkou přispívají na jejich chov. Starší studenti si potom exkurzí do zoo doplňují své teoretické znalosti ze zoologie.

S vybranými studenty nejvyšších ročníků navštěvujeme Hrdličkovo muzeum v Praze na Přírodovědecké fakultě UK, kde je prohlídka doplněna přibližně dvouhodinovým odborným výkladem o vývoji a původu člověka a o lidských rasách.

Zatím nejatraktivnější exkurzi jsme uspořádali v září 2005 společně s katedrou biologie Pedagogické fakulty ZČU a nazvali jsme ji „mořská biologie“. Naši talentovaní studenti strávili týden v Chorvatsku, kde pod vedením botaniků a zoologů ZČU několik hodin denně vyhledávali, lovíli, určovali a pozorovali druhy živočichů a rostlin, se kterými se doma v Čechách nesetkají a které znají jenom z obrázků nebo pultů supermarketů. Pro některé studenty to byl o to větší zážitek, že poprvé na vlastní oči viděli moře.

Mgr. Zdena Šantová

Informatika a výpočetní technika

Informatika a výpočetní technika je velmi mladý předmět, který byl do gymnaziálního učiva zařazen s nástupem mikropočítačů v osmdesátých letech minulého století. Jako jeden z mála předmětů odráží těsně technický vývoj.

Prvotní osnovy kladly důraz na algoritmizaci a programování. Naštěstí se takový přístup brzy opustil a stále více se výuka zaměřovala spíše uživatelským směrem. V dnešní době se na škole sledují dva směry. Všichni žáci projdou základním kurzem, ve kterém se učí ovládat moderní výpočetní techniku a používat ji jako prostředek ke studiu dalších předmětů a prezentaci své práce. Neoddělitelnou součástí je práce v místní počítačové síti i celosvětové síti internet.

Druhý směr je povinný ve třídách zaměřených na matematiku a volitelný pro ostatní třídy. Učivo je uzpůsobeno potřebám výchovy budoucích programátorů a studentů, kteří při studiu na vysoké škole budou programování potřebovat jako pomocný předmět.

Studenti jsou vyučováni ve dvou moderně vybavených učebnách o celkovém počtu 26 počítačů s instalovanými posledními verzemi programů. Programuje se v objektově orientovaných programovacích prostředích. Pracoviště učitele je vybaveno zpětnou projekcí s dotykovou tabulí.

Naši absolventi bez problémů studují počítačové obory na ZČU v Plzni, ČVUT v Praze, MFF UK v Praze a dalších vysokých školách.

O kvalitě znalostí řady studentů, kteří se výpočetní technikou zabývají, svědčí přední umístění v řadě regionálních a republikových programovacích soutěžích, zejména matematické olympiáde kategorie P. Za všechny uveďme první místo Ondřeje Ruckého v národním kole této soutěže v roce 2000.

Učitelé informatiky plní na škole i jiné úkoly, než jsou vyučovací povinnosti. Spolu s aktivními učiteli ostatních předmětů přispívají k zavedení výpočetní techniky do výuky jiných předmětů. Podílejí se na chodu počítačové sítě, která v současné době zahrnuje 90 počítačů, zasahují do administrativní oblasti.

Na škole funguje Informační středisko a školicí centrum Státní informační politiky ve vzdělání.

PaedDr. Josef Kubeš

Estetické výchovy

Předmět **hudební výchova** je součástí vyučovacího plánu školy jak na nižším, tak i vyšším stupni gymnázia. V osmiletém cyklu studia se vyučuje od primy do sexty, kdy v kvintě a v sextě hudební výchovu absolvují studenti, kteří si tento předmět vybírají jako alternativu k výtvarné výchově. Podobně i ve vyšším typu studia v prvním a ve druhém ročníku si studenti mohou volit mezi hudební a výtvarnou výchovou. Smyslem a cílem výuky hudební výchovy je ve vzdělávací části seznámit žáky s vývojem dějin umění, zejména hudby, s hudebními díly a osobnostmi světového a českého hudebního umění, orientovat je v základech hudební teorie a v neposlední řadě věnovat se i vokální interpretaci lidových a umělých písní různých žánrových oblastí.

Přirozenou součástí výuky je i směřovaný poslech hudebních ukázek, videoprogramů a v poslední době i zařazení počítačových programů z oblasti dějin umění i dějin hudby. Studenti mají tak možnost neformálně poznat různé hudební formy (operu, operetu, muzikál, jazzovou i populární hudební tvorbu), orientovat se v malířské i sochařské tvorbě, vidět ukázky vývoje architektonických stylů a seznámit se i s hudbou ve filmové tvorbě.

Nedílnou oblastí výuky estetické výchovy je podchycování talentovaných studentů, rozvíjet jejich schopnosti a dovednosti a realizovat i možnosti k jejich prezentaci ve škole i mimo školu na veřejnosti.

V sedmdesátých, osmdesátých a v devadesátých letech vystupoval smíšený pěvecký sbor pod vedením prof. Oty Šmolíka. Soubor se pravidelně prezentoval především na vánočním koncertu provedením České mše vánoční J. J. Ryby. V devadesátých letech – převážně ze studentek hudební výchovy – vzniká zároveň Dívčí komorní pěvecký sbor gymnázia, vedený prof. Milošem Fakanem. Na repertoáru jsou pak skladby renesančních mistrů, skladby B. Smetany, A. Dvořáka, ale i úpravy lidových písní, jazzových skladeb. Sbor se věnoval i interpretaci tvorby západočeských autorů. Komorní sbor se několikrát zúčastnil koncertů ve Schwandorfu a vystupoval pravidelně i na koncertech pořádaných v Masných krámech v Plzni.

Předmět **výtvarná výchova** stejně jako hudební výchova je součástí vyučovacího plánu školy jak na nižším, tak i vyšším stupni gymnázia. Smyslem výuky je vyplnění vakua ve znalostech technologických po-

stupů a oživení klasické technologie. Stejný důraz je kladen na poznání a orientaci v historii výtvarného umění, především pak umění soudobého. Vedle výuky v učebně jsou pravidelně jednou v roce organizovány práce v plenéru. Během pravidelné roční školní práce se zabývají studenti i projekty překračujícími úzce zaměřené výtvarné problémy. Seznamují se tak s technikou olejomalby, technikou suchého štětce, s tvorbou plastiky a počítačové grafiky. V novodobé historii se škola může pochlubit širokou škálou výstav a vernisáží, a to jak v Plzni (v prostorách Francouzské aliance, Galerie Jiřího Trnky ...), tak v okolí blízkém – např. v Nepomuku, ale i vzdáleném (např. v Châteaubriant ve Francii či v německém Schwandorfu). Jak už to tak ve všech oborech bývá, i výtvarník musí jít se svou kůží na trh, a tak se absolventi naší školy museli „potýkat i s úspěchy“, z nichž asi největší vybojovala roku 2001 v mezinárodní soutěži Petra Heidlerová svou „Krajinou pod mořem“ v Japonsku – v konkurenci 1901 děl z pětadvaceti zemí.

Jak nalézat inspiraci a koncept k práci? Stále vidím jedinou možnou cestu: Učit se dívat. Realita je nekonečným pramenem inspirací.

Miloš Fakan

Tělesná výchova

Tělesná výchova probíhá ve školní tělocvičně, v rozvíčkovně haly TJ Lokomotiva, v bazénu SK Radbuza (plavání žáků II. ročníků a sext), v bazénu na Slovanech (zdravotní TV), na zimním stadionu a na tartanové dráze stadionu ve Štruncových sadech. Zpestřením pohybové a sportovní činnosti je využívání cvičné horolezecké stěny, která byla vybudována před tělocvičnou. Také cvičení ve školní posilovně je pro studenty velmi atraktivní především díky jejímu kvalitnímu vybavení (např. veslařským treňažerem CONCEPT II, spinningovými koly TOMAHAWK ...). V případě zájmu studentů probíhá tělesná výchova i na nových multifunkčních sportovištích jako např. v parku ŠKODA v Doudlevcích nebo ve sportovním centru SPORTPALACE v Doubravce.

Členové předmětové komise TV zajišťují sportovní pobyty (obvykle tři lyžařské kurzy – pro studenty sekund, kvint a 1. ročníků – a cykloturistický, případně vodácký kurz pro studenty sext a 2. ročníků), Memoriál

PaedDr. Vratislava Kdýra v sálové kopané pro studenty a absolventy našeho gymnázia, turnaj O pohár gymnázia ve florbalu pro studenty plzeňských středních škol, Gymnaziádu, soutěže pořádané AŠSK a turnaje pro studenty našeho gymnázia v různých sportovních odvětvích.

V rámci mimoškolní sportovní činnosti mají studenti možnost pravidelného cvičení ve školní posilovně, v tělocvičně (florbal, odbíjená, kopaná ...) a na cvičné horolezecké stěně. Pro nejmladší studenty funguje na gymnáziu kroužek sportovních her.

V loňském roce zahájil svoji práci expediční cykloturistický tým, který uskutečnil asi deset společných víkendových vyjížděk po Plzeňském kraji. Činnost této skupiny vyvrcholila studentskou cykloexpedicí ROCK TOWNS 2005, při které třináct studentů zdolalo na kole 850 km za devět dní. O akci byl natočen půlhodinový dokumentární film a v regionálním i celostátním tisku otištěno několik článků. U příležitosti 100. výročí gymnázia uskuteční studenti druhou cykloexpedici, a to s názvem TO THE WEST. Trasa povede z nejvýchodnějšího bodu Slovenska do Plzně. Cílem akce bude propagace školy a navázání kontaktu s některým gymnáziem na Slovensku.

Členové předmětové komise TV se podílejí na zajišťování mimoškolní sportovní a pohybové činnosti, kterou organizují ŠSK TEMPO 99 a Středoškolský klub při gymnáziu. Jde např. o letní sportovní (zejm. cykloturistické) tábory, víkendové a prázdninové vodácké akce, lyžování v italských Dolomitech, horolezecké akce, poznávací zájezdy do zahraničí atd. Ročně se zúčastní několik stovek našich studentů.

Sdružení rodičů při gymnáziu přispívá každoročně významnou částkou nejen na rozšiřování sportovního inventáře gymnázia (např. na vybavení školní posilovny, basketbalové koše na školním dvoře, branky na florbal a na sálovou kopanou, lyžařské vybavení ...), ale i na organizační zajištění sportovních soutěží a turnajů.

Zástupci našeho gymnázia se každoročně účastní zhruba třiceti soutěží v různých sportovních odvětvích. Každoročně několik družstev získává medailová umístění v rámci Plzeňského kraje a například šachisté již několik let úspěšně reprezentují naši školu v celostátním finále.

Mimořádnou pozornost zasluhují především tři současní studenti naší školy, jejichž jména dobře zná sportovní svět i za hranicemi naší republiky:

Martin Egermaier v r. 2001 – tehdy ještě v kategorii žáků – obsadil na Mistrovství ČR v jízdě na deblkánoi 3. místo a na singlu 6. místo (trať 500 m). O rok později – to již v kategorii dorostu – se zúčastnil Závodu olympijských nadějí ve slovenských Piešťanech. V roce 2003 na Mistrovství ČR přichází další vynikající úspěch, a sice na trati dlouhé pět km si v deblkánoi dopádkoval pro zlato. Na singlu exceloval jako bronzový. O pár nedělí později na Mistrovství ČR v jízdě na krátkých tratích (1000 a 500 m na singlu) jej od dalšího zlata dělilo pouhých 0,6 s! Na čtyřkánoi však zde se svými kamarády dvakrát vyhrál a na deblu skončil dvakrát druhý. V dalším roce postoupil mezi juniory. Ačkoli rok 2004 Martin hodnotí jako nepříliš úspěšný, dokázal na Mistrovství ČR na krátkých tratích dvakrát vyhrát na čtyřkánoi a zároveň zavítal do maďarského Szegedu, aby na tamějších Olympijských nadějích v deblu na 1000 m dojel do cíle na šesté pozici. V roce 2005 přichází rovněž 6. místo v deblu na Mistrovství Evropy juniorů na vodní dráze dlouhé 1000 m (pouhých 5 s za vedoucí lodí), na 500 metrech pak 7. místo. O dva týdny později utrpěl Martinův parťák úraz, a tak s narychlo sehnáním a s méně zkušeným náhradníkem se náš žák na Mistrovství světa v Szegedu musel spokojit na tisícovce s 12. místem a se 14. na pětistovce. Jaké úspěchy přinese rok 2006 a léta další?

Martin Hájek začal cvičit karate před jedenácti lety, a sice tradiční styl šotókan. Přes opakovaná vítězství v krajském přeboru (jak v katách, tak i v kumite) však předloni karate opustil. Dosáhl 5. kyu (fialového pásu). Plně se dnes věnuje jiným bojovým uměním. S wu-shu (kung-fu), resp. s odnoží stylu lau-gar, pocházejícího z jižní Číny, se prvně seznámil zhruba před deseti lety. Dnes působí jako odborný poradce a trenér České asociace čínského wu-shu v Plzni. Zaměřuje se hlavně na tradiční shaolinské sestavy a na moderní sestavy changquan (dlouhá pěst), qianshu (kopí), duilian (secvičené souboje). Dále cvičí s šavlí, s tyčí, s čínským bičem, s háky, s halapartnou a také nanquan (jižní pěst). Připojují Martinovy nejcennější tituly nasbírané pouze v průběhu roku 2005: mistr Evropy (duilian), mistr Evropy (zbraně soft), vicemistr Evropy (soft style), mistr ČR (duilian) a vicemistr ČR (tradiční changquan – muži). Rok 2006 zůstává zatím otevřený.

Jakub Němec před pěti lety zcela propadl freestylu na divoké vodě a ježdění divoké vody vůbec. Od roku 2003 je členem týmu WW8,

s kterým podnikl dvě velké expedice na indickou Gangu a na řeku Jamajky (15 různých prvosjezdů). Letos se tým WW8 bude muset na indické řece Alaknanda obejít bez Jakubovy pomoci, neboť náš žák se ve stejné době zúčastní klání o světový pohár v Kanadě. Jakub Němec je trojnásobným mistrem České republiky, vítězem finálového závodu Evropského poháru (2005) a majitelem stříbra z Evropského poháru (2004). Na Mistrovství světa v australském Penrithu v loňském roce skončil jedenáctý. I Jakubovi držíme palce ...

Mgr. Petr Brousek

Využití výpočetní techniky na gymnáziu

Počátek 21. století je charakterizován prudkým rozvojem nových informačních technologií a jejich zaváděním do všech oblastí lidské činnosti. Školství nemůže zůstat stranou. Průkopníky v této oblasti byli již téměř před patnácti lety učitelé matematiky, fyziky a chemie.

Na nové metody práce jsou postupně připravováni učitelé v počítačových kurzech, které jsou zaměřeny na obecné zvládnutí výpočetní techniky i na její metodické začlenění do předmětů jednotlivých specializací. Paralelně s touto přípravou se provádí vybavení školy nejmodernější technikou. Při výuce jazyků, matematiky, fyziky a dalších předmětů má učitel na naší škole možnost pracovat například s dotykovou tabulí, může používat výukový software, internet chat atd. Díky projektům se podařilo vybavit několik učeben, kde mohou žáci pracovat frontálně s výpočetní technikou. Lze však říci, že škola je teprve uprostřed cesty a bude ještě třeba několik let k plnému zvládnutí a využití nových možností.

Naši studenti běžně využívají informační technologie při přípravě na vyučování a ve vyučovacích hodinách. Své závěry umí také pomocí výpočetní techniky prezentovat.

Od roku 2002 existuje na škole informační středisko ICT. Podílí se na zavádění informačních počítačových technologií nejen u nás, ale i na řadě dalších škol v regionu.

Škola je certifikovaným školicím pracovištěm a má certifikované lektory ICT pro tyto kurzy: P – Matematika, P – Počítačová grafika a digitální fotografie, P – Anglický jazyk, P – Německý jazyk, P – Český jazyk, P – Zeměpis, S – Fyzika atd.

Za dobu trvání školicího střediska proběhlo přibližně 25 kurzů a konala se řada ukázkových předváděcích akcí. Spolupracujeme s Krajským centrem vzdělávání a s Jazykovou školou v Plzni.

Naše zkušenosti bývají prezentovány na celostátních konferencích – např. v Srní roce 2004 na 9. *setkání učitelů matematiky* všech typů a stupňů škol, tamtéž v roce 2005 na konferenci *Moderní trendy ve výuce fyziky* a také na konferenci *Užití počítačů ve výuce matematiky* v Českých Budějovicích. Naši koordinátoři ICT prezentovali zařazení kontaktní tabule na Invexu v roce 2005. Škola byla organizátorem mezinárodní konference *Využití výpočetní techniky ve výuce na gymnáziu*. Tato akce se pořádala u příležitosti oslav 100 let gymnázia a zaštiťoval ji MVDr. Václav Červený.

Učitelé gymnázia se také autorsky podíleli na vydání knihy *Počítače ve vyučování přírodovědných předmětů* (nakl. Fraus, Plzeň 2005).

Díky existenci školicího střediska má škola možnost žádat o granty MŠMT. Např. v roce 2005 jsme získali tři granty: *Využití ICT při skupinové výuce francouzštiny ve třídách s různou jazykovou úrovní žáků*, *Informační centrum fyziky – zařazení prostředků výpočetní techniky do výuky fyziky* a *Informační centrum matematiky – zařazení prostředků výpočetní techniky do výuky*. Tyto projekty přinesly škole výpočetní techniku za více než půl miliónu korun.

Koordinátoři ICT spolupracovali s ředitelem gymnázia na realizaci projektu půdní vestavby s nejmodernějším multimediálním vybavením.

PaedDr. Josef Kubeš, Mgr. Petr Zrostlík, Mgr. Jan Hosnedl

Beethovenovi

Vážený pane,

hromady zmuchlaných papírů, nikdy nepřečtené řádky, rozteklé svíčky. Všechno jste Vy. Moře slz s přílivem smíchu, konečky prstů utlučené klávesami. I to jste Vy. Všechno je zvláštní. Nikdy jste mne neviděl. Ani nemohl vidět. A mně se zdá, že žiji díky Vám. Píši Vám, ale ne jako Taťána. Miluji Vás, ale jinak. Víím, každá hvězda zapadá. I to, co mám ráda. Přesto poslouchajte.

Vím o Vás tolik. Četla jsem, co bylo napsáno. Ale neznám Vás. Závidím lidem, pro které jste hrál a skládal, kteří Vás mohli potkat. Třeba na ulici. A mám jim závidět? Žil jste padesát sedm let. Moc málo oproti kráse, která z nich vzešla.

Poznala jsem Vás před několika lety. Ano. Pochopitelně! Měsíční sonáta! „Už zase!“ křičíte. Slyším Vás. Nemuchlejte dopis, prosím. Ted' ne. Nechtěla jsem ji hrát. Nechtěla. Věřte mi. Ale potom jsem pochopila.

Nevěřím v lásku na první pohled. Nikdy jsem ji nezažila. Možná proto. Je nádherné, když z člověka, který pro Vás byl jedním z tisíce, nepřitahoval Vás, nezajímal, najednou sloupnete skořápku. Zakrývala to nejkrásnější a nejcennější. Pak může vznikat láska. Pochopitelně nejen milostná.

Takový pocit jsem měla právě nad Vaší 14. sonátou. A nejen nad ní, samozřejmě. Skořápka se sloupila. Potlesk, světlo. Barevné rty. A růže. Bílé. Zasloužila jsem si to? Kolik dřiny musí člověk vydat, aby všechno vypadalo, že to nic není.

„Bylo nám dáno světlo a to z nás udělalo lidi. Ale my jsme je zavraždili a opět se proměnili v jeskynní obyvatele,“ řekl Remarque. Svět vážně tak vypadá. Myslím si, že je stále stejný. Jen kulisy se mění. Občas i figurky. Mě fascinuje, jak dokážete mluvit s každým, aniž byste pronesl slovo. Hudba nepotřebuje tlumočníka, řekne přesně, co říci měla. Když ovšem chcete slyšet. Pro Vaši hudbu se nepotřebuje sluch. Putuje rovnou do duše. Je tedy věčná.

„Sny máme proto, že bez nich bychom nesnesli pravdu,“ připomíná Remarque. Já jsem si vysnila Vás. Třeba jste úplně, úplně jiný Beethoven. Je to lepší, než se klamat pravdou. To je ještě nebezpečnější sen.

Díky Vám jsem našla nádhru, bohatství a lásku skrytou v černobílém světě. Zamilovala jsem si tenhle svět. I když je žárlivý a trestá mne za každou nepozornost, za každou hodinu nestrávenou s ním. Neodejde. Ani já.

Svůj dluh Vám nikdy nesplatím. Přesto přijedu jednou do Vídně s náručí plnou velkých bílých růží.

Jana Řehořová: Dopis skutečné, či fiktivní osobnosti
(písemná maturitní zkouška otištěna v Plzeňském deníku 21. května 1993)

Mgr. Věra Míková

„Žít tak, aby se člověk nemusel za nic stydět.“

- učitelka matematiky a deskriptivní geometrie na naší škole v letech 1964 až 1996
- ředitelka gymnázia 1990–1996

*Podpis smlouvy o spolupráci se ZČU: Věra Míková a doc. Ryjáček,
prorektor ZČU (1994)*

Co Vás vedlo ke kantořině?

Pocházím z učitelské rodiny a také jsem měla skvělé profesory. Jednátiletka v Plané u Mariánských Lázní, kde jsem r. 1957 odmaturovala, je v pohraničí. Tam byli překládáni učitelé s kádrově politickým škraloupem. Díky tomu jsme měli výborného češtináře, latináře i historika, kteří nám vykládali látku velmi otevřeně. To mě určitě ovlivnilo. Fakultu přírodních věd Vysoké školy pedagogické, obor matematika – deskriptivní geometrie, jsem absolvovala velmi mladá v jednadvaceti letech. Příčinou byla reforma z r. 1953, která zkrátila studium základní, střední i řady vysokých škol.

Proč jste se rozhodla pro studium matematiky?

Matematiku jsem měla vždy velmi ráda a deskriptivní geometrie k ní měla nejbližší.

Vaše první a poslední učitelské místo?

Nastoupila jsem v r. 1961 na umístěnku do Tachova. Po svatbě jsem požádala o přeložení do Plzně a roku 1964 jsem začala působit na SVVŠ J. Fučíka, jak se tehdy naše škola jmenovala. Název Střední všeobecně vzdělávací škola byl plodem další reformy, která zrušila tzv. jedenáctiletky, ale tříleté středoškolské studium zachovala. Ze školy jsem po pětatřiceti letech služby odcházela do penze jako její ředitelka.

Ztěžoval Vám režim práci?

Určitě. Ne při výuce, tam to vzhledem k mé aprobaci ani nešlo, ale jako výchovná poradkyně jsem se musela zúčastňovat zasedání rozmišťovací komise a to mne velmi ničilo. Komise totiž tehdy více než na prospěch studentů hleděla na politickou angažovanost jejich rodičů. Ta v 70. letech hrála při doporučování na vysoké školy hlavní roli. Já jsem byla jediná v komisi bez stranické příslušnosti a mé názory nebral nikdo v úvahu.

Měla jste někdy chuť nechat kantořiny?

Ano. Když jsme museli jako škola plnit kvóty pro vysoké vojenské školy, za což jsem byla jako výchovná poradkyně zodpovědná, a když na mne nadřízení řvali: „Soudružko, vy zase neplníte!“ Tehdy jsem přemýšlela, zda bych neměla ze školství odejít.

Nevznikla někdy na škole mezi studenty disidentská skupina?

Skupina přímo ne. Ale byli tam chlapci, kteří měli kapelu. Při občanské výchově měli protirežimní dotazy, z nichž byl znát poslech Svobodné Evropy. Učil je kolega, který nedovedl na jejich provokativní otázky odpovědět a upozornil na ně na výboru KSČ. Sankce byly rozdílné. Syn významného funkcionáře strany dostal důtku, další studenti dvojky z chování a jeden student byl vyloučen ze školy.

Jak jste prožívala období sametové revoluce?

To byla euforie. Ne každý ji sdílel. Ale ta volnost mluvit byla krásná. Nikdy jsem neviděla tak aktivní studenty jako v roce 1989/90. Žádali o studentský časopis, chtěli různé kroužky, chtěli mluvit do organizace školy. Taková aktivita dnes u studentů není.

To už se blížil začátek vašeho ředitelování?

Ano. V roce 1990 po výměně školského odboru krajského výboru odvolal nový vedoucí všechny ředitele středních škol a vypsal konkurz. Po velkém váhání jsem se přihlásila a v konkurzu jsem uspěla.

Jak vypadal přerod systému ve školství?

Bylo to krušné. Škola získala právní subjektivitu, starost o finanční záležitosti, hospodaření. Přišla spousta personálních změn. Otevírali jsme sedmileté a později osmileté studium. Vznikaly nové učebnice, specifikovalo se zaměření výuky. Ředitelský den – to byla šichta od sedmi ráno do sedmi večer, korunovaná studiem dalších a dalších školských zákonů. V roce 1996 jsem opravdu ráda předala funkci kolegovi Trnečkovi, protože na mne dolehlo velké psychické vyčerpání.

Spokojila jste se s poklidným důchodovým věkem?

Samozřejmě že ne. Ono to v tom kantorském povolání ani nejde najednou přestat. Ještě jeden rok jsem vyučovala na částečný úvazek na našem gymnáziu. Pak už nebylo místo, a tak jsem velice ráda přijala nabídku katedry matematiky Západočeské univerzity a působím tam jako odborná asistentka dosud. Práce s mladými lidmi mne stále velmi těší.

Jaké je Vaše životní krédo?

Žít tak, aby se člověk nemusel za nic stydět.

Rozhovor připravil J. Halámka, 3. B

Mgr. František Dejmek

„Spoléhej se sám na sebe.“

- učitel anglického a německého jazyka
- na našem gymnáziu v letech 1990 až 1999

Jaká byla Vaše studentská léta?

Studoval jsem na střední průmyslové škole stavební. S výjimkou dvou profesorů vzpomínám na všechny s úctou a i s láskou. Skutečně se snažili nás něco naučit a dát nám výzbroj do odborné praxe a do života.

Co Vás přivedlo ke studiu jazyků?

Za války jsem ve své rodné obci Chotíkově navštěvoval pět let německou obecnou školu a brzy jsem pochopil, jak je užitečné znát cizí jazyk.

Profesor Dejmek s kolegy Hyspeckým a Rynešem při oslavě 90. výročí otevření školní budovy (2004)

Poslouchal jsem německé rádio a v něm byl viděn svět jinak než v rádiu našem. Po maturitě v roce 1954 jsem se začal učit anglicky, nejprve soukromě a posléze v jazykové škole. Po dvou třech letech jsem se pokoušel poslouchat BBC a tím se mi otevíral nový svět. Poslechu BBC jsem zůstal věren dodnes. Později jsem se zdokonalil v ruštině, naučil se slušně francouzsky a trochu španělsky.

Ke kterému jazyku máte nejbližší?

Po dvanáct let jsem učil převážně angličtinu na jazykové škole v Plzni. Velká většina posluchačů, akademicky vzdělaných, se učila anglicky, protože to potřebovala pro svůj obor. Někteří vyjžděli i do západních zemí. V současnosti je znalost anglického jazyka podmínkou, chce-li se někdo slušně uplatnit.

K jazykům, které jste učil, patří i literatura. Kdo je Vaším oblíbeným autorem?

Literatura byla do značné míry důvodem, proč jsem se pustil ve zralém věku do studia anglistiky a germanistiky (1970 – 1976). Oblíbených spiso-

vatelů jsem měl a mám celou řadu. Z anglických např. T. Hardyho a W. Holdinga; z amerických H. Melvilla a W. Faulknera; z francouzských V. Huga a A. Camuse; z ruských L. N. Tolstého, F. M. Dostojevského a M. Gorkého; a čím jsem starší a duševně vyzrálejší, tím více obdivuji W. Shakespeara.

Byla na fakultě osobnost, která Vás výrazněji ovlivnila?

Na anglistice Filozofické fakulty UK v Praze mne nejvíce ovlivnil doc. Ian Millner, DrSc., s jehož vzácnými radami jsem napsal diplomovou práci *Human values and society in Virginia Woolf* (Lidské hodnoty a společnost v díle V. Woolfové).

Jaká byla Vaše učitelská kariéra? Kde jste působil nejdéle?

Vyučoval jsem na technice, jazykové škole (nejdéle) a s učitelským povoláním jsem se rozloučil v devadesátých letech na Mikulášském gymnáziu.

Stoupl u studentů v 90. letech zájem o jazyky? Jak se to projevilo?

S otevřeným světem a přístupem k cizojazyčné literatuře přirozeně enormně stoupl zájem o cizí jazyky.

Existuje něco jako „norimberský trychtýř“ pro osvojení jazyka? Co musí student respektovat?

Soustavnost studia jazyka je nejdůležitější, gramatika je základem, chce-li někdo mluvit kulturně.

Hodně jste cestoval. Kam jste se nejraději vracel?

Navštívil jsem asi dvacet zemí Evropy. Nejraději jsem se vracel do Anglie a Francie. Doprovázel jsem studenty na výměnných zájezdech a kolegy na prázdninovou dovolenou.

Jak si užíváte penzijní věk? Čemu se teď ze svých zájmů můžete věnovat?

Penzijní věk jsem si užíval, než se mi stal loni ten absurdní úraz. Na procházce Chotíkovským lesem mne zranil padající strom. Nyní jen přežívám. Psychicky jsem se vzpamatoval a rád bych ještě předal trochu moudrosti vnoučatům. Dosud jsem s to spoléhat se sám na sebe, naštěstí.

A Vaše životní krédo?

... Spoléhej se sám na sebe.

Rozhovor připravil J. Halámka, 3.B

Jana Netolická

„Važme si života, hledejme v něm to hezké, važme si přátel, které máme.“

- učitelka dějepisu a občanské výchovy
- na našem gymnáziu v letech 1980–2003

Jaké bylo Vaše mládí, studentská léta?

Narodila jsem se v Košicích, kde byl otec ve státní službě. Po vypovězení ze Slovenska v r. 1939 jsme se vrátili do Čech. Od r. 1940 žiji v Plzni. Moje dětství poznamenala válka. Jedna z prvních vzpomínek je na ona auta zakrytá plachtou, z nichž se ozýval zpěv, a na německé vojáky s puškami. Jezdila kolem nás do Lobeze na střelnici, tam se popravovalo. Psal se rok 1942. Tehdy jsem se bála a od té doby vím, co je strach a bezmocnost. První školní rok

mám spojený s nálety na Plzeň a kryty ve škole i doma. Základní školu jsem končila v r. 1953 – měnová reforma, plzeňské události – nemusím to rozvádět. Jedenáctiletou střední školu jsem končila v r. 1956 – pro změnu maďarské události.

Na kterého učitele z doby předmaturitní vzpomínáte?

Léta studentská, léta veselá. Uměli jsme se bavit a náš třídní profesor Fr. Šourek (latina, řečtina, němčina) musel s námi mít velkou trpělivost. Naštěstí to byl člověk velkorysý se smyslem pro humor. Nelze nevzpomenout na profesora Devettera (čeština, francouzština), který nás uvedl do Villona a Shakespeara, přestože světová literatura tehdy v osnovách nebyla. Jsem absolventkou této školy a věřím, že při letošním 50. výročí maturity budeme vzpomínat především na to hezké. Byli jsme mladí a to samo o sobě je krásné.

Co Vás přivedlo ke kantořině, k oboru?

Kantořina byla tak trochu rodinná záležitost – dědeček, teta, já. Profe-se, která mě bavila. Po maturitě jsem si udělala aprobaci na národní školu

a pak jsem dálkově vystudovala Filozofickou fakultu UK v Praze, obor filozofie – dějepis.

Byla na fakultě osobnost, která Vás výrazně ovlivnila?

Je pravda, že studia v Praze jsem brala tak trochu jako únik z reality. Měli jsme výborné profesory, přednášky profesora M. Machovce nebo prof. J. Peškové byly balzámem na duši.

Jaké učitelské „štace“ jste vystřídala?

V době studií jsem učila na Tachovsku na Střední zemědělské technické škole. Po smrti manžela jsem od r. 1980 působila na zdejší škole.

Učit dějepis a občanskou výchovu za totality nebylo lehké.

Jak jste to řešila?

Máte pravdu, nebylo to lehké. Ale překážkami se přece roste – ne? Každé téma se dá rozvinout, nebo potlačit, podle toho, jak to cítíte. A jak už jsem řekla, z myšlenek prof. Machovce nebo prof. Peškové se dalo čerpat přesvědčení o hodnotách, které jsou stále a které stojí za to, aby je člověk vštěpoval dalším, kteří chtějí naslouchat. Věřte, že byli takoví.

Chtěla jste někdy s kantořinou „praštit“?

Ano, za zvláštní situace, kdy dva hoši z mé třídy byli obviněni z držení a předávání zbraně. Šlo o revolver, který měl vybraný střelný mechanismus a sloužil k výzdobě pokoje. Policejní expert prohlásil, že by se tato „zbraň“ dala zprovoznit. Exemplární potrestání bylo nakonec zmírněno u jednoho studenta na sníženou známku z chování, druhý přestoupil na jiné gymnázium. Byl to pro mne strašný pocit bezmocnosti. Nechtěla bych to znovu prožít.

Které změny ve výuce po r. 1989 jste vnímala jako nejdůležitější?

Změnil se obsah občanské nauky – psychologie, sociologie, právo, ekonomie, logika, filozofie. Rozšířilo se spektrum dějepisu. Nejdůležitější byla svoboda projevu. Člověk mohl říci, co si myslí, jak věci a situaci vidí, mít vlastní názor. Mohlo se diskutovat.

Byly změny patrné i u studentů? Vzrostl zájem o společenské vědy?

Určitě. Trvalý zájem byl zvláště o psychologii, sociologii, dějiny filozofie.

Jak si užíváte penzijní věk?

V současnosti dost čtu, sleduji politické dění a pečuji o vnoučata, pokud jsou mi svěřena.

A Vaše životní krédo?

Studentům jsem svého času vštěpovala starou moudrost, které by se měli držet: Sílu, abych přijímal věci, které změnit nemohu; odvahu, abych změnil věci, které změnit mohu; moudrost, abych je od sebe dokázal odlišit. A to dnešní: Važme si života, hledejme v něm to hezké a važme si přátel, které máme.

Rozhovor připravil R. Sterly, 3. B

Marie Šebková, promováný pedagog

„Bez umění je člověk velmi ochuzen.“

- učitelka ruského jazyka a výtvarné výchovy
- na našem gymnáziu v letech 1990 až 2000

Vyrůstala jste v učitelské rodině. Jaké bylo Vaše mládí, studentská léta?

Rodiče učili na zdejší reálce. Otec Aleš Terš fyziku a matematiku od roku 1934, maminka Lidmila Teršová o rok později češtinu a francouzštinu. Maminka učila například pana Horníčka. Měl ji velmi rád, dokonce nás několikrát navštívil. V Listech z Provence na ni vzpomíná, ale když ta knížka vyšla, maminka umírala ... Za války musela jako vdaná žena zůstat doma. Když začaly nálety na město, odstěhovali jsme se k příbuzným mimo Plzeň. Mamin-

ka se už na reálku nevrátila, učila na obchodní akademii. Otec, který byl totálně nasazený ve Škodovce, po válce pracoval na KNV a potom přešel na katedru fyziky Pedagogické fakulty. Chtěla jsem jít studovat střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze. Tam jsem se nedostala, chyběl mi dělnický původ. Odmaturovala jsem v roce 1956 na stavební průmyslovce a začala jsem pracovat jako konstruktérka Stavoprojektu.

Jak jste se dostala ke kantořině, výtvarné výchově?

Už v pubertě jsem ráda malovala. Podařilo se mi udělat zkoušky na Vysokou školu pedagogickou v Praze, obor ruština a výtvarná výchova, a s úspěchem jsem ji absolvovala. Ovlivnilo mne několik význačných osobností, např. sochař Karel Lidický, který přednášel modelování. Na malbu jsem měla Zdeňka Sýkoru, který dnes platí za jednoho z nejlepších a nejdražších malířů. Vzpomínám na profesora Pateru, grafika Cyrila Boudu. Tito pánové se k nám chovali velmi přátelsky, kolegiálně. Absolvovali jsme krajinářské kurzy v Třeboni, kam jezdíme dodnes na výlety. Bohužel řada mých přátel výtvarníků už nežije.

Jaká byla Vaše učitelská dráha?

Na umístěnku do Rabí jsem nenastoupila, protože jsem se vdala a měla rodinu. Po mateřské dovolené jsem začala učit na elektrotechnické průmyslovce a v roce 1967 jsem přešla na dopravní průmyslovku. Manžel byl vojenský letec, bohužel zemřel v roce 1974. Znovu jsem se už neprovdala.

Nebyla jste zklamaná, když jste začala učit?

Mrzelo mne, že se nevyučovala výtvarná výchova. Výuka ruštiny byla hodně zpolitizovaná a to mi vadilo. Jinak jsem samozřejmě učila ráda. Nikdy jsem s tím nechtěla praštit, což je s podivem. V roce 1977 jsem v kabinetě prohlásila cosi o tehdejšímu režimu. Jedna kolegyně, sovětská občanka, to řekla doma manželovi, který napsal dopis přímo do prezidentské kanceláře, takže jsem musela ze školství odejít.

Opustit školu – co to pro Vás znamenalo?

Zaměstnaly mne Stavby silnic a železnic jako projektantku. Tam se tolik na politiku nehledělo, důležité byly odborné znalosti. Pracovala jsem tam třináct let do r. 1990, kdy jsem byla rehabilitována a mohla se vrátit za katedru. Vybrala jsem si Mikulášské gymnázium. V závěru své učitelské kariéry jsem mohla konečně učit výtvarnou výchovu. Za rok jsem šla do důchodu, ale vypomáhala jsem s kratším úvazkem až do roku 2000. Měla jsem štěstí, nečekala jsem takový zvrát politických poměrů.

Měli studenti o výtvarnou výchovu zájem? U nás ve třídě zájem nebyl, proto nás to zajímá.

Některé starší dívky byly docela šikovné, tři šly studovat výtvarku na Pedagogickou fakultu. Chlapci měli někdy zájem více o historii umění.

Samozřejmě jsme chodili na výstavy a do galerií, protože je to pro život potřebné. Myslím, že na vyšším stupni gymnázia by se mělo víc pozornosti věnovat teorii a dějinám umění. Malé děti naopak malují rády, dělají vitráže, koláže a hlavně mají bohatou fantazii.

Které období výtvarného umění jste preferovala?

Moderní dobu. Dějinám umění dvacátého století hodně dlužíme.

Jak jste vycházela s žáky, nechtěli někdy lepší známku?

Já jsem dávala z výtvarné výchovy nejhůř trojky, a to úplným lenochům. Někteří se pak dožadovali lepší známky. K výbornému výkonu nestačí jen zručnost, je třeba i určité nadání, a proto se musí ocenit i celková snaha a znalost teorie, která je pro život důležitější.

Malujete si pro radost?

Vždy jsem si malovala jen tak pro sebe, oleje i akvarely – krajiny. Umělecká práce chce čas a klid, zatímco já jsem musela zajišťovat rodinu finančně a starat se o domácnost.

A Vaše životní krédo?

Všechny oblasti umění obohacují lidský život, bez umění je člověk velmi ochuzen.

Rozhovor připravili J. Halámka a H. Drápelová, 3. B

Jitka Holendová

„Nebát se a nekrást.“

- učitelka ruského jazyka a tělesné výchovy
- na naší škole v letech 1967–1999

Jaká byla Vaše studentská léta?

Dětství a mládí jsem prožila v Písku. Bylo to pěkné období, my jsme si tehdy v 50. letech politickou situaci tolik neuvědomovali. Svazáky jsme dělali na blbé a dobré. Naše svazácká činnost spočívala v tom, že jsme měli taneční soubor. Mladé

Prácheňsko se jmenoval. Byli jsme takoví hudební nadšenci. Hudební vědě jsem se chtěla také původně věnovat, jenže ta se otvírala jednou za dva roky a brali tam tak 4–5 lidí. Po maturitě na jedenáctileté střední škole v r. 1956 jsem natruc začala studovat pražskou „matfyz“. Za rok bylo jasné, že to nepůjde. Volná místa se našla na Vysoké škole pedagogické. Udělala jsem zkoušky na obor ruština a tělocvik a strávila jsem tam čtyři roky. Tělocvik byl přiřčen k Institutu tělesné výchovy a sportu a nakonec jsme končili jako Fakulta tělesné výchovy Univerzity Karlovy, takže mám zapsané tři vysoké školy v indexu. Kantoři na ITVS byli všichni sportovci a lidé velice vzdělaní, charakterní. Vzpomínám na profesora Válů, doc. Zdeňka, profesora Kersenbrocka, prof. Buddensovou. Tam se nemohlo podvádět. Kdo třeba nesplnil limit v plavání, musel opakovat ročník. Politika se nás nedotýkala, pokud nepočítám povinnou účast v prvomájovém průvodu (směje se). Pochodovali jsme v otřesných teplákových soupravách a ještě jsme museli dělat hvězdy (přemet stranou)!

Jaká byla Vaše první učitelská štace?

Začala jsem učit v roce 1961 na základní škole v Mirovicích u Písku. Ředitel byl velký komunista. Dával nám za vzor sovětskou Mladou gardu. Svým způsobem tomu asi všemu věřil a podle toho se choval. Ve sborovně byla pohoda, tam jsme věděli, kdo je kdo, každý se mi snažil pomáhat. Po necelém roce jsem odešla na mateřskou dovolenou (tehdy trvala jen šest měsíců). Zůstala jsem v Písku a nastoupila na střední zdravotní školu. Tam už byly jiné poměry. Další ruštinářka neměla ani vysokou školu, ale zato byla uvědomělá komunista. Dostávala nějaký diplom a my s kolegyní Zdenou Neumannů, to je maminka Kateřiny Neumannové, jsme si přitom povídaly a smály se. Ona to vzala jako provokaci a komentovala slovy: „Vy byste asi chtěly, aby tady ti komunisti viseli, nebo co?“ To byl zážitek (směje se).

Jak dlouho jste působila na naší škole?

Přišla jsem v šedesátém sedmém. To bylo krásné období. Byli zde kolegové, se kterými jsme si rozuměli. Tělocvikáři tenkrát byli takové holky pro všechno. Kolega Pešák třeba skládal se studenty uhlí do sklepa. Ráda vzpomínám na profesora Šípa, zástupce ředitele, to byl krásný starý pán a nesmírně laskavý člověk. Dovedl vytknout chybu, ale tak, že se člověk zastyděl a necítil to jako újmu. Velice jsem si vážila i profesorky Doubkové, vzdělané a noblesní francouzštinářky, a pak své kolegyně Blanky

Benešové nebo matematika V. Šmrhy. V 70. letech byl bohužel profesorský sbor rozprašen a atmosféra ve škole se začala měnit k horšímu.

Uvolnění přišlo koncem 80. let, my, ruštináři, jsme to vnímali v souvislosti s „perestrojkou“ v SSSR. Na podzim 1989 jsem byla na stáži v Moskvě na Lomonosově univerzitě. Byl to pro mne šok, protože tam se mluvilo už zcela otevřeně o všech bolševických politických zvěrstvech, o dříve zakázané literatuře apod. A jen jsem se vrátila z Moskvy, tak tady začala sametová revoluce. V dvaadevadesátém jsem odešla do penze, ale učila jsem stále s menším úvazkem do r. 1999.

Zkuste zavzpomínat na spartakiády ...

V roce 1985 jsme nacvičovali skladbu Svazarmu s velkými pětimetrovými koly, na kterých se všelijak cvičilo. Ubytovali nás, čtyři pedagogy se dvěma skupinami hochů, v nové škole na okraji Prahy. Bohužel nedalo se tam sprchovat, protože voda neodtékala (směje se). Naši chlapci se chovali ukázněně, hlavně díky kolegovi Šimánovi a kolegyni Sýkorové, ale průmyslováky v našem sousedství večer pravidelně doprovázeli esenbáci.

Co jste učila radši? Tělocvik, nebo ruštinu?

Jak kdy. Marně jsem se snažila, aby třeba „V. I. Lenin v literatuře“ nebo „Bajkalsko-amurská magistrála“ nebyly maturitním tématem. Moc mě bavila ruská literatura, protože to je skutečná literatura. V tělocviku jsem měla nejraději gymnastiku a plavání. Hodně jsem využívala hudbu, např. při rozcvíčkách, při posilovacích cvičeních, kruhovém tréninku. Škoda, že škola nemá velkou tělocvičnu a v blízkosti atletický stadion. To citelně chybělo.

Můžete porovnat, jak se měnil vztah dětí ke sportu?

Když začaly studovat děti od primy, nechtěly moc cvičit. Jakmile tam bylo něco, k čemu jsem je musela nutit, k čemu neměly vztah, tak to byl problém. S chutí cvičily, jen když bylo po jejich. Jinak moc porovnávat nemohu, ale zdá se mi, že se dává větší prostor hrám a adrenalinovým sportům než soustavnému zvyšování tělesné zdatnosti.

Zažila jste také protekční studenty, kterým jste se bála dát nějakou horší známku?

To ne. Spíš obráceně, že jsme se trochu víc starali o děti rodičů, kteří byli vyloučeni z KSČ. Na školu se dostaly obtížné po odvolání a pro další studium na VŠ bylo nutností dobré hodnocení.

Chtěla jste někdy s kantořinou praštit?

To jsem spíš nemohla. Co bych dělala jiného? Učila jsem docela ráda a cítila jsem se mezi studenty dobře. Ale vadila mi politika, schůzování, nesmyslné školení a množství písemností – např. tzv. komplexní hodnocení studentů. Dělali jsme zkoušky z politiky, psali jsme písemky (směje se). Bylo to hrozně ztraceného času.

Jak jste prožívala dobu sametové revoluce a následné změny?

Sametová revoluce a několik následujících let bylo nejkrásnějším obdobím mého života. Začali vysokoškoláci, pak se přidali středoškoláci, účastníci pražské demonstrace 17. listopadu přijeli do školy a vyprávěli o průběhu událostí v Praze a na VŠ. Tehdy jsem pochopila, že naši studenti přes komunistickou výchovu mají své vlastní svobodné názory a nebojí se je vyjádřit a stát si za nimi. Založili jsme Občanské fórum profesorského sboru, ale u některých kolegů se to setkalo jen s velmi vlažnou odezvou. Zato studenti změny vítali. Život nás všech se výrazně změnil, mnohé naděje se nenaplnily, nadšení vyprchalo, ale svoboda trvá a zároveň s ní i odpovědnost za sebe i za společenství lidí, ve kterém žijeme.

Na závěr a pro představu, jak nesvoboda deformuje člověka, chci připomenout, že jsme kdysi, všichni kantoři bez výjimky, odhlasovali vyloučení jednoho studenta ze školy za to, že v době normalizace kdesi veřejně zpíval písně K. Kryla. Podrobnosti si nepamatuji, ale dodnes se stydím, že jsem neměla odvahu hlasovat proti. Víím, že omluva nestačí, vinu pocítuji stále; dnes proto doporučuji radu T. G. Masaryka: „Nebát se a nekrást.“

Rozhovor připravil R. Sterly, 3. B

Konec jednoho režimu

Tank zabral a lano se napnulo. Obrovská smyčka obepínající krk šestimetrové postavy se pohnula dopředu. Za ní šla celá socha. Nejdrív se naklonila, pak se zlomily obě nohy, vyrůstající ze čtyřmetrového podstavce, a Saddám se s nataženou pravou rukou, ještě před chvílí ukazující k nebi, poroučel k zemi. Vojáci předtím vytlačili Iráčany z bezprostředního okolí sochy, aby padající kolos nikoho nezranil. Teď už ale dav neudrželi. Jeden muž se vrhnul s pantoflem v ruce k soše a pokoušel se vyskočit tak, aby

zasáhnul postavu do obličeje. Marně. Začal ji tedy bít alespoň do ruky, která už se skoro dotýkala země.

Američané opět dav vytlačili do bezpečné vzdálenosti. Tank znovu zabral. Sochu už držely jenom mohutné ocelové pruty, zapuštěné do betonu, které jí vrůstaly do nohou. Lano se ještě jednou napnulo a postava sletěla z podstavce dolů. Desítky lidí protrhly kordón amerických mariňáků a začaly se rvát o místo na bronzovém ztělesnění svého prezidenta. Každý si chtěl šlápnout na symbol uplynulých třiceti let v Iráku. Muž, který se předtím marně pokoušel dosáhnout na hlavu obří sochy, si tentokrát se svým pantoflem užil. Jiný naznačoval, že svou botou holí prezidentovi knír, další metrové hlavě šlapali do očí a po nose.

„Tak takhle vypadá konec režimu,“ říkal jsem si v duchu, když jsem se vracel na hotelový pokoj, kde jsme měli dostříhat reportáž mapující asi nejpodivnější den v mém životě. Vzpomínal jsem, jak jsme ráno vstali a čekali další boje, tentokrát už přímo u našeho hotelu, jak místo toho bylo тихо a jak jsme pak užaslí procházeli kolem opuštěných postů, kde ještě včera stáli vojáci Husajnovy Republikánské gardy. Dneska už po nich zůstaly jenom opuštěné zbraně, někde i uniformy a vojenské boty. Vzpomínal jsem, jak jsme jenom tak tak unikli rabujícím davům. I na Kellyho McCoye, prvního mariňáka v pískové uniformě, se kterým jsme v Bagdádu mluvili.

Ten den válka ještě neskončila, pořád ještě se bojovalo hlavně okolo rodiště Saddáma Husajna, ale ten den znamenal konec jednoho režimu. Přežili jsme válku, dočkali jsme se konce. Ve vchodu do hotelu stály desítky Iráčanů – hotelových zřízců, číšníků, recepcních. Hodně z nich mělo v očích slzy. A nebyly to slzy štěstí. Tenkrát ještě nevěděli, co je čeká, nevěděli o explodujících sebevrazích, o tisících mrtvých, o chaosu, který jejich zemi čeká. Neznali budoucnost. Ale báli se jí.

Michal Kubal

Autor je absolvent gymnázia v roce 1995. Již během studia na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy začal pracovat jako redaktor v České televizi. V současné době je vedoucím redaktorem zahraničního zpravodajství. Za reportáže z Bagdádu obdržel v roce 2003 řadu novinářských cen – včetně Ceny F. Peroutky. Město Plzeň mu v r. 2004 udělilo Cenu 1. června. Je spoluautorem knihy Válka o Irák očima tří českých reportérů.

(Reportáž v rozšířené podobě si můžete přečíst na webových stránkách naší školy.)

Gymnázium k jubileu

Je těžké napsat jen několik málo řádek o více než čtvrtině svého života, tím spíš, že léta strávená na tomhle gymnáziu pro mě znamenala důležité přelomové období.

Když jsem poprvé jako jedenáctiletá vstoupila, připadala jsem si jak v nějakém barokním chrámu. Tíha zdí na mě padla celou svou vahou. Připadala jsem si ztracená, ta budova mě pohltila a v duchu se shovívavě usmívala nad mých strachem a pokorou. Postupně jsme se ale sblížily. Napřed to bylo spíše jen vzájemné akceptování přítomnosti, pak symbióza, nakonec kamarádství a při odchodu s maturitním vysvědčením jsem se loučila jak s dlouholetým přítelem. A tak ani nevím, jestli jsem se změnila sama, či zda mě změnily ty velké mohutné zdi školy, které se rok co rok zmenšovaly, až nakonec byly skoro tak velké jako já, a tak jsem najednou, když jsem se postavila na špičky, zahlédla opravdový svět, svět práce, peněz, hypoték, lidí dobrých i zlých.

Opouštěla jsem tohle místo, hnízdo chránící nás před skutečným světem, uchovávací a prodlužující naše dětství a dospívání, a přitom nějak tušila, že se zase vrátím. Trvalo to pět let. Vcházela jsem stejným vchodem jako poprvé, ale studenti mne místo ahoj zdravili dobrý den. Ocitla jsem se na druhé straně barikády – budoucí paní učitelka vykonávající svou praxi. Bylo to jako potkat svoje vlastní dětství. Prožila jsem měsíc příjemných vzpomínek a poznání. Snad i proto, že učitelé mě přijali jako svou vlastní, a tak po poslední odučené hodině mi hlavou proběhla myšlenka o rodném domě a dobrých holubech, kteří se tam celý život vracejí, a já znovu vnímala ten pocit, že se vrátím.

Nyní mě živí sport, ale nebude tomu tak navždy. Takže při posledním ohlédnutí na budovu gymnázia v duchu říkám raději na shledanou než sbohem.

Lenka Radová

Absolventka naší školy v roce 1998. Vícenásobná mistryně republiky v kategoriích dorostu, juniorů i seniorů v triatlonu, duatlonu a aquatlonu. Od roku 1998 medailistkou v mezinárodních soutěžích a na světových pohárech (pětkrát na přičce nejvyšší). Vystudovala Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze.

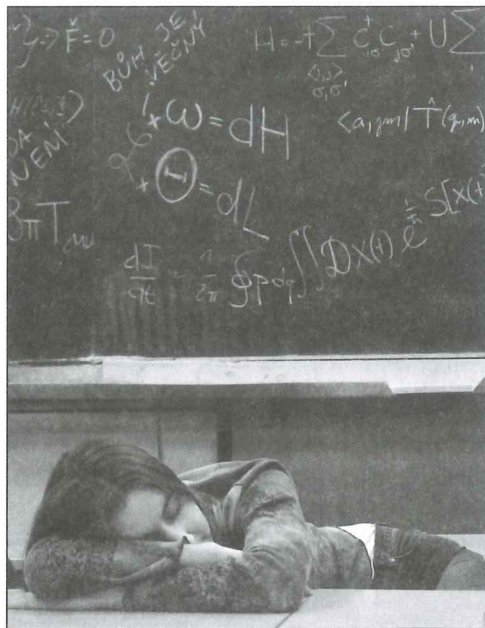
Příběh čtyř Pé

První Pé jako Přeštice, tam jsem vyrostla a v páté třídě tamní základní školy mě učitel matematiky poslal na soutěž Pythagoriáda. Tehdy jsem vyhrála a tím zřejmě začal tento příběh.

O čtyři roky později jsem začala studovat na Gymnáziu v Plzni, Mikulášské náměstí. Tehdy mě matematika a fyzika začaly skutečně bavit a zajímat. Výsledkem odpolední strávených ve vědecké knihovně bylo mimo jiné osmé místo v celostátním kole matematické olympiády, třetí místo v celostátním kole olympiády fyzikální a bronzová medaile z kola mezinárodního z Padovy.

Třetím Pé je Praha a její Matematicko-fyzikální fakulta Univerzity Karlovy. Vedle studia jsem se věnovala práci s mladými fyziky v rámci olympiády a korespondenčního semináře FyKoS. Ve čtvrtém ročníku jsem si vybrala studium teoretické fyziky a začala pracovat ve Fyzikálním ústavu Akademie věd. Diplomovou práci o spinových sklech jsem úspěšně obhájila v červnu 2004.

Čtvrtým Pé je Paříž, kde jako doktorandka působím od října 2005.

Mým oborem je statistická fyzika neuspořádaných systémů a její aplikace v komplexních systémech. Na kontě mám pět vědeckých publikací, dvanáct mezinárodních konferencí, na osmi z nich jsem prezentovala vlastní výsledky, několik vědeckých návštěv a seminářů. A pevně doufám, že tímto příběh nekončí, nýbrž je jen ve svých počátcích.

Mgr. Lenka Zdeborová

Autorka u nás maturovala v roce 1999. Patří k absolventům, kteří dokázali spojit talent s cilevědomým studiem.

O čem je ta Europanostra?

Europanostra není o pouhém naučení velkého množství faktů, ale o schopnosti využít je prakticky. Je to spíše hra – simulace, která vás zcela pohltí, a vy si na pár dní připadáte jako skuteční zástupci – vyjednaváči daného regionu či země, jejichž zájmy se snažíte hájit. Náš tříčlenný tým septimy A si to vyzkoušel v roce 2001/2002. Stačilo vyhledat internetovou adresu a přihlásit se.

Okresní kolo prověřilo klasickým testem znalosti politického systému EU, jejích institucí a základních politik stejně jako základů komunitárního práva, kultury a ekonomiky.

V krajském kole přišla změna. První úkol zněl: vypracovat projekt rozvoje města Plzně s využitím fondů EU ve spolupráci s finským městem Oulu v oblasti kultury a ekonomiky formou tzv. „twinningu“. Další úkol spočíval ve zpracování oponentského posudku na projekt konkurenčního družstva. Při zpracování projektu jsme si vyzkoušeli jeho přípravu v souladu se všemi skutečnými zásadami včetně spolupráce s odpovědnými zástupci magistrátu a praktického využití teoretických znalostí dané problematiky. Zároveň jsme poznali formální náležitosti jednání v mezinárodní organizaci. V ústní části krajského kola jsme získali cenné zkušenosti s prezentací a obhajobou vlastní práce, otestovali svou schopnost kultivovaně argumentovat a bezprostředně reagovat na námítky oponentů. Projekt se líbil, měl většinu potřebných náležitostí, takže se před námi otevřelo finále.

Celostátní kolo se uskutečnilo v prosinci 2001 na zámku ve Vilémově na Moravě. Každému z patnácti postupujících týmů byla předem přidělena jedna členská země EU, kterou družstvo během tří denního klání „zastupovalo“. My jsme reprezentovali Irsko. Bylo zapotřebí získat co nejvíce informací o jeho vztahu k EU, dějinách, politickém systému, kultuře, ekonomice apod., abychom mohli s jistotou vystupovat jako Irové. Velmi zajímavá byla simulace jednání v Radě EU, jejímž cílem bylo dojednání kompromisu projednávané směrnice. Nechyběl interaktivní test znalostí týkajících se EU. Výborně jsme se pobavili v různých kreativních soutěžích. Např. během tzv. národního večera při prezentaci „své země“, v esejistické a rétorické soutěži, při vymýšlení loga předsednictví v EU nebo při posledním znalostním kvízu formou Riskuj! Poznali jsme spoustu zajímavých lidí a získali nové kamarády s podobnými zájmy.

Protože jsme ve většině aktivit obstáli, někdy až překvapivě dobře, mohli jsme si poslední den, při vyhlásování výsledků, dojít pro cenu nejvyšší – týdenní poznávací zájezd do center dění Evropské unie v Bruselu, Lucemburku, Štrasburku. Spolu s námi putovala ještě další čtyři nejlepší družstva. Navštívili jsme sídla Evropské komise a Evropského parlamentu v Bruselu a Štrasburku, Stálou misi ČR při Evropských společenstvích, Evropský soudní dvůr a jiné významné instituce. Zbylo dost času i na prohlídku zajímavých měst, seznámení se stylem života v několika metropolích i na relaxaci při návštěvě vodního parku nebo kina Imax. Když jsme se sedmý den vraceli domů, přišlo nám trochu líto, že v příštím roce se jako vítězové už nemůžeme soutěže zúčastnit. Šanci mají další ... Soutěž se koná jednou za dva roky, takže v roce 2004 už jsme byli na vysoké.

Jana Hysková

Absolventka školy z r. 2003 studuje na Fakultě architektury ČVUT v Praze.

„Mikulášské gymnázium“ – vítěz zeměpisné soutěže Eurorebus 2002 a 2003

aneb Jak jsme poznávali Jadran a Julské Alpy

Vše začalo docela nenápadně začátkem školního roku 2001, kdy se do naší třídy donesla zmínka o existenci zeměpisné soutěže Eurorebus s příslibem zájezdu po evropských zemích. Proč to nezkusit? Úspěšně jsme prošli sítí korespondenčních kol, absolvovali veřejné kolo v Praze a probjovali se na regionální úroveň, kam postupující třídy vyslaly tři zástupce. Náš tým skončil devátý, protože jsme k našemu zděšení přehlédli jednu otázku a tím ztratili cenné body. Ale hlavně že jsme postoupili do celostátního kola. To se nám podařilo vyhrát (poučení z minule jsme si četli všechna zadání nejméně třikrát), což znamenalo tři místa v Expedici pro nás a účast v mezinárodním kole s možností boje o dalších sedm míst pro naše spolužáky. Poslední soutěžní kolo v polovině června v Olomouci jsme opět vyhráli. Deset studentů sexty A se mohlo těšit na prodloužené prázdniny.

Koncem září vyrazil expediční autobus s vítěznými třídami i jednotlivci soutěže Eurorebus 2002 na týdenní poznávací zájezd do Itálie, Chorvatska

Třída oktáva A v Pule (2003)

a Slovinska. Odjeli jsme do Benátek, kolektivně obešli většinu zajímavých míst a večer jsme přejeli do Chorvatska, kde jsme na pobřeží poloostrova Istrie našli na pár dní útočiště. Užívali jsme si moře a slunce (v době, kdy v České republice pršelo) a také výletů do nedalekého letoviska Poreč nebo plavby ze Zelene Laguny do měst Rovinj a Novigrad. Poslední den nás čekal výšlap do Julských Alp a skokanský areál v Planici. Po teplém moři byl svěží horský vánek a sníh, kterého opravdu nebylo málo, docela nepříjemnou změnou. Většina z nás to odnesla pořádnou chřipkou, spojenou s prodloužením již tak prodloužených prázdnin. Přesto jsme se vraceli spokojeni. Po příjezdu domů jsme začali přemýšlet o účasti v dalším ročníku Eurorebusu.

Ten začal změnou pravidel. „Hra o poklad“ – nová patnáctikolová soutěž, probíhající na internetu, nahradila původní korespondenční kola. Problém byl v tom, že se úkoly neřešily společně za třídu, ale za jednotlivce a body se poté počítaly nejlepším 16 studentům. Úkoly byly sice jednoduché (osmisměrky, rébusy, hlavolamy, puzzle atd.), ale pracné a časově velmi náročné. Navíc funkčnost webových stránek soutěže byla značně kolísající (od špatné k opravdu tragické), takže chvílemi jsme měli chuť

všeho nechat. Nakonec jsme ale zkouškou trpělivosti prošli, a jak jsme se později dozvěděli, byli jsme jedinou třídou v celé republice, která dohrála Hru o poklad až do konce. Závěrečné testy republikové a mezinárodní úrovně rozhodly podruhé o našem vítězství. To se žádné třídě před námi nepodařilo. V září jsme opět mohli začít balit kufry na Expedici Eurorebus 2003.

K naší smůle se trasa až na pár výjimek shodovala s tou minulou, ale i tak jsme si zájezd užili, možná i víc (a hlavně trochu jinak) než rok předtím. Zahájili jsme trekem v Julských Alpách. Nejprve náročný výstup po úpatí masivu Triglavu do sedla Luknja (1758 m n.m.) a pak dolů podél řeky Soča s nádherně průzračnou azurovou vodou. Následoval přejezd do chorvatské Lanterny, koupání a opět pár výletů. Obdivovali jsme římský amfiteátr i rušný přístav v Pule, památky UNESCO v Poreči a istrijské pobřeží. Návrat domů, tentokrát bez hromadné chřipky, nabídl ještě noční panorama světél v Terstu.

A co nám tahle soutěž dala? Jednak bezesporu spoustu zkušeností, ale hlavně možnost podívat se společně se spolužáky „gratis“ do zahraničí, což by se nám jinak těžko povedlo. Zazpívat si při kytáře na břehu Jadranu za svitu měsíce se spoustou kamarádů, k tomu si dát dobré víno a to vše během školního roku, kdy se ostatní učí. To se hned tak každé třídě nepoštěstí ...

Kateřina Samková

Autorka studuje na Fakultě aplikovaných věd ZČU v Plzni obor obecná matematika.

Středoškolský klub ASK ČR při Gymnáziu, Plzeň, Mikulášské nám.

Na naší škole existuje od roku 1991 Středoškolský klub ASK ČR. Jedná se o nestátní neziskovou organizaci s vlastní právní subjektivitou. Středoškolský klub je zastřešen Asociací středoškolských klubů České republiky se sídlem v Brně.

Činnost klubu se zaměřuje zejména na vodní turistiku (ale podporuje také internetový klub na škole, kroužek fyziky, astronomický kroužek atd.) Hlavní duší středoškolského klubu byl po dlouhá léta pedagog Pavel Kutný, velký propagátor vodní turistiky.

Vedení klubu převzal v roce 2001 Mgr. J. Hosnedl, který je také členem správní rady Asociace středoškolských klubů. Ve vedení klubu působí dále Mgr. M. Sýkorová, Mgr. P. Zrostlík, Mgr. G. Feilová, Ing. J. Pytlík a další.

Středoškolský klub má 351 členů (téměř polovinu studentů školy), a proto se někdy o naší škole hovoří jako o „vodáckém gymnáziu“. Zdejší klub je největším středoškolským klubem v ČR.

Máme vlastní vodácký vlek a nově i plastové kánoe. Každoročně trávíme se studenty téměř dva měsíce „na vodě“, na kolech i na jiných poznávacích akcích (např. na Korsice nebo na Slovensku).

Nadaní studenti se účastní mezinárodních počítačových a vědec-kotechnických přehlídek – např. INVEX v Brně nebo ESI v Moskvě. (O činnosti klubu více na www.mikulasske.cz/klub)

Rozsah našich aktivit je velký, např. v roce 2005 fungoval na podzim a v zimě internetový klub, taneční kroužek a kroužek fyziky. Na jaře se uskutečnily tři běhy výcviku nových vodáků na přehradě Hracholusky, zúčastnilo se jich kolem sta dětí. Zajímavé je, že šlo již o 15. ročník této akce. V květnu se uskutečnila víkendová cyklistická „Podunajská stezka“ –

krásným údolím Dunaje jsme jeli z rakouského Pasova do Lince. O prázdninách jsme realizovali čtyři týdenní vodácké tábory na řekách Vltavě, Berounce, Ohři a Otavě. Zúčastnilo se jich kolem 120 studentů školy.

Činnost klubu vnímáme jako velkou prevencí namířenou proti užívání drog, kriminalitě. Učí mladé lidi dobrému vztahu k přírodě, jak smyslně trávit volný čas ... Oceňuji práci přibližně dvaceti učitelů a přátel našeho gymnázia, kteří se této záslužné práci věnují ve svém volném čase (a pouze za symbolickou odměnu). Tito vedoucí si navíc stále zvyšují svou odbornou kvalifikaci – účastní se vodáckých kurzů, kurzů pro hlavní vedoucí tábora, zdravotnických kurzů ...

Zatím nejnovější oblastí, které se věnujeme, je astronomie. Na podzim roku 2005 zahájil činnost Astronomický kroužek pod vedením zkušených profesionálů (např. ředitele hvězdárny v Plzni L. Honzíka). K pozorování využíváme nový hvězdářský dalekohled Meade, na který se nám podařilo získat grant.

Rádi bychom udrželi velký záběr naší činnosti a pokračovali ve stejném duchu i do budoucna.

Mgr. Jan Hosnedl

Jak se z nás stali vodáci?

Všechno to začalo asi v únoru roku 2001, kdy byla vodácká sezóna ještě vzdálenou budoucností a řeky ještě spaly. Nikdo od nás ze třídy na vodu dokonce ani nepomyslel, dokud k nám nevstročil Pavel Kutný. Sháněl nové vodáky. Přišel do třídy, pohladil po ježaté hlavě našeho třídního, kterého pamatuje ještě jako žáka tohoto ústavu, a začal vyprávět: „Voda je nádherná kdykoli. Tak třeba když jedete řeku v lednu, tak ta namrzlá tráva na břehu se sklání k hladině a vypadá úplně jako křišťálové lustry. To je vám taková krása!“ Díky zápalu a výrazu v očích by ani nikdo nepochyboval. Tak se tedy asi z poloviny naší třídy stali vodáci.

Pádlo jsme však poprvé uchopili do ruky až v květnu na Hracholuské přehradě. Tam se totiž konal náš víkendový vodácký výcvik. Pavel (vodáci si tykají), ač na to měl odborníky, sám předváděl, jak nasedat do lodí, o kterých se nám ze začátku marně snažil nalhat, že jsou velmi stabilní. Následovaly první záběry pádlem a první nedobrovolné koupele. Avšak i přes veškeré začátečnické nezdary se všichni kurzem prokousali

a vytvořili Partu. To je něco, v čem vodák tráví celý víkend a později třeba i týden, co se o něj postará, co ho nakrmí, co ho pobaví a čeho je součástí. Pomohl nám ji vytvořit hlavně Pavel, který se o nás staral jako o vlastní.

Na naší první řece – Berounce – jsme zažili skvělý týden koncem srpna. Jestli do té doby někdo nezačal milovat vodu, tak po této akci musel každý. Sice teď reptáme, že je to volej (tj. voda, která se nehýbe), že jsou tam příšerné kempy (sociální zařízení = lopatička + toaletní papír; v jarním období toajarní), ale doprovázelo nás nádherné počasí a plula výborná Parta. Byla to též poslední voda, kam s námi jel Pavel. Nemohl už sice plout na lodi, ale jezdil mezi kempy doprovodným autobusem. Věnoval nám opět téměř mateřskou péči a jeden večer nám četl Otu Pavla. Nikoho jsem to zatím tak krásně čist neslyšel a ani sám pro sebe to tak nedokážu.

Ale něco přece Berounka nabízí, co jiné řeky nemohou. Za prvé je to nádherná krajina Křivoklátska a za druhé jsou to vodácké hospody u kempů či přímo u řeky. Vždy se z nich odcházelo velmi nesnadno. Nebylo proto divu, že poslední den přišel tak rychle a nečekaně. Ujeli jsme jen pár kilometrů do Berouna a nastal zlatý hřeb výletu – vodácký křest. Křtilo se na prvním berounském jezu. Každý přišel doprostřed jezu k Pavlovi, ten mu polil hlavu vodou z ešusu a poplácal pádlem. Dodnes si pamatuju obřadní slova: „Křtím tě na vodáka vodou Berounky Oty Pavla.“ Plesk!

Tehdy se z nás stali opravdoví vodáci. Zbývá už jen doufat, že nám to zůstane a že naše Parta vyrazí na nějaký ten výlet i po maturitě.

Děkujeme, Pavle.

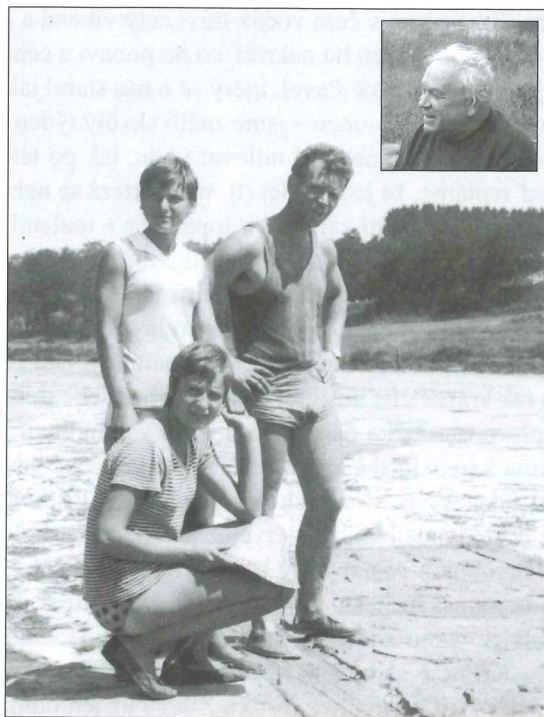
Tomáš Valenta, 4.A, 2004

prom. ped. Pavel Kutný

„Křtím tě vodou z Berounky, řeky Oty Pavla.“

- učitel matematiky a fyziky na naší škole v letech 1990 až 2002, ale hlavně ...
- ... vodák (vítěz turistické soutěže „O nejlepšího vodáka ČSSR“ již v r. 1966)

Učil na Gymnáziu v Ostrově nad Ohří, na Pedagogické fakultě v Plzni, odkud musel z politických důvodů odejít, na Základní škole ve Střížovicích, na Odborném učilišti Škoda v Plzni. Vypracoval vlastní metodiku

Pavel Kutný za mlada a dnes

výcviku nových vodáků, do dnešního dne vycvičil přes 1000 vodáckých nadšenců.

Jak jsi se dostal k vodě?

Já jsem sice Poděbradák a tam má voda svou tradici, ale k vodě jsem se dostal až na Vysoké škole pedagogické v Praze. Přihlásil jsem se v tělocviku na „vodáctví“, měla nás na starost Zlata Wálová – docentka FTVS. V Podolí jsme jezdili v loděnici, každý týden se trénovalo na Vltavě na starých lodích, žebrovkách.

Která byla tvoje první řeka?

To bylo ještě „na vejšce“, a sice Vltava. Ale pozor: Jeli jsme to z Týna nad Vltavou a končilo se v Kamýku. Takhle zvláštním způsobem. Jela se v podstatě Orlická přehrada.

Kde jsi začal učit?

Mým prvním místem byla Střední všeobecně vzdělávací škola (gymnázium) v Ostrově nad Ohří. Ihned jsem se zajímal o to, jestli by se na blízké Ohři nedalo rozjet vodáctví i pro děti. Začali jsme tam do kopyta stavět první laminátové kánoe.

Co tě na vodu tak přitahovalo?

Říkal jsem si, to je pro mladé lidi, pro studenty, úplně něco úžasného. Během týdne na vodě se změní i „ti největší grázlové“ (...). Tam na vodě je vidíš úplně jinak – no pohádka. Když jsme šli po levém břehu Vltavy z kempu ve Spolí do Českého Krumlova poprvé, pokaždé jsem se těšil, co to s nimi udělá, až dojdou na náměstí. Mně vždy vhrknou slzy do očí, i když jsem tam byl čtyřicetkrát. A nejenom mně, také teď dnešním dětem. Vážím si toho, že i dnes se mládež dá dojmout, a podle toho ji hodnotím.

Jak se začalo jezdit na vodu u nás na škole?

Po roce 1990 mi nabídl Vláďa Kvapil, jestli bych nechtěl jít učit sem do školy. Jednou takhle přijdu do Kubešovy třídy a oni se domlouvali, že pojedou na vodu, neměli loď, vybavení ani žádné zkušenosti. A já povídám: „Cože, vy chcete jet na vodu – a beze mě?“ Ta studentka, co to všechno způsobila, se jmenuje Hanka Žlábková.

Jak jste získali první loď, jak se začalo s výcvikem?

Ve školním roce 1990/91 tahle třída se mnou začala chodit do Červeného Hrádku na lesní brigádu. Z výdělku se koupily první tři lodě, zbytek jsme si zatím museli půjčovat. První vodácký výcvik na naší škole nebyl ještě na Hracholuskách, ale na Senečáku.

Jaká byla první voda?

Vltava se jela, stoprocentně! Děti byly úplně nadšené, jelo se to jako školní výlet. Já jsem jel pak ještě s těmi svými z učiliště – a ti nadšenci z Kubešovy třídy se k nim přidali a znovu jeli Vltavu. Jenže se museli z Krumlova vrátit, nemohli to dojet celé. Když museli odjet, tak brečeli!

Jak se zakládal Středoškolský klub na škole?

Někdy na jaře roku 1991 byla v Brně založena Asociace středoškolských klubů. Založil ji ing. Lotar Indruch a objížděl školy mimo Brno

– dostal se i do Plzně. Ředitelka Věra Míková nás tam přihlásila. Původně klub vedl kolega J. Hyspecký.

Postupně jsme se stali největším klubem v republice. Jsem moc rád, že to tak dobře funguje i po mém odchodu do penze, také že se rozvíjí astronomický kroužek i řada dalších aktivit.

Jak bys srovnal táboření a vodu před padesáti lety a teď?

Dřív to opravdu na vodě nebyla legrace, všechno se vozilo na lodích – i brambory, i rošt ... To vše napěchované v lodích, takže tam nebylo k hnutí, všechno přivázané. A zvrhnout se, to znamenalo dost velké neštěstí, nesmělo se nic utopit – a hlavně pak sušit věci.

Co tě na dnešní době trápí?

Po prvních „hracholuskách“ jsme přijeli do Plzně. Seděli jsme před nádražím, hráli na kytaru, děti brečely a nikomu se nechtělo domů. Dnes se děcka okamžitě rozprchnou. To je negativní, ten šílený spěch, každodenně se někam spěchá.

Co ty a Ota Pavel? Dětem vždy u táboráků čteš z jeho knížek - a na ně to velmi působí.

Mám takovou malinkou knížečku – Fialový poustevník. No, působilo to i na mě moc. A na ně? Možná proto, že se vždycky skoro rozbrečím, když to čtu, možná ...

Vzpomeneš si ještě, jak křtíš nové vodáky?

„Křtím tě vodou z Berounky Oty Pavla!“

Kterou nejhezčí řeku jsi sjel, která se ti nejvíc líbí?

Mně se nejvíc líbí Vltava, já ji můžu jezdit pořád. Ale taky Dunajec. To víš, že si nevybereš. Každá řeka má něco jiného.

Pavle, díky za ty krásné vody, za večery s kytarou na mostě v Českém Krumlově i jinde, za výborné noční večere, za Tvá čtení z knížek Oty Pavla u táborových ohňů, za Tvůj nenapodobitelný smysl pro humor, za pomoc a obětavost, za Tvé přátelství ...

Honza Hosnedl + oněch 1000 vodáků ...

Školní sportovní klub TEMPO 99 asociace Sport pro všechny

Klub založili v roce 1999 vyučující tělesné výchovy Gymnázia, Mikulášské náměstí, a Církevního gymnázia. Cílem jeho vytvoření bylo nabídnout studentům možnost pravidelně se účastnit moderních sportovních aktivit, jako jsou např. cykloturistika, vysokohorská turistika, horolezení, lyžování a snowboarding.

V současné době je v klubu registrováno přes 100 členů ve věku od 12 do 20 let. Členskou základnu tvoří v naprosté většině studenti našeho gymnázia.

Za dobu trvání klubu se některé akce staly již tradičními jako například letní sportovní – cykloturistický tábor v Melchiorově Huti, kterého se každoročně účastní cca 50 studentů a který bude letos již osmým v řadě. Tradiční a již osmým rokem velmi populární jsou také lyžařské zájezdy do italských Dolomit.

Z dalších uskutečněných akcí stojí za zmínku například prázdninové expedice do Vysokých Tater, do Norska nebo do Dolomit, cykloturistické zájezdy do Rakouska (Dunajská stezka 1 – 3, Taterská stezka, Solnohradsko) i v tuzemsku (Český ráj, Třeboňsko, Šumava) a horolezecké víkendy.

Mgr. Petr Brousek

Studentská cykloexpedice Rock-Towns

Akce dostala název podle našeho hlavního cíle: pískovcových skalních měst Labské tabule – Rock Towns. V pátek 17. června 2005 ráno zacvakaly nášlapy a expediční tým se vydal na poznávací jízdu po České republice.

Kdo se rozhodl absolvovat trasu dlouhou téměř 900 km? Hlavní iniciátor akce Lád'a Moulis, deset kamarádů a já s Evou Rottovou. Organizaci vzal na svá bedra profesor Brousek, profesor Šlajs nám vzal věci a zásoby v doprovodném vozidle a s případnými zdravotními potížemi by nám pomohla MUDr. Blanka Moulisová. Naše pocity na startu jsou smíšené. Je vůbec v našich silách tuto akci zvládnout? Nepřecenili jsme své schopnosti? Je před námi v průměru 100 km na každý z devíti dnů expedice.

Vyjeli jsme plni očekávání od „Mikulášského gymnázia“ v deset ráno. Na úvod cesty svítilo sluníčko a bylo teplo. Počasí nám opravdu přálo. Jen

Nejmladší člen expedice

v posledních dnech se z horka stalo vedro a v úmorném žáru jsme si asi všichni sáhli na dno svých sil. Proto bylo důležité udržovat kontakt mezi sebou, dodržovat pitný režim a rozumně rozkládat své síly. Jeli jsme rychlostí v celkovém průměru 21 km/h. Rychlost ale nebyla to hlavní, nejdůležitější byla spokojenost všech. Převody se přizpůsobovaly nejpomalejšímu, ale vcelku jsme byli dost vyrovnaní, takže spíše jsme vždy někde chvíli počkali, doplnili tekutiny a pokračovali dál.

Jako každý člen expedice jsem i já měla možnost zapojit se do plánů jednotlivých tras a uplatnit své návrhy. Pod vedením Petra Brouska byla

radost spolupracovat. Dokázal zkrotit některé naše bláznivé nápady a jeho rozhodnutí se každý a bez řečí přizpůsobil.

Během celé trasy jsme navštívili proslulé Babiččino údolí, Adršpašsko-Teplické skály, Prachovské skály – známé nejen z filmů, Hruboskalsko, kterým nás provedl Radan Kuchař, zámek Sychrov, České Švýcarsko a Pravčickou bránu. Cestou ze Sychrova jsme zaznamenali jediný pád naší expedice. Marek se chvíli nesoustředil na jízdu, přestal sledovat asfalt před sebou a vzápětí se válel na zemi. Sedřel si kůži na několika místech těla a v šoku nasedá do doprovodného auta. Zbytek trasy toho dne dojíždí na čtyřech kolech.

Pro mne bylo nejzajímavějším zážitkem setkání s Radovanem Kuchařem. Legendární český horolezec nám věnoval celé odpoledne. Provedl nás Hrubou skálou, vyprávěl o svých začátcích, zkušenostech a kamarádech z hor. Prozradil nám i zajímavé historky a pověsti, které se vážou k některým skalním věžím.

Poslední ráno v Brozanech nad Ohří má melancholický nádech. Večer budeme doma. Když jsme opět stáli před budovou „Mikulášského gymnázia“ v sobotu 25. června 2005, tachometr ukazoval celkem 862,4 km. Dokázali jsme to! Nikdo z nás by si na začátku netroufal tvrdit, že všichni zvládneme náročných devět dní jen s tak malými potížemi. Nikdo to nevzdal a to bylo hlavní.

Celá cesta byla zdokumentována asi tisícem fotek. Vznikl půlhodinový dokumentární film, který zachytil krásu krajiny, naši náladu, naše problémy, radosti i starosti. Napsala jsem deníkový zápis trasy, který jsme s několika fotkami vydali v brožurce, a film byl prezentován veřejnosti v Divadle Pod lampou 24. 1. 2006.

Michaela Kostelná, 4.A

Charitativní činnost studentů

Solidarita, ochota pomoci, úcta k lidem i k životu samému a zájem o druhé. To jsou hlavní důvody, proč se naše škola před několika lety poprvé rozhodla navázat kontakt se společností pečující o postižené lidi. Díky podpoře pana ředitele a pochopení a zájmu z řad studentů se spolupráce naší školy v oblasti charity úspěšně rozvíjí a neustále přibývá počet organizací, kterým můžeme nabídnout pomocnou ruku. V současné době studenti gymnázia pravidelně pomáhají s organizací pěti různých charitativních akcí. Společným znakem všech projektů je snaha informovat spoluobčany o nelehkém životě lidí se zdravotním postižením nebo o útrapách lidí stížených přírodní či jinou katastrofou a snaha získat finanční prostředky na jejich podporu. Smyslem následujících řádků je vám blíže ukázat zapojení našich studentů do charitativních akcí a podat základní informace o jednotlivých projektech.

Nejdelší spolupráci – od poloviny 90. let – udržuje naše škola s humanitární organizací **ADRA** (Adventist Development and Relief Agency). Jedná se o mezinárodní křesťanskou organizaci založenou v USA v roce 1956. V České republice funguje agentura od roku 1992. Její hlavní náplní je realizace nepřeborného množství sociálních, zdravotnických, zemědělských, vzdělávacích a rozvojových projektů. Za období své existence ADRA uskutečnila projekty v 32 zemích v hodnotě přesahující 250 miliónů korun. Výtěžek jednotlivých sbírek pomáhá například obětem

přírodních katastrof, válek a teroristických útoků či politických a hospodářských krizí.

V České republice provozuje ADRA dva azylové domy, jedno dobrovolnické centrum, organizuje psychosociálně záchranný tým pro pomoc lidem při překonávání krizových situací a pořádá osvětové besedy s mládeží v rámci programu primární sociální prevence.

Studenti naší školy se k činnosti této organizace připojují každé jaro, kdy se snaží oslovit spoluobčany

a získat finanční hotovost při velikonoční sbírce Pomáhat může každý.

V roce 2000 začala naše škola spolupracovat s obecně prospěšnou společností Tyfloservis, která pomáhá organizovat celonárodní veřejnou sbírku na podporu nevidomých a slabozrakých známou jako **Bílá pastelka**. Sběrka se každoročně koná 17. října u příležitosti Mezinárodního dne bílé hole.

Od vzniku projektu bylo vybráno 2 336 769,- Kč. Finanční výtěžek byl rozdělen mezi neziskové organizace poskytující odbornou pomoc v oblasti výuky prostorové orientace a společnosti snažící se zvýšit úroveň mobility zrakově a kombinovaně postižených občanů a zlepšit předpoklady zaměstnatelnosti těchto lidí. Naše škola přispěla za 6 let na tento účel částkou 326 941,- Kč, kterou studenti získali z prodeje bílé pastelky, symbolu světa neviditelných linií, světa nevidomých a výrazu dobré vůle.

Pomoci nevidomým dětem a lidem s těžkým zrakovým a kombinovaným postižením, kteří se dostali do tíživé životní situace, se snaží projekt Nadačního fondu Českého rozhlasu zvaný **Světluška**. Záštitu nad projektem převzala sama ministryně školství JUDr. Petra Buzková. Celonárodní prodejní sbírka se koná pravidelně od roku 2003 v polovině září. Naši studenti se do projektu poprvé zapojili 15. 9. 2005. V tento den jste mohli dobrovolníky oděné do kostýmu Světlušky s tykadélky a papírovými krovkami potkat s papírovou pokladničkou v ulicích, kde se snažili široké

veřejnosti poskytnout základní informace o projektu a prodat přívěsky na klíče ve tvaru světlušky. V celé republice se v tento den dobrovolníkům podařilo vybrat částku 4,4 milionu Kč. Během dosavadní existence projektu prošlo kontem Světlušky přes 12 milionů korun, které byly použity na financování osobních asistentů pro zrakově postižené děti integrované do běžných škol, na speciální zdravotní pomůcky a vodící psy, na studijní stipendia postižených dětí a na načítání zvukových knih.

Na začátku školního roku 2005/2006 došlo k navázání ještě jedné nové spolupráce, a to s občanským sdružením Život dětem. Toto sdružení organizuje třikrát ročně celorepublikovou sbírku **Srdíčkový den**. Předmětem sbírky je prodej magnetek s obrázky zvířat a logem sdružení, usměvavým sluníčkem. Koupí magnetky přispívají dárci na dětská oddělení nemocnic v České republice, konkrétně na nákup přístrojové a zdravotnické technologie, na rekonstrukci těchto oddělení a na zlepšení jejich prostředí. Díky přispění škol, široké veřejnosti a sponzorských společností se sdružení podařilo již zakoupit techniku a další potřebné vybavení v celkové výši 48 716 711,- Kč.

1. prosince 2005 se studenti našeho gymnázia poprvé připojili i k osvětové a informační kampani o HIV/AIDS spojené se sbírkou **Červená stužka**. Kampaň se pravidelně koná v tento den, který byl vyhlášen Světovým dnem boje proti AIDS. Nad kampaní jako nad příspěvkem k prevenci sociálně patologických jevů převzala opět záštitu ministryně školství JUDr. Petra Buzková. Cílem akce je pomoci proškolených dobrovolníků připomenout veřejnosti existenci nemoci AIDS, poskytnout lidem základní informace a zdůraznit nutnost zabránit většímu rozšíření choroby u nás. Prodejem červené stužky studenti navíc získali finanční prostředky na provoz a preventivní aktivity Domu světla a Společnosti pro plánování rodiny a sexuální výchovu.

Co dodat závěrem? Jako koordinátorka těchto akcí na naší škole bych na tomto místě ráda poděkovala všem, kteří svým kladným postojem přispívají k podpoře nemocných a postižených spoluobčanů. V prvé řadě panu řediteli Mgr. Josefu Trněčkovi, bez jehož ochoty by naše škola nemohla projektům pomáhat. Dále všem kolegyním a kolegům, kteří tolerují občasnou neúčast svých studentů ve výuce, neboť si plně uvědomují důležitost a přínos těchto akcí nejen pro postižené, ale i pro samotné studenty. V neposlední řadě mé poděkování patří již zmíněným studentům, kteří

věnují svůj volný čas k získávání nových informací a nehledíce na počasí, mnohdy v zimě a v dešti, postávají v ulicích a snaží se v lidech vzbudit zájem a potlačit lhostejnost k osudu lidí, kteří potřebují naši pomoc. Smutné je, že za své chvályhodné jednání se často setkávají pouze s nadávkami, urážkami nebo nedůvěrou. Přejí proto jim i postiženým lidem, aby u nás všech častěji převládly vlastnosti, kvůli kterým jsme se charitě začali věnovat – solidarita, ochota pomoci, úcta k lidem i k životu samému a zájem o druhé.

Mgr. Zdeňka Zajíčková

Humr o. s. (human rights)

vzniklo v roce 2005 na základě myšlenky podpořit a sdružit studenty, kteří se chtějí angažovat v humanitární práci. Ve dvou předchozích letech probíhal na gymnáziu projekt Spolužáci, jehož účastníci (Ilona Dvořáková, Kristýna Homolová, Jan Jáchim, Aleš Turnovec a Monika Stehlíková) iniciovali vznik sdružení a do určité míry také předznamenal oblast jeho zájmu. Od doby svého vzniku se Humr o. s. podílel na vydání publikace Spolužáci (prosinec 2005) a v březnu tohoto roku pořádal sbírku knih pro děti z plzeňských sociálně vyloučených lokalit. Akce měla název **Vzdělání do ghett** a organizovali ji studenti 3. B čtyřletého studia. Do konce dubna probíhala sbírka také na Gymnáziu Františka Křižíka, kde se o její úspěch zasloužili učitelé Ladislava Matoušková a Jan Anderle.

Humr akci pořádal ve spolupráci se **Společností Tady a teď**, jejíž dobrovolníci, mezi nimi i šest studentek školy (opět ze třídy 3. B), se dlouhodobě účastní **programu individuálního doučování**. To je provozováno přímo v místech bydliště jednotlivých dětí a je zaměřeno na každotýdenní pomoc při zvládání učiva na základní škole.

Do svého stálého programu členové sdružení Humr zahrnují pomoc při péči o plzeňský památník holocaustu Zahrada vzpomínek. Žáci gymnázia pravidelně pomáhají s údržbou památníku a Humr usiluje o pořízení pamětní tabule do tohoto objektu.

Ilona Dvořáková

Absolventka školy v r. 2005

„Adopce na dálku“

V roce 2002 se skupina studentů tehdejší septimy B, inspirovaná svou vyučující ČJ a ZSV, rozhodla podporovat ve studiu dívku z Indie. Nishmita Rodrigez se tak stala prvním dítětem, kterého se studenti naší školy ujali v rámci projektu Adopce na dálku. Dnes už se současní studenti starají o pět dalších kamarádů nejen v Indii, ale i v Ugandě a Bolívii, a do projektu se samostatně zapojili i učitelé.

Mgr. Alice Zadražilová

Ahoj!

Jmenuji se Flavia Miranda, je mi 10 let. Mám ráda modrou nebo žlutou, vlastně obě. Bydlím se svými rodiči a sestrou Premou ve vesničce Kuppepadau v Indii. I přesto, že jsme poměrně chudá rodina, máme se všichni velice rádi.

Jediná osoba, která v naší rodině pracuje, je maminka – jako pomocnice v nemocnici. Prema nemůže, protože jí bylo teprve 14 let, a tatínek také ne, protože trpí neustále depresemi, kvůli kterým se právě léčí.

S radostí vám mohu oznámit, že jsem úspěšně absolvovala pátou třídu s 393 body, u vás by to byla hezká dvojka, díky třídě 3.A. Studuji na škole Rosa Mystica Hr. Pny ve třídě s dalšími čtyřiceti studenty.

Ve škole se mi líbí, a tak si myslím, že budu v budoucnu ředitelkou.

Úspěchy našich studentů v celostátních a mezinárodních kolech soutěží a olympiád

Matematická olympiáda

Školní rok	Kategorie	Jméno – třída	Umístění
1993/1994	A	Jitka Lhotská – 4.A	úspěšný řešitel
		Robert Pelikán – 4.A	úspěšný řešitel
	Programování	Vladimír Kraus – 3.B	
		Jan Pospíšil – 4.A	
1994/1995	A	Dalibor Šmíd – 3.A	9.
	Programování	Petr Mařík – 4.A	15.
1995/1996	A	Jiří Benedikt – 4.A	18.
	Programování	Pavel Jelínek – 4.A	
		Dalibor Šmíd – 4.A	
1996/1997	A	Jiří Houška – 4.A	
	Programování	Jan Tauš – 3.A	6.
1997/1998	A	Lenka Zdeborová – 3.A	úspěšný řešitel
1998/1999	A	Lenka Zdeborová – 4.A	8.
	Programování	Ondřej Rucký – sexta A	úspěšný řešitel
		Milan Roubal – 4.A	úspěšný řešitel
1999/2000	A	Ondřej Suchý – sexta A	7.
		Josef Křišťan – sexta A	8.
		Ondřej Rucký – septima A	8.
<i>Ondřej Suchý reprezentoval ČR v mezinárodním kole v Koreji – bronzová medaile</i>			
	Programování	Ondřej Rucký – septima A	1.
<i>Ondřej Rucký reprezentoval ČR v mezinárodním kole v Číně</i>			
2000/2001	A	Josef Křišťan – septima A	3.
		Ondřej Suchý – septima A	4.
		Martin Setvín – septima A	úspěšný řešitel
<i>Ondřej Suchý reprezentoval ČR v mezinárodním kole v USA</i>			
2001/2002	A	Josef Mládek – septima A	úspěšný řešitel
2002/2003	A	Jiří Ajgl – oktáva A	úspěšný řešitel
2003/2004	A	Martina Ullrichová – oktáva B	úspěšný řešitel

Fyzikální olympiáda

Školní rok	Kategorie	Jméno – třída	Umístění
1993/1994	A	Václav Šmídl – 4.B	
1994/1995	A	Jan Benedikt – 4.B	2.
<i>Jan Benedikt reprezentoval ČR v mezinárodním kole v Austrálii</i>			

1995/1996	A	Jiří Houška – 3.A Dalibor Šmíd – 4.A	4. mezi vítězi
1996/1997	A	Jiří Houška – 4.A	vítěz
<i>Jiří Houška reprezentoval ČR v mezinárodním kole v Kanadě – stříbrná medaile</i>			
1997/1998	A	Lenka Zdeborová – 3.A	mezi vítězi
1998/1999	A	Lenka Zdeborová – 4.A	3.
<i>Lenka Zdeborová reprezentovala ČR v mezinárodním kole v Itálii – bronzová medaile</i>			
1999/2000	A	Jaromír Dobrý – septima A	5.
2000/2001	A	Ondřej Suchý – septima A Michal Bareš – sexta A Martin Setvín – septima A	mezi vítězi mezi vítězi mezi vítězi
2001/2002	A	David Mareček – septima A Michal Bareš – septima A	5. 6.
<i>David Mareček reprezentoval ČR v mezinárodním kole na Bali v Indonésii</i>			
2002/2003	A	Michal Bareš – oktáva A Jiří Ajgl – oktáva A David Mareček – oktáva A	17. 25. 25.
2003/2004	A	Jiří Kohout – oktáva A	
2004/2005	A	Aleš Turnovec – 4.A	18.

Chemická olympiáda

Školní rok	Kategorie	Jméno – třída	Umístění
1994/1995	A	Vlastimil Kulda – 2.A	13.
1995/1996	A	Vlastimil Kulda – 3.A	2.
<i>Vlastimil Kulda reprezentoval ČR v mezinárodním kole v Moskvě – bronzová medaile</i>			
1996/1997	A	Vlastimil Kulda – 4.A	2.
<i>Vlastimil Kulda reprezentoval ČR v mezinárodním kole v Kanadě – zlatá medaile</i>			
1997/1998	A	Petr Stehlík – 4.A	10.

Biologická olympiáda

Školní rok	Kategorie	Jméno – třída	Umístění
1995/1996	A	Marcela Světlíková – 4.C	18.
1999/2000	A	Jiří Jirout – 3.B Jan Sedlák – sexta C	
2001/2002	A	Oldřich Pěnkava – 4.A Jana Nová – septima A	14. 21.
2003/2004	A	Linda Merglová – oktáva B	25.
2005/2006	A	Tomáš Fořt – 4.A Tereza Mensová – 4.A	20. 24.

Ekologická olympiáda

Školní rok	Kategorie	Jméno – třída	Umístění
1999/2000	družstva	Jiří Jirout – 3.B Jan Sedlák – sexta C Martin Kadlec – septima A	5.
2004/2005	družstva	Jiří Zahradník – kvinta B Tomáš Fořt – 3.A Hana Holzäpfelová – 4.A	1.
2005/2006	družstva	Tomáš Fořt – 4.A Josef Michálek – 2.A Jiří Zahradník – sexta B	7.

Olympiáda v českém jazyce

1995/1996	nižší stupeň	Jana Vejvodová – tercie A	
1998/1999	nižší stupeň	Šárka Kreuzová – kvarta A	
	vyšší stupeň	Jana Vejvodová – sexta D	
2001/2002	vyšší stupeň	Jana Nová – septima A	3.
2002/2003	vyšší stupeň	Jana Nová – oktáva A	
2004/2005	nižší stupeň	Kateřina Srbecká – kvarta A	

Konverzační soutěž v anglickém jazyce

1992/1993	IV	Zdeněk Benedikt – 4.C	3.
1996/1997	IV	Ludmila Hutterová – sexta A	
2003/2004	III	Jan Řežáb – sexta A	
2004/2005	III	Michael Janský – 1.A	
2005/2006	III	Michael Janský – 2.A	

Konverzační soutěž ve francouzském jazyce

1997/1998	B2	Klára Tvrdá – 1.B	2.
1998/1999	A2	Jiří Panuška – kvinta C	
	B1	Klára Tvrdá – 2.B	
2004/2005		Barbora Pavelková – sexta B	8.

Konverzační soutěž v ruském jazyce

1994/1995		Eva Kandlerová – 4.E	5.
-----------	--	----------------------	----

Soutěž v latinském jazyce

1996/1997		Ondřej Glac – 4.C	1.
-----------	--	-------------------	----

Soutěž mladých historiků

Školní rok	Kategorie	Jméno – třída	Umístění
1993/1994		Václav Valeš – tercie B	5.
1995/1996		Jaroslav Král – kvarta A	

*Celostátní kolo se konalo v Řecku****Historiáda***

1998/1999	družstva	Jana Nová – kvarta A Vladimír Naxera – sekunda A Jitka Marečková – prima A Martina Vyčítalová – tercie A	1.
-----------	----------	---	----

Historická soutěž gymnázií v Chebu

1996/1997	družstva	Václav Valeš – sexta B Petra Snížková – septima A Silvie Šlejmarová – 4.C	1.
1997/1998	družstva	Václav Valeš – septima B Daniela Valešová – sexta B Andrea Turečková – sexta B	2.
1999/2000	družstva	Anna Doležalová – sexta B Magda Romová – septima B Alena Vrbová – sexta B	3.
2001/2002	družstva	Vladimír Naxera – kvinta A Jana Nová – septima A Martina Vyčítalová – sexta C	1.
2002/2003	družstva	Vladimír Naxera – sexta A Jana Nová – oktáva A Martina Vyčítalová – septima C	2.

Zeměpisná olympiáda

2000/2001	B	Miloš Bartoníček – sekunda B	
-----------	---	------------------------------	--

Europanostra

1999/2000	družstva	Jana Hysková – kvinta A David Nguyen – kvinta A Nela Hakrová – kvinta A	6.
2001/2002	družstva	Luboš Matásek – septima A Michal Bareš – septima A Jana Hysková – septima A	1.

Zúčastnili se pobytu v Belgii, Francii a Lucembursku

Eurorebus

1997/1998	družstva	Lucie Hradecká – kvinta C Renata Dirnová – kvinta C Magda Lajčíková – kvinta C	
1999/2000	družstva	Václav Varvařovský – kvinta A Luboš Matásek – kvinta A	3.
2000/2001	družstva	Václav Varvařovský – sexta A Luboš Matásek – sexta A	5.
2001/2002	družstva	Petr Cvachovec – sexta A Jiří Kohout – sexta A Kateřina Samková – sexta A	1.
<i>Zúčastnili se expedice do Itálie, Chorvatska a Slovinska</i>			
2002/2003	družstva	Petr Cvachovec – septima A Jiří Kohout – septima A Kateřina Samková – septima A	1.
<i>Zúčastnili se expedice do Chorvatska a Slovinska</i>			
2004/2005	družstva	Eva Rottová – 3.A Petr Lukeš – 3.A Daniel Šmíd – 3.A	4.

Středoškolská odborná činnost – celostátní kola**1993/1994**

Jméno – třída	Obor	Místo	Název práce
Ivana Kotorová – 4.C	Biologie	1.	Floristicko-fytoecologický nástin vegetace severozápadního okolí Kornatic
Pavel Vlček – 2.B	Tvorba učebních pomůcek a didaktické techniky	2.	Výukový program na tvorbu grafů funkce

1994/1995

Lukáš Šmahel – 3.A	Ochrana a tvorba životního prostředí	1.	Bioindikace kvality ovzduší sledováním výskytu lišejníků
<i>Lukáš Šmahel reprezentoval ČR na mezinárodní přehlídce studentských prací v Mnichově</i>			
Marcela Světlíková – 3.C	Biologie	1.	Floristický nástin trvalého travního porostu v povodí Zelenského potoka u Hojsovy Stráže
Jitka Mácová – 3.B	Pedagogika, sociologie a problematika volného času	2.	Užívání drog studenty Gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni
Jan Beneš – 2.A	Geologie a geografie	6.	Mineralogie naleziště Ejpovice
Michaela Benešová – 3.D	Teorie kultury, umění a umělecké tvorby	9.	Lidová hudba na Plzeňsku

1995/1996

Jan Ludvík – 4.A	Matematika	4. Tvorba a testování generátorů náhodných čísel
Vojtěch Ocelík – 4.A		
Dalibor Šmíd – 4.A		
Jakub Slovan – 4.A	Fyzika	4. Využití uhlíkového mikrofonu jako snímače síly
Lukáš Šmahel – 4.A	Fyzika	6. Měření Bohrova magnetonu
Dalibor Šmíd – 4.A		
Roman Poustka – 4.B	Geologie a geografie	2. Brdy – co s nimi?
Jitka Máčová – 4.B	Pedagogika, sociologie a problematika volného času	1.–3. Vliv finančních příjmů na požívání drog mezi studenty státního, soukromého a církevního gymnázia v Plzni
Lukáš Šmahel – 4.A	Biologie	Botanický průzkum zámeckého parku v Kladrubech
Oldřich Kortus – 4.D	Historie, ostatní humanitní a společenskovědní obory	Nálezy mincí v západních Čechách po roce 1954

1996/1997

Jan Beneš – 4.A	Zdravotnictví a psychologie	Stres a stresory působící na studenty gymnázií
Pavla Boubertlová – septima B	Teorie kultury, umění a umělecké tvorby	4. Relikviář sv. Maura

1998/1999

Milan Roubal – 4.A	Matematika a matematická informatika	8.–10. Optical character recognition
--------------------	--------------------------------------	--------------------------------------

2001/2002

Jaroslav Brudna		
Květoslava Brudnová–2.A	Geologie a geografie	1. Pokus o rekonstrukci vegetace v období karbonu na lokalitě Ovčín u Přivětíc v Radnické pánvi

2004/2005

Jana Pražáková – 3.A	Teorie kultury, umění a umělecké tvorby	8. Kamenné kříže
Eva Rottová – 3.A		

2005/2006

Karel Dudáček – oktáva A	Matematika a matematická informatika	4. Program pro tvorbu iterovaných L-systémů
Jitka Marečková – oktáva B	Historie	7. Hospodářské a lesnické mapy plzeňského panství ze sbírek Západočeského muzea v Plzni (konec 18. a 1. polovina 19. století)

(js)

Napsali o nás

Úspěšní ze dvou olympiád v Kanadě

Studenti Gymnázia na Mikulášském náměstí excelovali až za "Velkou louží"

Dvacátého devátého ročníku Mezinárodní chemické olympiády, který se konal v létě v Montrealu, se zúčastnilo 184 studentů ze 47 zemí světa. Z České republiky bylo vysláno spouštěcí družstvo ve složení Ondřej Demel z Prahy, Jana Humpolíčková z Jihlavy, Stanislav Kukla z Hradce Králové a Vlastimil Kulda z Gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni.

Paralelně probíhala i 28. mezinárodní fyzikální olympiáda uspořádaná na Laurentian University v Sudbery (v provincii Ontario v Kanadě). Z České republiky byli pro ni vybráni Tomáš Brauner z Moravského Krumlova, Rudolf Sýkora z Rožnova pod Radhoštěm, Karel Kolář ze Sušice, Daniel Klír z Poděbrad a Jiří Houška z Gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni.

V těchto dnech jsme se sešli s oběma plzeňskými soutěžícími, abychom jim položili několik otázek. Již umístění obou hovoří samo za sebe: Vlastimil Kulda získal zlatou medaili a Jiří Houška stříbrnou.

Proč jste se rozhodli pro tuto soutěž?

V. Kulda: Od té doby, co jsem se poprvé dostal do vztahu s chemií, mě zajímala a bavila. To byl hlavní důvod a jiný jsem nepotřeboval.

J. Houška: Je to dobrá věc, když se člověk může srovnat s ostatními, nejen se spolužáky, i když třeba mají stejné zájmy.

Jaké zkušenosti si odnášíte spolu s umístěním?

V. K.: Bohaté znalosti z

Jiří Houška (vlevo) a Vlastimil Kulda (vpravo).

Foto K. DUCHOŇ

chemie, jinak žádné velké ceny, ale o ty tady ani nešlo.

J. H.: Znalosti jsem samozřejmě měl již před soutěží, ale přibýly zajímavé zkušenosti. Hlavně příprava na budoucí studium.

Mohli byste srovnat úroveň vědomostí z celosvětového pohledu?

V. K.: Myslím si, že naše republika patří ve znalostech z chemie k těm nejlepším.

J. H.: Vzhledem k tomu, že se pořádá neoficiálně dělo podle států a my jsme byli na šestnáctém místě,

je zřejmé, že naše úroveň je velmi dobrá.

Jak dlouho jste se připravovali?

V. K.: Na samotnou soutěž nijak zvlášť. Spíš průběžně během studií díky samotnému zájmu o tento obor a díky pomoci místních profesorů, zejména pana Havlíčka.

J. H.: Já osobně měl štěstí na učitele. Pokud mohu jmenovat, tak hlavně pan profesor Kvapil. Celkem intenzivně jsem se připravoval od dubna, od celostátního kola, do červnového

soustředění před samotnou soutěží.

Myslíte si, že vám vítězství s něm pomohlo?

V. K.: Jestli máte na mysli přijetí, na vysokou školu, tak mě to nijak nezvyhodnilo.

J. H.: Na fakultu jsem se dostal bez přijímacích zkoušek díky schopnostem, nikoli díky umístění na olympiádě. Jinak do budoucna? Snad jen praxe s přístroji, se kterými jsem se setkal.

Kterou školu navštěvujete poté, co jste minulý rok odmaturovali na gymnázium?

V. K.: Lékařskou fakultu.

J. H.: Matematicko-fyzikální fakultu.

Jak na vás zapůsobila Kanada?

V. K.: Je to velká země. Mluví se tam především anglicky, ovšem francouzsky se domluvíte.

J. H.: Já jsem byl v Sudbery, takže veškeré nápisy byly v obou jazycích.

Jakým způsobem se rozdávalo zadání?

V. K.: Bylo přeloženo do češtiny, ovšem lepší bylo vzít si i originál. Překladačelé to dostali den předem.

J. H.: Bylo to tak zařízeno pro bezpečné utajení.

Chemie a fyzika pro vás zůstanou jen koníčky?

V. K.: Na lékařské fakultě je potřebná i chemie, kdybych někdy chtěl pracovat v nějakém výzkumném ústavu.

J. H.: Já budu na fakultě studovat právě fyziku, takže nezustane pouze koníčkem.

M. DVOŘÁKOVÁ,

E. SCHNEIDEROVÁ,

Gymnázium na Mikulášském nám., Plzeň

Studenti školního roku 2005/2006

Třída: prima A

Třídní profesorka: Mgr. Zajičková Zdeňka

Bosmanová Petra, Častorálová Lucie, Denk Ondřej, Fadrný Lukáš, Fay Jakub, Grubrová Věra, Hejda Matěj, Hruška David, Kinzlová Kateřina, Kohoutková Lucie, Kryl Matěj, Mádle Ondřej, Nožička Michal, Parma Adam, Pěnička Radek, Pešková Lucie, Pišl Jan, Rataj Kryštof, Růžička Ladislav, Sieber Radek, Snášelová Martina, Sosnová Anna, Srbecká Kristýna, Šimková Kristýna, Šrédl Jakub, Švíglerová Johana, Tran Duc Tam, Werdan Jan, Zolalová Aida

Třída: prima B

Třídní profesorka: Mgr. Kilbergerová Marie

Bémová Barbara, Bierhanzl David, Bouda Jaromír, Boušková Veronika, Brožíková Kateřina, Brožková Tereza, Dejmková Andrea, Giebel Pavel, Hlaváčková Aneta, Hůrková Kateřina, Jarošová Tereza, Kebortová Dominika, Kejhová Lenka, Kolovský Martin, Kubínková Denisa, Meduna Lukáš, Mukenšnblová Petra, Nguyen Thi Thu Trang, Novickij Petr, Palikarská Jana, Prášilová Tereza, Rucký Jan, Řezáčková Hana, Šalomounová Simona, Šimáková Klára, Škubal Martin, Tichý Michal, Vaněček Josef, Vavříčka Radek, Zahálková Kristýna, Ženíšková Tereza

Třída: sekunda A

Třídní profesorka: Mgr. Šafránková Ivana

Benešová Martina, Burda Daniel, Dlahá Dominika, Fikrle Tomáš, Glanc David, Herejtová Lucie, Hobza Martin, Hošek Radek, Hrdlička Václav, Kašpar Jan, Lencová Simona, Linhartová Zuzana, Melka Martin, Mencl Tomáš, Pham My Linh, Píhrt Tomáš, Prudek Martin, Roubalová Jana, Rubeš Martin, Rybín Filip, Sartorius Michal, Shryyayev Volodymyr, Soukupová Kateřina, Staniček Petr, Strnad Martin, Suchý Petr, Špaček Jan, Vacková Jana, Vávra Jan, Wagnerová Anna

Třída: sekunda B

Třídní profesor: Mgr. Brousek Petr

Ausberger Tomáš, Batěk Petr, Dvořáková Petra, Fidranský Pavel, Fišerová Veronika, Herejk Petr, Holubová Pavla, Hrabáková Kateřina, Jarošová Antonie, Kliková Jana, Kokešová Eva, Kolářová Eliška, Krupička Karel, Kubalíková Tereza, Linderová Lucie, Marková Sandra, Michálek Martin, Müllerová Anna, Pech Adolf, Pešková Tereza, Pišl Bedřich, Rašpl Václav, Rathouský Jan, Svoboda Jan, Šampalíková Klára, Šebor Jan, Šloufová Kamila, Šmidová Pavla, Štauberová Markéta, Štěpánek Martin, Urban Tomáš, Veselá Jana

Třída: tercie A

Třídní profesorka: Mgr. Mrvíková Stanislava

Bláha Adolf, Bláha Jakub, Bošinová Marie, Bouše Pavel, Bureš Vlastimil, Česáková Barbora, Fanfule Václav, Hasenöhrl Václav, Havlíková Kristýna, Hlášek Filip, Hofmanová Alžběta, Hovjacký Ondřej, Hřebenářová Eliška, Hubatová Michaela, Chmelář

Ondřej, Kasl Hynek, Kochmanová Michaela, Künkel Sven Johannes, Matějovicová Ivana, Matula Vojtěch, Mukenšnabl Marek, Němeček Jiří, Nová Kateřina, Rous Andrej, Suchý Jakub, Šimek Václav, Škoda Jan, Štědronský Filip, Študentová Iveta, Švecová Kristýna, Tovsta Veronika, Trojanowská Alena

Třída: tercie B***Třídní profesorka: Mgr. Riegerová Jana***

Aulická Michala, Basáková Karin, Bathory Michal, Batková Šárka, Behenský Jan, Beránková Tereza, Bizub Vojtěch, Brousek Martin, Gutwirth Adam, Habešová Tereza, Halada Martin, Holoubková Zdeňka, Hora Michal, Chadimová Karolina, Chadimová Kateřina, Kizmanová Ester, Komancová Lucie, Kroc Matěj, Nguyenová Thi Hong Ngo, Nohovec Jan, Pavlata Miloš, Pinc Michal, Polívka Vojtěch, Radičová Tereza, Smolík Jiří, Šiklová Zuzana, Škopek Petr, Tolarová Barbora, Trnka Daniel, Truong Diem Ngoc, Urban Dominik, Vít Ladislav, Zdeborová Michaela

Třída: kvarta A***Třídní profesorka: Mgr. Sýkorová Miroslava***

Bárnetová Kamila, Bejček Václav, Čábalová Nataša, David Jan, Dlouhý Miroslav, Dušek Tomáš, Emmer Aleš, Grundman Zdeněk, Habrychová Eva, Hajšman Tomáš, Hasilová Simona, Herejk Vojtěch, Holeček Martin, Hrdá Kristýna, Chlad Lukáš, Jarolím Mírek, Ježek Lukáš, Kohout Vojtěch, Matějková Marcela, Palková Kateřina, Preslová Blanka, Růžičková Lenka, Skala Martin, Štauber Václav, Švígler Vladimír, Veselý Petr, Vohradský Marek, Wagner Karel, Wagner Martin, Zýková Barbora

Třída: kvarta B***Třídní profesorka: Mgr. Hanzlíková Irena***

Abrahamová Martina, Benešová Kateřina, Berdychová Jana, Blažičková Barbora, Doubravová Lucie, Drnek Jan, Fayová Tereza, Fidranská Iva, Fremrová Lenka, Geigerová Tereza, Gloserová Kateřina, Holub Adam, Jančová Nicole, Janská Kateřina, Kůtová Jana, Levorová Jolana, Mikolášová Markéta, Panáková Veronika, Pavelková Marie, Reis Jan, Rucká Hana, Řezanina Daniel, Svejkovská Teodora, Světlík Radek, Štejrová Lucie, Tolar Tomáš, Tománek Jan, Veselý Vladimír, Vlček Štěpán, Vrobel Vojtěch, Zahálková Romana, Zavadilová Barbora, Zolalová Mariam

Třída: kvinta A***Třídní profesorka: PaedDr. Simočková Jitka***

Bouše Václav, Brašna Martin, Brotánková Veronika, Bugoš Michal, Čechura Jan, Černý Jan, Dimitrovová Veronika, Fehér Marek, Glanc Aleš, Holub Nikola, Jílek Lukáš, Kalika Jakub, Legiňová Jana, Levora Michal, Marková Diana, Mulák Ladislav, Pátek Dalibor, Pešek Michael, Piherová Tereza, Raška Martin, Saláková Nikola, Srbecká Kateřina, Šiml Jan, Študentová Diana, Šuma Petr, Vajnerová Veronika, Vavříčková Jana

Třída: kvinta B***Třídní profesorka: Mgr. Vyhnálková Zdeňka***

Barešová Tereza, Baštář Filip, Bufka Radim, Čertík David, Dobříčka Petr, Dostálová Jitka, Fait Ondřej, Fesslová Barbora, Florian Vít, Grollmussová Tereza, Hobzová Dita,

Hošek Jiří, Jandík Petr, Křepinská Dana, Kůst Tomáš, Kutka Pavel, Merglová Michaela, Nováková Martina, Pilná Kristýna, Pozděnová Eva, Schmidt Ondřej, Simočko Michal, Svobodová Tereza, Škrleta Jiří, Trochta Jan, Vlček Adam, Vokoun Martin, Zolal Aram

Třída: sexta A***Třídní profesor: PaedDr. Kubeš Josef***

Boháč Pavel, Čábal Martin, Čechura Tomáš, Hajžman Milan, Havlík Jindřich, Holý Vladimír, Homolka Michal, Horn Kryštof, Kepka Karel, Král Tomáš, Marková Tereza, Mitas Michal, Pech Jakub, Richter Vladislav, Samková Lucie, Sýkora Jakub, Šimůnek Filip, Škach Jan, Štrunc Petr, Vít Jakub, Vomáčka Miroslav, Vrátníková Kateřina

Třída: sexta B***Třídní profesorka: Mgr. Merglová Dagmar***

Aulický Tomáš, Boušková Petra, Brož Jan, Doljaková Aneta, Fialová Jana, Hanzlíček Jiří, Havlová Petra, Homulková Tereza, Jančová Lucie, Krausová Petra, Křepelka Jakub, Kůsová Veronika, Levora Vojtěch, Markvart Filip, Melicharová Zuzana, Moulis Ladislav, Nový Lukáš, Pavlíček Kamil, Sedláková Iva, Skálová Anna, Slonek Vladimír, Špicar Radim, Švarc Marek, Trísková Tereza, Utler Richard, Vacková Petra, Vališ Jakub, Veleman Radek, Waisová Veronika, Zahradník Jiří, Zúchová Alena

Třída: septima A***Třídní profesor: Mgr. Hosnedl Jan***

Binderová Veronika, Čechurová Petra, Česal Lukáš, Egermaier Martin, Fikar Ondřej, Gic Jakub, Hlaváčová Tereza, Honzík Vojtěch, Horáková Dora, Hůrková Jana, Lepič Petr, Machaníček Martin, Myslíková Helena, Nožičková Petra, Pálková Tereza, Pavlíková Olga, Procházková Alžběta, Řezníček Jan, Schütz Miroslav, Sobotková Monika, Soukupová Julie, Šertl Ondřej, Šnejdarová Ilona, Václavík Jan, Vajnerová Zdeňka, Valenta Ondřej, Vondrášek Jan, Zbránek Jakub

Třída: septima B***Třídní profesorka: Mgr. Fořtová Zdeňka***

Bartoniček Miloš, Bek Lukáš, Bocková Markéta, Boháč Jiří, Červený Lukáš, Dostál Jiří, Furková Vlasta, Horová Jana, Hrubá Magdaléna, Jandač Lukáš, Jehlička Tomáš, Jindrová Karolína, Kopečková Helena, Kouřimová Tereza, Křepinský Tomáš, Kypta Michal, Martínková Klára, Masopustová Aneta, Mayerová Anna, Pavelková Barbora, Petrák Martin, Příbylová Zdeňka, Svejkovský Vít, Šedivý Josef, Švecová Alžběta, Švecová Anežka, Valentová Lucie, Varvařovská Tereza, Vít Jan, Vohradský Lukáš, Vozák Radek, Wangcharoensap Suparampa

Třída: oktáva A***Třídní profesor: Mgr. Zrostlík Petr***

Ajgl Tomáš, Brejcha Martin, Čížek Jiří, Dudáček Karel, Fiala Přemysl, Hájek Pavel, Honzík Martin, Hřaba Martin, Jelínková Tereza, Jůza Martin, Kmoch Daniel, Kolomičenko Vojtěch, Kvasničková Irena, Málek Petr, Matějovicová Marie, Pešková Veronika, Skala Jakub, Voráčková Denisa, Vostracká Tereza, Zárybnický Petr

Třída: oktáva B***Třídní profesorka: Mgr. Skálová Zdeňka***

Boček Michal, Burianová Anna, Csösz Roman, Čadová Magdalena, Černá Veronika, Dvořák Martin, Huclová Kristýna, Jandík Tomáš, Jarkovská Dagmar, Kaftanová Markéta, Karlík Pavel, Kaše Martin, Kavka Josef, Kotyza Jan, Kukačková Dagmar, Kůta Josef, Kylarová Lucie, Marečková Jitka, Mede Marek, Mikulášková Iva, Nezbeda Pavel, Petelíková Eva, Pozděna Martin, Příbyl Petr, Staněk František, Vlček Jakub, Vondráček Radek, Zelenková Adéla, Ziegler Tomáš, Zimanová Petra, Zykmundová Eliška

Třída: první A***Třídní profesorka: Mgr. Šantová Zdeňka***

Blažek Jiří, Dlouhá Helena, Duong Thi Phuong Linh, Chmelík Tomáš, Jančura Šimon, Kalousová Michaela, Kliment Martin, Kohoutová Klára, Kožíšek Martin, Kraus Libor, Krejčí Michal, Kuncová Pavla, Líblová Zuzana, Loukotová Lenka, Nguyen Luong Tien, Nguyen Thi Minh Nguyet, Petříková Kateřina, Pourová Jitka, Rak Pavel, Sadílková Pavla, Sejpková Marie, Slížek Jaroslav, Šíková Aneta, Šťastná Magdaléna, Taliánová Zdeňka, Tichová Tereza, Trávníček Jan, Vít Martin, Vlková Šárka, Vrba Jiří, Webr Jakub, Zemanová Jana

Třída: první B***Třídní profesorka: Mgr. Krůsová Věra***

Bizub Jan, Černá Kristýna, Fanta Pavel, Fornousová Jana, Fořtová Lucie, Fourová Karolína, Götzová Kristýna, Hněvsová Kristýna, Holubová Štěpánka, Humpálová Denisa, Jiran Jan, Klail Petr, Kutková Aneta, Liška Jaroslav, Löfler Michal, Loukota Martin, Pechrová Veronika, Petelík Jakub, Procházková Barbora, Rejžek Jan, Spálenka Martin, Sudová Michaela, Šišková Veronika, Šleisová Hana, Šmidová Kamila, Trejbalová Michaela, Vacikar Václav, Vachovcová Hana, Válová Zora, Vojtěchová Jana, Zvonař Adam, Žižková Dana

Třída: druhá A***Třídní profesor: Mgr. Havlíček Tomáš***

Bejčková Klára, Brabcová Kateřina, Heřmanová Martina, Holenda Jan, Janský Michael, Ježková Pavla, Jírová Adéla, Jurčagová Lenka, Jůzová Markéta, Kelner Ondřej, Knaizl Martin, Krejčová Zuzana, Kunešová Marie, Kuželka Kryštof, Masopustová Barbora, Michálek Josef, Mintora Martin, Naumova Viktoriya, Pavelec Josef, Řezáček Petr, Sutr Matěj, Svoboda Marcel, Štrunc Adam, Tesáková Martina, Tothová Jiřina, Tran Thu Trang, Vondra Aleš, Weber Roman, Ženíšková Kristýna, Žižka Jakub

Třída: druhá B***Třídní profesor: Mgr. Sejпка Jaroslav***

Bureš Jiří, Černík Lukáš, Červená Aneta, Feifrlíková Veronika, Fremrová Michaela, Fryček Jan, Gallivoda Jan, Janešová Jana, Janouš Pavel, Jedlička Jan, Jirkovský Lukáš, Kalous Martin, Klokán Martin, Kožnarová Aneta, Lesová Hana, Levora Martin, Mrázková Denisa, Mrázková Martina, Ostrovská Lucie, Parlásková Aneta, Scheinherrová Lenka, Slavíková Simona, Steinerová Petra, Svobodová Jitka, Šafařík Karel, Špiclová

Zdeňka, Štruncová Tereza, Těteková Michaela, Trojanová Lucie, Valentová Marie, Vejvarová Lenka, Zozuláková Lenka

Třída: třetí A***Třídní profesorka: Mgr. Feilová Gabriela***

Baxa Jan, Bejčková Dagmar, Bezděk Martin, Boublíková Marie, Brabcová Hana, Brindová Kristýna, Čákarov Michal, Čulík Jan, D'Alberti Paulo, Hájek Martin, Holeček Jan, Hošková Tereza, Chmelíková Barbora, Janoutová Růžena, Justová Ivana, Kliment Petr, Kriegelstein Zdeněk, Krupičková Daniela, Le Minh Xuan, Němec Jakub, Nováková Karolína, Novohradský Jan, Stašek Stanislav, Sulková Jana, Sušanková Soňa, Sutrová Jana, Taišlová Anita, Turek Lukáš, Valentová Petra, Webrová Kamila

Třída: třetí B***Třídní profesorka: Mgr. Stehlíková Monika***

Altmanová Marie, Blažíček Martin, Červená Barbora, Drápelová Hana, Draská Jana, Fikrlová Veronika, Golová Denisa, Halámka Jan, Hasch Dalibor, Houdková Lucie, Kadlecová Patricie, Kasík Miroslav, Kašpárková Barbora, Kloučková Petra, Kovář Václav, Králíková Renata, Krejsová Kateřina, Křištof Michal, Krobotová Lucie, Ráčková Zuzana, Rejtmajerová Alžběta, Rorbachová Jana, Roud David, Sterly Roman, Škúciová Kateřina, Špidlen David, Štěpinová Lucie, Tichová Gabriela, Toman Lukáš, Toman Vojtěch, Ulrychová Vendula, Vašicová Jana, Žihlová Kateřina

Třída: čtvrtá A***Třídní profesor: Ing. Pytlík Jaroslav***

Fořt Tomáš, Habermannová Jana, Janisch Jaromír, Jiran Martin, Kameník Lukáš, Kašpárková Eva, Kašparová Marie, Kohoutová Pavlína, Kostelná Michaela, Lorencová Šárka, Lukáš Petr, Mensová Tereza, Pinkerová Hana, Pintová Radka, Pražáková Jana, Pták Martin, Puchner Vladimír, Reisingerová Michaela, Rejthar Michal, Rottová Eva, Schröpferová Tereza, Šiková Linda, Šlajsová Markéta, Šmíd Daniel, Štiková Zuzana, Tajčová Kateřina, Tobrmanová Jana, Valdmanová Linda, Vlčková Lucie, Zábranský Pavel, Zrostlík David

(pz)

Absolventi

2. česká státní reálka (1906–1941):

rok 1913 – první maturitní zkoušky, třídní profesor: Karel Horský

František Berka, Svatopluk Cingroš, Václav Čeporan, Václav Egermaier, Rudolf Grametbauer, František Hejný, Richard Kámen, Otakar Koller, František Leitl, Bedřich Pavlík, Václav Planeta, František Ryska, Ladislav Říháněk, Václav Sedlák, Jan Sedlář, Jindřich Starý, Václav Šára, František Šeřl, Josef Štádler, František Ulč, Jaromír Vetengl, Josef Větrovec, Václav Vitek, Otakar Vogel

rok 1914 – třídní profesor: Josef Žamburek

Jan Balek, Václav Benda, Jan Brožík, Karel Fast, Václav Grüber, Jan Heřmánek, Jan Holec, Josef Houdek, Jan Hrdlička, Josef Janovec, Josef Jansa, Jan Jeníček, Josef Jeníček, Otakar Lhota, Rudolf Liška, Jan Mareš, František Mrkvička, František Nečina, František Nejdřl, František Otásek, Vojtěch Peták, Jan Pilát, Adolf Piskáček, Jaroslav Poleník, Jan Smutný, Václav Strnad, Stanislav Suda, Josef Suchý, Jan Šanda, Stanislav Vodička, Emil Weiland

rok 1915 – třídní profesor: Bohuslav Vlk

Jan Boštík, Stanislav Franc, Václav Mancl, Robert Mazal, Václav Melka, Jan Mentberger, Augustin Mrvík, Roman Petřík, Václav Petřík, Jan Rolenic, František Soukeník, Václav Suda, Adolf Šebek, Karel Vála
externista: Karel Franz

rok 1916 – třídní profesor: Karel Hepner

Rudolf Andrée, Václav Bystřický, Josef Cihla, Václav Čechura, Bohumír Hurník, Jan Jelínek, Václav Mašek, Karel Milota, Robert Nebesař, František Němec, Josef Nový, Karel Petr, Otto Pittermann, Karel Rössch, Ludvík Singr, František Sýkora, Adolf Šollar, Vojtěch Štembera, Josef Těšínský, Jaroslav Vaníček, Emil Forst
Pozn.: 14 žáků povoláno k vojenské službě

rok 1917 – třídní profesor: Josef Žamburek

Rudolf Benda, František Bouzek, František Cikán, Josef Havránek, František Hrubý, Václav Jirkal, Otto Kodl, Jaroslav Pumpa, Josef Rous, Ladislav Růžek, Jindřich Šantora, Václav Toberman, Karel Vaníček, František Vosátka
externisté: Josef Dočekal, Gustav Hájek

rok 1918 – třídní profesor: Viktor Schwing

Karel Jelínek, Karel Holpuch, Josef Šoustek, Antonín Kalaš, František Joachimsthaller, Jaroslav Šroub, Jaroslav Filip, Jaromír Folk, Ludvík Haišman, Karel Hajšman,

František Homola, Josef Kondr, Rudolf Kuna, Jaroslav Pech, František Petr, Miloslav Procházka, Josef Rosenkranz, Vojtěch Stach, Vojtěch Starý, Václav Šafránek, Václav Štaif

externista: Ferdinand Kout

rok 1919 – třídní profesor: Josef Mikulík

Karel Bárta, Bohumil Blacký, Václav Čulík, Jaroslav Holub, Otto Chmelíř, Bohumír Jílek, Karel Koutenský, Martin Marek, Stanislav Marel, Alois Matas, Václav Pchálek, Karel Sládek, Stanislav Smola, Jan Škabrada, Julius Šmerák, Karel Topinka, Josef Trnka, Jaroslav Valenta, Miloš Vilím, Bohumil Vohradník, Václav Vohradský, František Vonásek, František Leicht, František Patera; Julius Häring

externisté: František Janda, Karel Pech, Emanuel Valenta

rok 1920 – třídní profesor: Eduard Pleva

Jan Alferi, Ladislav Bartůněk, František Beneš, Jaroslav Brada, Richard Dědek, František Hůrka, Jaroslav Karel, Václav Kopp, Josef Němec, Otakar Peroutka, Jaroslav Racek, František Sofron, Jiří Stöckl, Jan Šantora, Josef Šesták, Karel Weber, Stanislav Wieser, Josef Zuska

Pozn.: maturitní zkoušky s úlevami

a) *dle min.vynesení z 8. 10. 1914 č. 2988 uznána maturitní zkouška 27. 10. 1919 – Václavu Divišovi*

b) *dle Věstníku min.č. 147 ze 13.11. 1919 č. 55 584 uznány mimořádné zkoušky dospělosti s úlevami pro legionáře:* Vratislav Pták, Bohumil Fait, Jaroslav Řezníček, Jaroslav Pelikán, Gustav Kritznér

rok 1921 – třídní profesor: Vladimír Smolák

Zbyněk Dienstbier, Miloslav Eiselt, Bohuslav Fišer, Karel Hajer, Václav Harant, Bohumil Honomichl, Rudolf Klail, Alexandr Kohout, Josef Kozler, Josef Leeder, František Menhart, Oldřich Milt, Václav Roubal, Oskar Sedlák, Ferdinand Šádek, Rudolf Švihnos, Otomar Vykročil, Karel Záhořík

rok 1922 – třídní profesor: Josef Žamburek

Josef Beran, Zbyněk Čáp, Václav Gabriel, Josef Hron, Ladislav Hron, Václav Jelínek, Ota Klausvic, Vladimír Kočandrlé, Jaroslav Krumlík, Jindřich Ptáček, František Raba, Richard Stiborek, František Techl, Miloš Žalud, Jakub Filip; Jaroslav Vicovský

rok 1923 – třídní profesor: Karel Anderle

Ladislav Babor, Jaroslav Bauer, Václav Beneš, Josef Cingroš, Rudolf Císař, Petr Čepický, Jiří Fingl, Josef Fořt, Jan Hejda, Zdeněk Hejl, Josef Holoubek, Alois Jakeš, Alois Jílek, Jaroslav Jirotko, Vladimír Karel, Jaroslav Kotrba, Karel Kozák, Václav Krob, František Křeček, František Laibl, Václav Les, Karel Levit, Vladimír Mainer,

Vojtěch Mařík, Bohumil Ryšánek, Jan Soukeník, Vojmír Sýkora, Stanislav Topinka, Václav Verfl, Metoděj Záborec, Antonín Zuska

rok 1924 – třídní profesor: Josef Urban

Jaroslav Bečvář, Vladimír Brož, Vratislav Čáp, Jan Červený, Václav Engelmaier, Emanuel Hodl, Miloslav Houška, Otakar Hrubý, Josef Kolář, Václav Krůta, Jan Kubík, Vratislav Mareš, Josef Nový, Jaroslav Prajzler, Jan Puman, Jaroslav Smolák, Rudolf Stroner, Marie Šindelářová, Adolf Štolba, Šimon Thomayer, Jan Trojan, Vítězslav Urbanec

rok 1925 – třídní profesor: Viktor Schwing

František Čechura, Ladislav Engler, Adolf Hinke, Rudolf Homan, Vladimír Jouza, Josef Klement, Josef Koc, Pavel Koffer, Stanislav Kubík, Josef Kučera, Stanislav Požárek, Vratislav Prokš, Karel Rachač, Petr Rott, Václav Staněk, Jaroslav Šanda, Jan Šiška, Václav Šrámek, Otakar Tahal, Josef Trnka, Karel Tyr, Jan Umprecht, František Valenta, Jindřich Wambrechtsamer, Svatopluk Wilhelm

rok 1926 – třídní profesor: Karel Anderle

František Běláč, František Blažek, Václav Brotánek, Václav Fárek, Bohumil Folk, Jaroslav Fořt, Karel Gráf, Křesomysl Hanza, František Hes, Ladislav Hlad, Anna Honzíková, Josef Hrách, Alois Chlupsa, Čestmír Kadlec, Miroslav Kalbáč, Jiří Knedlhans, Marie Kocourková, Karel Korb, Miloš Kos, Jan Kripner, Marie Kubešová, Bohumil Kuthan, Walter Langweil, Oldřich Lodr, František Mach, Josef Matějček, Jindřich Nekola, Bohumil Noschil, Václav Schötta, František Smíšek, Václav Soukup, Jan Šroubek, Bohuslav Váša, Jaroslav Veselý, externista: František Šutty

rok 1927 – třída VII. A, třídní profesor: Eduard Pleva

Bohumír Beneš, Josef Beránek, Karel Bureš, Josef Ceplecha, Václav Dětko, Jaroslav Dudák, Jaromír Egermaier, Josef Engel, Bohumil Fink, Jaroslav Franěk, Vladimír Fulín, Josef Hejl, František Herbst, František Hiřman, Vojtěch Hoschna, Václav Hruška, Jaroslav Chudáček, Jan Jandík, Josef Jankovec, Jaroslav Janoušek, Vojtěch Kabourek, Albert Kodytek, Eugen Liška, Václav Marek, Václav Nešpor, Josef Regner, Antonín Stašek, Zdeněk Tuscany

rok 1927 – třída VII. B, třídní profesor: Martin Stauber

Marie Kalčíková, Bedřich Kohout, František Koliha, Josef Konrád, Josef Kopecký, Josef Krs, Václav Krumphanzl, Josef Kubeš, Vlasta Langová, Robert Nachtigal, Ludvík Nesnídal, Jiří Panuš, Karel Panuš, Alois Peck, Alois Píchovec, Antonín Plešr, Josef Rádl, Václav Štych, Ivan Švihnos, Václav Waiz, Marie Vaňková, Rudolf Vohnout, Bohumír Vopava, Vladimír Zizius, Václav Zoubek
externista: Otakar Ruppert

rok 1928 – třída VII. A, třídní profesor: Josef Žamburek

Bedřiška Bauerová, Josef Bonaventura, Přemysl Březina, Ludmila Čadová, Jiří Čechura, Jaromír Dobrý, František Gabriel, Gustav Gráf, Václav Hajšman, Matěj Jindra, Bohumil Jungmann, Josef Kahuda, Josef Košař, Karel Kraus, Josef Kříž, František Kunc, Marie Matiasová, František Nováček, František Schimann, Františka Skořepová, Vlasta Šrachtová, František Šūs

externista: František Houška

rok 1928 – třída VII. B, třídní profesor: Bohuslav Vlč

Vojtěch Beran, Karel Gross, Ladislav Hovorka, Karel Kaiser, Jaromír Kalbáč, Josef Krýsa, Otakar Kuda, Vladimír Mašek, František Mertl, Jaroslav Novák, Václav Pírk, František Pražák, Jaromír Raška, Rudolf Sobotka, Jaroslav Stejskal, Jaroslav Synek, Rudolf Škoda, Rudolf Šmucr, Matěj Šustr, Josef Velek, Jaromír Viktora, Oldřich Zenner

rok 1929 – třída VII. A, třídní profesor: František Široký

Artuš Ambler, Josef Brož, František Březák, Jaroslav Čeček, Václav Došlý, Rudolf Gabriel, Evžen Harant, Svatopluk Janke, Josef Janota, Luboš Jelínek, Josef Jirmář, Josef Khodl, Miloš Klik, Emanuel Kocourek, Otto Kosán, Josef Košler, Josef Kozák, Jaroslav Křištof, Jan Krůber, Karel Kubec, Bohumil Kůrka, Josef Lávička, Jarmila Lišková, Ladislav Mertl, Jaroslav Nolč, Jaroslav Pučelík, Antonie Synková, Josef Špaček, Felix Pešina

rok 1929 – třída VII. B, třídní profesor: Antonín Hecht

Miloslav Bezděka, Ladislav Čejka, Jiří Černý, Josef Gross, Antonín Hnát, Emil Jirát, Alois Kulháněk, Antonín Mancl, Jaroslav Otto, Jaroslav Píchovec, Vladimír Pokorný, Bohumil Ptáček, Jaroslav Reitmeier, Karel Schwarz, Václav Soukup, Jan Straka, Rudolf Strnad, Vojtěch Suchý, Bohuslav Šída, František Šídlo, Josef Tengler, Václav Vacek, Robert Voráček, Vladimír Zajíc, Jaroslav Zbirovský, Miroslav Žamburek, Karel Šilpoch

rok 1930 – třída VII., třídní profesor: Martin Stauber

František Blažek, Josef Boháček, František Burget, Jaroslav Bystřický, Josef Čechura, Stanislav Čížek, Karel Duchek, Bohumil Holota, Vladimír Hrdlička, Jindřich Macháček, František Pavlovič, Václav Pech, Ferdinand Peroutka, Josef Pintner, Stanislav Plzák, Josef Presl, Antonie Prokopcová, Josef Soukup, Jaromír Stuchl, Jiří Štolba, Josef Terč, František Tichý, Josef Tomášek, Theodor Uhlíř, Josef Valter, František Vlasák, Josef Zlatník

rok 1931 – třída VII. A, třídní profesor: Jan Gillmet

Václav Bláha, Václav Boček, Růžena Brejchová, Karel Cvalín, Emil Fotr, Bohuslav Fryč, Vlasta Hejtmánková, Jaroslav Holoubek, Josef Honzík, Václav Hora, Bohumil

Hroch, Marta Hrudková, Václav Jan, Vladimír Jiříčka, Václav Kapr, Václav Krakeš, Ladislav Kroft, Jaroslav Křížek, Josef Kučera, Ladislav Kůs, Stanislav Langmajer, Otto Lapka, Karel Mašek, Jaroslav Matějček

rok 1931 – třída VII. B, třídní profesorka: Jarmila Vaiglová

Vladimír Kondr, František Matoušek, Antonín Mentlík, Miloslav Michálek, Jaroslav Palír, Stanislav Pavlíček, František Peroutka, Jaroslav Pokorný, Václav Pokorný, Vratislav Potůček, František Říha, Karel Saxl, Josef Strejc, Vilém Štillip, Antonín Tesař, Rudolf Trnka, Josef Vacek, Václav Valenta, Čeněk Vavřinec, Ferdinand Větrovec, Josef Volráb, František Vrba, Vladimír Vyhnis, Jaroslav Zimmermann

rok 1932 – třída VII. A, třídní profesor: Bohuslav Vlček

Stanislav Broum, František Buriánek, Robert Caithaml, Karel Čada, Jiří Čapek, Josef Čechura, Jaroslav Doubek, Jaroslav Draský, Božena Friedlová, Otakar Gráf, Josef Hofman, Bohuslav Holpuch, Josef Holub, Jan Horek, Václav Hrubý, Josef Chodora, Bohumil Janda, Josef Jaroš, Arnošt Kněžourek, František Kohout, Alois Lokajíček, Karel Ludvík, Valter Nikl, Jindřiška Nosková, Jan Petr, Marie Stankovská, František Svoboda, Věra Urayová

rok 1932 – třída VII. B, třídní profesor: Antonín Hecht

Karel Bejvl, Marie Hajšmanová, Lumír Kapsa, Jan Korba, Ferdinand Liška, Čestmír Lukeš, Ludmila Michálková, Vojtěch Miksán, Josef Palacký, Bohdan Pantoflíček, Vlastimil Roučka, Jaroslav Sedláček, Erich Schmalz, Božena Hrušková, Václav Tamr, Otakar Tichý, Josef Troch, František Trojovský, Josef Vachuška, Josef Valečka, Emil Valter, Rudolf Vyskočil, Jiří Žambůrek

rok 1933 – třída VII., třídní profesor: Josef Urban

Přemysl Ambler, Adolf Beneš, Miloslav Brotánek, Josef Čechura, Robert Drozda, Antonín Fiala, Karel Hakl, Jaromír Hauba, Josef Holík, Miloš Kotous, Jan Marouš, Karel Martínek, Jaromír Nový, Bohumil Pardubský, Antonín Poláček, Karel Průcha, Václav Ptáček, Adolf Rulc, Jaroslav Samek, Gabriela Svobodová, Rudolf Štrunc, Jan Tolar, Josef Turek

rok 1934 – třída VII., třídní profesor: Antonín Hecht

Antonín Behenský, Antonín Brejcha, Zdeňka Brejchová, Karel Dinnebie, Jiřina Dosedlová, Antonín Fiala, Zdeněk Fryček, Oldřich Hájek, Marie Herejková, Karel Hlaváč, Věra Holubcová, Jiří Hrudka, Jaroslav Charvát, Václav Chudáček, Josef Kleil, Václav Kluna, Drahomíra Knirová, Josef Král, Václav Lippert, Růžena Lovčí, Marie Martínková, Božena Matějková, Jiří Pelčík, František Princ, Stanislav Saxl, Anna Sedláčková, Josef Štěpánek, Leodegar Tepera, Karel Würfl, Jiří Zedník, Josef Zelenka, Marie Zýková, Miloslav Kraus

rok 1935 – třída VII., třídní profesor: Václav Vendl

Miloslav Ach, Věra Barochová, Josef Bartosch, Růžena Baxová, Josef Bayer, František Desort, Rudolf Eminger, Jiří Erazim, Vladimír Gross, Karel Chrástanský, Jiří Kosner, Karel Kott, Antonín Koura, Josef Kratochvíl, Václav Kubec, Bohuslava Levá, Marie Margoldová, Antonín Mathauser, Karel Nejdí, Norbert Novotný, Robert Petr, Václav Pivoňka, Josef Polívka, Jan Rottenborn, Bohuslav Skala, Vratislav Slaviček, Marie Straková, Josef Šefčík, Václav Šmídl, Jaroslav Štipl, Alberta Švestková, Antonín Věchet, Václav Vokurka, Jaromír Votrubec, Jarmila Weingartlová, Josef Žampach
externista: Stanislav Kilián

rok 1936 – třída VII. A, třídní profesor: Karel Karásek

Robert Benda, Jarmila Brejchová, Karel Bubeníček, Marie Dinnebierová, Milan Havlík, Josef Chouň, Stanislav Kapoun, Boleslav Karas, Milada Koupšetová, Zdeněk Kraft, František Krampera, Vladimír Krýsl, Josef Kural, Rudolf Mathauser, Božena Náhlíková, Jiří Neumann, Rudolf Novák, František Pátek, Jan Pinkava, Karel Pudivít, Jan Radiměšský, Miroslav Rachač, František Roučka, Jan Sikyta, František Suchý, František Šilhan, Libuše Šimandlová, Bohumil Šiml, František Štork, Miloslav Vodrážka

rok 1936 – třída VII. B, třídní profesor: Aleš Terš

Miroslav Aulický, Miroslav Bernášek, Jaroslav Bílek, Josef Cajthaml, Zdeněk Kaiser, Bohumil Konečný, František Kreysa, Jaroslav Loučím, Bohumil Mäntl, Zdeněk Mastný, Žiga Myšák, Jaromír Němec, Otakar Nový, Jan Pitter, Jiří Reif, Karel Rudolf, Martin Selzer, Josef Svoboda, Miroslav Štrunc, Svatopluk Tichý, Adolf Vamberský, Karel Veselý

rok 1937 – třída VII., třídní profesor: Antonín Hecht

Josef Bauernöppel, Jan Bezpalec, Vojtěch Běle, Adolf Čeček, Věra Dvořáková, Josef Elsnic, Jan Fast, Jaroslav Fulín, Václav Hořejš, Miroslav Horníček, Bohuslav Jedlička, Jaromír Kasal, Miroslav Kondr, František Martínek, Jan Moravec, Bohuslav Naar, Ladislav Neumann, Václav Plešr, Antonín Pudivít, Josef Raška, Zdenko Říha, Emil Schejbal, Jaroslav Soukeník, Václav Svoboda, Vladimír Sýkora, Jaroslav Šedivec, František Šoustek, Jiří Štrunc, Richard Švestka, Jaromír Ulč, Josef Vlach, Václav Tesař

rok 1938 – třída VII. A, třídní profesor: Jaroslav Devetter

Vlasta Bartůnková, Vojtěch Bedenický, Miroslav Beneš, Jan Blecha, Josef Boháč, Alexander Červený, Hanuš Fahrner, Anna Fonhauserová, Václav Frank, Jaroslav Frous, Jaromír Gross, Ladislav Halajczuk, Vladimír Huml, Jan Cheníček, Slavomír Chudáček, Zdeněk Jílek, Jaroslav Kafka, Lubomír Kavka, Jiří Kolář, Karel Kondr, František Kořan, Milan Königsmark, Lidmila Kristová, Václav Lindauer, František Linhart,

Zdeněk Matoušek, Václav Medek, František Neuberger, Jiří Schneider, Gustav Štolc
externista: Josef Kostinec

rok 1938 – třída VII. B, třídní profesorka: Jarmila Vaiglová

Zdeňka Bláhová, Václav Bystřický, Bohuslav Houštěcký, Věra Chottová, Josefa Kalušová, Vladimír Koenigsmark, Zdeňka Kozáková, Zdeněk Krisman, Zdeněk Lenk, Adolf Mazal, Jaroslav Neumann, Gustav Němeček, Josef Pech, Jaromíra Pechmannová, Jan Pivoňka, Zdeněk Plášil, Josef Poche, Josef Pondělík, Josef Rapp, Jan Sedlák, Karel Straka, Jan Svach, Miloš Svoboda, Jaromír Šašek, Ladislav Šeinher, Václav Šilpoch, Vlastimil Šiška, Blanka Štruncová, Josef Tecl, Miloš Techl, Jan Terč, Milena Tichá, Jan Tolar, Josef Tomášek, Lidmila Valášková, Jaroslav Vyskočil, Josef Žalud, Václav Ženíšek

rok 1939 – třída VII. A, třídní profesor: Aleš Terš

Justina Boučková, Václav Brychcín, Mojmír Burda, Jan Bystřický, Marie Čechurová, Jaroslav Davídek, Václav Fajfr, Jaromír Fikerle, Jaroslav Halíř, Karel Hanzl, Milada Havlíková, Miroslav Henžlík, Miroslav Holovský, Vladislav Holý, Jarmila Honzíkova, Bohumír Hurník, Vlastimil Chaloupek, Karel Chot, Bohumír Chvojka, Zdeněk Kadera, Richard Kaluš, Marie Khailová, Jiří Klapka, Lumír Klik, Karel Kochmann, Božena Kotasová, Václav Krátký, Vlastimil Lávička, František Liška, Jiřina Lohrová, Milena Lochmanová, Vratislav Luhan, Čestmír Mentlík, František Pytlík

rok 1939 – třída VII. B, třídní profesor: Jaroslav Projsl

Ctirad Hlavatý, Jiří Jeník, Jiří Kalián, Vladimír Levora, Jaroslav Mašek, Marie Merwarthová, Josef Mikolanda, Josef Mráz, Václav Navara, Jaroslav Pavel, Emil Pelčík, Karel Pešek, Vladimír Ptáčník, Miloslava Rampouchová, Libuše Rysová, Oldřich Řežábek, Vladimír Stager, Vlastimil Stulík, Miroslav Suchý, Vlasta Svidenská, Bohumil Svoboda, Karel Svoboda, Josef Šašek, Antonín Šmídt, Libuše Šmrhová, Václav Štajf, Karel Tesař, Slavoj Titl, Augustin Ulč, Zdeněk Vachuda, Jaroslav Vokoun, Josef Volín, Miloš Vyskoč, Jaroslav Zajíc

rok 1939 – třída VII. C, třídní profesor: Josef Urban

Václav Beneš, Emanuel Bohuslav, Jan Černý, Miloslav Čimera, Zdeněk Fencel, Bohumil Fišer, Jiří Hladík, Ladislav Hruška, Jiří Hummer, František Jeníček, Miloslav Jirka, Josef Jůzl, Milada Králová, Karel Kubát, Jan Kule, František Lávička, Zdeněk Mach, Vlasta Mlezivová, Miloslav Polívka, Bohumil Pressl, Jiří Schanzer, Miloslava Skálová, Antonín Straka, Miroslav Stružka, Ladislav Šašek, František Treschl, František Venclík, Josef Višek, Josef Vojta, Antonín Wanka, Jiří Zykmund, Adolf Ženíšek

rok 1940 – třída VII. A, třídní profesor: Karel Rachač

Oldřich Balák, Bohumil Bayerle, Olga Bencová, Karel Bezděk, Karel Blábol, Miloš Bukva, Miloslav Burian, Dagmar Bůžková, Miluše Čechilová, Vojtěch Černý, Václav

Čipera, Alexandr Fritscher, Jaroslava Haasová, Karel Hes, Vladimír Holota, Karel Honomichl, Otakar Hora, Vlastimil Hynek, Miroslav Jaroš, Zdeněk Kapoun, Zdeněk Klečka, Jaroslav Kočandrle, Jiří Kolář, Stanislav Kopellent, Miroslav Krupička, Lubomír Kuna, Vítězslav Matějovský, Jaroslava Mazalová, Antonín Procházka, Jan Řehoř, Albert Zajíc

rok 1940 – třída VII. B, třídní profesor: Aleš Terš

Jaroslav Koubek, Jan Krisl, Václav Kutzendörfer, Jan Mainer, Milada Němcová, Ladislav Pašek, Aleš Polcar, Václav Rádl, Karel Růžička, Vladimír Řezáč, Jan Sazama, Miroslav Skála, Věra Skalická, Josef Smolák, Jiří Stulík, Miroslav Šebek, Lubomír Škoda, Karel Šmat, Bohumír Šneiberg, Václav Švajcr, Vratislav Tomášek, Josef Vacek, Vítězslav Vaníček, Jaromír Vanžura, Jaroslav Venclík, Antonín Vrabec, Václav Zahradník, Jiří Zajíček, Jiřina Zemanová, Zdeněk Žaloudek

rok 1940 – třída VII. C, třídní profesor: Jan Veselý

Jaroslav Čimera, František Janda, Ivan Jůzl, Karel Kaňák, Jaroslav Kondelík, Miloš Kögler, František Král, Václav Kraml, Karel Kuba, Lubomír Lhotský, Jaromír Manoušek, Bohuslav Mašek, Karel Nosek, Jaroslav Novotný, Otomar Popovský, Otakar Sladký, Jan Slavík, Jaroslav Smitka, Miroslav Stejskal, Václav Straka, Josef Suchý, Rudolf Svitil, Jaroslav Šašek, Jiří Šíla, Jiří Šmíd, Zbyněk Tichý, Zdeněk Ulm, Václav Votava, Jaromír Vraštil, Josef Vyskoč, Miloslav Gross

rok 1941 – třída VII. A, třídní profesorka: Růžena Endrýsová

Čestmír Baborák, Jaroslav Baněček, Václav Batěk, Oldřich Benc, Zdeněk Blažek, Vladimír Bořík, Václav Brůj, Božena Čechová, Helena Duchková, František Engl, Roman Friedrich, František Hajšman, Vladimír Hamáček, Jaroslava Chudáčková, Jan Kopeček, Jiřina Koudelková, Josef Koupšet, Alois Kovář, Karel Krumlík, František Kubeš, Václav Kugler, Jaroslav Kumpera, Antonín Kurel, Jarmila Majerová, Eduard Marval, Jarmila Matějková, Jaromír Mráček, Anna Naarová, Jaromír Peschke, Marie Pivoňková, Jaroslav Potůček, Miloslav Pötsch, Miloš Rýdlbauch, Otto Sedlaček, Rudolf Schuster, Stanislav Schuster, Rudolf Slavík, Karel Štefl, Jaroslav Šterner, Jaroslav Trojan
externista: Josef Tomášek

rok 1941 – třída VII. B, třídní profesor: Jaroslav Devetter

Jarmila Bartůňková, Vladimír Belšán, Josef Bláha, Karel Budka, Šárka Černá, Václav Gruber, Antonín Hévr, Miroslav Hlaváč, Květoslava Holubová, Miroslav Holý, Miroslav Horáček, Karel Kabát, Bohumil Kaboň, Mirko Lauterstein, Jarmila Lodlová, Miloslav Mařík, Miroslava Pechová, Miroslav Pešek, Jaroslav Strejc, Šárka Suchá, František Šedivý, Miroslav Šmíd, Ladislav Šterner, Adolf Štroner, Jiří Tříška, Jan Turč, Vladimír Vacek, Jiří Valeš, Libuše Veselá, Jan Vondrák, Karel Vurm, Bohumila Wildmannová, Jaroslav Zavitkovski
externista: Koloman Tóth

rok 1941 – třída VII. C, třídní profesor: Otmar Weschta

Milena Adlofová, Miroslav Baloun, Běďa Beneš, Miloslav Bělohávek, Václav Brožík, Pravoslav Burda, Jarmila Burianová, František Čechil, Jaroslav Dubský, Arnošt Epštein, Jaroslav Havel, Jiřina Havlasová, Antonín Hrabačka, Jarmila Hrbková, Jiří Hruška, Jan Chodora, Milan Jäger, Jan Jedlička, Jaroslav Jindra, Václav Kabát, Jan Karel, Václav Klapka, Jan Klement, Karel Kovářik, Miroslav Kreisinger, Oldřich Kvasnička, František Lukeš, Josef Mleziva, Vít Pergál, Karel Píhrt, Jakub Reitschläger, Václav Rippl, Ladislav Sopr, Ferdinand Šafařík, Miloslav Šeffl, Marie Šimandlová, Věra Vlčková

Reálné g., st. reálné g., gymnasium v Plzni (1941–1953):**rok 1942 – třída VII. A, třídní profesor: Aleš Terš**

Milan Balda, Jan Beneš, Olga Čechová, Miroslav Červenka, Josef Čipera, Vladimír Feurich, Bohumil Chvojka, Miloslav Jankovec, Zdeněk Kegler, Věra Králová, Josef Kuba, Jaroslav Kunzl, Jiřina Langová, Lumír Lukeš, Karel Matějka, Jaroslav Myslík, Emil Nežádal, Bohuš Panzner, Václav Pelíšek, Jaromír Řiha, Libor Říšský, Václav Sochna, Jiří Švec, Karel Tomášek, Arnošt Wimmr, Jan Zavitkovski

rok 1942 – třída VII. B, třídní profesor: Jaroslav Lavička

Otakar Bořík, Olga Břehovská, Zdeněk Dobříčka, Josef Fořt, František Harmáček, František Hora, Julie Hrbáčková, Arnošt Hubata, Vlastimil Jílek, Josef Jindřich, Miloslav Kripner, Zdeněk Laniar, Stanislav Luhan, Karel Lukas, Jiří Novák, Vladimír Odvody, Miroslav Pokorný, Vladimír Procházka, Jaroslav Řežáb, Miloslav Sedlák, Jaroslav Staniček, Miroslav Straka, Jaroslav Suchý, Jaroslav Sýkora, Jan Šlouf, Marie Štípková, Vladimír Urban, Josef Vítovec, Oldřich Vorel

rok 1942 – třída VII. C, třídní profesor: Václav Chlebovna

Josef Brejcha, Vladimír Cajthaml, Václav Černý, Jiří Fait, Václav Hlína, Jaroslav Hora, Miloslav Janda, Dagmar Jarolímová, Lubomír Jäger, Rudolf Kohout, Miroslav Kozák, Vladimír Kroc, Josef Kubík, Miloslav Kubín, Vladimír Lávička, František Lojda, Miroslav Malec, Jaroslav Mušek, Svatava Mušková, Milan Nebesář, Miloš Němeček, Miloš Panzer, Jiří Podolka, Jiří Riehs, Vojtěch Sopr, Jaroslav Šeffl, Zdeněk Thoř, Miloslav Valečka, Jaroslav Váňa

rok 1943

– maturity se nekonal, přechod na osmileté studium reálného gymnázia

rok 1944 – třída VIII. A, třídní profesor: Václav Chlebovna

a) dle maturitního protokolu s právní účinností od 17. 5. 1944 (totálně nasazení):

Stanislav Brudna, Vladimír Čadil, Václav Černý, Evžen Dostál, Josef Engl, Karel

Frauknecht, Karel Fryauf, Vladimír Halada, František Harant, Václav Havlík, Vladimír Jílek, Vladimír Kadera, Zdeňka Karnoldová, Miloslav Koukolík, Miloslav Krása, Karel Mazanec, Jiří Procházka, Jiří Ruml, Chrudoš Suchý, Miroslav Šanda, Miroslav Šmídl, Jaromír Vokroj, Hanuš Wagner

b) dle třídního výkazu – osvědčení uznán dospělým:

Jaroslav Beránek, Blanka Riedlová, Zdeňka Gabrielová, Libuše Kamenová, Čenka Karasová, Milan Kunc, Jaromír Václav Maur, Marie Nová, Jan Sedláček, Marie Tomášková, Marie Weingärtnerová, Jiří Zikmund

rok 1944 – třída VIII. B, třídní profesor: Zdeněk Valta

Oldřich Babka, Milouš Blaheta, Jindřich Čákora, Jaroslav Havlíček, Jaromír Hecht, Oldřich Kabeláč, Vladislav Kaňka, Bohumil Karásek, Ladislav Kastl, Zdeněk Kellner, Miloš Kočárek, Vladimír Kratochvíl, Karel Křenek, Vojtěch Kubec, Karel Kubina, Jaroslav Mazanec, Jiří Mudroch, Karel Mušek, Vladimír Oliberius, Jaroslav Ronovský, Jaroslav Roučka, Jan Šíma, Jiří Škorna, Bohuslav Špicl, Jaroslav Vileta, Vilém Vyhňálek, Lubomír Vykročil, Vladimír Weingärtner

rok 1945 – třída VIII. A, třídní profesor: Karel Bauer

Mirko Bouda, Milan Burianek, Bohumil Ceplecha, Antonín Dezort, Vladimír Doležal, Jana Fialová, Marie Chvojková, Emanuela Irlbeková, Zdeněk Jeslínek, Slavoj Kadera, Václav Karmazín, Václav Kulle, Jiří Lauda, Zdeněk Nosek, Václav Pauer, Jiří Pešek, Zbyněk Porod, Jaromír Rosenkranz, Karel Řezanka, František Šnajdr, Václav Šneberger, Albert Válek, Zdeněk Vorel, Dalibor Zdeněk

rok 1945 – třída VIII. B, třídní profesor: Antonín Hecht

Zdeněk Bicek, Jaroslav Ibrmajer, Vladimír Jelínek, Ladislav Jirkal, Jiří Kadlec, Jindřich Klas, Vladimír Klepetko, Václav Krejčí, Vladimír Kubíček, Jaroslav Mandaus, Josef Mošna, Milan Pflieger, Bohuslav Pivoňka, Miroslav Prokopec, Oldřich Samohejl, Jaroslav Skála, Jaromír Soukup, Vladimír Suchý, Miroslav Svítíl, František Svoboda, Václav Šalanský, Josef Šašek, Jaromír Šesták, Miloš Šleis, Jan Štork, Miroslav Wiesner, Karel Zeman

rok 1945 – třída VIII., třídní profesor: Zdeněk Valta

dle Výnosu MŠO o odčinění krivd – žákům vydáno vysvědčení dospělosti s právní účinností od 1. 7. 1944

Josef Brož, Charlotta Epšteinová, Václav Fiala, Vladimír Kratochvíl, Josef Krumpos, Zdeněk Lorenc, Břetislav Milota, Bohumil Mukenschnabl, Emil Palivec, Mário Vratislav Peška, Václav Prantner, Olga Radová, Miloslav Sedláček, Rudolf Šedivec

externisté – 1945: Václav Hrubý, Jan Prokša, Vladimír Schuster, Emanuel Tesař; Josef Grešl, Jana Slivková

dílčí zkouška z latiny – Vladimír Kubíček, Albert Válek

rok 1946 – třída VIII. A, třídní profesor: Zdeněk Valta

Zdeněk Birner, Vlastimil Bukovský, Miloslav Cajthaml, Jaroslav Fikrle, Břetislav Hamrle, Václav Heller, Václav Hrabák, Luboš Hruška, Jaroslav Juha, Jaroslav Kohout, Josef Kohout, Oldřich Koudele, Jindřich Leitner, Česlav Linhart, Vlastimil Linka, Rudolf Lojda, Jiří Marek, Oldřich Mleziva, Mojmír Mráz, Zdeněk Mráz, Jaromír Nesnídal, Miloš Novák, Vlastimil Nový, Zdeněk Panzer, Luboš Pochman, František Pražák, Vladimír Rabas, Zdeněk Riehs, Adolf Skládaný, Karel Souček, Josef Špatenka, Miloslav Trnka, Zdeněk Vitvar, Vladimír Wenig

rok 1946 – třída VIII. B, třídní profesor: František Koliha

Milada Bílková, František Brotánek, František Bucifal, Milada Čechová, Bohuslav Dvořák, František Hájek, Antonín Hajšman, Karel Jager, Miloslav Jeslínek, Jiří Kellner, Josef Kilberg, Jan Kiml, Josef Klimeš, Josef Kočka, Richard Kotáb, Josef Kubař, Libuše Malcová, Miloš Marčan, Vladimír Mařík, Jiří Mothejzík, Josefa Ochová, Olga Pechová, Dalibor Pejřimovský, Miloslav Pešek, Dagmar Poleníková, Josef Řezáč, Věra Sikytová, Zdeňka Skálová, František Suchý, Václav Tichý, Jaromír Trojan, Robert Volánek, Václav Zykmond

externisté – 1946: Jiří Kočárek, Miloslav Záveský, Miroslav Kokeisl, Jan Beránek, Zdeněk Nováček, Zdeněk Knaizl, Jaroslav Kohel, Miloslav Mertl, Miloslav Benda, Jan Hodek

dílčí zkouška z latiny: Antonín Hajšman, Jiří Škorna, Zdeněk Vorel, Zdeněk Bicek, Zbyněk Porod

rok 1947 – třída VIII. A, třídní profesor: Václav Šíp

Jaromír Bruj, Josef Duchek, Svatopluk Fiala, Radislav Filip, Richard Florian, Jaromír Freiberg, Miloš Heller, Jindřich Jiša, Jindřich Kadera, Dagmar Kosnarová, Slavomír Krhounek, Ladislav Kubín, Zdeněk Kutzendörfer, Miloslav Mach, Václav Mertl, Miroslav Mrcek, Miroslav Nechutný, Zbyněk Nový, Vlastimil Nutil, Jiří Prácheňský, Pavel Prošek, Otomar Rabas, Vladimír Rous, Jaromír Růžička, Jan Satran, František Schinabek, Miroslav Šmíd, Zdeněk Vrběcký, Rudolf Ženíšek

rok 1947 – třída VIII. B, třídní profesor: Aleš Terš

Jan Černý, Václav Hruška, Vladimír Kačerovský, Jindřich Kovářik, Libuše Kubíková, Danuše Kulhánková, Věra Kulhánková, Oldřich Malán, René Metyš, Anna Mulačová, Václav Petráš, Svatoslav Procházka, Vlastislav Pytlík, Stanislav Rataj, Miloslav Schmidt, Jiří Steif, Roman Sýkora, Miroslav Škarda, Jiří Trhlík, Heliodor Uchytíl, František Vaníček, Václav Veverka, Václav Vít, Eva Vítová, Václav Vlach, Stanislav Vrátník, Antonín Wild, Olga Zemanová, Josef Boubín

externisté – 1947: Josef Smolák, Jiří Smutný, Jaroslav Holler, Erhart Srnka

dílčí zkouška z latiny: Milada Čechová, Miloš Vyskoč

rok 1948 – třída VIII. A, třídní profesor: Václav Chlebovna

Josef Achac, Jiří Balcar, Antonín Beran, Jaroslav Brček, Luděk Dembovský, Zdeněk Dezső, Jiří Dienstpier, Karel Fojt, Josef Frána, Václav Hausner, Miloslav Hejplík, Miloslav Heller, Zdeněk Holub, Jiří Karpinský, Václav Kolář, Zbyněk Kovanda, Libor Kubát, Eva Kussiová, Vladimír Lahoda, Jiřina Laudinová, Olga Němcová, Miroslav Staněk, Ladislav Sýkora, Miloslav Šimek, Zdeněk Tytl, Zdeněk Vřešťál

rok 1948 – třída VIII. B, třídní profesor: Arnold Gottesman

Stanislav Bauman, František Císař, Miroslav Čížek, Josef Ebenlendr, Václav Feifrlík, Zdeněk Hanzal, Jiří Kejzlar, Jan Klik, Václav Koura, Stanislav Křisa, Jiří Kuthan, Vlastimil Mareš, Jan Můr, Alena Mušková, Zbyněk Smazal, Miroslav Smrčka, Miroslav Soukup, František Stoček, Alena Synková, Zdeněk Šoustek, Miroslav Štilip, Jaroslav Štrunc, Josef Tomáš, Miroslav Vožech

rok 1948 – třída VIII. C, třídní profesor: Václav Šíp

Oldřich Bartoš, Jaroslav Belbl, Karel Blecha, Vladimír Burian, Prokop Černý, Richard Dlahý, Jan Jeník, Zdeněk Kaňka, Karel Kašpar, František Kopřiva, Josef Kufner, Lubomír Linhart, Bohumír Majer, Vladimír Nový, Ladislav Pavlíček, Ilja Siegl, Vladislav Sláma, Josef Šusta

externisté – 1948: Karel Kropík, Evžen Steif, Karel Hroch, Bohumil Maleček, Jaroslav Měska

rok 1949 – třída VIII. A, třídní profesorka: Marie Kautská-Matějková

Jiří Beneš, Jiří Flaisleben, Vladimír Holler, Jiří Houška, Zdeněk Jílek, Miloslav Kilberger, Václav Krejsa, Jiří Machula, Vladimír Mařík, Miloslav Mlynařík, Jan Mrkvíčka, Zdeněk Novák, Emil Pázral, Josef Pěnkava, Miloslav Pruner, Jiří Rais, Ladislav Rytych, Josef Skalický, Karel Sládek, Richard Smola, Oldřich Soutner, Josef Šedivec, Jiří Šedivý, Milan Šiška, Jaroslav Švajcr, Stanislav Švandrlík, František Trobl, Zdeněk Vejvančický, František Žáček

externista – 1949: Oldřich Černý

rok 1949 – třída VIII. B, třídní profesor: Jaroslav Šmída

Alexandr Barták, Jiří Čečil, Viktor Fiala, Miroslav Forman, Jan Fousek, Karel Hlava, Karel Holden, František Holoubek, Václav Kabát, Josef Levora, Zdeněk Málek, Věra Pinkerová, Vladimír Pospíšil, Luděk Procházka, Václav Rosig, Jindřich Semler, Bohuš Šimsa, Václav Šklíba, Vladimír Taišl, Vladislav Zíka

rok 1949 – třída VIII. C, třídní profesor: Vladimír Václav

Mirko Ferra, František Chalupský, Pavel Karel, Dušan Karez, Vlastimil Krásný, Eva Kreisová, Jindřich Lang, Vladimír Lokajčec, Roman Míka, Jiří Mladějovský, Jiří Rudenko, Marie Rysplerová, Josef Smola, Josef Stelčík, Stanislav Šimandl, Jaromír Šlajs, Čeněk Šlapák, Miroslav Šlehober, František Tolar

rok 1950 – třída IV. A, třídní profesor: František Biskup

Otakar Bacík, Josef Baudyš, Kamil Fontán, Kamil Gschwind, Jaroslav Houda, Zdeněk Kalser, Jiří Klička, Jiří Kovář, Čestmír Kraml, Jiří Lepší, Otakar Maxa, Jan Mlnařík, Jiří Musil, Emil Pázral, Vilém Rössch, Mojmír Sedláček, Ivo Schuster, Josef Stern, Ladislav Svatoš, Otakar Šnajdr, František Štaif, Jaroslav Taišl, Vladimír Teřl, Vladimír Tykal, Bohumír Veselý, Vratislav Weingärtner, Eduard Žlábek

externisté – 1950: Jaroslav Grešl, Bohdan Ritschel

dílčí zkouška z latiny: Eva Kreisová, Josef Levora, Marie Rysplerová

rok 1950 – třída IV. B, třídní profesorka: Vlasta Fišerová

Josef Arbes, Jiřík Batěk, Zdeněk Beneš, Dagmar Beránková, Václav Brada, Zdeněk Duchek, Jaroslav Egermaier, František Faltýn, František Hofman, Jaroslav Klíma, Stanislav Kondelík, Bohumír Kučera, Jaromír Mlejnský, Jiří Sommer, Josef Sudek, Jiří Suchý, Josef Šilhan, Karel Šteif, Miloš Tenora, Zdeněk Ulč, Milan Vacík, Václav Vaňourek, Miloslav Vejvančícký, Václav Vyskočil, Vladislav Weber

rok 1950 – třída IV. C, třídní profesor: Vladimír Václav

Soňa Beranová, Ivan Budín, Pavel Gregora, Jaroslav Hercík, Josef Herejk, Jan Hochman, Jan Hrubý, Jaroslav Kinkor, Karel Klíma, Jaroslav Kovářík, Jarmila Křížková, Vladimír Lagutin, Miroslav Markvart, Jiří Mašek, Julius Pfeifer, Josef Poláček, Bohumil Razím, Dalibor Seidl, Rudolf Svatek, Josef Šlais, Eliška Teřlová, Vladimír Vágner

rok 1951 – třída IV. A, třídní profesor: Vojtěch Faměra

Vlasta Beranová, Gustav Bláha, Václav Břach, Stanislav Čeček, Václav Fajt, Pavel Husar, Vladimír Janda, Zdeněk Jandík, Bohuslav Jaroš, Petr Jičínský, Josef Kasl, Oldřich Kouřil, Robert Kovářík, Václav Liška, Václav Mezek, Jožka Nedůchal, Jiří Nechleba, Jaroslav Pleskal, Miloš Skuček, Karel Stoll, Dagmar Šafaříková, Zdeněk Štaif, Jindřich Tomačka, Jaroslav Vrba

rok 1951 – třída IV. B, třídní profesor: Jaroslav Šmída

Jindřich Bartůněk, Václav Faiferlík, Rudolf Kejzlar, Václav Krajdl, Josef Krejcar, Miroslav Krob, Miloslav Kučera, Jaroslav Kule, Bohumír Kulíšek, Stanislav Lukáš, Jaromír Milota, Karel Rutka, Jaroslav Smejkal, Vratislav Šasek, Vladimír Šíma, Marie Šimková, František Šrámek, Vojtěch Švehla, Václav Ulvr, Karel Valenta, Zdeněk Vápeník, Helena Fialová – Vašková, Milan Vrána, Ivan Vysoký, Josef Ženíšek

rok 1951 – třída IV. C, třídní profesorka: Vlasta Fišerová

Jaroslav Ambrož, Miroslav Balda, Jiří Bílek, Jaroslav Biskup, Václav Bystřický, Václav Fencel, Václav Fryček, Helga Janotová, Václav Ježek, Václav Karlíček, Vítězslav Keller, Josef Kestler, Václav Kučera, Josef Kunca, Margita Kussiová, Zdeněk Majer, Zdeněk Müller, Jaroslav Novák, Jan Panský, Lubomír Raab, Miloslav Raška, Boris Skřivan

rok 1951 – třída IV. D, třídní profesorka: Olga Karpinská-Kapetanaki

Dagmar Černá, Jaroslav Folta, Václav Froněk, Miroslav Honzík, Helena Horejšová, Jiří Hytman, Miroslav Chmelíř, Věněk Chromec, Jan Kasl, Vladimír Kepka, Milan Kodídek, Eva Kožená, Jindřich Mašek, Zdeněk Mašek, Miroslav Nozar, Antonín Pohofelický, Zdeněk Polanka, Jaroslav Pšenička, Zdeněk Sigmund, Ladislav Smoček, Drahoslav Suchý, Jiří Svoboda, Jan Šneberger, František Vágner, Jan Velek

rok 1951 – třída IV. E, třídní profesor: František Biskup

Zorenka Bláhová, Věra Boučková, Kamil Bradlec, Věra Bulínová, Václav Čech, Vlastimil Dyrhon, Boris Falada, Božena Felixová, Karel Hlůžek, Jiří Chvála, František Kápar, Jiří Kovářik, Pavel Kratochvíl, Milena Kreidlová, Zdeněk Kubín, Jiří Laška, Jan Lepší, Josef Osten, Jitka Pavlíková, Stanislav Raupach, František Šmíd, Oldřich Toberman, Bohuslav Včala, Danuše Vladařová, Karel Voleník, Karel Východský

rok 1951 – třída IV. F, třídní profesor: Antonín Friesl

Jiřina Červenková, Václava Dušková, Marie Fabiánová, Helena Faltinová, Eva Heidelbergová, Marie Hrabětová, Marie Hrubá, Olga Janešová, Eva Konařovičová, Jana Krystlová, Eva Křenková, Jiřina Mainerová, Kamila Maříková, Olga Morávková, Eva Mottlová, Anna Prokešová, Blanka Rozbořilová, Růžena Schinabková, Jaroslava Stočesová, Ludmila Straková, Anna Šefrnová, Marie Topková, Ema Zikmundová
externisté – 1951, dílčí zkouška z latiny: Libuše Anderlová, Vlasta Nekolová, Zdenka Pospíšilová, Božena Reyčová, Eva Šefrnová

rok 1952 – třída IV. A, třídní profesorka: Anna Trejbalová

Libuše Andělová, Oldřich Baroch, Václav Dvořák, Vladimír Faul, Milan Heidelberg, František Jandoš, Jiří Jelínek, Milan Kalina, Květoslava Kalinová, Jan Karásek, Josef Kasl, Jiří Klimt, Eva Knaizlová, Jan Koutecký, Alena Kozáková, Václav Krs, Jiří Kůst, Bronislav Losenický, Josef Louda, Jaromír Mergl, Vlastimil Musil, Václav Rada, Jindřich Rybář, Emilie Skočdoplová, Jiří Sládek, Vladimír Vaněk

rok 1952 – třída IV. B, třídní profesorka: Anna Třesohlavá

Václav Bořík, Pavel Brunclík, Jaroslav Burian, Stanislav Čekan, Vladimír Držala, Josef Götz, Miroslav Habel, Zdeněk Holý, Miroslav Kaňák, Jaromír Karnold, Jiří Kokoška, Pavel Kostlivý, Karel Milota, Lubomír Novotný, František Pázral, Zdeněk Stehlík, Alena Stehlíková, Zdeněk Švehla, Jiří Tykvart, Alois Vaněk, René Vávra, Václav Zahradník, Václav Zíma, Stanislav Zoubek

rok 1952 – třída IV. C, třídní profesorka: Alexandra Blechová

Miloslav Andrlík, Miloslav Bultas, František Havlíček, Zdeněk Kraft, Jan Krystl, Jaroslav Křivanec, Vladimír Kutač, Josef Lebeda, Miloš Löffelmann, Zdeněk Losenický, Vladimír Moravec, Jiří Mrvík, Jiří Nový, Bohumír Plaček, Jan Pochman, Zbyněk

Pouch, Jiří Pražák, Václav Pražák, Vlastimil Racek, Libor Roštíř, Jaroslav Soukeník, Bohuslav Šimonek, Marcel Šmolík, Jiří Zeman

rok 1952 – třída IV. D, třídní profesor: František Biskup

Jaroslav Balda, Zdeněk Bílek, Vladimír Bílý, Alois Černý, Hana Draská, Ladislav Fabišovský, Jiří Hájek, Vilma Hajšmanová, Josef Honzík, Miroslav Jindřich, Danuše Kabourková, Irena Landergotová, Jiří Lepič, Ludoslava Levorová, Josef Peterka, Helena Pilná, Ludmila Rajdová, Ludmila Rochová, Ladislav Rudolf, Miloslav Schneider, Vilém Smetana, Danuše Strádalová, František Šiling, Miroslav Švehlák

externisté – 1952, dílčí zkouška z deskriptivy: František Černík, Libuše Eisenreichová, Jindřiška Herinková

dílčí zkouška z latiny: Jaroslav Kule

rok 1952 – třída IV. E, třídní profesor: František Šourek

Ludmila Adamcová, Taťána Baumanová, Jindřich Bittner, Marie Bláhová, Alice Blumentrittová, Jarmila Brožíková, Jiřina Brychová, Eva Cacáková, Jindřiška Česalová, Marie Dřevová, Lilly Eisenschinelová, Ludmila Forejtová, Zdeňka Hándlová, Jan Hlavsa, Jaroslav Janeček, Jitka Ježková, Věra Jirková, Marta Klučinová, Larisa Kopecká, Vlasta Kršková, Zdeňka Líbalová, Jiří Lomberský, Zdeňka Maksová, Karel Mařík, Jiřina Mejvaldová, Jiljí Metyš, Eduard Picka, Naděžda Sainerová, Helena Schneiderová, Emilie Šmakalová, Eva Tolarová, Irena Třísková, Jan Žemlička, Zdeněk Černý, Jaroslav Ryšánek

rok 1952 – třída IV. F, třídní profesorka: Anna Klausvicová

Miroslav Benda, Ivana Fastová, Hana Gottwaldová, Bohuslav Houba, Jaroslava Kabourková, Jana Krátká, Václav Krátký, Milivoje Kvapil, Jiří Malý, Jiřina Maršálková, Pavel Mařan, Jaroslav Nágr, Bohumír Neckář, Jiří Palkovský, Jaroslav Peklo, Zdeněk Podroužek, Miroslav Pokorný, Helena Procházková, Zdeněk Sieger, Josef Skála, Zdeněk Starý, Marie Sýkorová, Stanislav Šašek, Stanislav Šnajdr, Alena Šubrtová, František Tomášek, Danuše Tomková, Jarmila Vadlejchová, Radoslav Vaněk, Zdeněk Vocásek, Václav Vydra

rok 1952 – třída IV. G, třídní profesor: Václav Mencil

Dagmar Barborková, Viktor Beneš, Mirko Benetka, Jaroslav Čejka, Eleonora Černá, Pavel Hegner, Jiří Holý, Jana Kalivodová, Věra Konrádová, Zdeňka Krausová, Marie Krňoulová, Jiří Ládr, Věra Lišková, Alena Lukešová, Ivanka Nachtmannová, Radomila Pochmanová, Petr Riesel, Hana Rusová, Jitka Stupková, Irena Svobodová, Karel Šilhánek, Olga Špeldová, Jan Štech, Jan Wácha, Dagobert Vešta, Ludmila Vítnerová

rok 1953 – třída IV. A, třídní profesor: František Biskup

Stanislav Antoušek, Jaroslav Bouda, Jiří Bouda, Jindřich Hanzlíček, Miroslav Havlíček, Jaromír Jílek, Jiří Kůrka, Karel Macourek, Václav Machník, Milan Modrý, Hele-

na Motyčková, František Němec, Bohumil Potůček, Stanislav Skala, Alfred Skounic, Ladislav Synek, Bohumil Štembera
externista – 1953: Libuše Mlejnská

rok 1953 – třída IV. B, třídní profesorka: Anna Trejbalová

Miloš Borusík, Jan Bošek, Milan Cafourek, Zdeňka Černá, Josef Follprecht, Zdeňka Klepetková, Emil Kohout, Jaromír Kohout, Anna Královcová, Jiří Nosek, Jaroslava Polívková, Miroslava Ševčíková, Jaromír Šmídl, Miroslav Šmolík, Marie Šnebergerová, Naděžda Walterová, Miloslav Vávra, Vladimír Zika

rok 1953 – kurz A₁, třídní profesorka: Marie Veselá

Václav Bečvář, Marta Bohoňková, Jiří Brabec, Jaromír Doubek, Rostislav Dufek, Vojtěch Flutka, Eustach Hora, Zdeněk Horn, Václav Jiřinec, Ivan Krčmář, Josef Kreč, Jiří Krombholz, Ivan Kupka, Milan Mužík, Vladimír Müller, Jan Naxera, Ladislav Petřů, Karel Pitel, Jaromír Rada, Milan Rais, Milan Řežábek, Milan Sigmund, Mojmír Soukup, Boris Tjulenev, Milada Turková, Milan Vacek, Jan Vlček

rok 1953 – kurz A₂, třídní profesor: František Biskup

Jan Bokr, Radomír Hrdlička, Vlasta Hůlová, Hana Chvapilová, Jindřich Jelínek, Josef Jílek, Jan Jůza, Václav Klement, Jaroslav Kotal, Jaroslav Kraus, Milan Liebl, Eva Lišková, Jaromír Lochman, Danuše Mengerová, Lambert Mikunda, Milan Štaif, Eva Štarková, Zdeňka Štroblová, Karel Vlachovský, Václav Volráb

rok 1953 – kurz B, třídní profesor: Josef Třesohlavý

Jitka Adamcová, Věra Bejvančícká, Jaroslava Benešová, Věnceslava Friessová, Jaroslav Klement, Jaromír Lang, Richard Matzner, Václav Rous, Erik Schmidt, Karel Šindelář, Zdeněk Štengl, Josef Šťastný, Eva Vovsová, Vladimír Ženíšek

Jedenáctiletá střední škola (1953–1961):

rok 1954 – třída XI. A, třídní profesorka: Marie Veselá

Anna Blažková, Josef Brejcha, Zdeněk Brož, Zdeněk Čechura, Jiří Duspiva, Jiří Fiedler, Miroslav Hrubý, Věra Hubáčová, Milan Hušpauer, Stanislav Chudáček, Miroslav Kalina, Ludmila Kaslová, Jan Kašpar, Karel Kleinmond, Marie Klinerová, Lydie Krajníková, Jan Kraus, Václav Matoušek, Zdeněk Ouda, Vladimír Ovsjannikov, Jaroslav Pavlíček, Jiří Pytlík, Milan Semilský, Petr Smutný, Ladislav Srb, Václav Staníček, Vladimíra Šmirousová, Eva Šroubková, Ctibor Štádl, Milan Štolka, Kamil Švojgr, Jiří Tošovský, Svatopluk Voděra, Miroslav Weiner, Milan Zelenka

rok 1954 – třída XI. B, třídní profesor: František Biskup

Josef Běhavý, Miloslav Červený, Richard Ešner, Vojtěch Fencel, Šárka Formánková, Jindřich Horčíčka, Jaroslava Hrubá, Jindřiška Jandová, Jaroslava Jarešová, René Jirka,

Jitka Jílková, Zdeňka Kameněvová, Ivan Kluh, Marie Korandová, Eliška Kroupová, Ivan Kuchynka, Jiří Linhart, Stanislav Mazanec, Libor Pittermann, Olga Průchová, Jan Richter, Jaroslava Satrapová, Danuše Schejbalová, Vratislav Stehlík, František Strnad, Stanislav Šilpoch, Jiří Šípek, Jitka Šrámková, Drahomíra Trunečková, Hana Ulčová, Jaroslav Valenta, Otakar Vavroch, Jiljí Vitouš, Růžena Záhořová, Danuše Zemanová, Jaromír Žižkovský

rok 1955 – třída XI. A, třídní profesor: Josef Třesohlavý

Václav Hakr, Miloslav Heidenreich, Jan Jaroš, Miluše Jelínková, Eva Jičínská, Květoslava Kendíková, Luděk Koutský, Aleš Krejsek, Vlastimil Kroupa, Eduard Maur, Jaroslav Moulis, Emilie Nekolová, Pavel Novák, Ivo Pittermann, Richard Poláček, Marie Radová, Jiří Sadílek, Milan Semler, Jaroslav Strejc, Jaroslav Šilhánek, Petr Šmolík, Jiří Tolar, Květuše Tomanová, Marta Valentová, František Vaník, Jan Vlasák, Ctibor Vojta, Josef Vrbský, Alena Zelenková, Miloslava Žemličková
externista: František Košťák

rok 1955 – třída XI. B, třídní profesor: Zdeněk Nygrýn

Božena Baumruková, Květoslava Borečková, Josef Bouda, Jana Bulínová, Svatava Černá, Oldřich Dobrý, Anna Fabiánová, Karel Hanza, Blahoslav Hašek, Eva Hufeislová, Hana Kasalová, Dagmar Kokešová, Luděk Kolář, Vratislav Konečný, Milena Lišková, Petr Matějka, Jana Nitková, Jiří Nohavec, Jiřina Rodinová, Jaroslav Rubáš, Jiří Skočdopole, Miroslav Staněk, Libuše Šeflová, Milan Šmídl, Vojtěch Toman, Jaroslava Trnková, Ilona Truxová, Judith Viktorová, Věra Vinklářová, Ivanka Weberová, Josef Zdebor

rok 1955 – třída XI. C, třídní profesor: Oldřich Černý

Miloš Beran, Václav Bultas, Milada Čadková, Jaroslav Čapek, Jana Dubská, Ladislav Fiala, Josef Hereit, Bohunka Houdková, Eva Kaslová, Václav Klik, Marie Kučerová, Josef Kůs, Růžena Kůsová, Jindřich Lego, Marta Lippertová, Josef Matoušek, Václav Michálek, Jaroslav Němec, Oldřich Nykles, Josef Osvald, Václav Pašek, Ladislav Pech, Dana Pecháčková, Eva Pešová, Hana Piškulová, Jaroslav Podlena, Jiří Přepěchal, Vlastimil Solil, Josef Soušek, Zdeněk Šuma, Vladimíra Šváblová, Jindra Turková, Jiří Zahradník, Eva Zahradníková, Bohuslava Žemličková

rok 1956 – třída XI. A, třídní profesor: František Biskup

Hana Černá, Miroslav Fanta, Hana Hladká, Jiří Hranička, Jiří Janoušek, Jaroslav Kotora, Jiří Král, Libor Křižanovský, Jiří Kunzendörfer, Josef Linda, Jiří Luhan, Blažena Mikysková, Jindřiška Mixová, Václav Mošna, Hana Mošnová, Michail Ovsjannikov, Václav Plzák, Zdeněk Smíček, Irena Stejskalová, Blanka Strejcová, Vlastimila Synáčová, Jaroslav Šašek, Vladislav Štádl, Pavel Vacek, Miloslav Váchal, Hana Vaisová, Marie Vlková, Zdeněk Votruba, Hana Zachová, Jaruška Žižková

rok 1956 – třída XI. B, třídní profesor: Oldřich Černý

Karel Čech, Václav Drle, Julie Gallistlová, Jana Hoblová, Hana Horálková, František Hůrka, Bohdan Chodounský, Jiří Jindra, Marie Jungová, Anna Jůzková, Josef Kašpar, Helena Kolářová, Jaromír Koliha, Luboš Kučera, Vladislav Kvapil, Karel Matásek, Richard Metzger, Danuše Moravcová, Hana Nejdlová, Libuše Novotná, Zdeňka Pa-tejdlová, Josef Pečený, Zdeněk Straka, Jarmila Ševčíková, Alena Václavková

rok 1956 – třída XI. C, třídní profesor: František Šourek

Josef Aušberger, Helena Bláhová, Jiřina Bradová, Josef Bystřický, Eva Cinková, Jana Čechurová, Věra Gillarová, Věra Hachová, František Hanzlíček, Jana Havlová, Jaroslava Hecová, Kristina Hešová, Karel Husák, Věra Kankrlíková, Jan Kantner, Milena Kantnerová, Hana Kramlová, Jitka Krhounková, Anna Křížová, Eduard Leeder, Ladislav Lomnický, Hana Matyášová, Karel Mudra, Věra Nolčová, Helena Ponížilová, Jaroslav Posselt, Vladislav Řehák, Drahomíra Řezáčová, Marie Sinkulová, Božena Šilhánková, Zdeňka Zemanová, Marie Ženíšková

rok 1956 – třída XI. D, třídní profesor: Milan Rádl

Jiřina Blahníková, Jana Dvořáková, Marie Dyková, Ivana Flieglová, Marie Fryčová, Miloslava Gronichová, Jaroslava Hejretová, Kristina Jabornická, Ludmila Jansová, Anna Jenčová, Hana Kaloušová, Antonie Konopásková, Václav Korcan, Jaroslava Kulhavá, Pavel Lehner, Jiřina Manclová, Josef Muchna, Václav Němeček, Josef Novotný, Helena Pelechová, Vladimír Pelíšek, Hana Přibáňová, Věra Sigmundová, Slavomír Sopr, Marie Strubinská, Václav Šik, Marie Štilipová, Jan Vodička, Alena Vyhnisová

rok 1957 – třída XI. A, třídní profesorka: Věna Velkoborská

Jan Beránek, Miroslav Brada, Marie Brejchová, Ladislav Čada, Vladislav Česák, Marcela Dokupilová, Richard Dürmuth, Marie Fajfrlíková, Jiří Hamáček, Jaroslava Handšuchová, Drahoslava Houdková, Miroslav Kadera, Růžena Kandlová, Jitka Kasalová, Jindřich Komorous, Anna Krauzová, Miloš Křištof, Antonín Krýsl, Jaroslav Křeček, Jaroslav Kubík, Jaroslav Macoun, Krista Maloušková, Marie Modračková, Soňa Nováková, Alena Pejcharová, Marta Pešková, Zdeňka Pokorná, Ludmila Řezáčková, Jana Štolbová, Jarmila Tůmová, Jaroslava Vňuková, Milada Wohlmutová, Milada Wurtingerová, Věra Zábrodská, Vladimír Zich, Marie Žižková

rok 1957 – třída XI. B, třídní profesor: Miloslav Šmíd

Zdeněk Beneš, Pavel Biskup, Věra Brejchová, Jiří Buriánek, Josef Kadera, Jiří Kočovský, Zdeňka Kostnerová, Karel Koutský, Zdeňka Kulová, Alois Lašek, Bohumil Miksan, Jiří Neubarth, Václav Pilka, Jarmila Ronzová, Marcela Roštíková, Helena Schillerová, Josef Soukup, Jaroslava Straková, Eva Světlíková, Miloslav Sýkora, Marcela Šedivková, Petr Šindler, Václav Šlajs, Jaroslava Štěpánovská, Blanka Tichá, Jan Váňa, Jiří Veselý, Marta Wimmerová, Stanislav Vladař, Anna Žáková

rok 1957 – třída XI. C, třídní profesorka: Anna Trejbalová

Otilie Balvínová, Petr Beneš, Roman Běláč, Milan Brejcha, Jitka Čechová, Dagmar Červená, Jaroslava Ernestová, Jaroslava Fišerová, Václav Forejt, Josef Frdlík, Josef Harant, Libor Herodes, Jindřiška Holotová, Vlasta Hroudová, Zdeněk Hudec, Blažena Charvátová, Helena Janská, Václav Jílek, Ludmila Kardošová, Jan Kášek, Milan Klail, Václav Klíma, Otto Konečný, Alena Křížová, Josef Liška, Květa Martinovičová, Václav Mentlík, Ludmila Měsíčková, Miroslav Mirošovský, Stanislav Mirvald, Věra Pázlerová, Jiří Petřík, Josef Průša, Helena Rajsová, Pavel Růžička, Helena Slepíčková, Jan Sloup, Marie Šimicová, Vladimír Šmíd, Pavel Urbánek, Zdeněk Voráček, Alena Votavová

rok 1957 – třída XI. DS (dálkové studium), třídní profesor: František Biskup

Josef Brož, Jan Budín, Jaroslav Burda, Jaroslav Hořejší, Libuše Hrabětová, Františka Hyndráková, Danuše Langová, Jaroslav Nosek, Stanislav Petrášek, Břetislav Poncar, Karel Vaněk, František Vohradský

rok 1958 – třída XI. A, třídní profesor: Jan Soběšský

Vladimír Ballý, Josef Bečvář, Dagmar Benedyktová, Jan Beníšek, Josef Beran, František Binder, Dana Bosáková, Alena Brabcová, Miroslav Breznusčák, Svatava Ciprová, Jaroslava Císařová, František Čákora, Eva Černíková, František Černý, Hana Daňková, Jiří Egermaier, Vladimír Folk, Miroslav Fousek, Václav Havlík, Anna Herejková, Markéta Hešová, Jaroslava Hofbauerová, Hana Hrdinová, Miloslav Hrubý, Jana Jeníková, Marie Jirsová, Bohuslav Kalbáč, Zdeňka Kalserová, Ladislav Karnold, Marie Kletečková, Zdeněk Klimt, Jan Kohout, Jiřina Křenková, Jiří Kufner, Jiří Viktora, Alexandra Šrůtková, Alena Švojková

rok 1958 – třída XI. B, třídní profesor: František Biskup

Marta Bednářová, Jana Berková, Jaroslav Bílý, Milada Císařová, Pavel Fistung, Václav Holub, Jindřich Honz, Tomáš Hůla, Pavel Kasík, Milan Kodim, Radana Kudrová, Jaroslav Kvasnička, Milan Laštovka, Pavel Leopold, Karel Mazáč, Miroslav Mukenšnábl, Bohumil Němeček, Jiří Otto, Jaroslav Pilka, Hana Pokorná, František Pražák, Anežka Pytlíková, Jiří Sehnal, Albert Sieber, Pavel Sladký, Karel Staněk, Vladimír Šebek, Jaroslav Šefl, Jaroslav Tauer, Zdeněk Vacek

rok 1958 – třída XI. C, třídní profesorka: Marie Vacková

Daniela Brabcová, Hana Janská, Jana Kovářová, Milada Krmelová, Hana Kvíderová, Jaroslav Lang, Marie Majerová, Jarmila Malá, Karel Mora, Helena Možná, Jana Nechutná, Božena Páralová, Jiří Peška, Tomáš Pick, Božena Píchovcová, Miluše Píchovcová, Jan Procházka, Anna Pužmanová, Jiří Rada, Vladimír Resl, František Růžička, Ludmila Sladká, Věra Slaná, Petr Smolák, Pavla Smoláková, Eva Svobodová, Jaroslav Šafránek, Karel Štekl, Božena Švihlíková, Pavel Tlapa, Alena Ulčová, Eva Valentová

rok 1958 – třída XI. DS (dálkové studium), třídní profesor: Milan Rádl

Jaroslav Čapek, Ladislav Dudek, Miroslav Hlaváč, Miroslava Makrlíková, Vladimír Neubauer, Libuše Poláčková, Václav Šnajdr, Emil Veselý, Antonín Wirth

rok 1959 – třída XI. A, třídní profesor: František Šídlo

Zdeněk Bednář, Milena Bejčková, Stanislav Brada, Václav Buryšek, Marie Feklová, Milan Fiala, Karel Fischer, Jitka Flötterová, Miloslav Hes, Stanislav Hrubý, František Hubka, Zdeněk Chodora, Libuše Kočandrlová, Karel Kodim, Eva Kokošková, Zdeňka Kokošková, Květa Kotková, Arnošt Křenek, Jaroslava Kuncová, Pavel Kužel, Vilém Lederer, Václav Liška, Alena Lohrová, Antonín Makrlík, Věra Matoušková, Jan Mancl, Miroslav Opatrný, Hana Pumpová, Božena Sedláčková, Helena Štiková, Miroslav Štrejchýř, Viktor Viktora, Emilie Vinterová, Rudolf Vobruba

rok 1959 – třída XI. B, třídní profesor: Karel Hoblík

Jana Ašenbrenerová, Vlasta Beranová, Jarmila Böhmová, Julie Budínová, Věra Čalková, Jaroslava Čivišová, Jarmila Dolejšová, Jana Faltusová, Eva Fialová, Marie Fialová, Jana Harmáčková, Jana Holečková, Marcela Jandová, Marcela Košanová, Alena Kotěšovcová, Jana Kyndlová, Jarmila Nechutná, Kamila Opatrná, Marie Palečková, Jana Páníková, Věra Racková, Olga Randová, Eva Reitmaierová, Ivana Riesová, Marie Roučková, Milena Rumlová, Jana Říhová, Jana Staňková, Zdeňka Sušánková, Věra Špíralová, Helena Štěpánová, Ludmila Turečková, Marie Vagenknechtová, Miroslava Vítková, Hana Weinfurtovej, Jiřina Zelenková

rok 1959 – třída XI. C, třídní profesorka: Věra Rádlová

Jana Adámková, Soňa Babická, Vlasta Boříková, Milena Brejchová, Vladimír Čadek, Marie Čiháková, Jaroslav Fischer, Miloš Harant, Vilém Hupač, Jiřina Jandová, Libuše Jandová, Jolanta Kalinovská, Jindřich Kopřiva, Vladimír Kořan, František Košta, Jiří Kubíček, Eva Lindauerová, Helena Majnesová, Hana Mourková, Jitka Pecháčková, František Pekárek, Jana Racková, Pavel Roskovec, Hana Svobodová, Jiří Terš, Bohuslav Tikal, Jan Trojan, Jiří Ulč, Jaroslava Vacínová, Josef Zeman, Hana Zídková, Jitka Ženíšková

rok 1959 – třída XI. D, třídní profesor: Milan Rádl

František Dix, Anna Dobnerová, Jan Drozd, Evald Fail, Blanka Fuková, Jindřich Chmelíček, Zdeněk Jareš, Karel Jonáš, Zdeňka Kocová, Eva Krausová, Eva Lochnerová, Hana Marková, Vlasta Matějčková, Marie Maurová, Václava Müllerová, Jaroslava Němečková, Jaroslav Nosek, Zdeňka Nová, František Och, Jiří Pašek, Jaroslav Pechman, Jaroslava Pěchoučková, Hana Prošková, Vladimír Roubal, Anna Rumlová, Josef Schleiss, Jiří Sloup, Vladimír Šabata, Zbyněk Šimána, Miloš Šubert, Jan Traxmandl, Jiřina Urbanová, Marie Velkoborská, Jiří Vinický, Jiří Vítek, Jan Vlach, Václav Vodička, Jaroslav Weber

rok 1959 – třída XI. DS (dálkové studium), třídní profesor: Oldřich Černý

Jaromír Hubený, Zdeňka Chodorová, Emilie Jilbergová, Jaroslava Kolářová, Miloslav Kraus, Jiří Nachtman, Rudolf Novák, Jiří Pavlík, Vladimír Růžička, Jana Sýkorová

rok 1960 – třída XI. A, třídní profesor: Václav Šmrha

Ondřej Barchánek, Miloslava Brožíková, Marta Brušáková, Zdeňka Bytelová, Karel Cvalín, Hana Dienstbierová, Jiří Fischer, František Hložek, Štěpánka Hodková, Stanislava Houšková, Eva Hraničková, Vladimír Hrubý, Pavla Jechová, Vítězslav Jiroušek, Pavel Jiša, Jan Karban, Pavel Karkoš, Anna Kašparová, Jana Krausová, Marta Krsová, Jaroslav Levora, Rudolf Panzer, Václav Pechoč, Emanuel Pikhart, František Pinl, Jan Přibáň, Jarmila Růtová, Stanislav Sádlo, Věra Skalová, Svatoslava Sládková, Vojtěch Šedivec, Rudolf Šnep, Monika Šrůtková, Jaroslav Tlapa, Václav Toucha, Jaroslav Urban, Pavla Vallová, Jan Žilák

rok 1960 – třída XI. B, třídní profesor: Jaroslav Šlajer

Milena Baumlová, Jiřina Benadová, Blanka Bízková, Hana Bukovská, Zdeňka Císařová, Marta Číperová, Maruše Diepoltová, Alena Dvorská, Helena Froňková, Jana Hlínová, Jana Horníčková, Marie Hrubá, Elena Jelínková, Alena Kahudová, Bohumila Kastnerová, Helena Kočandrová, Eva Kolenová, Bohuslava Kunclová, Hana Laštovková, Jana Lausekerová, Věra Majerová, Marie Marianová, Alena Nyčová, Jaroslava Plecitá, Jana Postupová, Jaroslava Roučková, Marie Rousová, Gabriela Růžičková, Blažena Spěváčková, Marie Srchová, Jana Straková, Anna Suchá, Anna Šíková, Hana Šlechtová, Marie Štětková, Věra Vavrochová, Růžena Vávrová, Jaromíra Volfová, Dana Vondrusová

rok 1960 – třída XI. C, třídní profesor: Miloslav Šmíd

Věroslava Beránková, Milada Čechurová, Bohumila Česalová, Jan Franta, Jana Handrejchová, Václav Hausner, Marie Hevlerová, Kamila Holubová, Jiří Kesl, Miroslava Kordíková, Anna Kozáková, Josef Krásný, Petr Krejčí, Jana Kubalová, Hedvika Kvapilová, Štěpán Laurenz, Irena Lávičková, Jiřina Lišková, Helena Mixová, Marcela Nováková, Bedřiška Novotná, Hana Pechová, Miloslava Plzáková, Pavel Rada, Zdeňka Schneiderová, Jaroslava Skalová, Hana Šmídová, Jan Šnaidau, Miloslav Vais, Vlastislav Vicenda, Michal Vituško, Pavel Vlasák, Bohumír Vosáhlo, Anna Zdráhalová, Marie Zlámalová, Vladimír Železný

rok 1960 – třída XI. D, třídní profesorka: Věna Velkoborská

Jaroslava Balvínová, Petr Bartoš, Jiří Blažek, Emanuela Brejchová, Marie Burdová, Viktor Duras, Marie Fenclová, František Hájek, Josef Hájek, Ladislav Hajšman, Josef Hruška, Pavel Jirka, Eva Klailová, Jana Kudová, František Landa, Libuše Lukášová, Jana Lukešová, Jiřina Martínková, Vladislav Mudra, Petr Prokůpek, Jana Racková, Marie Roučková, Milena Rulcová, Ivan Slabý, Štěpánka Smetáková, Marcela Sobě-

hradová, Jiří Staněk, Vladimír Svátek, Eva Štěrbová, Milan Vaníček, Marta Večlová, Václav Vobořil, Jan Zoubek

rok 1960 – třída XI. E, třídní profesor: Oldřich Černý

Milada Benetková, Jaroslav Bezděk, Josef Diba, Božena Hábrová, Jana Hafenrichterová, Naděžda Herlová, Jiří Herman, Miluše Hromádková, Miloš Kabát, Pavla Kastnerová, Oldřich Kolomazník, Jaroslav Košař, Jiří Kotlan, Josef Král, Anna Kratochvílová, Hana Krausová, Milada Lokajíčková, Zdeněk Loukota, Emanuel Lukeš, Jiřina Nechutná, Jindřich Nový, Jitka Pemová, Olga Petrželková, Miroslav Pražák, Marta Pražáková, Darie Růtová, Karel Schejbal, Karel Schott, Hana Stará, Vlasta Šimanová, Jarmila Šlehoferová, Petr Šrámek, Miloslava Ulčová, Danuše Víchová, Hana Vlasáková, Zdeněk Zachata, Pavel Zib

rok 1960 – třída XI. DS (dálkové studium), třídní profesor: František Šourek

Rudolf Juřík, Marie Kovaříková, Libuše Poppeová, František Sadílek, Eva Samcová, Karel Štekl, Zdeněk Voráček

Střední všeobecně vzdělávací škola (1961–1969):

rok 1961 – třída XI. A, třídní profesorka: Věra Kripnerová

Milena Bukáčková, Jana Dvorská, Bedřiška Engelmajerová, Alena Gabrielová, Dagmar Gahurová, Bohumila Holá, Milena Honzíková, Irena Hrůzová, Jaroslava Huclová, Ludmila Hurtová, Václava Jilbergová, Irena Karásková, Věra Kecová, Marie Kočandrlová, Anna Kondrová, Anna Kunclová, Libuše Kvasničková, Helena Lálová, Marie Lukešová, Stanislava Nedvěďová, Helena Pánková, Eva Píhová, Marie Racková, Lotte Reiprichová, Hana Rezková, Helena Říhová, Eva Sehnalová, Marcela Schieferdeckerová, Anna Slivoňová, Věra Stejskalová, Emanuela Sudová, Karola Šebestová, Bohumila Šedová, Milena Šourková, Jaroslava Špačková, Jitka Topinková, Helena Trávovalá, Jaroslava Vávrová, Radmila Wallenfelsová

rok 1961 – třída XI. B, třídní profesor: Václav Tyr

Růžena Andrlíková, Milena Bečvářová, Stanislava Čechová, Daniela Černá, Olga Červená, Marie Fialová, Milena Filipová, Anna Fišerová, Zdeňka Hajšmanová, Bohumíra Hofbauerová, Marie Hofmanová, Františka Horalová, Anna Jánská, Běla Kacerovská, Marie Kašparová, Alena Kelíšková, Libuše Kordíková, Anna Marková, Jana Marková, Bohuslava Matasová, Jaroslava Mošnová, Eliška Paulyová, Alexandra Pechníková, Marie Petlanová, Marta Portová, Jaroslava Přibáňová, Jaroslava Saková, Marie Shánělová, Anna Skálová, Jiřina Suchá, Jiřina Šedivá, Anna Škodová, Květoslava Šmídllová, Jaroslava Šroubová, Věnceslava Štruncová, Irena Študentová, Alena Tolarová, Marie Vavreková

rok 1961 – třída XI. C, třídní profesor: František Biskup

Michaela Brabcová, Miloslav Budín, Radomíra Čechurová, Miloslav Gabriel, Vojtěch Götz, Václav Hálek, Jana Hercíková, Marie Chladová, Marie Jelínková, Emanuel Jiřina, Hana Jonášová, Vlasta Kohoutová, Jana Kokešová, Libuše Kotábová, Jiří Kotina, Blanka Krbcová, Karel Kudlič, Eva Nohavcová, Věra Nová, Jaroslav Novák, Jitka Nováková, Václav Pašek, Alena Pečená, Karel Pilný, Emilie Prunerová, Jindřich Přibík, Helena Reslová, Jiřina Riegerová, Maria Roháčová, Věra Sedláčková, Petr Schmidt, Václav Šíp, Jana Špačková, Václav Tvaroch, Jana Ulčová, Josef Vaník, Milada Vaňková, Petr Výborný, Bohumila Zemanská

rok 1961 – třída XI. D, třídní profesorka: Ludmila Burdová

Eva Behenská, Hana Benešová, Daniela Bouzková, Jiří Bulín, Jana Černá, Jana Danielková, Božena Dvořáková, Jana Fadrná, Pavel Griesvald, Jana Hochová, Jan Hruška, Hana Kadeřábková, Zdeněk Kobera, Jiří Koutský, Helena Kratochvílová, Helena Kříhová, Tomáš Laně, Petra Levá, Miroslav Lindauer, Josef Mařík, Stanislav Minářík, Jana Pechmanová, Jaroslav Pokorný, Karel Popek, Štěpán Přichovský, Ivan Rada, Věnceslava Rejzlová, Olga Rousková, Milan Slivka, Ladislav Stropnický, Eva Šabatová, Edvard Špaček, Miroslava Šperlová, Josef Štauder, Hana Štruncová, Pavel Šváb, Marie Trávníčková, Jan Umprecht, Petr Vacek, Jaroslava Zimanzlová, Jaroslava Žlábková

rok 1961 – třída XI. E, třídní profesorka: Věra Jelínková

Josef Balek, Pavel Brožek, Vlasta Čadová, Milan Čech, Josef Černý, Pavel Gabriel, Jiří Hájek, Marcela Chaloupková, Vladimír Janeček, Vladimír Kališ, Jiřina Kolářová, Čestmír Kolečko, Josef Korba, Věra Kozová, Jana Krejzová, Vojtěch Lindaur, Václav Martinovský, Josef Mašín, Ludmila Misauerová, František Němec, Karla Nová, Hana Pavlíková, Michal Pechník, Jana Pihrtová, Jaroslav Průcha, Magdalena Přibáňová, Jaroslav Randa, Dagmar Randová, Jana Rážová, Jitka Šebková, Anděla Šmídllová, Hana Špačková, Jaroslav Švantner, Vladimír Topinka, Jaroslava Turková, Ludmila Výšková, Petr Zábranský, Eva Zaňková

rok 1962 – třída III. A, třídní profesorka: Věra Kripnerová

Helena Ašenbrenerová, Anna Baborová, Stanislava Bendová, Hana Černá, Radomila Finková, Jana Friesová, Ludmila Házová, Božena Jílková, Hana Junková, Marta Kadeřávková, Hana Kašparová, Marie Kliková, Jana Kodýtková, Magdalena Kožíšková, Zdeňka Krejčová, Jarmila Kympergerová, Jaroslava Laštovková, Kamila Levá, Věra Marešová, Dana Marunová, Jana Metelková, Libuše Metlická, Jiřina Prčková, Radmila Sedláčková, Zdeňka Slovanová, Vlasta Soukupová, Jarmila Spisarová, Helena Stašková, Miroslava Stočesová, Marie Svobodová, Jaroslava Sýkorová, Rajisa Šedivcová, Marie Šiplová, Ludmila Štaifová, Růžena Vaněčková, Jana Visingerová, Jarmila Vitoušová, Marta Vojáčková, Alena Vopatová, Vlasta Winterová, Jindra Zierlová, Miroslava Zikmundová

rok 1962 – třída III. B, třídní profesorka: Bojzlava Kaukušová

Josef Abraham, Vladimír Andrlé, Petr Beránek, Jana Bočanová, Václav Bohůnek, Miroslav Borusík, Ludvika Brázdová, Stanislava Brůhová, Miroslava Čandová, Jaroslava Čápková, Hana Černá, Květuše Finková, Naděžda Floriánová, Petr Formánek, Zdeněk Fryček, Stanislava Hermanová, Hana Hofrajtřová, Hana Holoubková, Zdeněk Hrách, Jaromír Charvát, Pavel Kanta, Božena Kašparová, Petr Kestl, Jan Kolář, Otakar Kučera, Miloslava Naarová, Ludmila Nosková, Olga Paumová, Božena Pechová, Svatava Petrová, Jiří Rieger, Jaromíra Rybáková, Jan Rybář, Karel Svoboda, Alena Šenkýřová, Vojtěch Šlajer, Josef Špinka, Milan Terč, Marie Tichotová, Alena Vobrubová, Jan Vodrážka

rok 1962 – třída III. C, třídní profesorka: Věra Rádlová

Ivana Bauerová, Hana Beránková, Václav Černý, Zdeňka Davidová, Jana Divišková, Hana Divišová, Bohuslav Dvořák, Václav Frolík, Alena Hofmanová, Bohumil Jelínek, Eliška Koudelová, Miroslava Kozáková, Naděžda Kubásková, Miluš Kupcová, Vlasta Kyzlinková, Eva Larvová, Miroslav Liška, Zdeňka Malotínová, Marie Milotová, Václav Ocásek, Alena Pecinová, Edvard Pech, Marie Rumlová, Jiří Svoboda, Anna Šašková, Jana Šimandlová, Jaroslav Šimice, Ladislav Šlesinger, Václav Tětek, Věra Topinková, Jana Troblová, Helena Vacková, Jan Vaniš, Blanka Veselá, Marie Weberová, Pavel Žorna

rok 1962 – třída III. D, třídní profesorka: Libuše Hynoušová

Josef Balous, Jana Beranová, Václav Brand, Libuše Bukovská, Jaroslav Burda, Ladislav Burda, Hana Černá, Pavel Černý, Ivana Dostalová, Miloslav Fiala, Jan Flek, Zdeňka Frantová, Hana Hadrboľcová, Václav Heliman, Dagmar Hofmanová, Alena Honzíková, Jindřiška Hrachovcová, Jindřich Kalista, Marie Kašparová, Alena Kellnerová, Rudolf Koubek, Jaroslav Kroh, Jana Mašková, Ludmila Mašková, Jindřich Matoušek, Josef Mužík, Vojtěch Mužík, Jindřich Pánek, Marie Prokešová, Anna Rudová, Jaromíra Schöpflová, Miloslav Straka, Milena Šašková, Bohumil Šefl, Milada Švehlová, Eliška Ungrová, Jiří Vacek, Václav Vršecký, Dagmar Vydrová, Miroslav Wagner

rok 1962 – třída III. E, třídní profesorka: Eva Regalová

Petr Altman, Vlasta Baborová, Jiří Braný, Karel Brož, Jitka Burdová, Marie Caltová, Markéta Hájková, Martin Hampejz, Václava Horová, Anna Chlumská, Jana Jankeová, Jan Jedlička, Hana Kabátová, Jan Kašpar, Ivan Kodl, Jarmila Kuplíková, Luboš Lavička, Božena Lenerová, Gustava Levá, Eva Lukešová, Stanislav Malečik, Anna Mocková, Olga Nová, Petr Nový, Libuše Papírníková, Dagmar Ptáčková, Jan Salzmann, Ivana Schneiderová, Ludmila Smolová, Stanislav Šebesta, Anna Šíková, Jiřina Štěrbová, Petr Štuksa, Tomislava Tejchmanová, Olga Vondrová, Karel Vorál, František Vostrý, Ivan Vošický, Božena Zvěřinová

rok 1962 – třída III. F, třídní profesor: Ota Šmolík

Radoslav Baloun, Božena Boudová, Marie Brašnová, Olga Dlouhá, Anna Farkačová, Alena Finková, Jindra Freiová, Marcela Gabrielová, Jiří Holubec, Ivana Hynoušová, Blanka Kabátová, Věra Kalinová, František Karpíšek, Jana Kokošková, Stanislav Kos, Marie Kovaříková, Dagmar Kreidlová, Zdeněk Kryč, Jana Ludvíková, Eliška Lukášová, Jan Lukeš, Jakub Mach, Miroslava Opatrná, Libuše Pausarová, Jaromír Pavlík, Jana Smělá, Marie Staníčková, Věra Svědíková, Marie Šilhanová, Libuše Škachová, Jana Štierová, Ivana Švábová, Jarmila Tichá, Jan Vacek, Marie Vlčková, Václav Vodák, Eva Vránová, Jindřich Zvolánek

rok 1963 – třída III. A, třídní profesorka: Hana Šimková

Marie Brantlová, Jitka Brůčková, Marie Burešová, Helena Dlouhá, Milada Hofmanová, Bohuslava Holasová, Eva Horová, Věnceslava Horová, Marie Chvojková, Zdeňka Jeřábková, Věra Kopová, Anna Krumrová, Jana Kučerová, Eva Lukešová, Jaroslava Mainzerová, Milena Matějková, Lydie Melicharová, Božena Míšková, Jana Němcová, Zdeňka Ochová, Marie Pekárková, Jana Poláčková, Helena Prantnerová, Vladislava Procházková, Jaroslava Prokopová, Zdeňka Radová, Vlasta Skočilová, Jaroslava Soukupová, Eva Steinigerová, Alena Stezková, Zdeňka Škorpilová, Dana Šnebergrová, Hana Šofrová, Danuše Šumová, Jana Varvařovská, Helena Vlková, Dagmar Zárubová, Hana Zíková

rok 1963 – třída III. B, třídní profesor: František Šídlo

Jiří Bečvář, Václav Boček, František Bouzek, Josefa Červená, Miroslav Čížek, Jana Divišová, Dagmar Drábková, Karel Duchek, Jiří Filípek, Jiří Fleissig, Jan Honců, Jana Janková, Jaroslav Jerhot, Karel Kašpar, Pavel Kotlan, Karel Koutský, Eva Levová, Ivan Mentlík, Petr Mertl, Petr Moravec, Jan Motlík, Svatopluk Pavelka, Jaroslava Pánková, Jan Petrovický, Eva Pivoňková, Miloslav Pospíšil, Milan Rádl, Karel Soukeník, Vlastimil Šauer, Vilém Šedivec, Josef Šelep, Jaromír Škarda, Jan Šlouf, Dana Švarcmaierová, Anna Tolarová, Libuše Tomanová, Ivo Uxa, Marta Vobořilová, Libuše Zikmundová, Libuše Zíková

rok 1963 – třída III. C, třídní profesorka: Božena Knakalová

Jan Babický, Věra Bejvlová, Milena Brillová, Pavel Brož, Marie Budínová, Olga Budínová, Danuše Cviklová, Milada Čechová, Slávka Čejková, Hana Ducháčková, Vladimír Herman, Jiří Hlaváč, Jana Hrachová, Vladimír Huml, Anna Cheníčková, Miloslav Jabornický, Eva Juhová, Hana Jůzlová, Ivana Křenová, Eva Kuncová, Alena Kuralová, Marie Lajpoldová, Soňa Laštovková, Marian Laudin, Helena Macnerová, Libuše Pechmanová, Hana Plzáková, Marie Rulcová, Vladimír Sadílek, Jana Stará, Ladislav Stuchl, Miroslav Svoboda, Věra Šmolíková, Marta Švejdová, Renée Tušerová, Milan Ulč, Závěš Vodička, Václav Voříšek

rok 1963 – třída III. D, třídní profesorka: Ludmila Burdová

Renata Bachmannová, Ivana Beranová, Hana Bílá, Václav Cink, Zdeňka Čapková, František Dočkal, Jiří Duchek, Pavel Edelmann, Jaroslava Eretová, Jiří Fuk, Jiří Janda, Miroslava Janoušková, Anděla Kajzarová, Marie Kodlová, Vladimír Kreidl, Jaroslav Kremsa, Marie Křížková, Silvia Lišková, Stanislav Macoun, Jaroslava Macourková, Karel Mertl, Ludmila Mudrová, Milan Musil, Karel Mutinský, Marie Pavlíková, Anna Ptáčková, Jiří Prošek, Jan Ráfl, Antonín Sedláček, Pavel Skala, Jana Slámová, Eva Susinová, Miroslav Šimandl, Jana Škoulová, Bronislava Šlesingrová, Pavel Štěpánek, Anna Štronerová, Milena Tichá, Hana Vítová, Alois Winkler, Soňa Záhorská

rok 1963 – třída III. E, třídní profesor: František Biskup

Miloslava Bublová, Jiřina Cvachoučková, Helena Divišová, Hana Faifrová, Josef Frouz, Lea Hanigerová, Božena Horová, Marta Hrubá, Ludmila Chottová, Věra Jirásková, Antonín Kankrlík, Jaroslava Karpíšková, Alena Kešnerová, Marie Kleinová, Daniela Klímová, Eva Kodlová, Jaroslava Kozlová, Eva Krauzová, Jitka Kůstová, Olga Lidmilová, Růžena Linková, Darja Marešová, Helena Melicharová, Olga Motysová, Jitka Němcová, Bohumila Oliveriusová, Gabriela Ovsíková, Marie Racková, Alena Rojtová, Helena Sequensová, Jiřina Schejbalová, Libuše Svobodová, Jarmila Šedivá, Alena Šobrová, Marta Šulová, Jaroslav Uzel, Jaromír Vacek, Marie Vorlíková, Ferdinanda Wildová

rok 1964 – třída III. A, třídní profesorka: Věra Jelínková

Milan Barnet, Vladimíra Bočanová, Karel Bultas, Jaroslava Čiháková, Jana Děkanovská, Jana Havlíčková, Alexandra Jindřichová, Bohumil Klement, Pavel Kocur, Hana Kolmanová, Marie Kolmanová, Josef Korsá, Karel Kuchař, Anna Kůstová, Jiří Nový, Josef Ploužek, Hanuš Pulda, Josef Racek, Miloslav Rosol, Wolfgang Schuldes, Michael Schütz, Jiří Soukup, Jiří Spěvák, Ladislava Strejcová, Bohunka Šíková, Jiří Šlajs, Vlastimil Šmolík, Zdeňka Štruncová, Karel Tošner, Milan Turek, Josef Vocolka, Jana Wintrová, Helena Wurtingerová

rok 1964 – třída III. B, třídní profesor: Karel Hoblík

Jana Čechurová, Eva Dezortová, Vladimíra Farkačová, Ivanka Fialová, Bohuslava Fojtílková, Jiřina Haidlová, Marie Honzíková, Zdeňka Hovorková, Jindřiška Hurtová, Marie Jandová, Bohuslava Kaloušová, Ivana Klasová, Jana Kohlová, Ivana Kroupová, Alena Křenková, Olga Kubátová, Marie Maderová, Jana Malafová, Blanka Marešová, Marta Marková, Zdeňka Mattasová, Jaroslava Pangrácová, Miloslava Páralová, Eva Pechová, Kamila Přibáňová, Jana Skramušská, Jana Slancová, Cecilie Studená, Ludmila Šefčíková, Vlasta Šimková, Věra Veselá, Emilie Vlčková, Věra Vršecká, Věra Zíková

rok 1964 – třída III. C, třídní profesorka: Věra Rádlová

Hana Adámková, Jaroslava Bělinová, Jana Beranová, Miroslava Berkovcová, Milena Blumentrittová, Miloslava Časlavská, Jaroslava Černá, Jana Dušalová, Helena Fialová,

Eva Havlová, Zdeňka Hegnerová, Věra Horálková, Miloslava Houdková, Jana Koffronová, Helena Koubová, Jaroslava Kubaňová, Milena Lhotáková, Marie Nosková, Hana Nyklesová, Hana Pasterová, Marie Petrásková, Jaromíra Purmová, Marta Sladká, Jana Soukupová, Eva Šimová, Milena Šmídová, Anna Šuhová, Jarmila Titzová, Helena Vašatová, Hana Voříšková, Libuše Vršecká, Hana Wolfová, Petra Zoubková, Věra Žáková

rok 1964 – třída III. D, třídní profesor: Václav Jiříček

Květoslava Barborková, Jiřina Brůhová, Petr Fencel, Václav Frank, Rudolf Flaška, Petr Horáček, Jaroslava Jabornická, Marie Jurečková, Jan Karnolt, Jan Kastl, Eva Knárová, Petruše Kokošková, Jiří Kubík, Pavel Liška, Helena Ludvíková, Miluše Nová, Miroslav Pešík, Marie Přivorová, Irena Soukupová, Jana Svobodová, Petr Šollar, Blažena Šťastná, Stanislav Štědronský, Jindřich Štěrba, Božena Tichá, Božena Žlábková

rok 1964 – třída III. E, třídní profesorka: Libuše Hynoušová

Hana Brabcová, Marta Braunová, Jiří Breycha, Stanislava Cingaislová, Jaroslava Dlouhá, Bohuslava Ebertová, Zdeňka Haklová, Václav Hebeda, Milan Hes, Milan Hucl, Danuše Hůlová, Milena Jiříčková, Marie Kierová, Dagmar Lieblová, Daniela Mašková, Jan Mikšovský, Jaroslav Neterda, Zdeňka Palková, Zdeňka Paterová, Lenka Peteřiková, Ladislav Tolar, Josef Tomášek, Olga Troblová, Věra Vitáková, Marie Voborová, Pavel Voráček, Eliška Zwachová

rok 1965 – třída III. A, třídní profesor: Josef Fencel

Libuše Albrechtová, Karel Dolejš, Alena Drozdová, Jarmila Götzová, Karel Hejtmánek, Alena Hlaváčová, Vlasta Hlinková, Jana Holoubková, Jaroslava Hrdličková, Václav Hrubý, Zdeňka Hůdová, Václav Janoušek, Milada Jenčová, Petr Kalina, Marie Kleinmondová, Anna Kondrová, Eva Kotinová, Jan Kreuzer, Vladimír Lang, Miloslav Lánský, Petr Mareš, Jiří Mencl, Eva Němečková, Jaroslav Nový, Olga Pechmanová, Rudolf Pešek, Roman Postupa, Anna Sofilkaničová, František Sýkora, Marie Šnepová, Václav Traksmandl, Václav Vacík, Jana Vaňková

rok 1965 – třída III. B, třídní profesor: Miloslav Šmíd

Zdeňka Andělová, Věra Bláhová, Lubomír Bureš, Josef Hajšman, Jaroslav Hrabě, Blanka Hrdličková, Olga Hrnčířová, Jiřina Jílková, Dagmar Jůzlová, Hana Kaufnerová, Antonín Kirpal, Vladislav Kondr, Vratislav Kroc, Ludmila Lišková, Jindřiška Lokajíčková, Jaroslava Matasová, Milena Mošnová, Marta Němečková, Jan Novák, Václav Nygrín, Vlastislav Pytlík, Jan Rejcha, Jana Rejtharová, Jana Řáhová, Jaroslav Řezáč, Jaroslav Saxl, Drahomíra Slavíková, Pavel Stuchl, Petr Stuchl, Helena Šabatková, Helena Šantorová, Miroslav Škarda, Jaroslav Šmída, Jiří Šmolík, Josef Tauber

rok 1965 – třída III. C, třídní profesor: František Šídlo

Josef Bártík, Helena Bláhová, Ludmila Burešová, Růžena Čechurová, Jaroslava Černá, Milena Dvořáková, Antonín Fikrle, Jitka Fišerová, Jindřich Hirman, Václav

Hodek, František Hykeš, Vlasta Jílková, Josef Kastl, Josef Kočandrle, Jana Kosová, Miloslava Kounovská, Marie Kovářiková, Eva Králová, Leopold Krejčířík, Stanislava Langová, Vlasta Legová, Eva Maršálková, Stanislav Otýs, Jana Přibáňová, Milan Srb, Václav Šimlinger, Václav Šneider, Helena Štimačová, Jindřich Štrunc, Marie Švecová, Jaroslav Tauš, Eva Vavrochová, Petr Vild, Květuše Vítámvásová, Antonín Volráb, Marcela Vydrová

rok 1965 – třída III. D, třídní profesorka: Bojslava Kaukušová

Jana Anderlová, Jiřina Baxová, Jarmila Bažantová, Vlasta Bešťáková, Marie Böhmová, Jarmila Cajthamlová, Eva Dvořáková, Dana Hofmannová, Jana Holečková, Vlasta Kaderová, Marie Klášterková, Libuše Kocourková, Zdeňka Kolářová, Helena Landkamrová, Vlasta Lehká, Milena Martínková, Helena Mazancová, Marie Mouleová, Ladislava Nejmanová, Marie Nohová, Dáša Pelikánová, Alena Pešková, Anna Pittnerová, Jana Poláková, Jitka Radová, Alena Randová, Jana Roučková, Hedvika Stránská, Eva Šašková, Jaroslava Šmidrkalová, Marie Šplíchalová, Vlasta Štolbová, Eva Tábořská, Anna Trojanová, Drahuse Ulčová, Jaroslava Vaníková, Jitka Zuchová

rok 1965 – třída III. E, třídní profesorka: Věra Rádlová

Jiřina Benediktová, Božena Breiská, Věra Bublíková, Stanislava Burdová, Ivanka Císařová, Jarmila Fialová, Jarmila Forstová, Eva Freybergová, Hana Houdková, Milena Kolářová, Marie Kolovratníková, Olga Koníčková, Soňa Kostialová, Marta Kotorová, Alena Kupková, Alena Lepíčková, Jana Machalíčková, Jana Melicharová, Eva Pasáčková, Hana Pavlisová, Marie Prelátová, Zdeňka Sangspírová, Dagmar Sedlecká, Blanka Siegerová, Helena Suchá, Renata Svobodová, Libuše Šípová, Jarmila Šírová, Miloslava Šnebergrová, Miroslava Štruncová, Václava Tesařová, Hana Umprechtová, Marie Vágnerová, Marcela Vimmerová, Eva Vítová, Jaroslava Vokounová, Helena Volrábová, Marcela Zárubová

rok 1966 – třída III. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Jana Bäumlová, František Brejcha, Jiří Bruner, Václav Čihák, František Diviš, Zdeněk Dolejš, Vladimír Gebouský, Přemysl Holub, Milan Jakubčík, Václav Janka, Zuzana Jarošová, Karel Kodálik, Ladislav Kovařík, Jana Krylová, Hana Křížová, Václav Kusch, Václav Majner, Josef Martínek, Iva Maříková, František Myslík, Vladimír Pavelka, Miroslav Pavlas, Dagmar Pešíková, Jiří Plaček, Zdeněk Porkát, Ladislava Prokopcová, Milan Ptáček, Vlasta Seidlerová, Petr Stehlík, Vladimír Steiner, Pavel Tájek, Jaroslav Ulč, František Vacovský, Blanka Vitovská, Robert Vraštil

rok 1966 – třída III. B, třídní profesor: František Biskup

Petr Bednář, Václav Bozděch, Robert Caithaml, Jana Dostálová, Jiřina Hamhalterová, Dana Hořicová, Jiřina Hošková, Čestmír Hrůza, Marie Chocholová, František Janda, Helena Karhánková, Jaroslava Klásková, Jana Klírová, Soňa Kopřivová, Ludmila Ko-

těšovcová, Zdeněk Kovář, Irena Kudličová, Marie Matoušková, Jarmila Plecítá, Irena Popelová, Irena Procházková, Kristina Přibáňová, Vladimír Stach, Jaroslava Tichá, Miloslava Tobrmanová, Eva Ungrová, Dagmar Vejsadová, Nina Vereščínská, Zdeněk Vlášek, Jan Zahradník, Jiří Zajíček, Josef Záluský, Marie Žáčková

rok 1966 – třída III. C, třídní profesorka: Bohuna Hannsmannová

Emanuel Baumruk, Jitka Brokešová, Jitka Fínová, Vojmír Frič, Ivana Fryčková, Jiří Hladík, Eva Hokešová, Vlasta Homolková, Marie Hřebcová, Josef Chaloupka, Marie Kalabzová, Leo Kallista, Eduard Kasal, Edmund Klaus, Helena Krejčíková, Karel Liška, Jiří Martínek, Petr Matas, Eva Oulíková, Olga Pecháčková, Václav Pitelka, Luboš Polívka, Arnošt Rott, Jaroslav Schmid, Helena Slavíková, Pavel Smolák, Alena Svobodová, Pavel Šašek, Milena Šloufová, Helena Vašíčková, Jaromír Votík, Lubomír Zdařil, Zdeněk Zerzan, Jana Zíková

rok 1966 – třída III. D, třídní profesorka: Božena Knakalová

Marie Bařková, Věra Brázdová, Anna Březáková, Miluše Březáková, Věra Bultasová, Vladimíra Čadová, Marie Dostálová, Hana Fiedlerová, Dagmar Frondlová, Miroslava Hájková, Jiřina Churáčková, Věra Chvátalová, Věra Jakešová, Zdena Kadlecová, Věra Kočandrlová, Jana Koppová, Stanislava Kosová, Jana Kučerová, Marie Loukotová, Jiřina Nacičová, Helena Nahodilová, Milena Nesnídalová, Libuše Nováková, Ivana Pavlíková, Jana Pavloušková, Olga Polcarová, Jana Poutníková, Marie Rajtmajerová, Zdeňka Roháčová, Marcela Rychtová, Hana Šípková, Daniela Tetzeliová, Blanka Tlustá, Jiřina Tomková, Miluše Váchová, Eva Žákovcová, Dana Žďárská

rok 1966 – třída III. E, třídní profesor: Josef Fencel

Hana Bartošová, Blanka Brabcová, Marcela Čechová, Jiřina Fremrová, Marie Friaufová, Marie Hrušková, Irena Janoušková, Jarmila Kočandrlová, Jiřina Komorousová, Libuše Kozlíková, Jarmila Kumpová, Světlá Kvasničková, Alena Langová, Helena Matoušková, Ivanka Minaříková, Jana Našincová, Jana Panýrková, Ivanka Papazčevová, Jarmila Procházková, Jiřina Reicheltová, Jarmila Rohlíčková, Jana Rosolová, Vladislava Stuchlová, Marie Šimánková, Marie Štrérová, Marie Teršlová, Jaroslava Troubilová, Miluše Ulčová, Danuše Vaňková, Jitka Vitoušová, Alena Votrubicová, Sáša Vykydalová, Jarmila Zýková

rok 1967 – třída III. A, třídní profesorka: Libuše Hynoušová

Jiří Abrahám, Jiří Albrecht, Zdeňka Drahá, Jaroslava Fryčová, Jaroslav Hudec, Libor Chvojka, František Jabornický, Zdeněk Janda, Jiří Kastner, Eduard Kilberger, Jan Klik, Oldřich Kratochvíl, Tomáš Kratochvíl, Petr Kulle, Karel Kůs, Mira Lázníčková, Josef Lovčí, Karolina Matějková, Ivan Metlický, Karel Pešek, Jan Prokop, Ivana Racková, Milada Schmiedová, Oldřich Šmejkal, Jan Šnábl, Stanislava Štruncová, Jana Šulajová, Viktor Vysocký, Jiří Výrut, Tomáš Zdeněk, Jana Zíková

rok 1967 – třída III. B, třídní profesorka: Věra Rádlová

Jana Bláhová, Božena Brabcová, Libuše Červenková, Jan Faist, Marie Filipová, Jiří Flak, Karel Havlíček, Miloš Horák, Jana Chrastilová, Jindřich Jindřich, Josef Kastl, Josef Komorous, Jaroslava Králová, Miloš Kratochvíl, Irena Lhotská, Anna Martináková, Marie Matějková, Danuše Matoušková, Hana Matoušková, Petr Otásek, Jiřina Páralová, Ludmila Pechmanová, Marie Petrovická, Marie Procházková, Květa Pustýáková, Josef Říha, Josef Sazama, Bohuslava Šebková, Anna Tomášková, Jaroslava Vacíková, Věra Vacínová, Jaroslava Vaňková, Miluše Vilímová, Jan Štich

rok 1967 – třída III. C, třídní profesor: Karel Hoblík

Anna Bartovská, Petr Bek, František Brabenec, Jaroslava Brothánková, František Čečil, Pavel Černý, Evžen Diviš, Miroslav Engelthaler, Jitka Hofmannová, Václav Chaloupek, Alena Kliková, Hana Klímová, František Král, Miroslav Kreysa, Aleš Křenek, Karel Kudrna, Miroslava Kuželková, Hana Ludvíková, Jiří Lukavský, Jan Moláček, Jiřina Nosková, Vilma Nováková, Milada Papežová, Zdeňka Rambousková, Marie Rauschová, Jindřich Sýkora, Marek Sýkora, Růžena Šlajerová, Jaroslava Šlajsová, Stanislava Šourková, Jana Šprocarová, Jan Štýbr, Ludmila Valečková, Květuše Vaňásková, Jana Vodrášková, Ludmila Vyletová, Jana Zemanová

rok 1967 – třída III. D, třídní profesor: Karel Ryněš

Libuše Berglová, Jaroslava Cibulková, Hana Dobrá, Věra Eretová, Milada Feilová, Eva Hauerová, Věra Honsová, Milena Hosnedlová, Olga Jančová, Hana Jílková, Marie Jindrová, Alena Kaiserová, Jaroslava Kavinová, Věra Kirpalová, Hana Kotousová, Ivana Krásná, Jarmila Křenová, Sylvia Kučová, Zdeňka Lišková, Jana Lobovská, Tamara Lohrová, Jitka Macounová, Olga Matějková, Jitka Mlynaříková, Jaroslava Novotná, Věra Pašková, Zdeňka Pecková, Helena Peláková, Ivana Pfeiferová, Blanka Rybáková, Jana Struškova, Vlasta Veselovská, Ludmila Votíková, Jana Zoubková

rok 1967 – třída III. E, třídní profesorka: Věra Jelínková

Libuše Bačáková, Marie Černá, Alexandra Červená, Alena Draská, Jana Glaserová, Libuše Fáberová, Heda Halířová, Miluše Kohoutová, Marta Kůsová, Jaroslava Linhartová, Libuše Lorethová, Alena Malinová, Libuše Malinová, Věra Marešová, Květa Martínková, Marie Mišterová, Jana Nocarová, Květoslava Paroubková, Dana Pavlatová, Jindřiška Pěnkavová, Vlasta Pitterová, Marie Prunerová, Alena Ráfllová, Marie Rajšpísová, Libuše Schneiderová, Marie Steiningerová, Marie Strnadová, Marcela Sýkorová, Jaroslava Šíková, Božena Škalová, Jana Tomanová, Stanislava Trambová, Milada Wolfová

rok 1967 – třída III. F, třídní profesorka: Vlasta Doubková

Zdeněk Antoš, Jiří Bouzek, František Dušek, Jiří Elhota, Jana Haasová, Marie Jelínková, Jan Kastl, Jindřich Klůfa, Pavel Kovařík, Pavel Levý, Jan Louda, Tomáš Maixner,

František Pazdera, Ladislav Potužák, Marie Procházková, Václav Puchta, Miroslav Rubáš, Jan Slavík, Oldřich Šafránek, Pavel Vach, Jiří Vilímovský, Václav Oves

rok 1968 – třída III. A, třídní profesor: Václav Mašek

Zdeněk Adámek, Jana Cinková, Jiří Čejka, Milan Edelmann, Pavla Enešová, Pavel Eret, Jitka Flieglová, Jan Freml, Jana Halířová, Marie Hanzlíková, Jana Herynková, Petr Huml, Hana Kautská, Hana Kotalíková, Dagmar Kratochvílová, Jiří Kremsa, Marie Matesová, Jana Nágrová, Blanka Pauerová, Jaroslava Ponikelská, Josef Roub, Lubomír Skala, Miroslav Štrunc, Marie Švecová, Rudolf Vacek, Stanislava Vereščínská

rok 1968 – třída III. B, třídní profesor: František Šídlo

Jaroslava Čecháková, Eva Hájková, Vladimír Holeček, Jiří Hora, Alois Jakeš, Václav Jiroušek, Jaroslav Kneifl, Miroslav Kondr, Jarmila Kovářiková, Jiří Kydlíček, Václav Malina, Milan Mareš, Jana Mimrová, Helena Motysová, Jitka Mrázová, Josef Müller, Ladislava Nováková, Jiří Pech, Květoslava Rajtmajerová, Zdeněk Roth, Jan Rozum, Jitka Sedláčková, Eva Sieberová, Blanka Sloupová, Dagmar Stuchlíková, Jindřiška Šelaisová, Jiří Škrlant

rok 1968 – třída III. C, třídní profesorka: Hana Šimková

Květa Adamcová, Alena Adamovská, Alena Burešová, Milan Čechura, Dagmar Fínová, Josef Fořt, Josef Gírg, Karel Hruška, Václav Janda, Jiří Jirka, Božena Kabourková, Richard Krátký, Vítězslav Kuhn, Václav Marek, Jiří Nezval, Karel Rataj, Jaromír Ratišlav, Eva Rebcová, Stanislav Selner, Marta Strejcová, Miloš Suchý, Ivana Syrová, Eva Ševčíková, Terezie Škardová, Anna Štemberová, Dagmar Thořová, Vlastimil Vaněk, Miloslav Volráb, Václav Weinfurter

rok 1968 – třída III. D, třídní profesorka: Jiřina Adamcová

Miroslav Bešťák, Jarmila Boublíková, Marie Číhová, Eva Hráčová, Jarmila Hrubá, Anna Jánská, Ivana Kaderová, Dana Kodedová, Jitka Kroupová, Tomáš Kůs, Daniela Lvová, Josef Malán, Jarmila Nohová, Šárka Sedlářová, Pavla Skalková, Drahoslava Slachová, Ladislava Suková, Lenka Šebková, Jiří Šimáně, Vlasta Ulmanová, Jiřina Vlachová, Dagmar Vrabcová, Jaroslava Vrbová, Dobromila Zábranová, Květoslava Zikmundová, Věra Zikmundová

rok 1968 – třída III. E, třídní profesor: Václav Jiříček

Věra Babková, Zdeňka Boublíková, Zdeňka Dostalová, Dana Harmáčková, Jana Houdková, Marie Hovorková, Ludmila Chaloupková, Helena Kabátová, Ivana Kašparová, Jitka Kliková, Petromila Kokošková, Emílie Kupčová, Elena Landshutová, Helena Lukešová, Jarmila Lysá, Helena Martínková, Marie Mundlová, Hana Němečková, Eva Ocásková, Helena Pasková, Hana Pohanková, Věroslava Přindová, Ludmila Sádlová, Ivana Soubustová, Miluše Suchá, Marie Šedivcová, Marie Šneberková, Hana Štruncová, Anna Tyllová, Zdeňka Valešová

rok 1968 – třída III. F, třídní profesorka: Věra Miková

Milan Benedikt, Bohuslav Borovanský, Alexandr Čejka, Jarmila Červená, Pavel Danihelka, Jiří Děd, Milan Gütter, Václav Häusler, Ivana Hořejší, Vladimír Kotrba, Josef Koupšet, Jaroslav Kožíšek, Miloslav Krupička, Jiří Les, Josef Liška, Libuše Metličková, Helena Pavízová, Jiří Pospíšil, Zdeněk Roubal, Václav Senjuk, Zdeněk Skála, František Straka, Václav Sýkora, Václav Zahradník

rok 1969 – třída III. A, třídní profesorka: Bohuna Hannsmannová

Stanislav Bárta, Karel Beneš, Viktor Dlouhý, Milan Dort, Karel Fictum, Zdeněk Fremr, Václav Gabriel, Karel Heis, Pavel Hyt'a, Jan Chott, Alena Janoušková, Ilona Janů, Josef Kepka, Bohumila Kliková, Jitka Kopáčková, Vlasta Kozlíková, Květa Kuchynková, Bohumil Les, Jana Leškoviátová, Josef Levý, Alena Mathauserová, Jiří Maurenz, Aleša Polcarová, Růžena Pražáková, Ivan Srp, Eva Šavrdová, Jaromír Šimr, Václav Šleis, Tomáš Takáč, Ivan Trnka, Oldřich Zenner

rok 1969 – třída III. B, třídní profesorka: Lenka Martincová

Václav Anděl, Vladimíra Ditrichová, Josef Erhart, Jana Fischerová, Jiří Franta, Miroslav Charvát, Václav Chlumský, Jaroslav Juha, Petr Kalandra, Pavel Kalina, Jiří Kantner, Karel Kaňák, Vladimír Lavička, Jan Leitl, Marta Lencová, Zdeněk Lukášek, Pavel Metlička, Miroslav Palčovič, Stanislav Pech, Marie Pěchoučková, Ludmila Pikálková, Jiří Pittermann, Eva Roučková, Věra Skřivanová, Jaroslav Souhrada, Jaroslav Škarda, Jaroslava Tíkalová, Václav Zídek

rok 1969 – třída III. C, třídní profesor: Jiří Pešák

Karel Basák, Vladimír Brand, Jan Čech, Karel Havel, Blanka Hloušková, Jan Jiška, Jaroslava Kantnerová, Naděžda Klemmeyerová, Ladislav Kovařík, Alexandra Kubásková, Renata Lepičová, Jitka Macnerová, Alena Mašková, Miroslav Mezek, Václav Neužil, Blanka Plodíková, Milada Reindlová, Eva Slavíková, Vratislava Šťastná, Jitka Štěpánovská, Jiří Valenta, Libuše Zíková

rok 1969 – třída III. D, třídní profesor: Ladislav Lašek

Lydie Bauerová, Jaroslava Benešová, František Brom, Ludmila Divišová, Dagmar Drozdová, Dana Dudková, Antonín Havlan, Andrea Hollá, Anna Hrdličková, Hana Hrnčířová, Jana Jánská, Věra Kovářová, Zdeněk Kysela, Erna Lišková, Jiří Loudín, Vladimíra Malá, Marie Mayerová, Zdeněk Mrázek, Pavla Pánovcová, Růžena Panská, Miloš Pešek, Jana Pešková, Anna Privratská, Vladimír Stelzl, Ludmila Štruncová, Jan Tolar, Marta Tolarová, Hana Vítová

rok 1969 – třída III. E, třídní profesor: Josef Fencel

Zdeňka Bacová, Libuše Čermáková, Vlastimila Hamáčková, Emilie Hauserová, Vlastimila Honzíková, Zdeňka Kozová, Hana Králová, Hana Kunová, Ivana Lisá, Marcela

Loudová, Helena Macháčková, Magdalena Mašková, Hana Opálková, Jaroslava Pašková, Hana Prachová, Ludmila Rendlová, Vlasta Rendlová, Ivana Řepková, Jana Soukupová, Jiřina Strýcová, Helena Styblíková, Marie Sýkorová, Věra Šebková, Helena Šléglová, Marta Štiková, Jaroslava Trnková, Ivana Vítovcová, Eva Vopatová, Helena Žaloudková

rok 1969 – třída III. F, třídní profesor: Ota Šmolík

Jiří Barták, Miloslav Bouzek, Alena Dezortová, Jiří Dvořák, Michael Gerhart, Blanka Havlíková, Jitka Chvalová, Bohumír Chvojka, Marie Jandová, Pavel Jiroušek, Jana Karnoltová, Ivana Koletová, Karel Kovářik, Eva Kovářiková, Radmila Krumlíková, Evženie Kynclová, Jiří Laciga, Jiří Lípa, Jaromír Myslík, Karel Nejd, Jan Podlipný, Jiří Reif, Josef Schübl, Jaroslava Šebková, Zdeňka Štěrbová, Jitka Tykalová

Gymnázium J. Fučíka (1969–1990):

rok 1970 – třída III. A, třídní profesorka: Věra Rádlová

Marie Bečvářová, Jiří Bláhovec, Antonín Cendelín, Marta Čáповá, Marie Čechová, Alena Černochová, Kamila Drozdová, Eva Hořejší, Marie Hrádková, Jiří Hurt, Václav Kašpírek, Eliška Košťálová, Miroslav Kotor, Ivana Kyliánová, Naděžda Leščinská, Tomáš Lev, Jiří Mareš, Dana Olišarová, Libuše Otásková, Miloslava Rambousková, Jan Roučka, Zuzana Schubertová, Jaromír Schütz, Miroslava Schwarzová, Vlastimil Spousta, Jan Střelba, Marie Supíková, Eva Šnebergrová, Jana Šulcová, Jaroslava Tremlová, Jitka Voldánová, Zdeněk Vopelka

rok 1970 – třída III. B, třídní profesor: Ladislav Lašek

Marie Bastlová, Zdeňka Brejchová, Klára Bublíková, Jiří Caithaml, Jana Folprechtová, Alena Hánová, Václav Janský, Sylva Kovářová, Jana Kubešová, Michal Kuklík, Dana Lidinská, Vít Mařík, Václav Mazín, Jan Mosinger, Marcela Ouběchová, Jindřiška Pavlíková, Jaroslav Pejčoch, Libuše Pošarová, Jitka Ptáčeková, Miroslav Schneider, Jitka Škodová, Dagmar Šlajerová, Zdeněk Šūs, Jana Tichá, Eva Velínská, Helena Vondráčková, Petr Zachatý, Irena Zunová

rok 1970 – třída III. C, třídní profesor: Jindřich Weiss

Jaroslav Altschul, Rudolf Arnet, Karel Duchek, Kamil Hrdina, Karel Kněz, Jiří Kolena, Michal Kroc, Václav Loukota, Vladimír Mareš, Jiří Michal, Jindřich Němec, Pavel Nový, Jiří Paichl, Miroslav Polívka, Jaroslav Potužník, Václav Reitspies, Ladislav Rýdl, Josef Svoboda, Jaromír Sýkora, Miroslav Šuchman, Jaroslav Švec, Slavomír Trefný, Jan Vacek, Vlastimil Weber, Zdeněk Wimr, Tomáš Vorel, Antonín Wierer

rok 1970 – třída III. D, třídní profesorka: Blažena Váňová

Miroslava Bláhová, Alena Böhmová, Vlasta Březáková, Miroslava Červenková, Dagmar Drahá, Alena Hauserová, Vladimíra Hrdá, Jitka Hudcová, Dana Jarošová, Anna

Kašparová, Božena Kleknerová, Helena Kolovratníková, Jaroslava Kovášová, Alena Kotousová, Marta Lindaurová, Jana Lišková, Božena Malá, Jitka Maurová, Radana Michaličková, Ivana Rödlová, Věra Řebounová, Bohumila Schüblová, Taťána Šípová, Hana Štefllová, Mariana Steineckerová, Miloslava Vejvodová, Věra Voříšková, Iva Zábranská, Václava Zelenková

rok 1970 – třída III. E, třídní profesorka: Věra Jelínková

Petr Barcal, Helena Bauerová, Miroslava Bejčková, František Běloch, Milada Bláhová, Miroslav Buriánek, Jaroslav Hadač, Michal Houdek, Jiřina Indráková, Eva Jandová, Milada Klimešová, Jana Kocurová, Zdeňka Kreisingerová, Roman Kučera, Vlastimil Kulda, Vladimír Lešetický, Oldřich Louda, Margita Nováková, Luboš Nový, Blanka Panošová, Dagmar Pokštefllová, Hana Prokopová, Josef Rada, Vladimíra Richterová, Jaroslav Řezáč, Václav Skála, Stanislav Škopek, Eva Šroubková, Marie Trojanová, Marie Vaňáčová

rok 1970 – třída III. F, třídní profesorka: Libuše Hynoušová

Ivana Bošková, Vladimír Cozl, Jan Černý, Tomáš Fořt, Jaromír Hajný, Stanislav Havel, Vladimír Junger, Vítězslav Kohút, Pavel Kopeček, Jiří Kosnar, Evžen Krommer, Soňa Kropíková, Václav Kupka, Zdeněk Laciga, Magdaléna Macháčková, Miroslav Martinů, Dušana Matějková, Jaroslav Neumann, Jiří Prantner, Ivana Roubalová, Milan Soukup, Milan Šedivec, Václav Šneberger, Rudolf Švarc, Květuše Talhoferová, Petr Tauš, Milada Tomášková, Václav Zahradník

rok 1971 – třída III. C, třídní profesor: Karel Drudík

Miroslava Bernášková, František Brůha, Jaroslav Burda, Pavel Černý, Jaromíra Česáková, Michael Dimitrov, Miroslav Dlouhý, Vladimír Havlíček, Hana Heřtová, Michal Jelínek, Eva Jungová, Jiří Kalina, Libuše Kastlová, Vladimír Koleta, Bohumil Kozák, Milan Krejcar, Stanislav Kudrle, Zdeněk Kugler, Petr Kuchynka, Jarmila Kuchynková, Petr Lengál, Ivo Liška, Josef Martínek, Stanislav Martínek, Stanislav Motlík, Karel Nový, Karel Paleček, Irena Pazderová, Pavel Poleník, Vlasta Riplová, Josef Schejbal, Bohuslav Skřivan, Vlastimil Sloup, Petr Šimek, Jan Štolba, Radko Šťastný, Eva Teršová, Miroslav Tropp, Karel Virgler, Helena Wiererová

rok 1971 – třída III. E, třídní profesor: František Šídlo

Hana Balá, Hana Beníšková, Anna Beránková, Emilie Česká, Pavel Eret, Martin Filaun, Daniela Fořtová, Tamara Friguani, Dagmar Hessová, Jindřiška Holubová, Jiří Kánský, Helena Kolmanová, Marie Kosová, Petr Kozák, Dagmar Kreysová, Marie Kudějová, Lydie Labská, Petr Lang, Renata Lejsková, Eva Osvaldová, Miroslav Paichl, František Peroutka, Jiří Polívka, Jitka Prachová, Nina Prášková, Jiřina Sinkulová, Soňa Sedláková, Hana Strnadová, Vítězslava Šidová, Dagmar Švarcová, Marcela Trnková, Květoslava Veselá, Michaela Vronská, Zuzana Vrbíková, Ludmila Výšková, Jarmila Nygrýnová

rok 1971 – třída III. F, třídní profesorka: Věra Míková

Věra Baštařová, Tomáš Beneda, František Brotánek, Zdeňka Černá, Karel Fliegel, Václav Gruber, Igor Hegner, Pavel Hecht, Josef Jánský, Helena Klátilová, František Klepsa, Jaroslav Kotrba, Jiří Markov, Jaroslav Morgenstern, Milan Řehoř, Karel Stiebitz, Květa Šimková, Pavel Tauš, Lubomír Tlustý, Jiří Tůma, Vlastimil Vacek, Václav Vacovský, Jiří Vajz, Marta Velemanová, Helena Vrbová

rok 1971 – třída III. – večerní a externí studium, třídní profesorka: Jana Mašková

Antonín Dietl, Hana Herzová, Václav Mráz, Zdeněk Peroutka, Věra Pluhařová, Jiřina Strouhalová, Jana Šimová, Věra Štauberová, Přemysl Vápeník, Jindra Věnečková, Marie Vlčková;

Ivan Komorous, Zdeněk Vaněk, Jaroslav Svoboda

rok 1971 – třída III. DS (dálkové studium), třídní profesorka: Blažena Váňová

Benedikt Brejcha, Jarmila Brťková, Libuše Havelková, Růžena Kohoutová, Helena Maříková – Zítková, Zdeňka Němcová, Marcela Řepová, Oldřiška Sedláková, Vladimír Strejček, Jiří Svoboda, Václav Štrunc, Hana Cihlářová

rok 1972 – třída IV. A, třídní profesor: Václav Mašek

Miroslav Antoš, Jan Černý, Ivan Hlaváček, Hynek Hlavnička, Stanislav Hrdlička, Jan Kaňák, Václav Koura, Jiří Kovářik, Martin Kubiček, Vlastimil Kuf, Václav Lehečka, Libor Luňák, Dalibor Matějka, Jiří Mertl, Lubomír Navrátil, Vratislav Novák, Milan Otto, Miroslav Pešík, Miloslav Pospíšil, Pavel Ratislav, Jiří Rosol, Pavel Rucký, Pavel Sladký, Pavel Sůva, Zdeněk Šafařík, Petr Šešín, Milan Štěpánovský, Petr Turek, Zdeněk Vochoc, Vladimír Vybíral

rok 1972 – třída IV. B, třídní profesorka: Libuše Altmannová

Josef Aušteda, Jana Degelmannová, Jana Hajšmanová, Alena Hladíková, Václava Horová, Milena Jandová, Zuzana Jonáková, Vlasta Jurečková, Květuše Kalandrová, Helena Koptíková, Marie Korbová, Jana Krislová, Dagmar Kubičková, Eliška Kvasničková, Dana Lejsalová – Pešlová, Ivana Leškoviátová, Bohumil Martínek, Naděžda Pechová, Luboš Pochman, Slavomír Racek, Jaroslav Rajtmajer, Milada Rendlová, Leoš Senjuk, Marcela Sladká, Blanka Šimečková, Karel Steininger, Andrej Tokar, Jindřiška Voldřichová

rok 1972 – třída IV. C, třídní profesor: Karel Ryneš

Zuzana Berkovcová, Miloš Boháč, Helena Brejchová, Jana Cingaislová, Vladimír Černý, Marie Faitová, Jitka Fischerová, Eva Hadačová, Helena Jiráková, Helena Koutská, Hana Krýsllová, Helena Martanová, Miroslav Mašek, Zdeněk Němec, Dagmar Paumerová, Petr Pekař, Stanislav Pergler, Petr Plášil, Marcela Podlipská, Pavel

Prokop, Stanislava Přibáňová, Dagmar Schejbalová, Miloslava Schejbalová, Helena Svěchotová, Ladislav Svoboda, Jana Šavrdová, Michael Šlouf, Věroslava Špimrová, Hana Thorovská, Ivana Tomešová, Petruše Vlachová

rok 1973 – třída IV. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Petr Duchek, Michal Hakr, Oldřich Hein, Karel Hes, Jan Hlaváček, Jan Hošek, Ivan Chlad, Jaroslav Chomát, Vladimír Jadrný, Jan Kastner, Josef Klepáč, Petr Kopyta, Zdeněk Königsmark, Jiří Krkoš, Josef Markup, Jan Minařík, Jan Sedláček, Vlastimil Stehlík, Petr Stelčík, Václav Vokáč, Petr Vondrák, Václav Vrbík, Josef Vyhnálek, Jaroslav Zíka, Petr Zykmund, Jiří Chvojka

rok 1973 – třída IV. B, třídní profesor: Jiří Hyspecký

Ivana Barborková, Božena Brotánková, Dagmar Filipová, Vanda Grabovská, Jiřina Hrádková, Libuše Hrubantová, Zdeňka Husníková, Libuše Cháberová, Jiří Chvojka, Anna Janská, Marta Krausová, Vladislav Kříž, Miloslav Kučera, Irena Langmaierová, Marie Lišková, Jan Mergl, Marcela Němcová, Marie Olšanová, Petr Pecka, Anna Pechmanová, Jana Posejpalová, Marcela Přibyllová, Milan Rada, Václav Rajtmajer, Vladimír Rajzl, Pavel Růžička, Eliška Rybáková, Ludislava Fenclová, Jolana Šárová, Jan Šindelář, Jarmila Šollarová, Květoslava Tomanová, Miloš Vachuda, Zdeňka Valentinová

rok 1973 – třída IV. C, třídní profesorka: Jana Kočárková

Blanka Čechová, Libuše Eberlová, Dana Fikrlová, Jarmila Fránová, Jaroslav Friedrich, Alena Hauerová, Jarmila Hauerová, Alena Hrubantová, Zdeňka Hůrková, Václav Komorous, Eva Koželuhová, Jana Kratochvílová, Miroslav Křížek, Alena Kuchynková, Vítězslav Kulle, Hana Lehrlová, Marta Levá, Karel Liška, Jaromír Lobovský, Lenka Piorecká, Marie Poncová, Eva Šteinbachová, Jiří Turek, Hana Vaňková, Václava Vápeníková, Miroslava Vávrová

rok 1973 – třída IV. D, třídní profesorka: Božena Knakalová

Otto Burda, Magda Fořtová, Stanislav Hála, Jiří Hasal, Blanka Hnilicová, Jiří Holub, Jaroslav Janča, Josef Juřek, Jaroslav Kestler, Marie Kukeňová, Petr Láznička, Václav Levý, Svatopluk Machalka, Petr Mikota, Vladimír Nový, Vladimír Planěk, Jan Rychlík, Pavel Sedlecký, Miloslava Šimbartlová, Ladislav Sloup, Miroslav Šimandl, Věra Švábková, Miroslava Velíšková, František Žák

rok 1973 – třída IV. E, třídní profesorka: Bohuna Hannsmannová

Vlasta Ballyová, Pavla Bendová, Marie Bouzková, Anna Černá, Helena Holubová, Jitka Hronová, Marie Kalendová, Marie Karásková, Pavla Krupičková, Vladislava Kuncová, Helena Kurzová, Zdeňka Kusynová, Ilona Maříková, Hana Milotová, Milena Moravcová, Alena Mulačová, Irena Navrátillová, Marcela Parvoničová, Zdeňka

Rysová, Naděžda Steinerová, Jana Šimonová, Marie Šimůnková, Hana Šlajsová, Jaroslava Šoffrová, Ludmila Šoustková, Zdeňka Špatenková, Hana Štruncová, Naděžda Štychová, Ladislava Šulcová, Danuše Tikalová, Libuše Ulčová, Jana Volrábová, Dana Vonešová

rok 1973 – třída IV. F, třídní profesorka: Blanka Sedláčková

Ladislava Andrlíková, Pavel Březina, Jaroslava Dolanská, Jaromíra Heindlová, Dagmar Holá, Jiří Hoskovec, Tomáš Hudec, Milan Humplík, Miroslav Hus, Milan Jermář, Milan Kasl, Josef Klepsa, Karel Klūs, Vladimíra Koldová, Zuzana Krsková, Richard Lašek, Josef Malát, František Malina, Marie Moravcová, Karel Opatrný, Josef Reindl, Jaroslav Ret, Jiří Šourek, Petr Štrunc, Jiří Vacek, Václav Vacek, Nad'a Vojtěchovská, Dana Volnerová, Jitka Vosmeková, Jaroslava Zikmundová

rok 1973 – třída IV. G, třídní profesorka: Eliška Sartoriusová

Alena Bendová, Drahoslava Beránková, Věra Gobrmanová, Olga Hejlová, Květoslava Helmová, Hana Hergetová, Hana Hornová, Jana Hrubá, Zdeňka Kautská, Alena Kolářová, Helena Černá – Kondrová, Taťjana Kratochvílová, Jitka Krýslová, Ludmila Kuřešová, Drahúše Macháňová, Petruše Mašková, Dagmar Nová, Jiřina Nová, Jindřiška Oudová, Eva Racková, Hana Rousová, Svatava Rybáková, Dagmar Salzmanová, Pavla Schubertová, Zdeňka Svobodová, Dagmar Synková, Zdeňka Šípová, Dana Šolarová, Jaroslava Tolarová, Jarmila Tomanová, Jaroslava Věbrová, Jarmila Vinšálková, Hana Vítová, Eva Mosingerová- Weidenhofferová

rok 1973 – IV. ročník studia při zaměstnání, třídní profesorka: Blažena Váňová

Vladimír Čelakovský, Pavel Janoušek, Josef Jonák, Zdeňka Piklová, Věra Steptoe, Jan Šeba, Václav Tomášek, Jiří Těgl, Josef Třeštík, Jindřich Ujčík

rok 1974 – třída IV. A, třídní profesorka: Božena Knakalová

Vladimír Brichta, Hana Burešová, Zdeněk Čimera, Karel Dirnhof, Jiří Dolejš, Dagmar Drbalová, Zdeněk Dušek, Hubert Hasler, Petr Chládek, Richard Jelínek, Miroslav Kašpar, Viktor Kronus, Irena Kulhavá, Čestmír Luhan, Milan Marx, Jaroslav Panec, Ladislav Peksa, Emil Pelikán, Alena Reichlová, Jiří Skála, František Straka, Pavel Vošahlík, Jiří Zymák, Petr Žák

rok 1974 – třída IV. B, třídní profesorka: Věra Jelínková

Blanka Altschulová, Jan Barták, Stanislav Beneš, Jana Benešovská, Daniela Beránková, Jaroslava Bittermanová, Jaroslav Čejka, Jindřich Červený, Jaroslav Houdek, Jarmila Hricíková, Jan Chvojka, Renata Kestlerová, Václav Kozarovský, Petr Kresa, Miroslava Krocová, Jana Kučerová, Michael Ledvina, Zdeňka Machulďová, Petr Markvart, Soňa Maříková, Jaroslava Nováková, Vít Opatrný, Jana Panská, Milan Pazdera, Ivana Peštová, Pavel Průcha, Jan Rous, Jaroslav Říha, Vlasta Seitlová, Jiří

Skala, Pavel Slunčík, Miroslav Šilhánek, Milan Šimeček, Jiří Štekl, Milan Tůma, Josef Volák, Alena Zelená

externisté – 1974: Ladislava Herinková, Hana Týzlová

rok 1974 – třída IV. C, třídní profesorka: Hana Šimková

Alena Čápová, Petr Dvořák, Zdeněk Franta, Marie Froňková, Vlasta Höflerová, Pavel Hrubý, Miluše Hudcová, Jaroslav Jelínek, Vladimír Jeništa, Hana Jungová, Petr Kantner, Hana Kašperáková, Naděžda Komancová, Miroslav Krystek, Štěpánka Kučerová, Miluše Kulovaná, Jiří Leščinský, Dobroslav Majer, Jaroslava Marková, Jaroslav Markup, Jiří Mašek, Petr Mukenšnabl, Zuzana Pašková, Radoslava Platlová, Hugo Svoboda, Lubomír Svoboda, Eva Šebková, Eva Šulcová, Miroslav Tauer, Lubomír Tomek, Václav Trhovský, Vladimír Vaněk, Libuše Vlachová, Alena Wiencková, Vladimír Zíka

rok 1974 – třída IV. D, třídní profesor: Miroslav Helige

Dagmar Bartošová, Jana Beranová, Pavel Bořík, Tamara Brujová, Zdeněk Černý, Jindřiška Čiháková, Dagmar Dimitrovová, Jana Důrová, Daniela Filoušová, Jitka Forejtlová, Vladimír Hlavatý, Irena Hrbková, Irena Hrušková, Milan Chaloupka, Jaroslava Chárová, Irena Janíčková, Zdeněk Jeřábek, Marie Kapicová, Dagmar Kliková, Petr Knakal, Alice Kopecká, Jarmila Kopřivová, Ludvík Křížek, Jana Kuběnová, Eva Lejsalová, Olga Lhotková, Oldřich Mašek, Jana Mildová, Pavla Šíková, Ladislav Tégl, Alexandra Texelová, Jindřich Vacek, Helena Vopatová

rok 1974 – třída IV. E, třídní profesorka: Věra Rádlová

Jitka Dolejší, Lenka Dvořáková, Ivana Fukarová, Helena Hrádecká, Ivana Hrobská, Blanka Hulíková, Helena Kneiflová, Dagmar Loužková, Věra Machulová, Dagmar Markesová, Jindřiška Melcerová, Dagmar Panešová, Blanka Pittrová, Helena Polívková, Iva Potužníková, Miroslava Prášková, Jiřina Prokopová, Marta Sainerová, Irena Sekyrová, Irena Schlegelová, Alena Slavíková, Hana Slezáková, Eva Styblíková, Eva Šestáková, Alena Šešínová, Jaroslava Šilhánková, Miroslava Štolbová, Libuše Tkáčová, Libuše Váchalová, Dagmar Vachová, Světlana Vyhnálková, Helena Solfronková

rok 1975 – třída IV. A, třídní profesorka: Hedvika Kosová

Jana Schmadlová-Červená, Jiří Hájek, Václav Herýk, Vladimír Charvát, Stanislav Janský, Tomáš Kopeček, Vladislav Krásný, Zdeňka Kulišánová, Pavel Matas, Pavel Odvárka, Hana Pauerová, Ivana Píková, František Pillmann, Jindřich Ploch, Luboš Pruner, Pavel Rádl, Anna Skleníčková, Blanka Straková, Ivan Svoboda, Marta Sýkоровá, Václav Šmrha, Milan Taubr, Jaroslava Třeštková, Zdeňka Vonášková

rok 1975 – třída IV. B, třídní profesor: Karel Drudík

Pavel Barták, Zdeňka Burešová, Jindřich Fait, Jaroslava Gabrielová, Anna Gruberová, Jaroslav Hrdlička, Pavel Hrdlička, Libuše Hřebíková, Jana Jirasová, Miloslava Jupp-

vá, Jana Kašpárková, Jana Kleinová, Jitka Kondrová, Ivo Kiml, Zdeněk Kratochvíl, Stanislava Kubíková, Jindřich Marx, Petr Mikuláš, Zdeňka Rešová – Kyznarová, Dagmar Ripplová, Danuše Ročková, Eva Skalníková, Michal Stoev, Jaroslav Strejč, Vladimír Škudera, Zdeněk Šlajs, Pavla Šlehoferová, Jan Šlouf, Ivo Tětl, Olga Vavříková, Petr Vohnout, Vlasta Vranovská, Jaroslava Vítková, Zdeňka Zídková

rok 1975 – třída IV. C, třídní profesor: Jindřich Weiss

Miroslav Bárta, Květoslava Bodláková, Jan Bosman, Milena Čákorová, Irena Černá, Alena Duchková, Jiří Fiedler, Iva Hlavsová, Alena Kazdová, Jana Kokošková, Zbyněk Kraus, Jitka Králová, Hana Krňoulová, Kateřina Kvěchová, Oldřich Levý, Jaromír Loskot, Miroslav Mach, Alexandr Mikyška, Jana Mrázová, Jaroslav Němec, Hana Nováčková, Dagmar Ocásková, Eva Pechmannová, Zuzana Slípková, Blanka Smolíková, Lubomír Střelec, Drahomíra Svobodová, Čestmír Šebesta, Marie Škodová, Alena Weberová, Jiří Zahradník, Emil Zásměta, Pavel Křížek

rok 1975 – třída IV. D, třídní profesorka: Věra Rádlová

Jaroslav Boháč, Eva Böhmová, Milada Brožová, Pavla Ciprýnová, Zdeněk Čermák, Zdeňka Černá, Ivana Doskočilová, Ivana Duchoslavová, Pavel Fremr, Libuše Fujová, Jana Janotová, Ilona Ježková, Hana Kastnerová, Vilma Kašparová, Zdeněk Kodýtek, Jarmila Koubová, Marcela Kraftová, Miloslav Krejsa, Stanislav Kripner, Eva Křikavová, Věra Mandáková, Jan Opatrný, Petr Pazdiora, Radmila Pavlisová, Libuše Peroutková, Věra Procházková, Miroslav Regner, Vojtěch Rubeš, Hana Strusková, Jindra Šafaříková, Jindřich Šebor, Miloslava Šešínová, Kateřina Šídllová, Miroslava Šímová, Tomáš Šmíd, Miroslav Valter

rok 1975 – třída IV., dálkové studium, třídní profesor: Josef Trneček

Ladislav Babjak, Anna Bílková, Martin Hora, Jana Huclová, Věra Kasíková, Dagmar Kneiflová, Oldřich Mareš, Miroslav Náhončík, Zdeňka Pokorná, Jarmila Sedláková, Jana Treglerová, Tamara Vídršperková, Jiří Volf, Ludmila Červená

rok 1976 – třída IV. A, třídní profesor: Josef Trneček

Adéla Bavorová, Antonín Brašna, Vlastimil Čábal, Zdeněk Černý, Miroslav Čížek, Jiří Jaroš, Jana Kašparová, Oldřich Körner, Karel Kubát, David Kulich, Jan Matějka, Jaroslav Matějka, Dana Mladějovská, Václav Pelc, Daniela Řezníčková, Jaroslav Salcman, Pavel Sedlák, Vladimír Sedlák, František Staněk, Eva Studihrachová, Karel Šidlo, Ladislav Šolc, Jaroslav Šťastný, Martin Štekl, Alena Tůmová, Václav Vetengl, Jaroslav Vogeltanz, Jan Vojík, Miloslava Volínová

rok 1976 – třída IV. B, třídní profesor: Zdeněk Mírka

Zdeňka Antoušková, Petr Bayer, Josef Bednář, Petr Burian, Zdeněk Fait, Zdeňka Fořtová, Miloslava Hasáková, Jan Hoblík, Irena Hostičková, Jan Husarčík, Venuše Chmelíková, Věra Klasová, Ludmila Kokošková, Vladimír Kule, Libuše Milfaitová,

Vlastimil Musil, Alena Němcová, Milan Oravec, Věra Pavlíčková, Michal Pavlovský, Zbyněk Petráš, Šárka Poncová, Pavel Potužník, Milena Říšská, Hana Smáhová, Miloslav Solfronk, Martin Šach, Jiří Špic, Lidmila Trousílková, Karel Turek, Jan Ulč, Alena Vodňanská, Jan Vyskoč, Olga Koukalová

rok 1976 – třída IV. C, třídní profesor: Vladislav Kvapil

Ivana Bartošová, Ladislav Benda, Irena Benešová, Blanka Beštová, Milan Blažek, Eva Fišerová, Richard Florian, Daniel Hasman, Jaroslava Holá, Radmila Charvátová, Josef Kasl, Ivana Kecová, Jindra Kobesová, Vlasta Kochová, Zdeněk Kořínek, Milena Kozáková, Petruše Kuklíková, Hana Kynclová, Petr Mráka, Jindřich Müller, Romana Patová, Eva Podroužková, Václav Runt, Václav Samek, Vladislav Skočil, Květa Šáralová, Jaroslav Šimána, Petr Šimeček, Jiřina Šmatová, Jiří Štekl, Eva Tauerová, Irena Vacovská, Pavel Valenz, Ivana Vosková

rok 1976 – třída IV. D, třídní profesor: Karel Ryneš

Alena Benešová, Růžena Berbrová, Věra Bystřická, Alena Cibulková, Milena Dienstbierová, Šárka Feurichová, Jana Fialová, Zuzana Hannsmannová, Alena Henžlíková, Helena Hesová, Miloslava Hetnerová, Dana Houdková, Anna Housarová, Irena Humplíková, Eva Jandová, Jana Ježková, Monika Kaslová, Hana Kliková, Daniela Kocourková, Hana Kratochvílová, Jana Labská, Helena Machovcová, Miroslav Melota, Blanka Nejdlová, Zuzana Pavlová, Milena Pilná, Lenka Plochová, Jiří Pouska, Dagmar Přindová, Zora Rohoušová, Dagmar Senjuková, František Stoček, Jaroslava Stupková, Jaroslava Šimicová, Stanislav Švec, Eva Volánková

externisté – 1976: Soňa Altmanová, Darina Knappová, Jana Mertová, Jan Mička, Lubomír Osvald, Miroslav Sádlo, Blanka Smutná

rok 1977 – třída IV. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Marie Bedřová, Petr Blabol, Vladimír Burian, Tibor Filaun, Jiří Flajtingr, Zdeněk Fogl, Jaroslav Hering, Alena Járová, Vladimír Klečanský, Petr Kopřiva, Pavel Kučera, Milan Legát, Ivan Novák, Pavel Nutil, Alena Piskáčková, Milan Pišl, František Raba, Vladislav Sloup, Richard Stiebitz, Jan Šneberger, Olga Šnebergerová, Aleš Štrunc, Julie Teršová, Vlastimil Tumpach, Zdeňka Uchytlová, Jiří Viktora, Josef Zelenka

rok 1977 – třída IV. B, třídní profesor: Jiří Hyspecký

Květoslava Bartošová, Zdeněk Bernášek, Marcela Čechová, Jitka Černá, Jindřich Fínek, Ludmila Florová, Ivana Fryčková, Miloslav Juříček, Jana Klepsová, Jiří Kouba, Eva Kovářiková, Eva Mráčková, Jiří Navrátil, Dana Pittrová, Vlasta Polívková, Věnceslava Poncová, Stanislava Retyková, Zdeněk Rottenborn, Ivan Rucký, Ivana Skalová, Svatava Stehlíková, Josef Strejcius, Martin Šafránek, Olga Šlehoberová, Kateřina Tišnovská, Miroslav Úbl, Josef Valenta, Alena Valchařová, Vendulka Veselá, Hana Vítovcová, Marcela Vodvářková, Jiřina Voříšková, Yvona Vrabcová, Jan Záhlava

rok 1977 – třída IV. C, třídní profesorka: Bohuna Hannsmannová

Jindřich Bultas, Milan Duda, Jiří Ďurák, Zdeněk Fiala, Jaroslava Herajtová, Jana Chmelířová, Karel Chudík, Alena Kailová, Ilona Kapounová, Karel Kokeš, Alena Murtingerová, Irena Němčicová, Marta Oškrobaná, Luboš Patzenhauer, Alena Pokorná, Sylva Pravcová, Miro Rathouský, Zdeňka Sloupová, Pavla Šigutová, Hedvika Šlajsová, Stanislav Šlehofer, Jiří Šmejkal, Lubomír Šperl, Libuše Šteflíčková, Marie Taubenhanslová, Soňa Tichová, Růt Trnková, Hana Třeštíková, Milana Tůmová, Jitka Vejvodová-Kostelníková, Drahomíra Vodáková, Jan Vondrák, Květoslava Vordová, Václav Vyskočil

rok 1977 – třída IV. D, třídní profesorka: Libuše Altmannová

Světluše Adámková, Jarmila Alblová, Pavel Bek, František Benda, Zuzana Blažková, Jarmila Bultasová, Alena Burešová, Naděžda Dolejšová – Jílková, Dagmar Dušková, Marcela Dvořáková, Alena Fornbaumová, Jindřiška Hammerová, Jarmila Heidlbergová, Věra Holá, Hana Hůlová, Alexandra Chabrová, Jana Karlíková, Jiří Karník, Olga Koulová, Dagmar Krauzová, Helena Macáková, Alena Macháčková, Vratislav Mayer, Jana Nováková, Jindra Pecháčková, Blanka Pytlíková, Eliška Regnerová, Hana Ronovská, Šárka Rypánová, Jaroslava Simbartlová, Libuše Stará, Jaroslava Urbanová, Eva Vančová, Helena Vaňková, Jaroslava Vejskalová, Helena Vojáčková

rok 1977 – třída IV. E, třídní profesor: Zdeněk Sadílek

Irena Ballýová, Michaela Bártová, Jana Bokrová, Jaroslava Eretová, Barbora Fricová, Jolana Hakrová, Pavel Hampejs, Pavla Harazimová, Drahomíra Henzlíková, Marcela Hollerová, Pavel Hurt, Milena Jarošová, Jan Kmoč, Jaroslav Kodl, Jiří Košťál, Milena Matasová, Martin Olšan, Marta Pauerová, Eva Peprná, Miroslava Podskalská, Petr Poleník, Ivan Procházka, Dana Prokopcová, Pavel Říšský, Jaroslav Šimon, Eva Šteifová, Zdeňka Valešová, Miloslav Zárybnický, Zdeněk Zavadil
externisté – 1977: Dana Bártová, Petr Mundl

rok 1978 – třída IV. A, třídní profesorka: Božena Knakalová

Monika Bečvářová, Jan Bezděk, Věra Bělíková, Michal Černý, Jurij Dráb, Renata Edlová, Libor Fiala, Petr Havlík, Štěpán Heidenreich, Alena Kazdová, Stanislav Kejval, Jana Kubíková, Jaromír Lepič, Libuše Martincová, Jaroslav Müller, Jiří Pátek, Jana Petrová, Zuzana Princová, Miroslav Randa, Jan Růžicka, Jiří Sedlák, Miloslav Trkovský, Jiří Vitouš, Zdeněk Weiss, Ivan Wolf, Blanka Zymáková

rok 1978 – třída IV. B, třídní profesor: Jaromír Bejvančický

Viktor Baňkovský, Vladislava Česáková, Zdeňka Dolejší, Jiřina Dušková, Dana Faitová, Mirko Ferra, Petr Filip, Jana Hanzlíková, Věra Hanzlíková, Věra Holoubková, Jana Janovská, Hana Kotrnochová, Marie Kovaříková, Jaromír Lejško, Vladimír Mašek, Eva Močovská, Ivo Ptáček, Marcela Riedlbauchová, Olga Straková, Věra Straková, Soňa Suchá, Lenka Svobodová, Jana Šrailová, Hana Šviková, Miroslav Trochta, Daniela Trojovská, Adéla Vokurková

rok 1978 – třída IV. C, třídní profesorka: Hana Šimková

Lenka Bayová, Milan Bican, Pavel Blažek, Jarmila Feixová, Michael Frank, Alena Hodanová, Ludmila Horáková, Irena Hošáková, Pavel Jirsa, Jana Jungerová, Jitka Klasnová, Ivo Kočárek, Lenka Kopecká, Alena Koptová, Irena Koutníková, Šárka Kropšová, Ivana Kuncová, Helena Kyliánová, Jitka Lišková, Jana Malíšková, František Maniš, Jiří Matějka, Michal Michal, Jan Pazdiora, Anna Rubášová, Eva Skálová, Jitka Stehliková – Králová, Václav Šauer, Libuše Šnebergová, Eva Tesková, Miluše Trunečková, Jana Výdrová, Alena Zachová

rok 1978 – třída IV. D, třídní profesorka: Jana Divišová

Dana Bartošová, Hana Boltíková, Zdeňka Brichtová, František Čech, Alena Černá, Petr Dlabáč, Eva Dytrtová, Jana Fiedlerová, Miloslava Franková, Zdeňka Frčková, Hana Halousková, Dana Jonáková, Radmila Kličková, Dana Knotková, Dagmar Lepší, Soňa Lorenzová, Naděžda Machová, Michal Mergl, Hana Nosková, Jaroslava Pelíšková, Jana Peroutková, Jana Pláničková, František Puchmertl, Jana Roubíčková, Dagmar Slavíková, Zdeňka Straková, Ivana Štěchová, Jana Tejnorová, Lenka Uxová, Olga Vůchová, Helena Zeithamlová

externisté – 1978: Marcela Bastlová, Vlastislav Krčmář, Jiří Šoffer, Věra Vidtmanová, Petr Fuja, Zdeněk Kratoška, Ladislava Pechová, Dagmar Blažková, Helena Hlavsová

rok 1979 – třída IV. A, třídní profesor: Josef Trneček

Radmila Fořtová, Pavel Brotánek, Helena Cuhrová, Petr Dobříčka, Luděk Draský, Irena Hirmanová, Miroslav Charvát, Jan Jára, Viktor Kőnig, Vojtěch Mach, Jiří Masopust, Roman Maule, Jaroslav Motyčka, Stanislav Novák, Miloš Nový, Alena Oubrabková, Petr Pešek, Dana Radová, Petr Raška, Hana Sedláková, Martin Slančík, Ludmila Šimůnková, Vladimíra Šolarová, Eva Telenská, Milan Vítek

rok 1979 – třída IV. B, třídní profesorka: Jana Vačkářová

Jan Beneš, Josef Doležal, Libor Doležal, Jana Dürrová, Vladimír Formánek, Jana Havlátová, Petr Hrubý, Dagmar Hůrková, Hana Jandová, Eva Kaiserová, Jindra Kavanová, Dana Kopecká, Ivana Kučerová, Jan Kutač, Blanka Malochová, Helena Milotová-Lakatošová, Libor Monhart, Monika Olivová, Dagmar Pauerová, Jana Pechová, Milan Putík, Vladimíra Řezáčová, Miloš Salcman, Zdeňka Salcmanová, Dana Stašková, Jana Svobodová, Martin Šesták, Irena Šimková, Eva Šípová, Šárka Štemberová, Michael Švec, Marie Trykarová, Jitka Ulčová, Hana Vavrochová, Alena Veithová, Irena Zahradníková

rok 1979 – třída IV. C, třídní profesorka: Blanka Sedláčková

Lumír Aschenbrenner, Milena Borčová, Jaroslav Brunát, Boris Březák, Pavel Burian, Kateřina Čáповá, Hana Čechurová, Ivana Dobrá, Vladimír Fencel, Jana Flaislebenová, Jaroslav Follprecht, Lubomír Gajzl, Irena Hejretová, Jaroslav Honzík, Jiřina Hrzáno-

vá, Eva Jedličková, Marcela Chvojková, Pavel Kapoun, Ladislav Koláčný, Vladimír Kopelent, Jana Koudelková, Jitka Kraftová, Bohumil Krásný, Miloš Kružej, Alena Malečková, Alena Mildová, Jitka Pátková, Dagmar Pfefferová, Richard Smola, Jan Šebor, Světluše Techlová, Milada Volfová, Jana Vondrášková, Jitka Ženišková

rok 1979 – třída IV. D, třídní profesor: Jindřich Weiss

Milada Bačovská, Olga Belková, Ingeborg Bílá, Eva Cajthamlová, Eva Císařová, Jitka Častoralová, Miroslava Eliášová – Kohoutová, Hana Feiferová, Alena Fenclová, Ivana Háčková, Taťjana Hadravová, Zdeňka Janečková, Lenka Ježková, Helena Kirchmanová, Eva Krumpusová, Jitka Křížová, Jiří Kuděla, Věra Melounová, Vlasta Mlěchochová, Blanka Neumannová, Martina Novotná, Markéta Posltová, Eva Seitlerová, Vladimír Schödelbauer, Zdeňka Siegerová, Milena Suchá, Sylva Šmídová, Ivana Šneberková – Touschková, Dana Šourková, Jana Šteffelová, Zdeňka Štěpánková, Jana Tomková, Zora Valchařová, Marie Vondroušková, Alena Wagnerová, Věra Žáková

rok 1979 – třída IV. E, třídní profesorka: Věra Rádlová

Jana Bardoňová, Vlasta Brašnová, Eva Brejchová, Alena Dittrichová, Danilo Doljak, Naděžda Dražská, Jiří Drozda, Nataša Fišerová, Mirko Fládr, František Hasch, Jindřiška Hejlová, Anna Chottová, Blanka Jandová, Lada Jandová, Hana Kadlecová, Lenka Kantoříková, Jaroslav Kolář, Luboš Kouřim, Iva Kučerová, Michal Ludvík, Eva Majerová, Ladislav Nožička, Yvona Paulová, Yvona Pružincová, Yveta Rykalová, Jana Rytířová, Kateřina Sedláčková, Bohumila Silovská, Eva Šlapáková, Roman Švec, Milada Tomačková, Jarmila Vacková, Petr Viktora, Michal Wandl, Jindřich Weiss, Kateřina Zakopalová, Eva Zikmundová

rok 1979 – externisté, třídní profesorka: Libuše Altmannová

Ladislav Borčák, Lubomír Bergman, Vlastimil Boháč, Vladimír Bořánek, Emanuel Cupl, Zdeňka Fryčková – Brávková, Miroslav Hašek, Josef Koza, Marie Lepičová, Alena Loudová, Miloslav Mišner, Jaroslav Pešl, Vlastimil Říha, František Sobotka, Jiří Šmíd, Josef Špillar, Jiří Tichý, Ivan Vajdič, Vlastimil Polák, Ladislav Poór, Jan Vlk; Stanislav Šafařík, Jan Němec, Jarmila Sadílková, Milena Čiháková; Eliška Voplatková

rok 1980 – třída IV. A, třídní profesorka: Bohuna Hannsmannová

Renata Berdychová, Naděžda Bezdodová, Jiří Bláha, Luboš Brabec, Monika Cuhrová, Blanka Čermáková, Václava Černá, Jana Hamerská, Marek Hanzík, Jaroslav Hejret, Dagmar Hladíková, Luděk Hron, Eva Hrbková, Eva Kloučková, Helena Kohoutová, Jaroslav Kříž, Libuše Lucáková, Jiří Macek, Dagmar Mičková, Dagmar Mlěchochová, Alice Mocková, Dana Musilová, Michal Potůček, Dana Rejšilová, Zlatuše Sípalová, Jana Sofronová, Pavel Stach, Barbora Šimonová, Edit Techlová, Jarmila Teplá, Milan Toman, Iva Tománková, Marcela Utišilová, Katarina Vopatová, Jarmila Voříšková, Miroslava Zajícová

rok 1980 – třída IV. B, třídní profesor: Karel Ryněš

Zuzana Axamitová, Jan Barcal, Marie Bednářová, Jaroslav Bedrna, Olga Beránková, František Bláha, Irena Borovičková, Hana Čapková, Helena Čechová, Miroslav Feix, Dana Flajšmanová, Hana Háková, Zdeněk Hanzal, Jitka Havránková, Dagmar Härtinová, Jana Hrubá, Petr Hruška, Ivana Hušpauerová, Miroslav Chmelíř, Pavla Jančarová, Lenka Kejřová, Kateřina Khodlová, Dagmar Kopačková, Ivana Koželuhová, Běla Kuldová, Marie Lhotáková, Milan Moravec, Yveta Müllerová, Ivana Náhlíková, Lubomír Nový, Ivo Palan, Ludmila Pracnová, Erna Radová, Jaroslava Šilhavá-Kejřová, Pavla Štekllová, Milan Štěrbák, Dana Terčová, Miloslav Ulč, Věra Uxová-Jankovská, Vladimíra Vojáčková

rok 1980 – třída IV. C, třídní profesor: Vladislav Kvapil

Jiří Belbl, Dana Budínová, Vladimír Cerha, Eduard Černý, Václava Červenková, Václav Červený, Květoslava Dvořáková, Zuzana Gutová, Petr Haman, Jiří Hannsmann, Eva Havlová, Tomáš Holenda, Vladimíra Hrubantová, Ivo Juha, Eduard Kabrna, Ilona Kapusztová, Eva Pelešková, Ela Mašková, Pavel Nikodým, Šárka Palíková, Blanka Peckertová, Eva Pelešková, Jan Řepík, Vlasta Slováková, Vladimír Sosna, Jiří Suchý, Ivana Svobodová, Jana Švestková, Jiří Tomšů, Jana Trefná, Milan Valenta, Vendula Valešová, Miroslav Véber, Ivan Vojta, Jiří Vošahlík, Jitka Vybíralová, Iva Zemanová, Helena Zieglerová, Jiří Ženíšek, Eva Ženíšková

rok 1980 – třída IV. D, třídní profesorka: Libuše Altmannová

Štěpán Bejvančický, Jaromír Beneš, Jaroslav Brašeň, František Bureš, Ivana Čadková, Jaromíra Čekanová, Dagmar Černá, Milena Čiperová, Bronislav Dvořák, Pavel Fajfr, Tamara Fialová, Michaela Freislebenová, Miroslava Havránková – Šilingová, Ivana Hejpetrová, Jiřina Hněvsová, Jaroslav Hölzel, Radomír Hrdlička, Hana Jarošíková, Michal Juha, Irena Končalová, Hana Krieglerová, Ilona Lebová, Jaroslava Müllerová, Vít Pátek, Jan Pillmann, Pavel Racocha, Pavel Rosenkranc, Zdeněk Řežný, Miroslav Schmidt, Dagmar Schoberová, Petr Sinkule, Renata Smolová, Helena Svobodová, Alena Škrabalová, Miroslava Šrámková, Jiřina Vágnerová, Miroslav Voříšek

rok 1981 – třída IV. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Pavel Balda, Marcela Bezděková, Milan Froněk, Pavel Jedlík, Josef Jůna, Miloslav Knížek, Zdeňka Kučerová, Petr Laciga, Vlastislav Lehečka, Pavel Muzika, Milan Nevole, Jiří Němec, Vít Novák, Pavel Opl, Zbyněk Pešťák, Zbyněk Pientka, Pavel Pokorný, Jitka Sůvová, Robert Špalek, Petr Štícha, Milan Šujanec, Martin Tauchen, Roman Trnka, Jaromír Vetengl, Jan Vrátník, Vladimír Zeman

rok 1981 – třída IV. B, třídní profesorka: Valentina Lásková

Hana Benešová, Miloš Bicek, Zdeněk Bílý, Mirko Bouda, Zuzana Čadová, Zdeňka Čáslavská, Ilona Dienstbierová, Jaroslava Dienstpirová, Petr Folk, Miroslav Hamet,

Tomáš Havlíček, Daniel Havránek Lubomír Houdek, Zdeněk Hrazdára, Stanislav Janovský, Pavel Jelínek, Miloš Kail, Olga Kočandrlová, Zuzana Krobová, Petr Kroupa, Tomáš Kunc, Helena Levá, Jitka Lukáčová, Alena Majerová, Martin Mareš, Yvona Mašátová, Jiří Mašek, Jaroslava Matějková, Ivan Mohyluk, Jitka Molcarová, Vladimír Navara, Zuzana Němcová, Irma Nováková, Lenka Novotná, Jaroslav Petrák, Iveta Prachová, Iveta Reischlová, Helena Šigutová, Miroslava Šimůnková

rok 1981 – třída IV. C, třídní profesor: Jiří Hyspecký

Dana Bejvlová, Alena Horáčková, Eva Koukalová, Jitka Kryštůfková, Vladimír Lovčí, Andrej Macenauer, Karel Matásek, Libor Minařík, Ivana Nováčková, Ladislava Oborníková, Martin Pechar, Drahúše Pechmanová, Zdeněk Polanka, Vít Prokopec, Miroslav Přerost, Milan Ptáčník, Jindřiška Rozsypalová, Pavel Ryppl, Pavel Říha, Ivan Scheinher, Miroslav Silovský, Miroslav Skala, Ivana Slaninová, Pavel Smolák, Luděk Svoboda, Zuzana Šibová, Jiří Šmondrk, Pavel Šperl, Zdeněk Turek, Dagmar Valdmanová, Hana Valdmanová, Hana Vaněčková, Robert Varga, Zdeňka Vohryzková, Milan Vonášek, Jitka Zahradníková, Lenka Zárubová, Šárka Zásmětová, Miroslav Zeithaml, Jiří Žitěk

rok 1981 – třída IV. D, třídní profesor: Jan Nový

Jiří Bachmann, Hana Blechová, Jindřich Branžovský, Petr Brunclík, Vladimír Černík, Miroslava Čížková, Jaroslav Fencel, Zdeněk Florián, Aleš Chytrý, Čestmír Jarý, Renata Jirkalová, Jiřina Kadlecová, Simona Karmazinová, Pavel Karas, Jana Kočárková, Květoslava Kolmanová, Dana Kopřivová, Marcela Kořínková, Hana Landrgottová, Ivana Matejková, Jiří Mothejzík, Václav Novák, Hana Plzáková, Milan Procházka, Marie Purkarová, Renata Riechartová, Ivana Řeháčková, Vlastimil Sulek, Olga Škopková, Jitka Šrámková, Iva Šuchová, Hana Šuleková, Zdeněk Václav, Helena Vitouchová, Halka Volínová, Renata Wočadlová, Edita Žampová

rok 1981 – třída IV. E, třídní profesorka: Olga Švancarová

Milena Ambrožová, Luisa Benešová, Jana Blovská, Hana Čmolíková, Ivana Dolanská, Václava Faktorová, Marcela Franková, Zdeňka Hašková, Lubomír Henrich, Jana Hlavsová, Ilja Horník, Božena Hubená, Jarmila Chaloupková, Jana Karlíčková, Dagmar Kotvová, Vladimíra Macháňová, Naděžda Mikolášová, Jitka Moulisová, Václava Mudrová, Jiří Novotný, Jana Ovsíková, Petr Pečený, Daniela Plzáková, Jana Polková, Eva Skočilová, Jaroslav Svejkovský, Jaroslava Šantorová, Irena Tenková, Eva Vrkoslavová, Renata Zemanová

externista – 1981: Luboš Eberl

rok 1982 – třída IV. A, třídní profesor: Evžen Růžek

Jiří Berdych, René Duras, Petr Fiala, Marek Hoščálek, Jan Jůza, Boris Karlíček, Pavel Klička, Václav Komanec, Jiří Linhart, Jiří Müller, Petr Mýtina, Marie Prošková, Ladislav Randa, Václav Řehoř, Jitka Smolíková, Stanislav Spurný, Pavel Steinbach,

Radek Šulák, Hana Toušová, Václav Ulč, Martina Vaněčková, Blanka Vopavová, Irena Vrátníková, Jiří Zeman, Petr Zimmermann

rok 1982 – třída IV. B, třídní profesor: Jaromír Bejvančický

Ivo Alexander, Eva Bednářová, Jiří Bém, Helena Benešová, Libuše Boříková, Martina Čejková, Hana Červenková, Vendula Faiferlíková, Markéta Grigarová, Diana Hajná, Radek Hasch, Petr Heinisch, Jiřina Hlavsová, Luboš Honický, Pavel Jaroš, Eva Kabelková, Naděžda Kanevová, Radka Kejzlarová, Lenka Košťálová, Jana Křížová, Tomáš Kural, Jitka Květová, Tomáš Lorenc, Michaela Lošanová, Ludmila Marková, Petr Matoušek, Tamara Maxová, Miroslav Nožička, Vladislav Paleček, Irena Petříková, Miroslav Rauch, Jitka Řepíková, Věra Slavíková, Eva Sudová, Zdeněk Svoboda, Miloslava Šolová, Petr Štembera, Pavlína Taterová, Jana Vacková, Martin Zich, Zuzana Beranová

rok 1982 – třída IV. C, třídní profesorka: Hana Šimková

Jan Bouda, Petra Cafourková, Pavla Císařová, Marta Červená, Martina Čmolíková, Ivan Hlaváček, Zora Hornová, Lenka Jurečková, Dana Karlíčková, Věra Kirchnerová, Antonín Koláček, Ivana Kolingerová, Josef Kropáček, Kateřina Kubáčková, Radek Kunc, Petra Kvardová, Marta Lešková, Jana Lhotáková, Milena Liptová, Petr Milsimer, Renata Müllerová, Jan Nágr, Josef Niedermeier, Věra Oplová, Hana Růžičková, Jitka Růžičková, Petr Slavík, Marie Sonnková, Milan Starý, Lenka Šestáková, Markéta Šilhánková, Pavla Šišková, Alena Šlehoferová, Jiří Šperl, Jitka Štrofová, Hana Šťovíčková, Luděk Ulč, Petr Vašíček, Jitka Vrbová, Jaroslava Vyskočilová

rok 1982 – třída IV. D, třídní profesorka: Jitka Holendová

Roman Čechura, Alena Denková, Dana Dobřemyslová, Jaroslava Geslová, Iveta Hanzlíčková, Petra Hladová, Tomáš Hněvsa, Pavla Hněvsová, Ivana Chadimová, Jolana Chodorová, Daniela Jankových, Eva Jánská, Jana Juliová, Lubor Karel, Naděžda Kaslová, Jaroslava Kašparová, Jolana Kolářová, Michal Kolda, Hana Komárová, Ivana Kubátová, Radek Kucharik, Jiří Legát, Pavel Mareš, Jiří Ouřada, Věra Průchová, Vít Ratislav, Helena Sýkorová, Pavel Šimek, Ivana Široká, Jan Špeta, Michaela Šrámková, Petr Štádler, Pavel Triner, Lenka Václavková, Tomáš Vaník, Pavel Váňa, Daniel Volopich, Jitka Votavová, Jana Zieglerová

rok 1982 – třída IV. E, třídní profesorka: Jana Divišová

Iva Blažková, Romana Boučková, Helena Čechnerová, Pavlína Dědičová, Iva Dítětová, Jan Dobiáš, Jaroslav Drnec, Eva Haladová, Jana Jirková, Dana Jiřincová, Vlasta Kalistová, Miroslava Kordíková, Irena Köpplová, Hana Krejčíková, Naděžda Lehnerová, Jitka Lišková, Dana Martanová, Monika Mertinsová, Martina Míková, Jolana Mrzenová, Šárka Pavlíková, Barbora Pelantová, Ivana Pešková, Šárka Plíšková, Petra Raizlová, Lada Regerová, Jana Rottová, Jaroslava Slováčková, Barbara Srbená, Jana

Šimková, Miroslava Trísková, Ivana Tvrďá, Pavla Tvrďá, Věra Viedemannová, Edit
Vítová, Pavla Vostatková, Petra Zikmundová, Eva Zörklerová

rok 1982 – třída IV. F, třídní profesorka: Marie Konradová

Jan Bartek, Ludmila Benešová, Eva Bittnerová, Dagmar Bůhová, Pavel Čapek, Helena
Dyršmířová, Ivana Hamplová, Jaroslava Hodková, Michael Holenda, Jan Holý, Ru-
dolf Hrdlička, Jitka Hůlová, Marie Kadlecová, Miroslava Karlová, Jaroslav Karnold,
Petr Karnold, Václav Kašpar, Pavel Kejzlar, Jaroslava Kcholová, Vojtěch Kodl, Martin
Krejčík, Taťána Kvitová, Romana Litwanová, Anna Marešová, Eva Ottová, Alena
Pešková, Ivana Preisová, Milan Skála, Hana Skálová, Milan Sobota, Eva Stachová,
Martina Šešinová, Božena Šmrhová, Hana Šrámková, Soňa Würflová

externisté – 1982: Margita Müllerová, Vlasta Řezáčová, Věra Rožmberská; Marie
Šafránková

rok 1983 – třída IV. A, třídní profesor: Josef Trneček

Kateřina Fabianová, Stanislav Fryček, Tomáš Holeček, Nad'a Hušková, Martin Ježek,
Naděžda Kastnerová, Ladislav Kaupe, Martin Kejha, Ladislav Kinzl, Jiří Kozohorský,
Lucie Křížková, Tomáš Kupka, Roman Lanzendorf, Jana Macková, Jana Marešová,
Jan Matějka, Ivana Mossóczyová, Petr Ondra, Petr Pěč, František Pfrogner, Eva Poho-
řelická, Jana Přichovská, Richard Rokyta, Petr Sova, Jiří Svoboda, Petr Šika, Michal
Tanzer, Dušan Váňa, Radmila Žáková

rok 1983 – třída IV. B, třídní profesorka: Věra Rádlová

Libor Anděl, Pavlína Brynichová, Simona Cigánková, Bohuslava Drudíková, Vladimí-
ra Fikrlová, Kateřina Fořtová, Vladimíra Försterová, Pavel Frano, Jana Griesvaldová,
Ladislav Grigar, Zuzana Hecová, Pavla Hlinková, Radek Holub, Pavla Hrstková, Ro-
man Charvát, Jiří Karlíček, Luboš Kejzlar, Libor Kodeda, Petr Kotlan, Viktor Kulda,
Jana Kunešová, Helena Kvapilová, Richard Liška, Zuzana Míková, Petr Novotný, Ha-
na Preislerová, Blanka Pružincová – Kožíšková, Alena Pyšková, Martina Raušerová,
Libuše Samuelová, Lenka Skálová, Daniela Spoustová, Vendula Sůvová – Šístková,
Katarina Švadlenová, Iva Terčová, Alexandra Zunová

rok 1983 – třída IV. C, třídní profesorka: Blanka Sedláčková

Petr Bradáč, Blanka Bušková – Burdová, Hana Cepníková, Vladimír Eichler, Karla
Frková, Vladislava Gruberová, Miroslav Haštaba, Šárka Horáková, Hana Hradecká,
Jana Klailová, Iva Klípová, Lada Kohoutková, Jan Kolbek, Radka Kopecká, Miroslava
Kubešová, Michal Kýček, Jaroslava Majerová, Zbyněk Marák, Ondřejka Matějů, Jan
Motlík, Šárka Müllerová, Jana Nováčková, Pavel Pondělík, Hana Rybářová, Zuzana
Sommerová, Martin Suchý, Pavlína Šenoldová, Jiří Škarda, Irena Šmídová, Pavlína
Taušová, Lenka Tenglerová, Zuzana Topinková, Zdeněk Trnka, Jana Váchalová, Alena
Vesecká, Michaela Vondryšková, Michal Zdebor

rok 1983 – třída IV. D, třídní profesor: Jan Nový

Marie Benediktová, Pavel Beneš, Martin Burian, Martin Cubr, Milada Čechilová, Jitka Černá, Bohumíra Černohorská, Alexandr Doležal, Oldřich Doležal, Roman Doležal, Milan Douděra, Ivana Grozskopfová, Petra Hochmutková, Jaroslava Javůrková, Marie Jánská, Marcela Jirková, Petr Karlíček, Monika Kašparová, Ivana Kristlová, Jitka Kůrková, Jana Laitlová, Dana Voldřichová, Hana Miksanová, Monika Nádeníková, Martina Němečková, Jaroslav Nový, Běla Pechmanová, Ondřej Prokopec, Ivana Řežábková, Lenka Řihová, Ivana Terzlová, Marta Soukupová, Pavel Šilpoch, Alena Škoullová, Monika Vítková, Vít Zloch, Hana Staňková

rok 1983 – třída IV. E, třídní profesor: Jindřich Weiss

Tomáš Aloy, Libor Bláha, Eva Cáchová, Jindra Černá, Jana Hanzlíková – Vyskočilová, Jaroslav Havránek, Eduard Karmazín, Renata Kejzlarová, Šárka Kroftová, Miroslav Lang, Irena Lindová, Jan Naxera, Eva Neumayerová, Miroslav Petr, Lenka Samková, Dagmar Sehnalová, Ilona Seidlová, Ilona Löschová, Vladimír Suchý, Věnceslava Šafránková, Petr Šilhavý, Dušana Škudrnová, Jiří Štuka, Martin Vácha, Marie Valešová, Ivana Vebrová, Alice Viačková, Milada Vrbová

rok 1983 – třída IV. F, třídní profesor: Josef Šimána

Martin Beneš, Václava Culková, Jan Čákora, Jana Čechová, Věra Černíková, Jan Černý, Jan Dvořák, Jaroslava Groeszlová, Alexandra Havlicová, Jana Holečková, Ivana Chvojanová, Rudolf Jakl, Jiřina Ježková, Karel Jinora, Dana Jiranová, Jana Juhová, Milena Klusová, Jan Kotiš, Vladimíra Křenová, Pavla Lamiová, Vlasta Machová, Václava Mazínová, Helena Podlesáková, Dana Pospíšilová, Zdeňka Sazimová – Němečková, Martin Sobota, Jan Šebík, Jan Špiroch, Miroslava Zákostelecká, Jan Zeman
externisté – 1983: Jana Beranová, Ilona Strýcová; Otakar Bartoš, Jiří Hommer

rok 1984 – třída 4. A, třídní profesor: Vladislav Kvapil

Tomáš Barcal, Petr Bejlek, Josef Běláč, Tomáš Bělohavý, Marek Cmajdálka, Zuzana Čenková, Martin Fric, Pavel Hajn, Miroslav Havlíček, Martin Hůrka, Miroslav Janda, Petr Jedlička, Libor Korba, Michaela Křížanovská, Martin Linda, Radek Machačka, Petr Mohyla, Zdeněk Moulis, Pavel Novák, Zbyněk Nový, Ladislav Nussbauer, Michal Ovsjannikov, Ivan Peteřík, Pavel Plzák, Petr Půta, Michal Souček, Pavel Vališ, Jaromír Vanžura, Zbyněk Wočadlo

rok 1984 – třída 4. B, třídní profesor: Karel Ryněš

Marie Austerová, Libuše Bártová, Michaela Birnerová, Petr Bošek, Pavlína Capůrková, Ivana Farková, Pavel Froněk, Libor Hlava, Monika Hlaváčková, Iva Hosmanová, Radka Hrnčířová, Zuzana Jagenčuková, Ivana Jarošová, Romana Jíchová, Šárka Jirsová, Marie Kadlecová, Martin Kaše, Jana Kolčavová, Eva Koldová, Petra Koulová, Jiří Koželuh, Ivana Krásná. Ivo Krauz, Vladimír Kroc, Vanda Kunová, Jitka Lisá,

Eva Lopatová, Dana Magdová, Pavlína Míková, Petr Nazarov, Petr Polívka, Lenka Rychterová, Vilém Švarc, Vladimír Vtípil, Pavel Žákovec, Pavel Ženíšek

rok 1984 – třída 4. C, třídní profesorka: Jana Netolická

Michaela Brzoňová, Renata Burdová, Roman Čadek, Pavla Česalová, Ludmila Fišerová, Monika Franková, Josef Frdlík, Robert Frömmel, Vladimír Holý, Petr Horák, Jana Kárová, Dagmar Kcholová, Ivana Kolmanová, Jitka Krejsová, Pavel Kýček, Eva Loukotová, Antonín Macháček, Anna Mazínová, Tomáš Měšťánek, René Milfait, Jana Poláková, Pavlína Růžková, Pavla Staňková, Martina Steiningerová, Alena Šíková, Ivana Šimová, Michaela Tetzeliová – Spoustová, Eva Tittelbachová, Jana Tolarová, Ivana Tůmová, Lenka Tvrdíková, Silvie Valešová, Isabela Veselá, Jaroslav Voříšek, Luděk Vyhnal, Pavel Wagner, Jan Zörkler

rok 1984 – třída 4. D, třídní profesorka: Alena Kazdová

Romana Absolonová, Pavlína Bartošová, Jaroslav Berbr, Přemysl Berčík, Olga Broncová, Luděk Burian, Tomáš Černý, Petr Doležal, Hana Hajducká, Dana Hoffmanová, Ondřej Hógel, Pavlína Hrušková, Květa Hulecová, Monika Charvátová, Jana Janíková, Jaroslava Krausová, Miroslava Krátká-Petrová, Jana Latiaková, Ivan Liška, Eva Mackaničová, Pavel Matas, Martina Matoušková, Vladimír Mikuš, Marcela Pechová, Pavel Rada, Michal Rendl, Martina Sedláčková, Miriam Sedláková, Marcela Schwatoschová, Zdeňka Šetlíková-Heidlerová, Ladislava Šlajchová, Radek Šojsl, Pavlína Tatarová, Karel Tomášek, Simona Včalová, Simona Vladyková, Daniel Kozák
externisté – 1984: Jaroslava Hrabáková, Ivo Janota, Zdeněk Krčmář, Jana Šmidová

rok 1985 – třída 4. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Libor Bůžek, Jindřich Hanzlíček, Miroslav Herout, Milan Hora, Václav Hruška, Jaromír Juřek, Bohuslav Kokeš, Ludka Lucáková, Libor Martínek, Jan Muzika, Jan Pejša, Marek Schejbal, Jan Štych, Miloslav Švantner, Vratislav Turek, Zbyněk Zahradník, Karel Zacharda

rok 1985 – třída 4. B, třídní profesorka: Jiřina Mazalová

Alena Auspergerová, Michaela Bartošová, Jaroslav Bostl, Pavel Čechner, Pavel Dolejš, Jiří Emmer, Kamil Hájek, Hana Heligová, Ivana Hlaváčková, Věra Hoffmanová, Věra Houšková, Radka Hrušková, Vít Chytrý, Ivan Jedlík, Gabriela Kadičová, Miroslava Klasnová, Jana Kopecká, Jana Kotzauerová, Miroslava Krocová, Pavel Lehký, Jana Mudrová, Iveta Neunerová, Petr Nosek, Helena Nová, Irena Polívková, Ilona Skokanová, Lenka Štuksová, Milan Tausch, Jan Tlustý, Ida Tóthová, Ivana Tupá, Jindra Ulmová, Martin Viktora, Čeněk Zuna, Jindra Živná

rok 1985 – třída 4. C, třídní profesorka: Olga Vrbíková

Jitka Benešová, Jana Bednářová, Martina Büchtemannová, Monika Čejková, Jaromír Čmolík, Monika Doležalová, Olga Erhartová, Martin Froyda, Jan Geiger, Helena Har-

máčková, Petra Hraničková, Šárka Kalounerová, Daniel Knobloch, Jana Kolouchová, Radka Kouřilová, Lenka Kulová, Jiří Martinovský, Jitka Märzová, Jana Nosková, Josef Nový, Václava Pfefferová, Pavel Průcha, Alena Příhodová, Manfred Reich, Marcela Růtová, Jana Rybářová, Kateřina Siebrová, Jitka Suchá, Boris Svoboda, Romana Ševčíková, Jaroslav Špiroch, Martin Štuksa, Radka Tyrová, Miloslava Urbánková, Jana Vlachová

rok 1985 – třída 4. D, třídní profesorka: Jarmila Světlíková

Štěpánka Dopitová, Jana Eretová, Luboš Falout, Irena Fikrlová, Milan Four, Jitka Hofmanová, Naděžda Höringová, Anna Janečková, Jana Jůzová, Monika Kinkorová, Miloslav Klail, Alice Kokotková, Pavel Kopřiva, Kamila Kovářiková, Vladislav Kvapil, Roman Majer, Hana Matásková, Petra Naslerová, Michaela Pavlíková, Petr Peleška, Dagmar Petrželková, Milada Pikhartová, Eva Portužáková, Pavel Rokyta, Ivana Vítková, Luboš Řežábek, Pavlína Sádliková, Hana Schoříková, Štěpánka Sochnová, Kateřina Suchá, Lenka Šíková, Lenka Štěchová, Ivana Štiglerová, Marcela Vacíková, Jan Vajc, Petr Zeman, Michal Sofron

rok 1985 – třída 4. E, třídní profesorka: Olga Příhodová

Arlena Andršová, Radek Bárta, Milan Beneš, Miloslav Čech, Jan Červený, Robert Fůrych, Karel Havlíček, Gabriela Hrdonková, Petra Huřtáková, Libor Jakeš, Iva Janečková, Štěpánka Kantnerová, Jaroslava Kašparová, Ladislav Kopáček, Otakara Kubecová, Radmila Kůsová, Iveta Leopoldová, Eva Lešetická, Petra Líbalová, Alena Nováková, Tomáš Nový, Jana Pečená, Jiří Sika, Šárka Součková, Věra Sýkorová, Dana Markovová, David Švarc, Hana Teršová, Zdeněk Trmota, Alena Vyšehradská
externisté – 1985: Jan Batík, Jitka Šlapáková, Jitka Pfalzerová

rok 1986 – třída 4. A, třídní profesor: Jaroslav Sejпка

Petr Dolanský, Olga Drahokoupilová, Vladimíra Fialová, Milan Fürbacher, Jan Kotrč, Jan Koutecký, Michal Kovářík, Petr Lang, Vladimír Liška, Olga Manová, Kamil Meisl, Lubomír Perk, Jiří Pittner, Martina Prokopová, Pavel Samek, Martin Skala, Marie Lukášová, Marcel Šmolík, Monika Štěrbová, Vladislava Voráčková, Jakub Yaghob, Aleš Zmeškal

rok 1986 – třída 4. B, třídní profesorka: Marie Konradyová

Zdeňka Balvínová, Martin Bekera, Patrik Biskup, Zdeňka Bláhová, Jaroslava Břízová, Alena Česalová, Semír Hassan, Lenka Hoffmannová, Jolana Keslová, Michaela Klasnová, Lenka Kobesová, Pavel Kopačka, Michal Kořán, Luboš Křen, Jana Křenová, Martina Loudová, Pavel Malý, Hana Marešová, Jaroslav Nálevka, Tomáš Nonfried, Růžena Pánková, Jindřich Plescher, Vlasta Radilová, Martina Rambousková, Marcela Remingerová, Vladimíra Sainerová, Eva Šeflová, Miroslava Šimáňová, Daniela Šimůnková, Martin Šindelář, Edita Tománková, Petr Velkoborský, Jaroslav Vosátka, Helena Wienerová

rok 1986 – třída 4. C, třídní profesor: Evžen Růžek

Jana Bendová, Aleš Beran, Jiří Běl, Jana Boháčová, Markéta Brunerová, Lenka Čechurová, Drahuse Fialová, Ladislava Fryčková, Tomáš Hausner, Pavel Chmelík, Michaela Jungová, Vilém Juráček, Helena Klímová, Vratislav Kraus, Jan Krátký, Miroslava Lebedová, Ema Melotová, Věra Mojžíšová, Michal Mrázek, Michaela Nováková, Hana Oudová, Romana Princová, Radka Solnařová, Zuzana Staňková, Jitka Skalová, Božena Šornová, Stanislav Štengl, Ivo Štěrbák, Martina Tetzeliiová, Renáta Ulčová, Zlatuska Valešová, Jan Vejskal, Eva Voříšková, Petr Waldmann

rok 1986 – třída 4. D, třídní profesorka: Jitka Holendová

Vladislava Blažková, Jana Bohůnková, Jiří Bouda, Miroslava Bradová, Petr Brousek, Libor Čihák, Ivana Davidková, Petr Dudek, Ondřej Hes, Petr Hrabáčka, Martina Hůlová, Robert Kaše, Vladimíra Kolčavová, Hana Korandová, Antonín Kriegelstein, Božena Langmajerová, Petra Martinsová, Pavel Mošna, Hana Müllerová, Lada Pitrová, Petra Pohořelá, Jana Pokorná, Jiří Pokorný, Václav Růžička, Pavlína Sedláčková, Michal Skočil, Jaroslava Spilková, Václava Nováková, Ladislava Taubrová, Martina Tomanová, Denisa Ulčová, Ivana Vildová, Dana Želinská

rok 1986 – třída 4. E, třídní profesorka: Jana Divišová

Alena Bělohubá, Marta Brabcová, Libor Cebe, Jitka Červená, Jaroslav Dubský, Karel Dvořák, Radmila Fantová, Dagmar Feklová, Rostislav Forejt, Marcela Formánková, Jan Hájek, Dana Holečková, Tomáš Horek, Markéta Jansová, Jitka Suková, Martin Kasal, Lenka Klímová, Růžena Konůpková, Jaroslav Kozák, Jaroslav Krüger, Miroslava Molcarová, Lenka Morávková, Helena Pavlíková, Alice Pružincová, Michal Ruml, Štěpánka Saláková, Jiří Skála, Jana Steinigerová, Maria Šnebergerová, Ilona Šteřlová, Soňa Štichová, Marcela Tůmová, Václav Vacíkar, Blanka Válková, Ctibor Vojta

externisté – 1986: Alena Blasiusová, Pavel Feifer

rok 1987 – třída 4. A, třídní profesor: Josef Trneček

Luděk Bejvl, Jana Boháčová, Tomáš Buldra, Věra Fleischhansová, Pavel Giebel, Vlastimil Hadrava, Jana Horová, Martin Hosnedl, Rostislav Jiráček, Vladimír Kalíš, Zdeňka Klímová, Alena Konečná, Pavel Korecký, Andrea Moravčíková, Libor Panoš, Soňa Pfořnerová, Martin Pinker, Dagmar Rybářová, Radek Svoboda, David Šoffer, Milan Štengl, Marcel Šůcha, Pavel Tomko, Jiří Velkoborský, Vlastimír Zeman, Pavla Hercigová

rok 1987 – třída 4. B, třídní profesorka: Jana Netolická

Miroslav Balvín, Alena Baumrukerová, Hana Brožková, Iveta Dolejšová, Michal Dráb, Irena Eretová, Martin Hýbl, Jaroslava Kadlecová, Veronika Kolářová, Jiří Lacina, Otto Mayer, Pavel Mudra, Andrea Musilová, Romana Nováková, Alena Píptová, Jitka Procházková, Jaroslava Raisová, Zdeněk Rybín, Pavla Sigmundová, Vladislav Skala, Jit-

ka Skuhřavá, Monika Smejkalová, Pavla Spudichová, Šárka Tlustá, Jana Trojánková, Kristina Vitoušová, Zdeněk Vlček, Jana Vrbová, Miroslav Kocáb, Romana Vladařová, Magdalena Mestlová, Miroslava Sýkorová, Iveta Martínková, Šárka Škardová

rok 1987 – třída 4. C, třídní profesorka: Blanka Sedláčková

Eva Bachmannová, Boleslava Kašová, Richard Bayer, Radek Bystřický, Soňa Fousková, Robert Frouz, Jaroslava Hessová, Květa Hilgartová, Dagmar Houdková, Jana Hrubcová, Helena Jeřábková, Michaela Kecová, Vladimíra Kehartová, Irena Kittelová, Iva Korbelová, Oldřiška Kreidlová, Roman Krejčík, Pavla Kupková, Michal Kydlíček, Petra Mandousová, Marcel Matoušek, Stanislava Mikušová, Světlana Mlynářiková, Michaela Nedbalová, Roman Panský, Martina Petříková, Bohumil Práda, Jana Svědská, Michaela Šindelářová, Lenka Šípová, Jitka Štychová, Dana Toncarová, Jana Vačkářová, Petra Zíková, Miriam Pavlíková

rok 1987 – třída 4. D, třídní profesor: Josef Šimána

Zdeňka Bejdáková, Petr Flachs, Jolana Grünbergerová, Štěpánka Hankovcová, Iveta Jandová, Petra Kolářová, Dagmar Končická, Tomáš Koranda, Světlana Krčková, Václav Krýsl, Helena Mašková, Marta Merunová, Alan Moulis, Miroslava Nosková, Petra Přibáňová, Gabriela Remsová, Milan Smola, Dana Soukupová, Milada Soukupová, Ivan Šindler, Dagmar Škrlantová, Oldřiška Šnebergerová, Romana Šrámková, Blanka Štaifová, Ilona Ulrychová, Marcela Urbánková, Pavla Vokáčová, Martin Vondryška, Romana Zeidlerová, Petr Žizka

rok 1987 – třída 4. E, třídní profesorka: Miroslava Sýkorová

Jiří Bochňák, Alexandra Buczková, Tereza Burešová, Václav Calta, Miroslava Čechtická, Dagmar Čermáková, Romana Duchková, Jitka Fárová, Šárka Holá, Viola Kapusztová, Milada Krausová, Petra Kudličková, Alena Lukáčová, Šárka Matějková, Michaela Míšková, Zdeněk Pašek, Karel Rais, Martina Rádlová, Jaroslav Roztočil, David Růžička, Jana Řehoutová, Michaela Smolová, Lenka Svobodová, Štěpánka Šantínová, Lucie Šířová, Šárka Šofferová, Petr Tregler, Aleš Tumpach, Květoslava Tykvartová, Tomáš Urban, Vladimíra Zoubková

externisté – 1987: Jiří Bureš, Alena Duchoňová, Vilém Gutfreund, Jaroslava Lhocká, Vladimír Markov, Eva Starcková

rok 1988 – třída 4. A, třídní profesor: Jaromír Bejvančícký

Petr Cimprich, Luboš Černý, Simona Fialová, Marcel Fišer, Lukáš Georgiev, Petr Hejda, Jaroslav Hep, Tomáš Hladík, Jaroslav Chroňák, Petr Juchelka, František Kaska, Michaela Kučerová, Roman Matějka, Jan Müller, Jana Netřvalová, Pavel Prášek, Tomáš Prokeš, Kateřina Řepová, Alice Stodolovská, Monika Suchá, Petr Šimandl, Miroslav Špeta, Hana Štýsová, Zdeněk Tryner, Radka Vlasáková, Simona Vitujová, Radek Zítek

rok 1988 – třída 4. B, třídní profesor: Vladislav Kvapil

Marek Brandner, Martina Bulínová, Petr Bystřický, Daniel Eberle, Jan Fanta, Jiří Ferda, Jindřich Fiala, Jan Fišer, Richard Fišer, Jiří Gogela, Stanislav Görges, Michal Grundfest, Jana Hanzlíková, Jana Havlíčková, Martina Herianová, Radek Chejlava, Pavla Chudáčková, Martin Kovářík, Marek Kučera, Barbora Mottlová, Martin Müller, Jaroslav Náhlík, Eva Němcová, Marek Reichl, Martin Rom, Eva Rotenbornová, Karel Skokan, Monika Sušánková, Robert Štrunc, Ladislav Šůla, Pavlína Takáčová, Gabriela Voráčková, Helena Vrbová

rok 1988 – třída 4. C, třídní profesorka: Jitka Krýsllová

Daniel Alexander, Andrea Boulová, Petr Cvrček, Zdeňka Čechová, Štěpánka Červená, Eva Dvořáková, Hana Ehmová, Jan Fikrle, Veronika Fořtová, Josef Hlaváč, Jaroslav Hejsek, Ladislava Hrabáčková, Jitka Hradecká, Roman Jíra, Luboš Karlík, Jana Konečná, Martina Korytová, Ilona Landová, Petr Lávička, Jaroslava Manová, Romana Mašková, Marek Pražák, Helena Purkartová, Radka Rejčová, Alena Schoříková, Věra Sládková, Tomáš Soukup, Lenka Šašková, Daniel Šimon, Hana Topolčanová, Radka Vaněčková, Václava Vávrová, Petr Vozka, Eva Fuchsová, Jana Karasová, Miroslava Failová, Kateřina Pydychová

rok 1988 – třída 4. D, třídní profesor: Jaroslav Štauber

Libuše Batíková, Lenka Beránková, Miroslava Čejková, Libor Divíšek, Radek Feiferlík, Pavel Forejt, Šárka Havlová, Romana Husáková, Ivan Jakubík, Petr Janoušek, Peggy Kýrová, Radek Lepší, Monika Lindnerová, Hana Lukešová, Michal Milota, Šárka Mrázová, Jarmila Pánková, Tereza Plecháčová, Radka Polívková, Vladimír Prokop, Aleš Randa, Radek Silovský, Ilona Smolková, Pavlína Stehlíková, Brigita Stráská, Pavel Šneidr, Eva Schustrová, Radka Těteková, Jana Tvrdíková, Miroslava Vejskalová, Michaela Vichová, Richard Znamenáček
externisté – 1988: Marcela Hefnerová, Iveta Krejcarová

rok 1989 – třída 4. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Vítězslav Babický, Saskia Bergerová, Ivana Dolejší, Marcela Filičková, Jiří Fürst, Václav Hajšman, Pavel Herejt, Jan Hora, Michael Hrušák, David Chmelík, Pavel Käss, Petr Kočandrlé, Petr Kodl, Jan Kopp, Ladislav Kovács, Lenka Kovářová, Miroslav Lávička, Milan Ondrášík, Vladimír Procházka, Ladislav Smejkal, Eva Smolíková, Martin Šafanda, Alena Šíková, Lucie Šípková, Anna Veruňková, Šimon Kos, Jan Pohl

rok 1989 – třída 4. B, třídní profesor: Vladislav Kvapil

Karel Altman, Martin Bolek, Vladimír Breník, Luděk Častorál, Zdeněk Častorál, Štěpánka Hroníková, Jan Hyt'ha, Pavel Janeček, Pavel Ježek, Michal Jurášek, Markéta Knapová, Věra Kratochvílová, Pavel Křižanovský, Jiří Kulháněk, Stanislav Mencl, Petra Mlsnová, Hedvika Nováková, Radmila Pelikánová, Věra Prokopová, Martin

Rédl, Milena Řežná, Ivana Sarkisovová, Tomáš Síkora, Svatava Stahlová, Kamila Stuchlová, Michal Štěrba, Tomáš Turek, Marta Vačkářová, Jan Žalman

rok 1989 – třída 4. C, třídní profesorka: Jiřina Mazalová

Michaela Adamcová, Kateřina Bártová, Ilona Bultasová, Tereza Cihlářová, Martin Cubr, Olga Dezortová, Věra Drobečková, Milena Hájková, Radka Horká, Petra Hrubá, Blanka Jandová, Markéta Jedlíková, Monika Joklová, Petra Kosová, Eva Králová, Jiřina Krausová, Jana Krejčová, Markéta Kroftová, Jaroslav Kryštůfek, Miluše Laštovková, Martina Máchová, Kateřina Maňasová, Dana Matějková, Eva Petrová, Sabina Pokorná, Petr Průcha, Eva Sušková, Alan Sutnar, Soňa Šípková, Jaroslav Tauer, Petra Tlapová, Jarmila Tučková, Oleg Truščenko, Zdeňka Voráčková, Radomíra Zíková, Leoš Žalio

rok 1989 – třída 4. D, třídní profesor: Karel Ryneš

Martina Beranová, Pavla Bohatá, Iva Cetinová, Tomáš Breu, Michal Cvikl, Šárka Čechová, Jiří Fleischhans, Tomáš Froyda, Iveta Havlíková, Ladislav Hejzek, Zdeněk Hrách, Milan Hromádka, Lucie Jandíková, Petr Jelínek, Jana Kolářová, Jan Kreidl, Richard Kristl, Jitka Loudová, Miroslava Maříková, Jana Meierová, Martina Nejdlová, Jana Němcová, Pavla Paroubková, Vratislav Pechman, Vladimír Rauch, Lenka Pirošová, Jaroslava Sadílková, Jiří Sedláček, Martin Šnidauf, Josef Štengl, Jan Toman, Petra Vacková, Zdeněk Vaník, Michal Zdařil

rok 1989 – třída 4. E, třídní profesor: Evžen Růžek

Václav Babuška, Pavla Benetková, Lubomír Bešta, Miroslava Bystřická, Jan Cibula, Monika Čepická, Miroslav Divok, Monika Homanová, Romana Kašová, Gabriela Kindlová, Jiří Kotek, Veronika Krejčíková, Romana Kroftová, Petr Kropík, Pavel Krpejš, Petr Kubalík, Klára Ládová, Ondřej Mařaš, Roman Mudra, Karel Němeček, Markéta Nová, Petra Piskačová, Pavel Posavád, Markéta Rozumová, Monika Řehořová, Pavla Skuhrovcová, Václav Staněk, Jiří Šmolík, Petr Šmolík, Pavel Štekl, Martin Štětka, Vladimíra Tajtlová, Veronika Valentová, Petra Vokurková, Martina Vráblíková
externisté – 1989: Luboš Bělohradský, Hana Ekertová, Šárka Holková, Ludmila Křížová, Marie Lindauerová

Gymnázium Plzeň, Mikulášské nám. (1990–2005):

rok 1990 – třída 4. A, třídní profesorka: Jitka Holendová

Václav Brček, Martin Bureš, Martin Burian, Josef Daněk, Patricie Elhotová, Ivo Frank, Josef Hladil, Zdeněk Hrubý, Luděk Kovář, Petra Loužilová, Jan Martiniak, Martin Müller, Jan Nepraš, Martin Pavlíček, Martin Pittermann, Irena Příborská, Alan Svoboda, Jan Šmauz, Martin Šrajcr, Zdeněk Štengl, Lucie Štěpánková, Jan Štrunc, Pavel Šturma, Kamil Zahradník

rok 1990 – třída 4. B, třídní profesorka: Jana Divišová

Svatava Baumruková, Pavel Baxa, Markéta Benešová, Martina Bláhová, Michal Brabenec, Miloš Brejcha, Silvie Čermáková, Jitka Duchková, Aleš Grubr, Lenka Holubová, David Choc, Tomáš Kadavý, Oldřich Kaupe, Antonín Lucák, Jan Martolos, Richard Matas, Olga Monhartová, Gabriela Mrázková, Karel Nováček, Kateřina Pechanová, Jaroslav Pytlík, Roman Reiser, Pavla Sovová, Patrik Steidl, Milan Švec, Lada Tanzerová, Petr Triner, Eva Vondrová, Petr Zzulka

rok 1990 – třída 4. C, třídní profesor: Jaroslav Sejпка

Hana Bartoňová, Kamila Bártová, Drahuse Beníšková, Laura Bornová, Miroslava Černá, Lenka Dolejšová, Ivana Drncová, Martin Drnek, Daniela Dudová, Veronika Fremrová, Milena Hostičková, Luděk Hrabák, Květa Chmelířová, Petra Jeremiášová, Halina Křepinská, Lukáš Kuhajda, Ondřej Lederbuch, Jana Libešová, Petra Matějů, Hana Maxová, Petr Motyčka, Markéta Nocarová, Ludmila Pelantová, Lucie Pelikánová, Vladimír Pitlík, Jaroslava Schneiderová, Roman Sladký, Petra Šmrhová, Martina Štěpánová, Vladimír Tureček, Tomáš Vlček, Radek Vojta, Hana Volrábová, Martina Záborská, Markéta Žáková, Miluše Kozáková, Miroslav Brandejs

rok 1990 – třída 4. D, třídní profesor: Tomáš Havlíček

David Basl, Jiří Baumruk, Jan Beránek, Martina Bělohávková, Tomáš Blahovec, Tomáš Bursa, Markéta Česalová, Radka Dandová, Radek Dolenský, Markéta Hořejší, Martina Dominová, Josef Janovič, Michaela Kalabzová, Marie Kasalová, Jan Kesi, Gabriela Kohoutová, Tomáš Kozák, Šárka Lamborová, Karel Loose, Dagmar Loukotová, Markéta Loukotová, Lenka Macháčková, Štěpánka Matějková, Iveta Moravcová, Daniel Němeček, David Pachmann, Diana Saxlová, Simona Solfronková, Libuše Šindelářová, Alena Škardová, Petr Štěpánek, Eva Tirmanová, Tomáš Ulík, Blanka Valdmanová, Lumír Vostřák

rok 1990 – třída 4. E, třídní profesorka: Marie Konradyová

Martina Borečková, Radek Bystřický, Jiří Davídek, Michal Dvořák, Dita Fajmanová, Martin Fiala, Hana Forejtová, Silvie Fraňková, Tomáš Fůrych, Milada Hájková, Marcel Hausner, Miroslav Hladký, Monika Horáková, Andrea Jakoubková, Bohuslav Jonáš, Hana Kaasová, Ludmila Kočová, Jana Kripnerová, Martina Křiňoulová, Martina Kubešová, Iveta Loukotová, Markéta Loukotová, Marcela Lővyová, Lenka Mannová, Josef Pelech, Andrea Pfefferová, Ondřej Průcha, Vladimír Soukup, Alena Schubertová, Pavlína Šestáková, Jaroslava Šibrová, Jitka Škardová, Jitka Šmolíková, Petr Tománek, Jiří Tuháček, Drahomíra Weisová, Pavla Zaplatílková, Dagmar Zedníčková, Jakub Ženíšek

externisté – 1990: Jiří Hrubant, Vlasta Karlová, Jitka Lukešová, Miloslav Malý, Jana Pavuková, Romio Roy

rok 1991 – třída 4. A, třídní profesorka: Jarmila Světlíková

Václav Bláha, Dana Burešová, Kateřina Černá, David Dranko, Martin Fryček, Marek Halámek, Aleš Hodina, Marek Holub, Eva Jahnová, Tomáš Kadlec, Radek Kaiser, Markéta Kasíková, Petr Krákora, Alena Kůlová, Libor Kysela, Štěpánka Laššová, Pavel Řeřicha, Petr Sedlák, Robert Sedmera, Karel Soukeník, Iva Štufková, Jan Štýs, Petr Víšek, Petr Zeman

rok 1991 – třída 4. B, třídní profesorka: Klára Studená

Jan Brabenec, Šárka Brožová, Kateřina Břachová, Pavel Cepek, Dana Černá, Martin Doležal, Jiří Doubrava, Miloslav Eisenhammer, Bohdana Fictumová, Dušan Franče, Miroslav Holý, Jan Hrabáček, Iva Hraničková, Kamil Hrdina, Petr Hubka, Eva Chládková, Marie Kilbergerová, Ivana Konečná, Martin Konečný, Romana Kovářová, Jan Mottl, Dalimil Nejezchleba, Martina Němečková, Petr Pešek, Irena Přepchalová, Petra Radová, František Říha, Irena Sedláčková, Václav Sýkora, Lada Šedivcová, Blanka Tučková, Vladimír Vlček, Vlastimil Volák, Miroslav Zlámal, Šárka Zýková

rok 1991 – třída 4. C, třídní profesorka: Blanka Sedláčková

Martin Anděl, Eva Brázdová, Ivana Čechová, Ota Dvořák, Simona Herciková, Hana Hladilová, Markéta Hnátová, Michaela Horáčková, Irena Hotová, Štěpánka Hronová, Martina Janoušková, Václava Kmentová, Klára Kodlová, Roman Kokeš, Miloň Koranda, Martina Kvěchová, Petr Kybic, Pavla Lenková, Petra Lešetická, Radek Mařík, Andrea Nová, Miloslav Pašek, Alena Pechová, Milada Poštůlková, Jindřiška Prachniarová, Simona Schleissová, Tomáš Schneider, Iveta Smutná, Šárka Stuchlová, Karolina Stunová, Martina Svejkovská, Karel Svidenský, Jana Sýkorová, Jolana Špetová, Martin Wiendl, Marie Zikulová, Irena Znamenáčková

rok 1991 – třída 4. D, třídní profesor: Josef Šimána

Jaroslav Beneš, Václav Černý, Václav Černý, Blanka Čobanová, Hana Davidková, Jan Franta, Jana Frenková, Karel Hájek, Jiří Honomichl, Radka Hrabětová, Ivana Kalinová, Petra Korecká, Milada Krátká, Petra Kýčková, Josef Mašek, Martin Matvijčuk, Jan Motlík, Marta Moucová, Jana Nováková, Martina Paulíková, Vladislav Plos, Jaroslava Podešvová, Lenka Rešová, Petra Skalická, Karla Suchá, Zuzana Vozková, Milada Šilhavá, Kateřina Šnaidaufová, Irena Tolarová, Pavel Vespalec, Blanka Venturová, Petra Vokurková, Petr Walczysko, Jaroslava Wienerová, Simona Wiltová, Renata Záletová, Jana Fenclová, Andrea Koutenkova

rok 1991 – třída 4. E, třídní profesor: Jiří Hyspecký

Ivana Budková, Gabriela Burdová, Jan Bureš, Adriana Buzková, Jana Čabounová, Jan Čelakovský, Pavla Fialová, Lenka Hahnová, Helena Konečná, Robert Koupšet, Petr Koutenský, Eva Kučerová, Iva Kuchařová, Miroslava Kunešová, Michaela Mannová, Milan Matoušek, Petr Novák, Vendulka Polívková, Adam Prokš, Veronika Rajchartová

vá, Daniela Razimová, Bohdana Rozporková, Jan Spudich, Petra Střelbová, Miroslava Šilhánková, Václav Šístek, Radomír Škaloud, Jaroslav Škopek, Vladimír Šťovíček, Radka Švecová, Jan Tišer, Gabriela Tomanová, Daniel Váchal, Martina Zahálková, Vladimíra Valentová, Denisa Zamrazilová, Jana Zwachová
externisté – 1991: Rina Royová

rok 1992 – třída 4. A, třídní profesorka: Jana Netolická

Eva Angermannová, Radek Elhota, Petr Hadinger, Petr Hamerník, Vojtěch Havránek, Michal Hebeda, Luboš Henzlík, Daniel Horák, Radim Hruša, Jaroslav Kaas, Jitka Kendralová, Jan Klička, Martin Kohout, Jan Kotas, Josef März, Jan Měchura, Lenka Mengrová, Petr Michálek, Bohumil Nováček, Marek Pathy, Jan Smolík, Jaroslav Sůsa, Vlastimil Šantora, Jan Šembera, Milan Štětina, Petr Švajda, Helena Švojkrová, Aleš Trhlík, Tomáš Větrovský, Jiřina Zachová

rok 1992 – třída 4. B, třídní profesorka: Daniela Trinerová

Martin Bělohavý, Martin Brabec, Kateřina Čápková, Radek Dragoun, Ondřej Fikrle, Marta Finková, Ivana Folková, Petr Franěk, Aleš Goldscheider, Michal Holakovský, Tomáš Holub, Jiří Hora, Václav Jandík, Lada Karasová, Petr Kindelmann, Tomáš Knopp, Jan Kochman, David Koskuba, Lukáš Kouba, Martina Köhlerová, Karel Köppl, Jan Kratochvíl, Alena Kuncová, Marek Kuzma, Jindřich Matoušek, Marcela Rádová, Irena Steinbergerová, Kateřina Stuchlová, Jana Šašková, Gabriela Tajčová, Jan Velkoborský, Petr Vokál, Zdeňka Zíková, Věra Višková

rok 1992 – třída 4. C, třídní profesorka: Dana Klímová

Lenka Bártová, Tomáš Batěk, Šimon Bílek, Helena Blažková, Renata Čechová, Lenka Drmlová, Michal Fait, Marek Grollmuss, Pavlína Havlíčková, Stanislav Hurt, Stanislav Kopáček, Marie Koptíková, Alena Kordíková, Tomáš Kovářík, Jitka Králová, Hana Kratochvílová, Simona Křišťanová, Olga Kubečková, Karel Kvasnička, Štěpánka Laurencová, Jitka Lešetická, Pavel Malát, Gabriela Mašková, Kateřina Modrá, Iva Moulisová, Štěpánka Mudrová, Karel Neubauer, Helena Polesná, Markéta Rochová, Karel Rupert, Josef Schanberger, Renáta Schneiderová, Lenka Sýkorová, Julie Šustarová, Nikol Švabová, Erika Tykvartová, Pavel Pokorný

rok 1992 – třída 4. D, třídní profesorka: Zdeňka Šantová

Hana Baťková, Marie Bočková, Eva Brožová, Simona Brožová, Jaroslav Cmunt, Pavla Čečilová, Ondřej Čermák, Lucie Haníková, František Havrda, Lucie Hejlová, Petr Hejzek, Eva Horáčková, Jitka Jedličková, Richard Klasna, Michal Klíma, Martina Kohutová, Marcela Lipovská, Jaromír Liška, Petra Marešová, Irena Matějková, Lenka Nosková, Barbora Nová, Jitka Pazderková, Monika Pechmanová, Soňa Pelíšková, Jana Potužáková, Jiří Pouba, Ivan Rada, Kateřina Rottová, Martin Schmid, Luděk Sosna, Irena Šrámková, Jaroslav Tomášek, Vojtěch Tůma, Dušan Wirland, Libuše Ženíšková

rok 1992 – třída 4. E, třídní profesorka: Jitka Krýslová

Markéta Burešová, Andrea Češková, Šárka Eisová, Petra Fojtíková, Klára Hampejsová, Lucie Hanzlíčková, Markéta Herejková, Denisa Kopalová, Daniela Kořínková, Roman Košťál, Jana Křivancová, Helena Kusá, Radka Kuschová, Hana Lehmannová, Václava Lejčarová, Milan Lepší, Markéta Lesáková, Kateřina Lorencová, Lenka Mašková, Tomáš Mosinger, Tomáš Mužík, Michaela Nosková, Hana Novotná, Lucie Petříková, Šárka Pubcová, Iva Růžičková, Kateřina Sedláčková, Martin Suchý, Alena Šestáková, Oldřich Šik, Dita Špiralová, Roman Teocharis, Ladislav Vališ, Kateřina Vlachová, Jaroslav Voldřich, Jiří Vorlíček, Zdena Zachová, Eva Zieglerová, Gabriela Škabradová, Karel Hanza

rok 1993 – třída 4. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Iveta Benčová, Robert Cimrman, Jiří Černý, Jitka Drábková, Pavla Holá, Petra Holá, Aleš Janka, Eva Kapolková, Josef Kasl, Petra Kavková, Jindřich Kňourek, Alan Koukol, Pavel Květoň, Romana Lavičková, Martin Milota, Jaroslav Nečas, Pavel Sadílek, Michal Švihla, Radka Valešová, Tomáš Vydra

rok 1993 – třída 4. B, třídní profesor: Vladislav Kvapil

Petr Bečvář, Klára Benešová, Jiří Blažek, Hana Brichtová, Václav Černý, Pavel Gruber, Marek Holota, Jan Hosnedl, Tomáš Hrabík, Martin Kaas, Lucie Karasová, Martin Kuryluk, Petr Mašek, Jan Milsimer, Karel Nejdli, Martin Nejedlý, Jaromír Novák, Jaromír Obr, Dagmar Špiralová, Jiří Spurný, Vendula Škalová, Libor Šott, Petr Štekl, Iva Valečková, Jan Weber, Petra Zichová, Michal Žourek

rok 1993 – třída 4. C, třídní profesor: Jaroslav Štauber

Zdeněk Benedikt, Petra Borovanská, Václava Bradová, Tomáš Bršlica, Marie Čebotarevová, Štěpánka Čepická, Dagmar Damková, Erika Divišová, Helena Dzürová, Eva Egermajerová, Štěpánka Freslová, Erik Fridrich, Sabina Hinková, Lucie Holečková, Štěpánka Jahodová, Renata Jiráková, Radka Jiroušková, Ilona Krátká, Luděk Kraus, Petra Krbcová, Tomáš Lisac, Jiří Mikuláš, Stanislav Mrázek, Erika Mrázová, Lea Nechvátalová, Filip Novák, Renata Nováková, Lenka Pugnerová, Kateřina Retová, Pavel Simon, Dagmar Smutná, Petra Šafránková, Josef Štorc, Martin Vobruba, Kateřina Vojtová

rok 1993 – třída 4. D, třídní profesor: Evžen Růžek

Stanislav Balatý, Helena Bařková, Gabriela Baumruková, Marcela Benešová, Petr Cvikl, Petra Čermáková, Martin Černý, Gabriela Deschmannová, Miroslava Fořtová, Vlasta Frůhaufová, Lucie Holá, Filip Hrubý, Lukáš Hurda, Dagmar Jungová, Hana Kastenová, Gabriela Kolářová, Václav Kondr, Vilém Kraus, Petra Krlišová, Andrea Langová, Lucie Loosová, Marek Loužek, Alena Machová, Tomáš Marek, Markéta Mentlíková, Markéta Moulová, Hana Petrová, Lenka Pintová, Jana Řehořová, Hana Svidenská, Jiřina Synková, Petra Šimková, Ludmila Taterová, Michal Tenk, Zdeňka Vernerová, Jaroslav Vorlíček, Tomáš Záluský, Jan Žáček

rok 1993 – třída 4. E, třídní profesorka: Milena Zdráhalová

Petr Andrlík, Jana Blažková, Silvie Brejchová, Denisa Brožíková, Tomáš Bytel, Libuše Dufková, Michal Holý, Zdeněk Houdek, Denisa Hudcová, Klára Chaloupková, Hana Jirásková, Alena Joudalová, Roman Kočí, Taťána Kochmanová, Petra Kračková, Marcela Krůtová, Markéta Maříková, Zuzana Mašková, Jan Motyčka, Markéta Mudruňková, Ladislav Nejd, Radim Němec, Blanka Pavlíková, Michal Pták, Sylva Racková, Michaela Riedlová, Pavla Řezáčová, Zuzana Štřelcová, Marcel Svoboda, Tomáš Šibra, Daniela Škvainová, Martina Štenglová, Lucie Tomaszewská, Marek Vaník, Radek Váňa, Veronika Vichová, Luboš Vraštil, Alena Wanková, Pavel Zábran

rok 1993 – třída 4. F, třídní profesorka: Zdeňka Šantová

Jaroslav Alexa, Isabela Buzková, Lucie Černá, Dagmar Dobrá, Jan Dolejš, Lukáš Duban, Ondřej Duchek, Soňa Dvořáková, Antonín Fišer, Andrea Hausnerová, Michaela Hrobská, Helena Hůrková, Hedvika Jíchová, Martin Kalbáč, Petra Kozderková, Petr Krhounek, Zdeňka Kršová, David Kuba, Jaroslava Kumpová, Magda Lenková, Jaroslav Liška, Petra Makariusová, Alena Menzová, Eva Moravcová, Libor Pečenka, Hana Podruhová, Martina Přibáňová, Milena Sedláková, Vladimíra Šedivcová, Jana Šlaufová, Josef Šperl, Lada Štýsová, Gabriela Suchmanová, Jan Šváb, Jiří Tříška, Radek Vosmík, Lenka Vozková, Lenka Hofmeisterová

externisté – 1993: Daniel Baloun, Petr Hrnčíř

rok 1994 – třída 4. A, třídní profesor: Josef Kubeš

Eva Bradová, Petr Brettschneider, Martin Bureš, Jan Fiala, Jan Hajič, Vítězslav Hapl, Veronika Horká, Eva Kovaříková, Hana Kršová, Marta Květoňová, Jitka Lhotská, Robert Pelikán, Petr Písek, Jan Pospíšil, Michal Škop, Lucie Štěpánková, Aleš Uldrych, Martin Urban, Petr Vachovec, Jan Valdman, Petr Vrána, Irena Zámečníková, Hana Žlábková

rok 1994 – třída 4. B, třídní profesorka: Jana Divišová

Dagmar Ajšmanová, David Altman, Pavel Benedikt, Jaroslav Beneš, Petr Bernášek, Petr Bláha, Jan Cendelín, Miroslav Drábek, Antonín Egert, Markéta Fialová, Jan Formánek, Petr Gebouský, Hana Hahnová, Monika Hamouzová, Petr Herejt, Petr Holý, Vladimír Hrabě, Kateřina Kalinová, Irena Komorousová, Václav Koranda, Barbora Minaříková, Lucie Němečková, Petr Rak, Jan Slivka, Martin Soukup, Václav Šmídl, Josef Šneberger, Olga Šulcová, Jan Tafat, Radek Toberman, Jitka Veringerová, Jana Vokáčová, Viktor Wendler

rok 1994 – třída 4. C, třídní profesor: Jaroslav Sejпка

Jana Altschulová, Martina Bečková, Lenka Beránková, Martina Červená, Jiří Dobrý, Olga Dolejšová, Marta Duháčková, Luboš Fistr, Kateřina Gabrielová, Alice Hlaváčková, Tomáš Hruška, Tomáš Kadlec, Renáta Karlová, Jana Kestlerová, Jitka Kohoutová,

Miloslav Kračman, Jitka Lorencová, Martina Matoušková, Ladislav Plevka, David Rada, Magdaléna Reschová, Jan Roučka, Milan Rösch, Jana Setunská, Ilona Sommerová, Lenka Soušková, Miroslava Stupková, Jana Šilhavá, Robert Šimša, Václav Štekl, Marek Vidtman, Ivana Vochová, Ivana Kotorová

rok 1994 – třída 4. D, třídní profesorka: Olga Vrbíková

Lenka Bednářová, Vilma Bezděková, Lucie Bukvová, Dana Cinová, Alexandra Hechtová, Veronika Holá, Ivo Horák, Lucie Hrabětová, Emanuel Chán, Anna Jandíková, Pavla Kepková, Helena Klečková, Petra Kochmanová, Petra Spurná, Tomáš Korelus, Martina Kovářiková, Jana Krkošová, Bořek Kršňák, Pavla Lopatová, Andrea Pangrácová, Eduard Pavlík, Petr Pelcl, Petr Procházka, Jiří Prošek, Ivan Ramadan, Monika Seidlová, Jan Sýkora, Pavla Šmrhová, Kateřina Štekllová, Jana Štětková, Klára Těťálová, Tereza Teuschelová, Karolina Weisssová, Tomáš Záráz, Petra Vávrová

rok 1994 – třída 4. E, třídní profesorka: Eliška Sartoriusová

Petra Apolinová, Michael Bašta, Martin Baxa, Gabriela Brašnová, Marek Brožek, Markéta Cibulková, Pavla Čermáková, Milan Edelmann, Gabriela Fraňková, Jitka Hamerníková, Barbora Jedličková, Petra Ježková, Magdalena Karpíšková, Lucie Kliková, Petra Kralovcová, Alexandr Krysl, Dana Lejsková, Pavla Lišková, Jiří Motáň, Ludmila Mužiková, Jitka Neužilová, Martina Pfrognerová, Jaroslava Pilátová, Jana Potůčková, Miroslava Prokúpková, Martina Růžicková, Radim Skočný, Adéla Slivková, Michal Sýkora, Radim Šiška, Adéla Špiclová, Jan Štípek, Monika Tikalová, Hana Touchová, Romana Vondrová, Růžena Zábranská, Anna Škopková, Anna Kúsová

rok 1994 – třída 4. F, třídní profesorka: Jiřina Mazalová

Josef Baxa, Hynek Brom, Lenka Faltýnová, Irena Fišerová, Tomáš Havránek, Jana Honzíková, Jindřich Hůrka, Martina Kailová, Lenka Kovaříková, Petra Landsmanová – Raiti, Iva Laurinová, František Lávička, Martin Marek, Pavla Marková, Petr Mašát, Daniela Nachtmanová, Petra Nováková, Petr Novotný, Jiří Pospíšil, Anděla Prchlíková, Zuzana Ptáčková, Ondřej Sihelský, Jitka Singerová, Alice Slámová, Štěpánka Svobodová, Dalibor Šanda, Hana Šašková, Alice Šeflová, Jana Šimová, Pavla Škvorová, Jana Vališová, Hana Větrovcová, Radek Vydra, Šárka Zwachová
externisté – 1994: Helena Čejková, Petr Novák, Jana Praisová, Jana Spáthová, Veronika Tichá, Petra Morinová

rok 1995 – třída 4. A, třídní profesor: Pavel Kutný

Daniel Basl, Soňa Demjanovičová, Jiří Fornous, Eva Froňková, Pavel Kalianko, Martin Klička, Aleš Kocábek, František Kunský, Eva Legátová, Radek Lucák, Petr Mařík, Dagmar Nováková, Zdeněk Sequens, Milan Smola, Tomáš Soukup, Jiří Svoboda, Radim Sýkora, Hedvika Šimková, Stanislav Štěpánek, Jana Tesková, Petr Vácal, Jan Vachoušek, Monika Valchová, Štěpánka Válková, Marie Větrovcová, Petr Zdeněk

rok 1995 – třída 4. B, třídní profesorka: Ludmila Chaloupková

Jan Benedikt, Jan Brabec, Michal Bultas, Jitka Cvalínová, Marek Černý, Lucie Danková, Veronika Fišerová, Jana Frančová, Kateřina Jägerová, Tomáš Janda, Hana Kliková, Vladimír Kraus, Petra Kudová, Eva Kvíderová, Marie Lesová, Martin Menza, Radek Schuster, Radek Sedlecký, Irena Sittauerová, Ludmila Skálová, Miroslava Šedivcová, Hana Šnajdrová, Karel Trefný, Petr Vlach, Petr Wilfer, Sylva Wünschová, Zuzana Zábrodská, Hana Zaoralová

rok 1995 – třída 4. C, třídní profesorka: Blanka Sedláčková

Věra Bešťáková, Daniel Červený, Michaela Egermaierová, Michaela Hubertová, Petra Hulcová, David Hurt, Lenka Charvátová, Libor Chlad, Martin Chvojka, Ivan Jandouš, Tomáš Klemš, Eva Kochmanová, Milan Korotvička, Jitka Lavičková, Václav Levý, Daniela Lišková, Markéta Lišková, Tereza Mottlová, Kateřina Nedvěďová, Aleš Preis, Jana Procáková, Martin Prokop, Lenka Přibyllová, Patrik Roučka, Filip Ruml, Eva Řehořová, Johana Sigmundová, Kateřina Šilhánková, Kateřina Špačková, Ivo Štajdl, Sylva Šulcová, Lucie Tanzerová, Václav Vodrážka, Markéta Voleníková, Aleš Vintr, Radek Herynk

rok 1995 – třída 4. D, třídní profesorka: Jarmila Světlíková

Blanka Bednářová, Vladislava Boudová, Eva Dědová, Marie Dezortová, David Gütter, Martina Halgašová, Vendula Helimanová, Marta Heřmanová, Petra Holendová, Nikol Horáková, Eva Hrubá, Pavla Jelínková, Jana Jůdová, Kristýna Kočová, Lucie Kovandová, Michal Kubal, Kateřina Kupková, Denisa Langmaierová, Marina Lindová, Alexandra Lohrová, Robert Majer, Jana Matasová, Julie Piliarová, Elena Pojerová, Marika Racková, Daniel Rajdl, Marek Smazal, Karin Steinerová, Irena Šantrůčková, Jana Větrovcová, Zdeňka Veverková, Marcela Vlachová, Alexandra Vlčková

rok 1995 – třída 4. E, třídní profesorka: Jiřina Mazalová

Lenka Brabcová, Gabriela Broncová, Kateřina Černá, Regina Černá, Jakub Červený, Václav Čížek, Vladimíra Egermaierová, Martin Finta, Štěpán Glac, Hana Havlíčková, Hana Herlíková, Pavla Holejšovská, David Holík, Květuše Holubová, Gabriela Hössllová, Eva Kandlerová, Petra Klasnová, Markéta Kloučková, Lucie Kubalová, Barbora Mayerová, Lenka Nádraská, Zuzana Radová, Barbora Smutková, Ludmila Špicarová, Miroslav Tříška, Kateřina Veselá, Dušan Waldmann, Kateřina Zajícová, Lenka Žaludová, Jana Dufková

externisté – 1995: Jana Volfová, Tereza Schořovská

rok 1996 – třída 4. A, třídní profesor: Václav Kohout

Jiří Benedikt, Jan Bláha, Stanislav Dobrý, Pavel Dostál, Kristina Forstová, Lucie Fránová, Přemysl Holub, Pavel Jelínek, Hana Jenčíková, Michal Ježek, Ivana Kavková, Ota Koukolík, Dana Kovaříková, Jan Ludvík, Miloslav Maxa, Hana Mašková,

Jan Méner, Martin Míka, Vojtěch Ocelík, Jakub Slovan, Lucie Soukeníková, Michal Škroch, Lukáš Šmahel, Dalibor Šmíd, Alena Štěpinová, Josef Tejc, Jakub Zásměta

rok 1996 – třída 4. B, třídní profesor: Ota Šmolík

Vítězslav Adámek, Šárka Bardoňová, Tomáš Bartoš, Václav Belšán, Zdeněk Beneš, Petr Brož, Karel Hitha, Josef Hlaváč, Olga Hoffmannová, Petr Hruša, Michal Kréma, Tomáš Krivanec, Petr Liška, Robert Martínek, Jitka Mácová, Lucie Mendřecová, Dušan Mikolášek, Tomáš Němeček, Ctibor Ott, Tomáš Petr, Roman Poustka, Martin Reiser, Petr Soukup, Alena Svobodová, Pavel Toupal, Martin Valenta, Pavel Vlček, Jaroslav Vogeltanz, Vít Höfer, Karel Paleček

rok 1996 – třída 4. C, třídní profesor: Tomáš Havlíček

Petr Altschul, Radka Čepická, Magda Čížková, Milena Dolejšová, Jana Dostálová, Lenka Fremrová, Helena Gruberová, Petr Habán, Zbyněk Holý, Olga Hurníková, Marcela Jiřincová, Tomáš Kraft, Petr Kvapil, Petr Ledvina, Lenka Lesová, Jiří Presl, Dagmar Schořovská, Marie Soustružníková, Marcela Světlíková, Kateřina Šebová, Markéta Šimová, Štěpánka Špačková, Marie Šteinbachová, Jan Šticha, Kamila Tajčová, Lenka Trnečková, Kateřina Třeštíková, Martina Vaindlová, Jiří Voller, Dagmar Zikmundová, Václav Uhlíř, Štěpánka Neradová, Petr Lukeš, Luděk Vlach

rok 1996 – třída 4. D, třídní profesorka: Eliška Sartoriusová

Markéta Bat'ková, Jana Bednářová, Michaela Benešová, Veronika Bergerová, Marie Bláhová, Oldřich Bretšnajdr, Petra Burešová, Daniela Čiháková, Michaela Dolejšová, Petra Filipová, Hana Fraňková, Dagmar Haladová, Lucie Hladíková, Zuzana Kaloušová, Karel Kárník, Petra Koptíková, Oldřich Kortus, Dana Krejsová, Veronika Martolusová, Linda Mezerová, Blanka Ptáčková, Irena Pulicarová, Ludmila Pytlíková, Hana Radimáková, Eva Růžková, Naděžda Skalická, Jaroslava Šperlová, Šárka Šubová, Alena Václavíková, Petr Vaněk, Lenka Vávrová, Richard Volín, Miloslava Šimáková, Jana Lacová

externisté – 1996: Jakub Dort, Monika Hajtová, Markéta Taušová – Krepindlová, Dagmar Petříková

rok 1997 – třída 4. A, třídní profesor: Ota Šmolík

Petr Baloun, Jan Beneš, Věra Benešová, Miroslav Bezděk, Ludmila Bokrošová, Martin Čech, Jan Duršpek, Zuzana Froňková, Jakub Hendrich, Jiří Houška, Robert Janisch, Iva Janoušková, Michal Kadlec, Hana Kocková, Petr Kremsa, Petr Kubát, Vlastimil Kulda, Hana Machová, Jan Nový, Tomáš Pešek, Zdeněk Slovan, David Steinbach, Tomáš Sýkora, Jitka Vyskočová, Radek Výrut, Tomáš Krýsl

rok 1997 – třída 4. B, třídní profesor: Jaroslav Štauber

Zdenka Benešová, Petra Bělová, Petra Bílková, Štěpánka Dvořáková, Jitka Faitová, Jan Heřman, Kateřina Hesová, Jana Hlaváčová, Roman Horák, Tomáš Jandík, Martina

Kolářová, Lenka Lhotská, Pavla Lindaurová, Filip Lorenz, Petr Milka, Alena Modrá, Jiří Netrval, Alena Nová, Kateřina Nováková, Kateřina Nováková, Jan Pelnář, Petra Skalická, Dita Slavíková, Eva Slavíková, Pavla Stelzerová, Lucie Šlajerová, Kateřina Šmídová, Radek Tamčouz, Eva Traksmandlová, Miroslava Uzlová, Barbora Vodrážková, Vladan Vrba, Luboš Zelený

rok 1997 – třída 4. C, třídní profesorka: Zdeňka Vyhnálková

Helena Belšánová, Jaroslav Brabec, Martina Dražská, Kateřina Elgerová, Ondřej Glac, Linda Havránková, Zdeněk Hečl, Petr Horňák, Ema Hrešanová, Martina Huřtáková, Lucie Janouškovcová, Petra Kašparová, Richard Knapp, Eva Kochmannová, Sabina Kramlová, Petra Kropáčková, Petra Kubátová, Václav Kubernát, Jana Matějusová, Monika Paterová, Kateřina Pechová, Helena Poslední, Filip Rabštejnek, Milada Samcová, Lenka Skramušská, Kateřina Sládková, Silvie Šlejmarová, Lucie Topinková, Jaroslav Větrovský, Karel Vladař, Lucie Vlčková, Hana Zahradilová

rok 1997 – třída 7. A, třídní profesorka: Valentina Kantnerová

Pavel Cink, Lucie Elgrová, Daniel Houdek, Pavel Hudeček, Petr Hyt'a, Eliška Chánová, Jiří Chlad, Pavel Jirka, Lucie Jiroušková, Martina Kárníková, David Martínek, Soňa Meclová, Petra Michalová, Zdeněk Myslík, Martin Noska, Kateřina Nová, Jan Petřík, Lucie Pousková, David Rajtmajer, Michal Rajtmajer, Eva Scheinherová, Petra Snížková, Petr Šereda, Tomáš Tovara, Kateřina Traxmandlová, Jan Varvařovský, Ludmila Večeřová, Jolana Vránová

rok 1997 – třída 7. B, třídní profesorka: Irena Hanzlíková

Pavla Boublerlová, Jan Bureš, Kamil Buriánek, Jan Frisch, Eva Herboltová, Markéta Honzíková, Petra Honzíková, Pavla Karásková, Eva Kostnerová, Martin Kučera, Václav Lederbuch, Jan Lukáš, Eva Mazancová, Lucie Myslíková, Veronika Nágrová, Marie Petrová, Markéta Písačková, Evžen Rottenborn, Jakub Sloup, Miroslav Stehlík, Zdeňka Sůvová, Ivana Šimková, Michal Špinka, Blanka Študentová, Jana Švecová, Lenka Vochocová, Petr Vorlíček, David Vrbský, Milan Gütter, Čeněk Born, Martin Mencák

externisté – 1997: Zuzana Vozárová, Kateřina Sýkorová

rok 1998 – třída 4. A, třídní profesorka: Jana Divišová

Josef Bečvář, Vladislava Bejčková, Karel Berkovec, Miroslav Blecha, Alena Boudová, Petr Čížek, Šárka Daňková, Michal Dostál, Markéta Foldová, Gabriela Hadravová, Aleš Hájek, Radka Charouzková, Petr Ježek, Hana Justová, Jaroslav Kazmíř, Petra Kazmířová, Mojmír Kondr, Stanislav Kraus, Kristýna Leščínská, Marie Malá, Michal Pihera, Přemysl Poduška, Petr Stehlík, Libor Suchý, Richard Šmůla, Michal Šnajdr, Jan Tauš, Karel Vlček, František Würfl

rok 1998 – třída 4. B, třídní profesorka: Olga Vrbíková

Jitka Adamčíková, Hana Bláhová, Alena Čechová, Martina Černá, Marie Dvořáková, Lenka Frausová, Alena Harnochová, Lucie Horová, Petr Houf, Jiří Georgiev, Kateřina Gotzová, Hana Jelínková, Pavla Ježková, Jana Kadlecová, Jitka Kondrová, Karel Lukeš, Aleš Mertl, Petr Němeček, Milena Novotná, Petra Pytlíková, Jana Růžková, Denisa Řebounová, Eva Schneiderová, Petra Skleníčková, Marcela Suchá, Irena Šimková, Olga Školová, Jana Šlaisová, Tereza Šúchová, Marie Tlapová, Monika Ullrichová, Olga Vlachová, Kamil Pošvic

rok 1998 – třída 7. A, třídní profesorka: Bohuslava Hronková

Jan Cibulka, Petra Dvořáková, Jakub Helus, Ludmila Hutterová, Jan Kalouš, Zdeněk Kasl, Michaela Kolafová, Eva Komorousová, David Kotrbatý, Vanda Krbůšková, Radka Kuglerová, Kristýna Malecová, Petr Martínek, Daniela Němečková, Kateřina Ottová, Radka Oulíková, Lukáš Palek, Daniel Petr, Michaela Protivínská, Martin Ráček, Pavla Rucká, Iva Řežábková, Michaela Setvinová, Martin Střelec, Václav Štrunc, Michal Turek, Veronika Vacíková, Petr Mastný, Markéta Janečková, Martin Ježek, Jan Böhml, Jiří Král

rok 1998 – třída 7. B, třídní profesorka: Zdeňka Šantová

Ivana Čapková, Jakub Červený, Karel Duchoň, Lucie Gutfreundová, Alena Hejzková, Šárka Hnátová, Ivana Hrádková, Michaela Ježková, Marie Kemková, Jan Klaboch, Vít Kocur, Martina Kodalíková, Jindřich Lorenc, Eva Němcová, Eva Pechová, Irena Pedálová, Petr Poláček, Tomáš Procházka, Petr Příbyl, Lenka Radová, Marie Rambousková, Jakub Sedláček, Lucie Soukupová, Lenka Šlajerová, Edita Tomšíčková, Iveta Vacková, Václav Valeš, Viola Veselá, Jaroslav Voller, Nina Vondráková, Petr Eret
externisté – 1998: Andrea Blažková, Marie Brixová, Hana Körnerová

rok 1999 – třída 4. A, třídní profesor: Zdeněk Koňářik

Jan Brotánek, Zdeněk Čoban, Viktor Eret, Jaroslava Fousová, Helena Hanzlíčková, David Havel, Robert Havránek, Pavel Hladík, Petra Horová, Vojtěch Chlan, Josef Jetmar, Olga Jindřichová, Kamil Koukolík, Lukáš Krásný, Jiří Ludvík, Eva Ludvíková, Pavel Mádr, Jana Matějková, Kateřina Matoušková, Tomáš Mildorf, Jitka Nováková, Marcela Paumová, Libor Pelcman, Lenka Radová, Milan Roubal Jaroslav Řežáb, Jiří Šplíchal, Jan Šroub, Dana Štekllová, Petra Štěpánovská, Petr Štípek, Lenka Zdeborová, Jana Zelená

rok 1999 – třída 7. A, třídní profesorka: Irena Hanzlíková

Štěpán Anton, Alena Brunclíková, Anna Buriánová, Jana Dobrá, Hana Havranová, Marta Hlaváčová, Lenka Chmelíčková, Věra Jelínková, Jan Ježek, Veronika Jirkovská, Radek Jíra, Jiřina Kdýrová, Dana Košťálová, Zuzana Krenová, David Kreuz, Filip Kvasnička, Tomáš Packan, Kamila Pálková, Rudolf Petr, Anna Poncová, Vladimír Sla-

vík, Jan Svička, Ladislav Svoboda, Monika Šebestová, Michaela Šimandlová, David Štěpánek, Michal Turek, Rudolf Vacovský, Jana Vraná, Sabina Vurmová, Karolína Rozsivalová, Kateřina Svičková

rok 1999 – třída 7. B, třídní profesorka: Zdeňka Vyhnálková

Martin Benda, Kateřina Bendová, Jiří Doležal, Pavla Holečková, Karel Houdek, Lenka Houdková, Tomáš Hrabal, Josef Hrádek, Jiří Chvojka, Martin Janda, Eva Jelínková, Petr Kocián, Jiří Kott, Eva Krkošová, Ladislava Matoušková, Tomáš Milota, Aleš Musil, Jana Pacholíkova, Gabriela Pechanová, Jan Plzák, Luděk Pruner, Anna Příbylová, Tereza Řihošková, Jana Šmídová, Přemysl Špicar, Andrea Turečková, Daniela Valešová, Alena Větrovská, Ondřej Pihrt, Jan Šnaidauf, Petr Kostner, Viktor Švantner externisté – 1999: Lukáš Dinstbier, Alžběta Hradílková, Jitka Vacková

rok 2000 – třída 7. A, třídní profesorka: Radmila Lehečková

Jan Bureš, Jaromír Dobrý, Martin Dvořák, Jiří Egermaier, Ivo Frýdl, Petr Janeček, Martin Kadlec, Michaela Krsová, Martina Kšírová, Jitka Pěničková, Eva Peřinová, Jaroslav Presl, Ondřej Rucký, Tomáš Senft, Pavel Stuna, Jakub Šašek, Jaroslav Tlapa, Josef Vajskebr, Lukáš Valenta, Luděk Vochoc, Petr Vondrák, Jan Vraný, Amír Zolal

rok 2000 – třída 7. B, třídní profesorka: Dagmar Merglová

David Ambrož, Pavel Breuer, Eva Cinková, Michaela Dolenská, Jaroslav Hlaváč, Lenka Chocholatá, Jakub Jiroušek, Lenka Kreislová, Milan Krliš, Eva Lepičová, Jindřich Liška, Lucie Marianová, Eva Mastná, Šárka Meissnerová, Tomáš Mráz, Linda Paulová, Milada Pečenková, Jiří Pech, Hana Pondělíková, Magdalena Romová, Filip Růt, Jan Říčař, Šárka Šimandlová, Eva Šišková, Michal Taubr, Lucie Trnková, Klára Turková, Tereza Vacovská, Lukáš Vendiš, Jana Vosmíková, Petr Weinfurt, Barbora Čechurová

rok 2000 – třída 7. C, třídní profesor: Jaroslav Sejпка

Michaela Alblová, Tereza Bartošová, Petr Bauer, Lenka Bauerová, Jiří Čapek, Eva Danielová, Renata Dirnová, Martin Dušek, Karolína Hejsková, Lucie Hradecká, Lucie Huclová, Zuzana Jakešová, Andrea Kestlerová, Zdeněk Konšal, Oldřich Kubeš, Jiří Kuták, Magdaléna Lajčíková, Tereza Matějková, Jana Palečková, Jan Pícek, Anna Sedláčková, Markéta Šašková, Jana Šimonová, Jiří Šmíd, Tomáš Vacek, Matěj Vacík, Tomáš Weinreb, Lucie Pechrová, Martin Senft, Zdeněk Reif, Denisa Blumentrittová, Josef Moravec

rok 2000 – třída 7. D, třídní profesorka: Dana Klímová

Jitka Bělíková, Michaela Bláhová, Pavel Brand, Veronika Dočkalová, Veronika Frischová, Milena Havlová, Šárka Havlová, Petra Hlavničková, Jitka Horová, Magdalena Jelšová, Jan Kasl, Jana Kindlová, Eva Klozová, Kamil Liška, Veronika Nolčová, Petr Pelikán, Hana Petrová, Lenka Runtová, Petr Řehoř, Hana Sedláčková, Hana Šneberge-

rová, Magdalena Štýsová, Dagmar Tomanová, Stanislava Trčková, Helena Trepešová, František Zvíkl, Lenka Kodálíková, Jana Vejvodová, Vendula Bauerová
externisté – 2000: Miloš Obselka, Jana Šašková

rok 2001 – třída 4. A, třídní profesorka: Marie Konradyová

Andrea Boudová, Lucie Bulínová, Jitka Gruberová, Josef Hais, Marie Hanzlíková, Daniela Helusová, Darina Hrabětová, Lucie Janková, Jan Janovec, Lucie Klásková, Jan Klesa, Pavel Kodet, Olga Kotlíková, Kateřina Lucáková, Jana Malcová, Hana Matějková, Miriam Mintorová, Jan Naar, Barbora Němcová, Ondřej Novák, Karolína Průchová, Vendula Ptáčková, Hana Roubalová, Libor Sedlák, Petra Šebestová, Milena Šeblová, Jiří Šereda, Michal Toman, Jiří Tyc, Jan Voříšek, Milan Vraný

rok 2001 – třída 4. B, třídní profesor: Tomáš Havlíček

Dagmar Adamčíková, Jaroslav Bouřil, Tomáš Hellmich, Alena Hendrychová, Zdeněk Honomichl, Jiří Jirout, Veronika Kaufnerová, Jan Klíma, Tomáš Klíma, Kateřina Kovačková, Daniela Králová, Soňa Lahodná, Jan Lohr, Michaela Motejzíkova, Martina Mrázová, Liběna Kobuyambi Mwesigwa, Jan Otto, Daniela Plachá, Jana Roubová, Filip Řezanina, Martina Sedláčková, Jan Strnad, Lucie Sýkorová, Milan Šracha, Jiří Toman, Jitka Václavovičová, Jaroslava Veselá, Klára Zachová, Michala Zavadilová

rok 2001 – třída 7. A, třídní profesor: Josef Kubeš

Jana Brnušáková, Martin Grüber, Lenka Herynková, Eliška Hrabalová, Petr Chodounský, Pavel Křeček, Josef Křišťan, Kateřina Marková, Jan Měšťánek, Jakub Michl, Lukáš Němec, Michal Novotný, Martin Setvín, Jiří Skála, Jan Stilz, Ondřej Suchý, Michal Svíčka, Jana Sýkorová, Michal Šindelář, Jana Šnebergerová, Jan Tyr, Jakub Vlášek, František Zdražil, Lejla Zolalová

rok 2001 – třída 7. B, třídní profesorka: Dagmar Merglová

Andrea Bachtíková, Hedvika Bartošková, Marek Benda, Václav Blahovec, Lenka Burešová, Tereza Cihlová, Markéta Dajbychová, Anna Doležalová, Pavel Drápela, Martin Hájek, Alena Hasmanová, Jan Havránek, Karolína Jermářová, Kristina Jirkovská, Lucie Kalousková, Andrea Martínková, Petra Panznerová, Tomáš Platzký, Hana Radová, Jaroslav Rous, Petr Sobotka, Vít Spálenský, Petra Šilhavá, Lucie Trefilová, Michaela Tychtlová, Jan Vajskébr, Veronika Vernerová, Jan Vostracký, Alena Vrbová, Jan Vyskočil, Zdeněk Zůcha

rok 2001 – třída 7. C, třídní profesorka: Zdeňka Skálová

Vladimíra Bejvančická, Daniel Bejvančický, Martin Beneš, Beáta Burasová, Hana Černá, Petra Honzíková, Václav Hosnedl, Anna Kohoutová, Bohuslava Kokošková, Marcela Kozová, Pavel Křen, Ondřej Kubeš, Jaroslav Levý, Martina Lišková, Josef Máca, Olga Markvartová, Adéla Müllerová, Petra Nečasová, Alena Nová, Vratislav

Nový, Jiří Panuška, Zuzana Prokúpková, Jan Sedlák, Jitka Slovanová, Hana Šindelářová, Michaela Šusová, Tomáš Vendiš, Vanda Waisová, Věra Zeithamlová, Lenka Znamenáčková

rok 2002 – třída 4. A, třídní profesor: Petr Zrostlík

Vladimír Ajgl, Jan Bálek, Jan Blažek, Alena Cihlářová, Kateřina Demjančuková, Ivan Habernal, Jaromír Hamouz, Eva Hanzlíková, Jan Hejtmánek, Petra Hlávková, Anna Hodková, Anna Hůrková, Zuzana Hurtová, Karolína Kobzová, Dagmar Kolářová, Karel Korsá, Jitka Kraftová, Petra Křížová, Alena Kuželovská, Kateřina Mikolášová, Oldřich Pěnkava, Lenka Roubalová, Pavel Svoboda, Daniel Šeterle, Ivan Tafat, František Vracovský, Hanh Vu Kim, Lucie Živná

rok 2002 – třída 4. B, třídní profesor: Evžen Růžek

Anna Böhmová, Aleš Cerha, Veronika Čapková, Jana Červená, Jana Demelová, Věra Dundáčková, Zdeňka Hejlová, Daniela Holeyšovská, Tereza Huclová, Vratislav Kdýr, Jitka Kloučková, Alena Kohoutová, Veronika Kořanová, Aneta Koželuňová, Richard Lipka, Eva Majerová, Karina Majerová, Jan Mareš, Jana Mužíková, Kateřina Němečková, Jiří Nový, Hana Pazdiorová, Beata Petergáčová, Václav Rada, Markéta Skálová, Kateřina Svobodová, Monika Šimonová, Stanislav Šlezinger, Michaela Šnajdrová, Marta Václavíková

rok 2003 – třída 4. A, třídní profesor: Zdeněk Mírka

Irena Bejvančická, Lukáš Bouzek, Václav Brož, Romana Císařová, Jana Černá, Martina Fictumová, Zuzana Hálová, Pavel Klesa, Kamila Kutačová, Luboš Les, Lukáš Majer, Lenka Prýmasová, Pavel Pučelík, Šárka Řihová, Martina Smitková, Jana Sobotová, Václav Soukup, Martin Straka, Jan Šampalík, Petra Šantová, Kateřina Turková, Jakub Vaněk, Barbora Veselá, Jiří Veselý, Zuzana Vovsová, Karel Waska, Petr Zeman, Martina Živná

rok 2003 – třída 4. B, třídní profesor: Jan Hosnedl

Nina Bartušová, Michala Bíšková, Lucie Bočková, Lucie Bóriková, Věra Brabcová, Eva Břindová, Soňa Červená, Jana Dubská, Jan Frána, Kateřina Grafová, Jindřich Hruštinec, Zuzana Janková, Klára Kastnerová, Jana Kovářová, Lenka Kubů, Lucie Lehečková, Kateřina Moricová, Jan Nádraský, Ilona Odehnalová, Jana Plachá, Lucie Puchmertlová, Milan Řežábek, Jiří Říha, Jan Schýbal, Klára Slavíková, Markéta Štěrříková, Kristýna Švecová, Michaela Vejstrková, David Velhartický, Monika Zítková

rok 2003 – třída 8. A, třídní profesor: Zdeněk Koňarik

Jiří Ajgl, Michal Bareš, Hana Hercová, Jana Hysková, Šárka Kreuzová, Hana Kutáková, Michal Kvíz, Ladislav Lenc, Vojtěch Liška, David Mareček, Luboš Matásek, Jana Matějovicová, Josef Mládek, Tien Dung Nguyen, Jana Nová, Ondřej Pelcman,

Jiří Reitspies, Petra Slavíková, Jiří Souček, Jaroslav Svoboda, Klára Šteklová, Eva Trnková, Václav Varvařovský, Barbora Vostracká, Josef Vyškovský

rok 2003 – třída 8. B, třídní profesorka: Zdeňka Šantová

Marika Alblová, Kateřina Ausbergerová, Václav Bergman, Marek Čejka, Nela Hakrová, Lukáš Hirman, Kateřina Chmelíčková, Zita Chocová, Markéta Jindřichová, Zuzana Kubíková, Kateřina Nová, Zuzana Panznerová, Zdeněk Pech, Anna Petřů, Klára Pfeiferová, Jan Rohrbacher, Pavel Slunčík, Iva Stehlíková, Kateřina Ševčíková, Zuzana Šíková, Hana Šimandlová, Aneta Trefná, Martin Turek, Barbora Tyllová, Adéla Uchytlová, Kristýna Válková, Thuy Vu Phuong, Stanislav Wizur

rok 2003 – třída 8. C, třídní profesorka: Alice Zadražilová

Martin Černík, Luboš Fictum, Irena Florianová, Petra Heidlerová, Miroslava Hošková, Eva Hrádková, Jakub Jakubec, Martina Klesová, Martina Kocinová, Libuše Kolářová, Alena Křížová, Šárka Křížová, Barbora Landová, Eva Myslíková, Hana Pásková, Kristýna Pechanová, Nikol Popovská, Robert Racek, Lukáš Sedláček, Johana Steinerová, Mirka Šavlíková, Daniel Šolc, Zdeňka Tlapová, Lucie Tolarová, Luboš Václavík, Lucie Václavová, Lenka Vaisová, Monika Vozáková
externista – 2003: Martin Šolc

rok 2004 – třída 4. A, třídní profesor: Martin Baxa

Petra Bízková, Eva Bláhová, Lucie Bouzková, Pavla Cibulková, Stanislav Cichoň, Martin Dostal, Anna Glacová, Jitka Jiskrová, Eva Kučerová, Pavel Kúr, Pavla Lhotská, Jan Majorszký, Lukáš Moravec, František Moulis, Veronika Mrázková, Tereza Multusová, Tereza Naarová, Eva Pavlasová, Veronika Pelešková, Oldřich Petřík, Jana Prokůpková, Václav Rada, Petra Setničková, Eliška Tichá, Hana Tolarová, Michaela Trhlíková, Tomáš Valenta, Tomáš Vít, Jan Vlček

rok 2004 – třída 4. B, třídní profesorka: Milena Wachtlová

Jiřina Čechová, Vojtěch Česák, Alexandra Čulková, Ilona Deržáková, Karolina Dobrá, Tomáš Fidler, Luděk Franc, Eva Hajznerová, Lenka Hrbáčková, Jitka Ježková, Martina Kadaníková, Petra Kohoutová, Blanka Manišová, Veronika Peštová, Tomáš Pohanka, Lucie Rodová, Aneta Rottová, Marcela Sieberová, Kateřina Skalová, Monika Svobodová, Kateřina Smazalová, Klára Šedivcová, Jaroslav Šídlo, Lucie Šubová, Lenka Švehláková, Jana Uhlířová, Hana Vašatová, Vladislav Chvátal

rok 2004 – třída 8. A, třídní profesor: Miloš Fakan

Petr Barták, Jan Bartošek, Jan Brašna, Petra Buchalová, Petr Cvachovec, Tomáš Čechura, Petr Havránek, Barbora Hirmanová, Jiří Kohout, Michal Kubricht, Aleš Linhart, Adéla Matějková, Martin Mede, Alena Nová, Petr Polách, Vít Procházka, Kateřina Samková, František Schejbal, Ludmila Schwarzová, Ondřej Spurný, Marta Škubalová, Tomáš Vrzal, Eva Wagnerová

rok 2004 – třída 8. B, třídní profesor: Jaroslav Sejпка

Jan Cinert, Jaromír Dlouhý, Jiří Fictum, Jitka Hanzlíčková, Jana Chudíková, Marek Jedlička, Adriana Kábová, Michaela Kernová, Jan Korabečný, Daniela Kotorová, Jan Krňoul, Adéla Kročilová, Jana Machová, Jitka Majerová, Pavlína Malá, Linda Merglová, Karolina Mikelinová, Martin Motyčka Aleš Mráz, Tereza Plzáková, Kateřina Sůvová, Soňa Sýkorová, Karolína Šimková, Jakub Šmíd, Martina Ullrichová, Vladimír Vyskočil

rok 2004 – třída 8. C, třídní profesorka: Eva Voráčková

Zuzana Bardoňová, David Bauer, Jindřich Bek, Petr Beneš, Jan Boháč, Jan Brhlík, Jakub Čech, Petr Duník, Lenka Chvojanová, Pavel Jenýš, Jana Kliková, Veronika Kokešová, Hana Kolářová, Alžběta Koptíková, Jakub Koutný, Dana Kovářová, Michaela Kubešová, Jan Kudrnovský, Jiří Lupínek, Barbora Martínková, Michaela Zelenková, Jana Pivoňková, Jitka Runtová, Anna Stočková, Ilona Šimánková, Aneta Šmídlová, Michal Šneberger, Michal Šulc, Martina Vyčítalová, Petr Vydra

externista – 2004: Tomáš Brandl

rok 2005 – třída 4. A, třídní profesor: Pavel Růžička

Kateřina Čermáková, Ilona Dvořáková, Václav Franče, Lucie Hálová, Jana Helusová, Michal Hlavatý, Hana Holzapfelová, Kristýna Homolová, Jaroslav Hrdlička, Helena Hromířová, Tomáš Ibehej, Jan Jáchim, Zuzana Jandová, Vojtěch Janský, Aneta Karbusická, Zuzana Kočárková, Jana Maroušková, Hana Matějková, Jan Navrátil, Lucie Oliberiusová, Ondřej Patrichl, Michaela Pittnerová, Tomáš Rauch, Petra Repatá, Tereza Sedláková, Lukáš Šebesta, Václav Trejbal, Aleš Turnovec, Michaela Ublová; Pavla Kotyková

rok 2005 – třída 4. B, třídní profesorka: Milena Zdráhalová

Jakub Bouda, Lucie Bůžková, Marek Cihlár, Nikol Fialová, Václav Hána, Tomáš Holý, Blanka Hubáčová, Zuzana Chalupová, Jitka Jíchová, Kristina Kastnerová, Martina Knězková, Jana Kopalová, Marie Kortanová, Lenka Lišková, Marcela Macháčková, Kristýna Mrázková, Lukáš Pomahač, Lucia Prausová, Pavel Pytlík, Evin Shamma, Petr Smolík, Petra Šedivcová, Anna Šerbaumová, Markéta Štejjrová, Pavla Štruncová, Tomáš Zelenka, Jana Ženíšková, Šárka Ženíšková; Kristýna Pechová

rok 2005 – třída 8. A, třídní profesor: Josef Kubeš

Petra Bláhová, Jakub Bulín, David Fabián, Ondřej Hort, Jiří Janda, Ondřej Kopecký, Jan Kosnar, Alena Křečková, Jan Mácha, Vladimír Naxera, Jiří Pouska, Tomáš Rozsypal, Martina Rumlová, Markéta Šalomounová, Jaroslava Šnejdarová, Jakub Špidlen, Jan Valenta, Martina Vyskočilová, Jiří Žižka, Ondřej Bočan

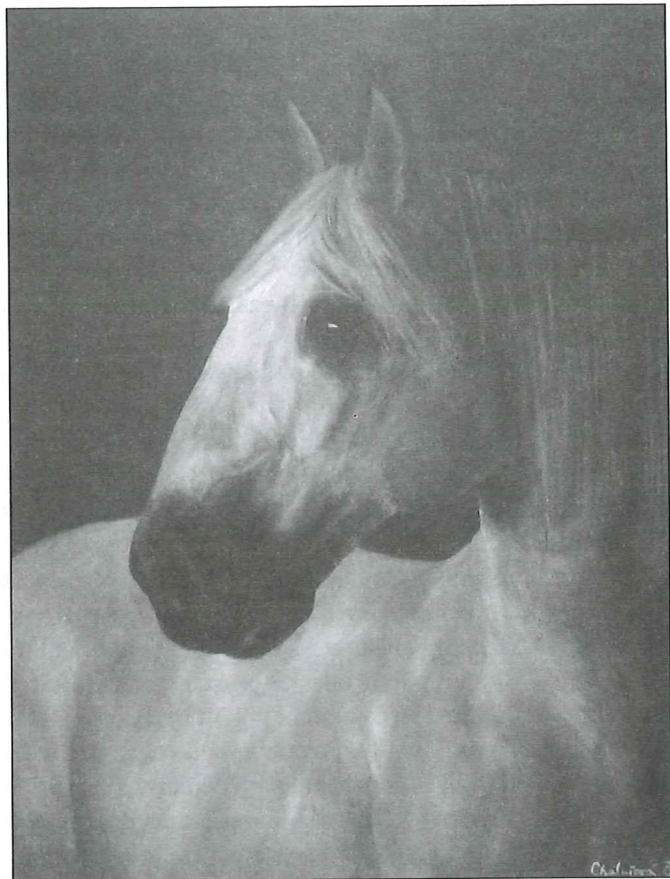
rok 2005 – třída 8. B, třídní profesorka: Bohuslava Hronková

Libor Benda, Martina Blažková, Pavel Cígler, Zdeněk Dlouhý, Zuzana Fialová, Adéla Hanzalová, Martina Havlová, Jan Hostaša, Petr Jenýš, Adam Kalousek, Radka Kryslo-

vá, Petr Křepelka, Richard Kudělka, Eva Kudrnovská, Martin Kůs, Jana Míková, Libor Nolč, Eva Odvárková, Petr Pazdiora, Lucie Podlipská, Zdeňka Poklopová, Lukáš Potužník, Veronika Rybová, Rostislav Staněk, Lenka Stodolová, Zuzana Škardová, Lenka Škrletová, Jana Tichá, Marek Toman, Adam Zolal, Pavel Žižka
externista – 2005: Levora Miroslav

(es, js)

Ze žákovské tvorby

Studie koně, 2003/04

Gymnázium k jubileu

Zcela prostě jako kterýkoli jiný starostlivý otec jsem před docela krátkým časem opakovaně stál před stejným problémem a řešil stejnou otázku: Kam se svými dvěma dospívajícími dětmi? Odpověď se nabídla vždy jedna jediná a zcela logická: Svěřím je přece naší babičce. Jak jinak také nazvat školu, která se těší dobrému zdraví a ve výtečné kondici se letos dožívá sta let! Místo, prozářené nostalgickou poezií přilehlého Mikulášského hřbitůvky, oázy klidu a míru, nezapře svého genia loci.

Kdybych uměl čarovat, vyzval bych zdi budovy gymnázia, našeho urbanistického skvostu, aby vyprávěly o všech těch skvělých učitelích, které pamatují. O prvním řediteli Josefu Strnadovi, členu České akademie věd a umění, o kantorech Jaroslavu Fikrlovi, spoluautoru Ottova slovníku naučného, Felixu Adamu Vondruškovi či Karlu Horském, našich regionálních spisovatelích, o dalším z ředitelů Bohuslavu Jirsíkovi, překladateli francouzské a německé literatury, o profesoru – básníkovi Antonínu Bar-netovi, o „taťuldovi“ prof. Josefu Skupovi a dalších výtvarných umělcích v řadách pedagogického sboru, jichž nezapomenutelná díla obdivují návštěvníci galerií, o prof. Josefu Brožovi, spoluautoru reprezentativní národopisné studie, o sběrateli lidových písní prof. Jaroslavu Bradáčovi, o významných hudebních znalcích prof. Hubertu Doležilovi či prof. Bořivoji Mikodovi, o zakladateli Československé církve husitské – teologu prof. Karlu Farském, jehož bysta zdobí hlavní vchod do budovy gymnázia, o pozdějším docentu Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy a Českého vysokého učení technického prof. Rudolfo Sokolovi či o pozdějším vědeckém pracovníku Botanického ústavu ČSAV prof. Rudolfo Mikyškovi, o pozdějším profesoru Karlovy univerzity a Komenského univerzity v Bratislavě – romanistovi Vladimíru Bubnovi, autoru dosud snad nepřekonaného Slovníku francouzsko-českého a česko-francouzského, o pozdějším proděkanovi Pedagogické fakulty v Plzni a našem předním komeniologu Bohumilu Kaslovi, o pozdějších docentech téže fakulty prof. Jaroslavu Šlajerovi, vedoucím katedry dějepisu, či matematikovi a fyzikáři prof. Aleši Teršovi, o matematikovi Karlu Rachačovi, vězněném účastníku protifašistického odboje, o statečném profesorovi Vojtěchu Ježkovi, popraveném nacisty v době tzv. protektorátu, o dalším vězni koncentračního tábora prof. Květoslavu Endrýsovi a o mnoha mnoha jiných,

jimž charakter a morální vlastnosti v letech 40., 50. či po okupaci v r. 1968 nedovolily činit rozdílu mezi slovy a skutky a které omezený rozsah mé gratulace už neumožňuje jmenovat. O pedagogické citlivosti všech vynikajících odborníků, kteří v době svého působení na gymnáziu doprovodili přes práh dospělosti dlouhý zástup budoucích expertů v nejrozmanitějších oblastech vědy, umění, sportu, společenského života vůbec, a to u nás i v zahraničí.

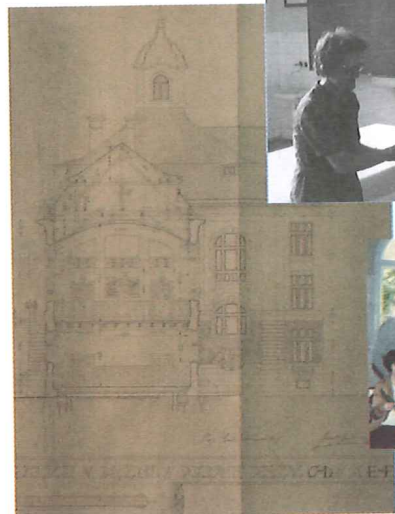
Naše milá a nestárnoucí babičko-mladice, bez ohledu na svůj věk se, jak známo, na odpočinek nechystáš ani náhodou. Tvé curriculum vitae zdaleka nekončí. A tak i nadále dobře opatruj naše děti a děti našich dětí. Do té další stovky mé upřímné blahopřání a vůbec: všechno „nej-“ ...!

Redakční rada ve složení Jan Hosnedl (jh), Evžen Růžek (er),
Eliška Sartoriusová (es), Monika Stehlíková (ms), Jarmila Světlíková (js),
Josef Trneček (jt) a Petr Zrostlík (pz)
děkuje za eventuální připomínky k obsahu
a uspořádání jubilejního almanachu.
(květen 2006)

Gymnázium, Plzeň, Mikulášské nám. 23, 326 00 Plzeň
www.mikulasske.cz
kontakt@mikulasske.cz

Obsah

Úvod	5
Období zrození a rozletu:	15
➤ II. česká (československá) státní reálka, 1906 – 1941	
Období 2. světové války až padesátá léta:	49
➤ Reálné gymnasium v Plzni, Mikulášské náměstí, 1941–1945	
➤ Státní reálné gymnasium v Plzni, Mikulášské náměstí, 1945–1949	
➤ Gymnasium v Plzni, náměstí Odborářů, 1949–1953	
Socialistická etapa historie ústavu:	77
➤ 1. jedenáctiletá střední škola (od 27. 4. 1956 název J. Fučíka), 1953–1961	
➤ Střední všeobecně vzdělávací škola J. Fučíka, 1961–1969	
➤ Gymnázium J. Fučíka, 1969–1990	
Současnost:	107
➤ Gymnázium, Plzeň, Mikulášské náměstí, 1990–2006	
Absolventi školy	183
Obrazová příloha	257

[illegible]

Písemná zkouška dospělosti

2. язык использования

Idroponica - Das E. G. L. 1941

Phil. Fisher

Periode tijd: 15 tot 18 min:

Posudek:

Zelenka: *Výborní*

[illegible]

Übersicht: 1 auf Seiten, 1 auf Seiten

Budova školy (1914)

Budova školy (30. léta)

Letecký snímek (90. léta)

Budova školy (2005)

Učebna dnes

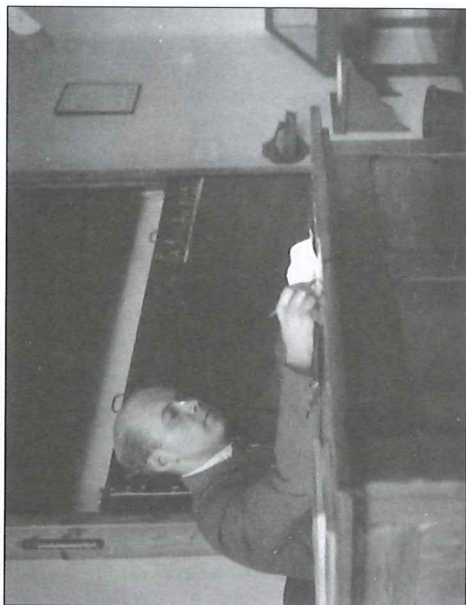
Ing. J. Pytlík (2005)

Mgr. J. Sejpka (1989)

Učebna (40. léta)

Profesor V. Ježek (30. léta)

Písenná maturitní zkouška z českého jazyka (1976)

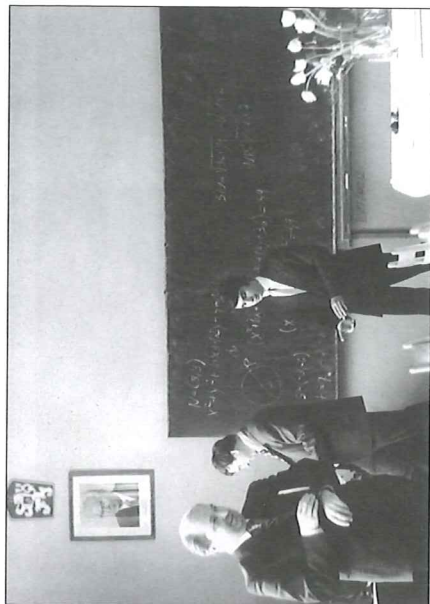
Písenná maturitní zkouška z ruského jazyka (1987)

Písenná maturitní zkouška z matematiky (1987)

Písenná maturitní zkouška z matematiky (2005)

Ústní maturitní zkouška z matematiky (1980)

Maturita z českého jazyka a literatury (2005)

Ústní maturitní zkouška z matematiky (1938)

Maturitní komise (1942)

Tablo VII. A (1936)

Maturitní věneček VII. B
(1935/36, kreslil B. Konečný)

Tablo VIII. B (1944)

Tablo XI. C (1956)

Tablo 4. B (1986)

Tablo 4. A (2002)

Tablo IV. A
(1987, tzv. „zakázané“)

*Předávání maturitních vysvědčení,
ředitelka H. Kosová (70. léta)*

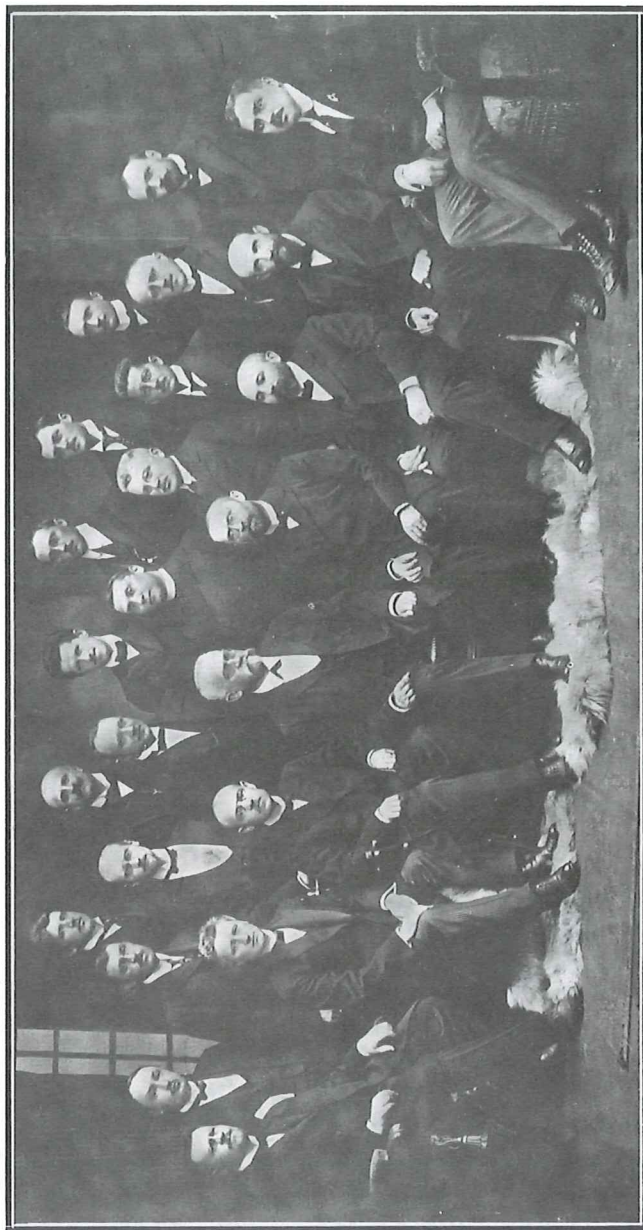

*Předávání maturitních vysvědčení,
ředitelka V. Míková (1994)*

Předávání maturitních vysvědčení třídě 4. B (2003)

Profesorský sbor při otevření nové budovy školní na počátku 2. pololetí škol. r. 1913/14

1. řada sedící: Žambůrek, Farek, Sokol, řed. Strnad, Brož, Mikulík, Pleva, Horský
 2. řada stojící: Andrlé, Wieser, Vlk, Vondruška, Opatrný, Hepner, Schwing, Lux, Pacovský
 3. řada stojící: Vlach, Laník, Buben, Smolák, Lenz, Bauer

Profesorský sbor v jubilejním roce 2006

1. řada: Klimová, Vrbíková, Kratochvilová, Vančková, ředitel Trneček, Šimána, Radotinský, Kvapil

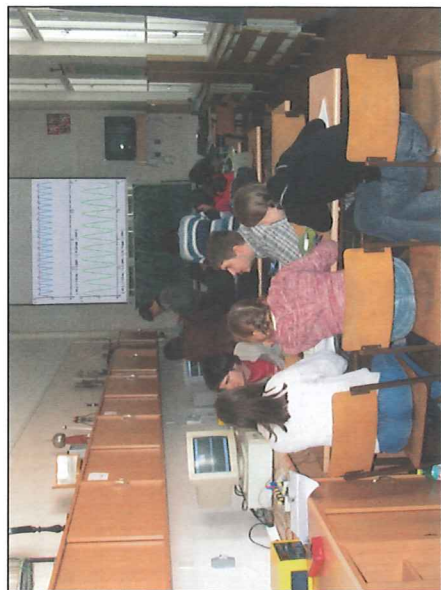
2. řada: Sýkorová, Hronková, Mrvíková, Lehečková M., Světlíková, Hanzlíková, Stehlíková, Kamnerová, Baxa

3. řada: Fakan, Vyhnálková, Zdráhalová, Šantová, Skálková, Merglová, Hrdinová, Zadražilová, Brousek, Sartoriusová

4. řada: Růžek, Simočková, Feilová, Kilbergerová, Trefná, Vrtová, Dlauhá, Šafránková, Petáková, Zajičková, Konradová, Havlíček

5. řada: Hosnedl, Šlajs, Kubeš, Zrostlík, Riegerová, Kršová, Boudová, Fořtová

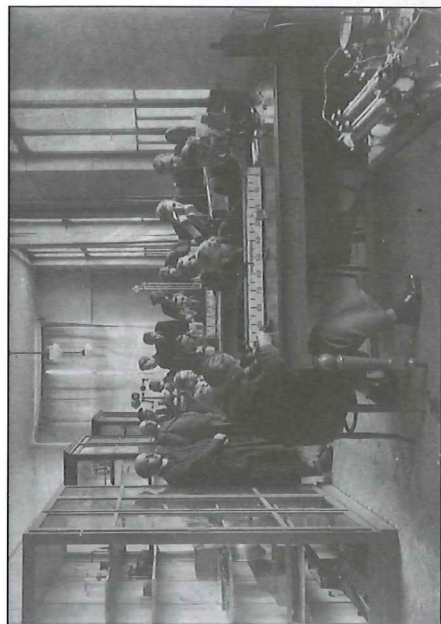
(chybí: Helige, Kostnerová, Lehečková R., Sejpka, Tupá, Wachtlová)

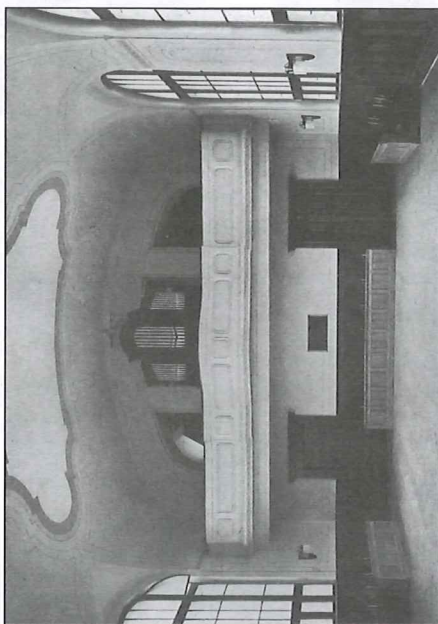
Laboratoř fyziky (2005)

Aula (2005)

Laboratoř fyziky (30. léta)

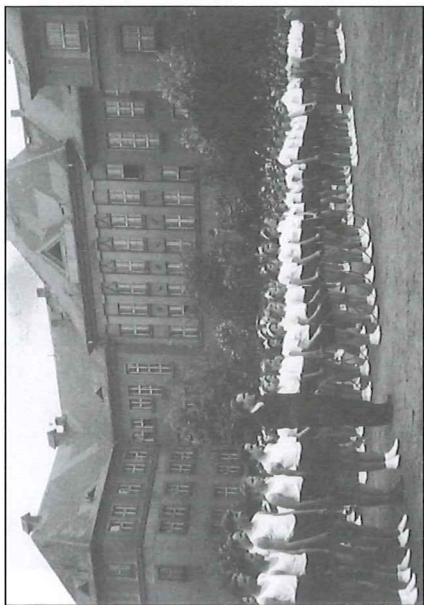
Školní kaple (1914)

Sborovna (40. léta) – 2. zprava V. Ježek

Aula – studenti při poslechu rozhlasu (1938)

Předstevné sokolské vystoupení (1947)

Delegace sovětských komсомolců s ředitelem Devetterem

Pedagogický sbor (50. léta)

Prvomájový průvod (60. léta)

Slavnost u sochy J. Fučíka (1. polovina 70. let)

Exkurze do Plzeňských papíren (1974)

Lýžařský kurz 3. E (1976)

Branný kurz (80. léta)

Vánoční koncert sboru O. Šmolíka (Peklo – 70. léta)

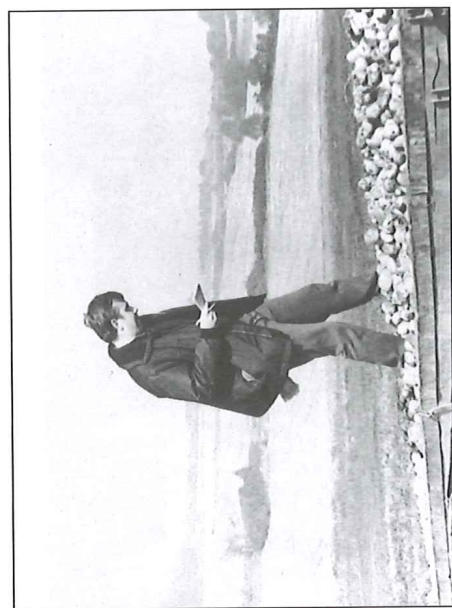
O. Šmolík – dlouholetý vedoucí pěveckého sboru školy

Matrimní ples (1982)

Matrimní „mazec“ 4. D (Kdýně 1980)

J. Trněček na bramborové brigádě (1978)

Cvičení civilní obrany (80. léta)

Výuka základů administrativy (80. léta)

Volejbalový turnaj „Vánočka“ (1983)

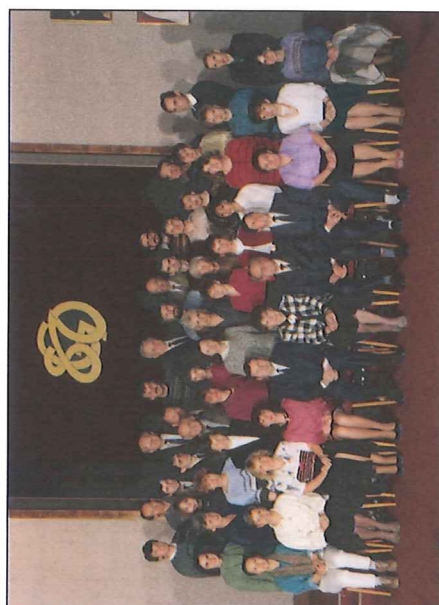
Pěvecký sbor M. Fakana (1995)

Oslavy 90 let budovy školy (2004)

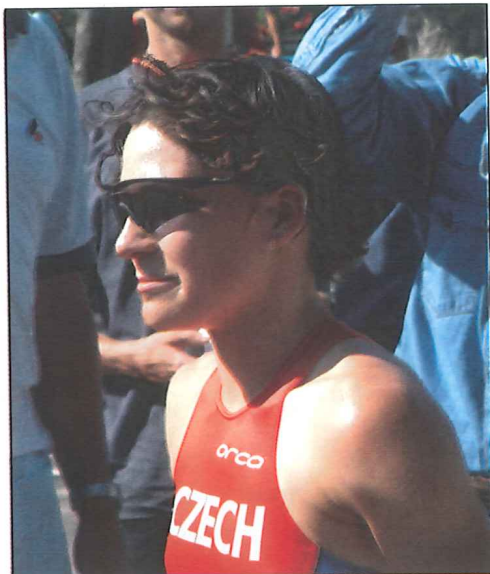
Scénka na Jazykové akademii (1995)

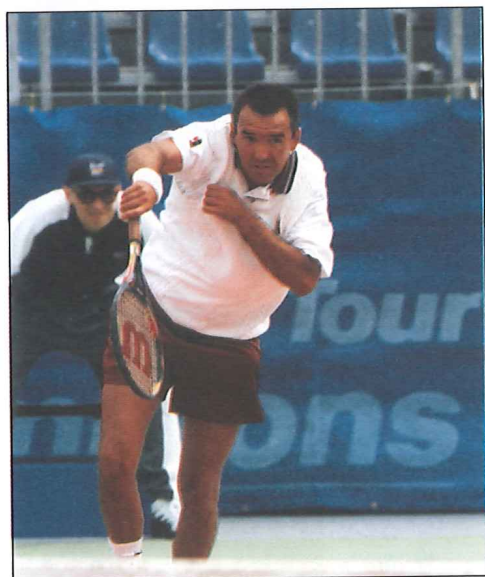
Pedagogický sbor (1994)

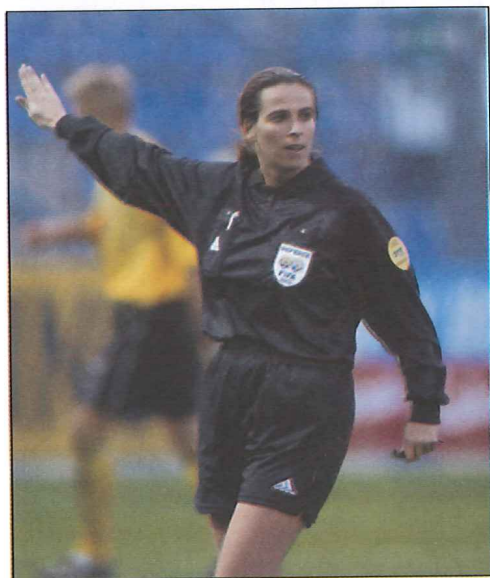
J. Nygrýnová

L. Radová

T. Šmíd

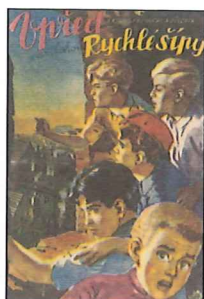
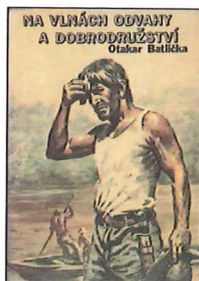

D. Damková

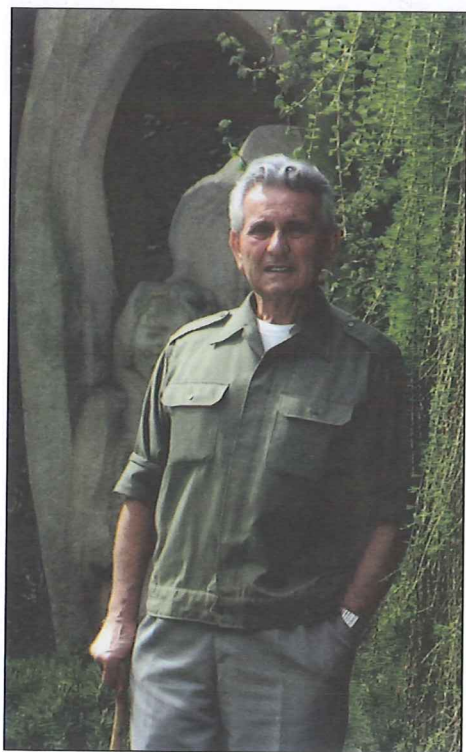

M. Horníček a B. Konečný

Bimba

Ilustrace
B. „Bimba“ Konečného

L. Hruška

a jeho
Meditační
zahrada

Reportér J. Ruml

*S. Pfrognerová tlumočí
manželkám prezidentů
ČR a USA*

*Tiskový mluvčí plzeňské zoo
M. Vobruba na besedě*

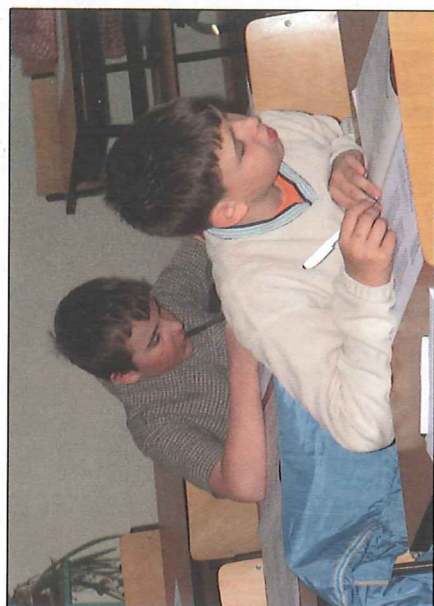
Třída 4. D (1995) - vzadu 4. zprava M. Kubal

Každodenní realita

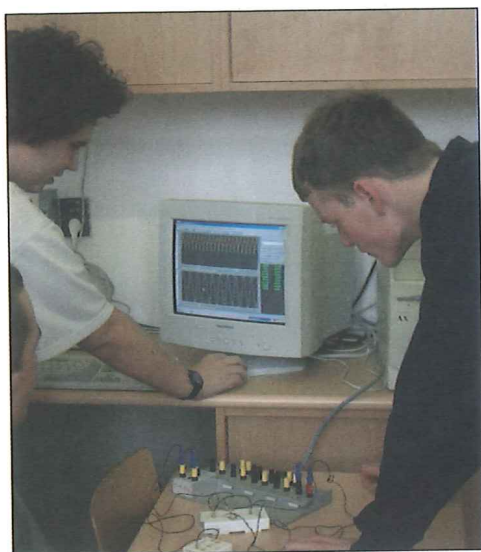
Multimediální učebna matematiky (2004)

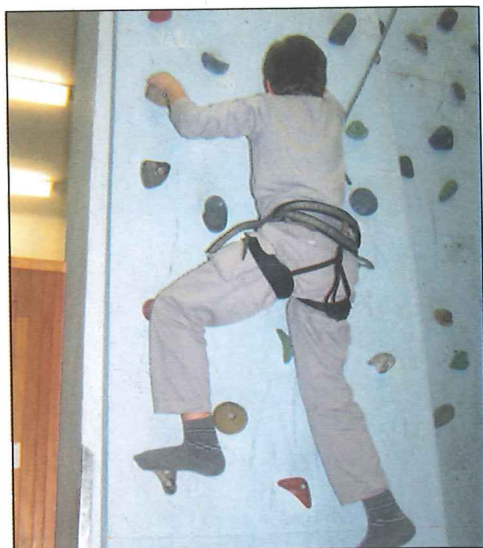
Přijímací zkoušky (2005)

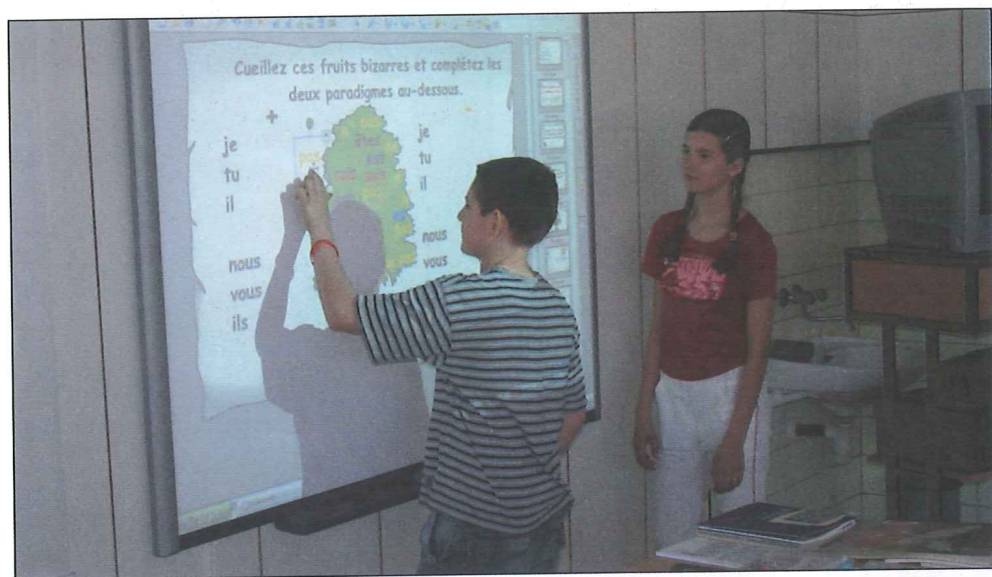
Chemická laboratoř (2005)

*Počítačové měření ve fyzikální laboratoři
(2005)*

Lezecká stěna (2005)

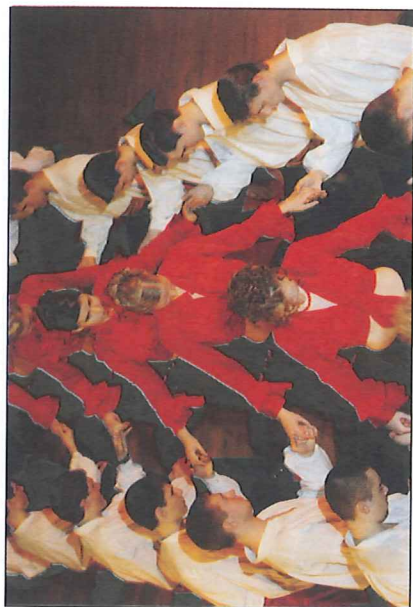
Výuka cizích jazyků na dotykové tabuli (2006)

„Půlnoční překvapení“ na maturitním plesu 4. B
(2002/2003)

Maturita z biologie (2005)

Slavnostní představení na maturitním plesu oktávy A
(2003/2004)

„Poslední zvonění“ 4. A (2006)

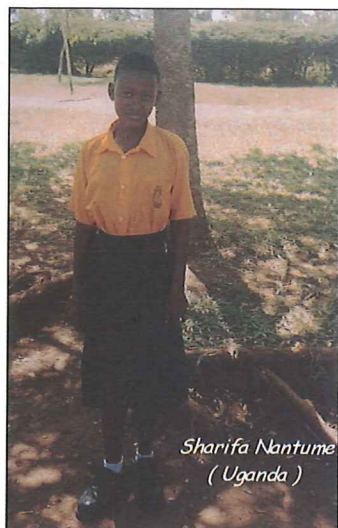
*Naši studenti
v Châteaubriant*

Naši žáci a studenti gymnázia ze Schwandorfu (90. léta)

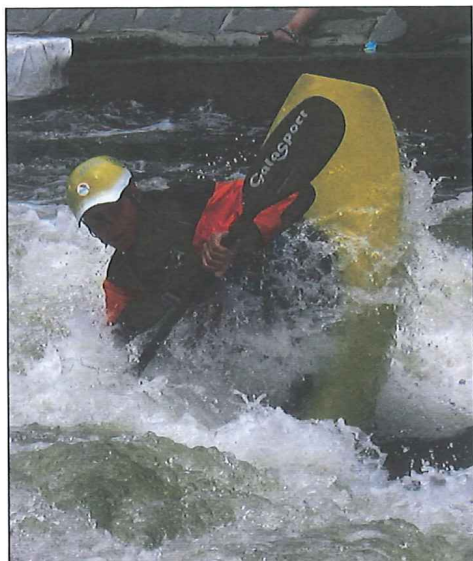
Literární a historická exkurze do Itálie (1995)

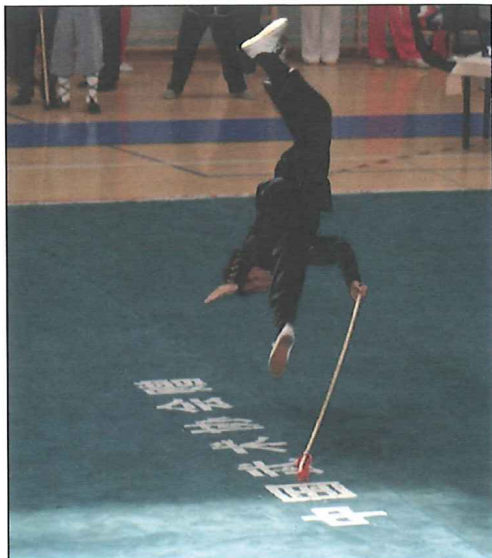
„Adopce na dálku“

*Prezentace práce našich učitelů na brněnském veletrhu
INVEX 2005*

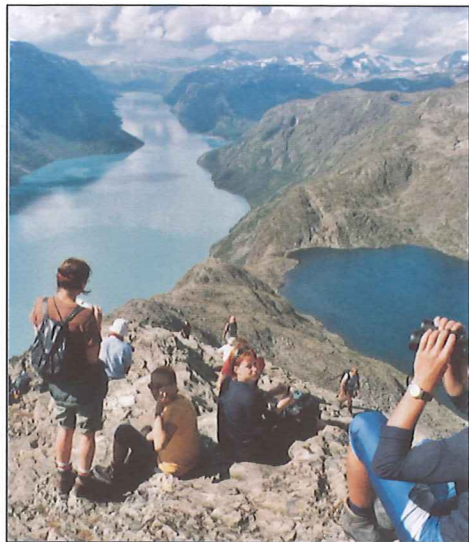
J. Němec

M. Hájek

M. Egermeier (na obr. vpravo)

Norsko (2002)

Kozelka u Radyně (2004)

Přejezd česko-slovenské hranice

Klub TEMPO 99

Expedice To the West (2006)

Výcvik na Hracholuskách (2006)

Expedice Korsika (2003)

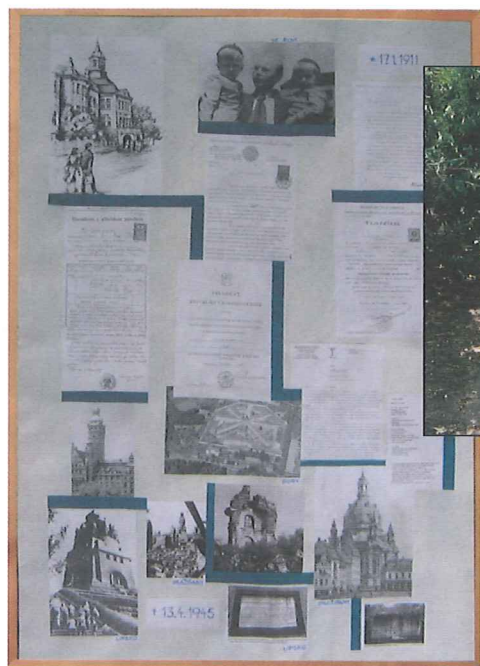
Sřredoškolský klub ASK ČR

Astronomický kroužek (2005)

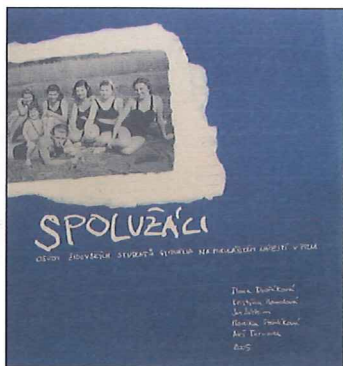
Úspěšné zdolání „šlajсны“ v Českém Krumlově

*Památce profesora V. Ježka
(panel na chodbě školy, 2006)*

*Společný hrob obětí nacismu v Lipsku,
mj. A(da)lberta (Vojtěcha) Ježka*

*Památce obětí holocaustu
(sborník a panel na chodbě školy, 2005)*

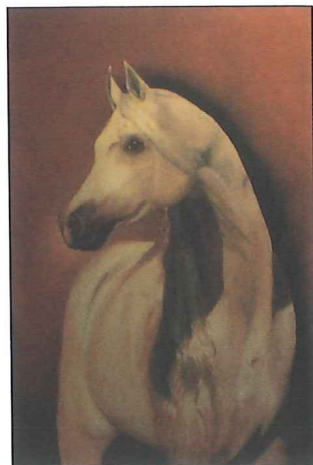

*Vernisáž výstavy
„Poselství jednoho století“
v Galerii J. Trnky (2006)*

T. Hlaváčová - Vztahy (2005)

*M. Altmanová - To, co je
mi nejmilejší (2005)*

*Mezinárodní seminář o využití výpočetní
techniky ve výuce (2006)*

SPONZOŘI

MEDIGRAN, s.r.o., Malostranská 37, Plzeň
Plzeňská teplárenská, a.s., Doubravecká 1, Plzeň
Advokátní kancelář Svejkovský, Kabelková, v.o.s., Kamenická 1, Plzeň
Česká pojišťovna, a.s., Slovanská alej 24A, Plzeň
Lasselsberger, a.s., Adellova 1, Plzeň
Ing. Stanislav Švec, Dvořákova 3, Plzeň
BOHEMIAPLAN, s.r.o., Částkova 73, Plzeň
Intec, spol. s r.o., Slovanská 69, Plzeň
Ing. Ladislav Nožička, Nad Hradištěm 6, Plzeň
EGY-PROJEKT, s.r.o., Janáčkova 67, Plzeň
Bm stavební, s.r.o., Sokolovská 80, Plzeň
JUDr. Jan Gallivoda, advokátní kancelář, Nerudova 5, Plzeň
Václav Webr, poskytování služeb pro zemědělství a zahradnictví,
Janáčkova 79, Plzeň
Jitka Pišlová, Tělocvičná 6, Plzeň
Hemerle Flowers, velkoobchod s květinami, Čeminy 50, Město Touškov
TOS PRODUCTION, společenské akce na klíč, Kyšice 235
a další.

Hemerle Flowers
Velkoobchod s květinami

TOS PRODUCTION
společenské akce na klíč

Medigran

 LASSELLSBERGER

 Plzeňská lékárna

 **ČESKÁ
POJIŠŤOVNA**

Použité fotografie: archiv školy, nové snímky pedagogického sboru – Z. Vaiz,
snímek B. Konečného a M. Horníčka – IVA, snímky M. Bělohávkova a J. Hrušky – J. Vogeltanz,
snímek J. Skupy – archiv Divadla Spejbla a Hurvíňka, nové snímky – J. Hosnedl.

Děkujeme za poskytnutí fotografií i dalších archivních materiálů.

Plzeňské Gymnázium na Mikulášském náměstí patří mezi státní školy s velmi dobrou pověstí. S věhlasem, který hranice regionu přesahuje hodně daleko. V jubilejním almanachu se seznamujeme především s bohatou a poučnou minulostí střední školy, a to nejen slovy historiků či prostřednictvím dobových fotografií. Promlouvají k nám svědectví o žácích a učitelích, kteří se narodili např. v předminulém století a kteří již dávno odešli; zcela zapomenuti však nezůstanou. Publikace samozřejmě také nabízí portréty leckterých mladších absolventů. Jejich práce a snažení mnohdy posunuly onu pomyslnou hranici mezi možným a nemožným o krůček dál – ať na poli vědeckého bádání, či kultury, sportu nebo společenského života. Vždyť zdejší pedagogové již tradičně dbají na širokou volitelnost vyučovacích předmětů. Závěr brožury tvoří kompletní seznam absolventů. Některé poznáme ihned; jejich tváře vídáme na televizní obrazovce, o jejich skutcích s obdivem čteme na stránkách čerstvých novin ... Téměř 10 000 jmen překlenuje vzdálenost mezi roky 1906 a 2006.

